

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΦΕΡΝΕΙ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ

*«... να κηρύξω
προς τους αιχμαλώτους ελευθερία ...»
(Λουκάς 4[δ']18).*

Κωνσταντίνος Δ. Λένης

Για το εξώφυλλο

Η εικόνα με τα τέσσερα πρόσωπα των αετών παρουσιάζει ένα από τα προφητικά όνειρα που ο συγγραφέας έλαβε από το Πνεύμα του Θεού. Η ερμηνεία της βρίσκεται στο κεφάλαιο έξι, σελίδα 127.

© Constantine D. Lenis 2000 *All rights reserved.*

Παρακαλώ σημειώστε ότι:

1. Το παραπάνω **Copyright** υπάρχει για να προστατευθεί η ακεραιότητα του κειμένου και για να αφαιρέσει από κάποιον το δικαίωμα να στρέψει το παρόν κείμενο σε βιβλίο για κερδοσκοπία. Όμως, **σας δίνω το δικαίωμα να στείλετε το παρόν κείμενο σε άλλους και να κάνετε αντίτυπα με όποιο τρόπο θέλετε· αρκεί να διανέμονται δωρεάν.**
2. **Εάν** είσθε μέλος του σώματος του Χριστού και συμφωνείτε με το άγγελμα της ελευθερίας που παρουσιάζω στο βιβλίο τούτο, **εάν** μπορείτε να το μεταφράσετε σε κάποια άλλη γλώσσα και ο Κύριος ο Θεός το βάλει στην καρδιά σας να το μεταφράσετε ώστε και σεις με τη σειρά σας **να υψώσετε την σημαία της ελευθερίας που χαρίζει ο Κύριός μας σε όλους εκείνους που Τον ακολουθούν**, δεν θα υπάρξει καμία χρηματική ανταλλαγή. Το παρόν βιβλίο είναι γραμμένο για την δόξα του Κυρίου Ιησού και για την Θεόδοτη ελευθερία των αδελφών μας που βρίσκονται παγιδευμένοι μέσα στα σκοτεινά ερείπια της «θρησκείας» --- όχι για χρηματικό όφελος. Εγώ το κάνω δωρεάν και όποιος ή όποια θελήσει να λάβει μέρος σ' αυτό το κήρυγμα, θα πρέπει να κάνει το ίδιο. Το βιβλίο τούτο το έχω ήδη γράψει και στην Αγγλική γλώσσα.

3.

Σημείωση από τον συγγραφέα

Όταν άρχισα να γράφω το παρόν βιβλίο είδα το επόμενο υπέροχο όνειρο:

Είδα τον Αδάμ! Πίσω του στεκόταν ο Κύριος! Αιωρούμενο μπροστά τους υπήρχε ένα περιστρεφόμενο πύρινο σπαθί.

«Κώστα!» με φώναξε ο Κύριος.

«Ναι, Κύριε!» του απάντησα.

«Μήπως νομίζεις ότι η υπόσχεση της ελπίδας που δόθηκε στον Αδάμ δόθηκε ματαίως;» με ρώτησε ο Κύριος. Αμέσως, μου ήλθαν στο νου τα λόγια του εδαφίου Γένεσις 3 [γ']:15.

«Όχι Κύριε!» του απάντησα. «Η υπόσχεση της ελπίδας που δόθηκε στον Αδάμ δεν δόθηκε εις μάτην. Το **Σπέρμα** ήλθε. Το **Σπέρμα** ήταν ο Ιησούς.»

«Πολύ καλά!» μου είπε ο Κύριος, «Τότε, πιάσε το σπαθί!»

Αμέσως, το περιστρεφόμενο σπαθί πέταξε στον αέρα και ερχόταν προς το μέρος μου. Σήκωσα το χέρι για να το πιάσω, αλλά, την τελευταία στιγμή, φοβήθηκα ότι το πύρινο σπαθί θα μου έκαιγε το χέρι και το άφησα να πετάξει πάνω από το κεφάλι μου. Το ακολούθησα με τα μάτια μου καθώς

με προσπέρασε. Καθώς κοίταξα πίσω μου είδα τον Αβραάμ. Εκείνος σήκωσε το χέρι και έπιασε το σπαθί.

Το όνειρο συνέχισε σε άλλες λεπτομέρειες, αλλά, μέχρι αυτό το σημείο, μου θύμισε **την μεγαλύτερη ελπίδα που είχε δοθεί στο ανθρώπινο γένος**. Όταν ο Αδάμ και η Εύα ήσαν στον κήπο της Εδέμ, είχαν μια θαυμάσια προσωπική σχέση με τον Δημιουργό τους. Όταν ήταν μέσα στον κήπο ήταν σαν να ευρίσκοντο ενώπιον της παρουσίας του Κυρίου. Αλλά, δυστυχώς, μετά την πτώση, ο Θεός τους έδιωξε από τον κήπο και στην είσοδό του έθεσε ένα περιστρεφόμενο πύρινο σπαθί για να τους εμποδίσει από το να επιστρέψουν (Γένεσις 3[γ']:24). Από τότε, όλοι οι απόγονοι του Αδάμ αποξενώθηκαν από τον Θεό λόγω της αμαρτίας, και ήλθαν κάτω από την εξουσία του Σατανά και της αμαρτίας δια του θανάτου (Πράξεις 26 [κστ']:18· Ρωμαίους 5[ε'] :21). **Η μόνη ελπίδα που δόθηκε στο ανθρώπινο γένος για να μπορέσει να ξεφύγει από την εξουσία του Σατανά και για να συμφιλιωθεί με τον Θεό ώστε να απολαύσει ξανά την προσωπική σχέση μαζί Του και την αιώνια ζωή, ήταν ο ερχομός του Σπέρματος που υποσχέθηκε ο Θεός.**

Τόσο η Βίβλος όσο και το προηγούμενο όνειρο τονίζουν ένα αληθινό σημείο: Δεν ήμουν εγώ εκείνος που θα μπορούσα να βγάλω το σπαθί από την μέση. Εγώ δεν μπορούσα ούτε καν να το αγγίξω! Ο Θεός είχε λάβει φροντίδα γι' αυτή την υπόθεση χιλιάδες χρόνια πίσω στον χρόνο. Εκείνος που έλαβε την υπόσχεση του Θεού ότι εν τω σπέρματί του θα ευλογούνται όλες οι φυλές της γης, ήταν ο Αβραάμ (Γένεσις 22[κβ']:18). Ο Ιησούς, το **Σπέρμα** του Αβραάμ, ήταν ο Μόνος που είχε τη δύναμη να βγάλει το εμπόδιο από τη μέση και να ξανανοίξει την οδό η οποία οδηγεί στη παρουσία του Θεού. Και μάλιστα, έγινε Αυτός ο ίδιος η

Οδός που οδηγεί στον Θεό, και κήρυξε ότι κανείς δεν θα μπορέσει να έλθει στον Πατέρα παρά μόνο μέσω Αυτού (Ιωάννης 14 [ιδ']:6).

Από την αρχή, χιλιετηρίδες προ Χριστού, το αποξενωμένο ανθρώπινο γένος προσπάθησε να ενωθεί ξανά με τον Θεό μέσω θρησκείας. Αλλά, οι προσπάθειές τους αποδείχθηκαν μάταιες διότι η θρησκεία δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει την αμαρτία και να συμφιλιώσει ξανά το ανθρώπινο γένος με τον Θεό. Εκείνος που προμήθευσε μια τέτοια δυνατότητα δια του αίματος του σταυρού Του ήταν ο Κύριος Ιησούς (Κολοσσαείς 1[α']:20).

Επομένως, αφού η θρησκεία είναι μια «άλλη οδός» δια της οποίας το ανθρώπινο γένος προσπαθεί μέχρι σήμερα να συμφιλιωθεί με τον Θεό, εκείνοι που θεληματικώς έχουν δεχτεί τον Κύριο Ιησού ως Κύριο της ζωής τους, πρέπει να αποχωριστούν απ' αυτήν. Με το να εξασκούν θρησκεία αντί να έχουν προσωπική σχέση με τον Θεό δια του Ιησού, ή με το να προσπαθούν να έχουν και τα δυο, προσβάλουν Αυτόν που είπε, **«Εγώ είμαι η Οδός»!**

Η θρησκεία είναι ένα από τα δυνατότερα οχυρώματα που χρησιμοποιεί ο Σατανάς για να παραπλανήσει τους ακολούθους του Χριστού και για να βλάψει την προσωπική τους σχέση με τον Θεό. Επομένως, το άγγελμα του παρόντος βιβλίου είναι το εξής: Οποιοδήποτε θρησκευτικό οχύρωμα, είτε είναι κάποιος θρησκευτικός αρχηγός είτε κάποιο θρησκευτικό ίδρυμα, που προσπαθεί να σταθεί σ' αυτή την ειδική θέση του Ιησού, είναι βδέλυγμα στους οφθαλμούς του Κυρίου του Θεού διότι καταπιέζει την Χριστιανική ελευθερία και ζημιώνει την προσωπική σχέση που πρέπει να υπάρχει μεταξύ του Σώματος και της Κεφαλής του (Β' Κορινθίους 10[ι']:4· Κολοσσαείς 1[α']:8).

Ο απόστολος Παύλος είπε ότι οι Χριστιανοί γκρεμίζουν κάθε οχύρωμα και αιχμαλωτίζουν κάθε σκέψη στην υπακοή του Χριστού (Β΄ Κορινθίους 10[ι΄]:4,5). Στο παρόν βιβλίο έχω κάνει ακριβώς αυτό. Έχω παρουσιάσει το θέμα μ' ένα τρόπο που θυμίζει παραβολές καθώς με οδήγησε το Άγιο Πνεύμα, και έχω παρουσιάσει σκέψεις που συγκλονίζουν τον θρησκευτικό νου. Γι' αυτό το λόγο, το θέμα του παρόντος βιβλίου μπορεί να εγείρει πολλές διαφωνίες και να στενοχωρήσει θρησκευόμενους ανθρώπους. Αλλά ελπίζω ότι αυτή η στενοχώρια θα τους βοηθήσει να στραφούν προς τον Ιησού ο Οποίος δικαιούται να έχει την προσοχή τους, την αφοσίωσή τους, και τον έπαινο (Αποκάλυψις 2 [β΄]:14· Β΄ Πέτρου 3[γ΄]:18).

Διατηρώ την πίστη ότι η αληθινή Εκκλησία του Κυρίου Ιησού δεν είναι ένα θρησκευτικό ίδρυμα. Πιστεύω ότι η Εκκλησία του Ιησού αποτελείται από όλους εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν και μέσα στους οποίους κατοικεί το Άγιο Πνεύμα – τους αναγεννημένους (Ιωάννης 3 [γ΄]:3-8· Ρωμαίους 8[η΄]:9).

Επίσης, πιστεύω ότι ο Ιησούς έχει θέσει μέσα στην Εκκλησία Του αποστόλους, προφήτες, ευαγγελιστές, ποιμένες, και διδασκάλους. Τα άτομα που κρατούν τέτοιες θέσεις υπηρεσίας στην Εκκλησία είναι δώρα του Θεού προς αυτήν (Εφεσίους 4[δ΄]:8,11· Σημείωση Δ).

Τα αρνητικά σχόλια που κάνω στο παρόν βιβλίο δεν απευθύνονται εναντίον της Χριστιανικής Εκκλησίας ούτε και εναντίον των δώρων που έχει θέσει ο Θεός μέσα σ' αυτήν. Απευθύνονται εναντίον των αιρέσεων, των ψευδών «Χριστιανικών» ιδρυμάτων που ποζάρουν σαν την Εκκλησία παρουσιάζοντας ψευδείς αποστόλους, προφήτες, ευαγγελιστές, ποιμένες και διδασκάλους. Είμαι εναντίον αυτών των

αιρέσεων διότι παραπλανούν μερικούς από εκείνους που πραγματικά πιστεύουν στον Χριστό και τους κρατούν αιχμαλώτους πίσω από τα θρησκευτικά τους τείχη. Εάν το Άγιο Πνεύμα σε βεβαιώσει ότι μερικά από τα σχόλια που κάνω εφαρμόζονται σε εσένα ή στον όμιλο με τον οποίο συναναστρέφεσαι, εύχομαι να μη παρεξηγηθείς. Αντιθέτως, εξέτασε την περίπτωση με προσευχή και, αν σε κινήσει το Άγιο Πνεύμα, μετανόησε ενώπιον του Κυρίου του Θεού, και άλλαξε την ζωή σου για την δόξα του Ιησού.

Ο Κύριος να σ' ευλογεί!

Ο Συγγραφέας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σημείωση από τον συγγραφέα	4
Πρόλογος.....	17
Κεφάλαιο Ένα: Αναμνήσεις	21
Η αρχή της ζωής μου	21
Το βάπτισμα.....	23
Μια μικρή γεύση διωγμού	23
Το όνειρο με τον θρόνο.....	24
Ηλεκτροπληξία	25
Το όνειρο με τον Μιχαήλ.....	26
Κεφάλαιο Δύο: Η αιχμαλωσία	29
Κεφάλαιο Τρία: Η ζωή μου ως Μάρτυς του Ιεχωβά...	37
Κεφάλαιο Τέσσερα: Η αρχή της απελευθέρωσης	51
Η πρώτη περίπτωση αδικίας	51
Η δεύτερη περίπτωση αδικίας.....	56
Εξετάζοντας το «πιστεύω» μου	68
Αντιπρόσωπος --- Ποιανού;.....	74
Κεφάλαιο Πέντε: Η όραση περί της νεκροκεφαλής	76
Η επίσκεψη στις αδελφές Ελπίδας	93
Δευτέρα.....	100
Τρίτη	100
Τετάρτη.....	100
Πέμπτη	100

Παρασκευή.....	101
Κυριακή	113
Ο άνδρας με το χρυσό δόντι	120
Κεφάλαιο Έξι: Το όνειρο περί του Ερμή.....	127
Η εξήγηση του ονείρου.....	135
Κεφάλαιο Επτά: Ο Ποιμένας έναντι της Μητέρας.....	156
Ο Ποιμένας	156
Η «Μητέρα».....	158
Το όνειρο για το θρησκευτικό Μαντρί	160
Κεφάλαιο Οκτώ: Η Εκκλησία έναντι της θρησκείας	165
Εκκλησία – Σώμα	165
Εξουσία.....	166
Θρησκεία.....	169
Το όνειρο με το σιδερένιο πλοίο.....	179
Κεφάλαιο Εννέα: Η «Οδός» έναντι της θρησκείας.....	185
Το όνειρο περί της αυλής των οικοδόμων	188
Η εξήγηση του ονείρου.....	193
Το όνειρο περί της αυλής του σχολείου.....	196
Τα σύμβολα του ονείρου	204
Η εξήγηση του ονείρου.....	205
Κεφάλαιο Δέκα: Η θρησκεία σκοτώνει – ο Κύριος	
Ιησούς ζωοποιεί.....	214
Το πρώτο όνειρο για τον Φίλιππα.....	214
Το δεύτερο όνειρο για τον Φίλιππα	230
Κεφάλαιο Ένδεκα: Διακονία προσευχής	251
Το όνειρο για την Ελένη	252
Το όνειρο για την Χαρούλα	255
Το αγκάθινο στεφάνι.....	259

Επίλογος	263
Ο Κύριος σε προσκαλεί	269
Σημείωση Α Μήπως ακολουθείς Ψευδοπροφήτες;	275
Σημείωση Β Πρέπει οι Χριστιανοί να τηρούν το Σάββατο;	288
Σημείωση Γ Πρέπει οι Χριστιανοί να δίνουν το Δέκατο;	304
Σημείωση Δ Ειδική Ιεροσύνη και η λεγόμενη Αποστολική Διαδοχή ..	312
Σημείωση Ε Άλλα Όνειρα, Οράσεις, και Πνευματικές Εμπειρίες	328
Το όνειρο για το μαυρόασπρο σκύλο	329
Το όνειρο για την άσπρη βάρκα	330
Η όραση για την μικρή βάρκα με το άσπρο πανί.....	333
Η όραση με την φωτεινή περιστέρα	334
Το Πνεύμα του Θεού προσευχήθηκε για μένα	335
Εμπειρία δαιμονικής επίθεσης	336
Ο ψευδής θεός Μαουζίμ	337
Το όνειρο για το άδειο σπίτι του Αμός (με όμικρον).....	344
Το όνειρο για τον άδειο πυρσό του Αμός	348
Αντιμετωπίζοντας το πνεύμα του θανάτου	350
Το όνειρο περί του Ζωντανού Χριστού	353

Αφιερώνεται στον Κύριο Ιησού, τον Μέγα Ελευθερωτή,
ο Οποίος διαμέσου του Παράκλητου, του Πνεύματος
της αλήθειας, με οδήγησε στην ελευθερία.

«Πνεύμα Κυρίου του Θεού είναι επ' εμέ· διότι ο Κύριος με έχρισε δια να ευαγγελίζομαι εις τους πτωχούς· Με απέστειλε δια να ιατρέψω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω ελευθερίαν εις τους αιχμαλώτους, και άνοιξιν δεσμοτηρίον εις τους δεσμίους· Δια να κηρύξω ενιαυτόν ευπρόσδεκτον του Κυρίου ....»

(Ησαΐας 61[ξά']:1,2)

*«Πνεύμα Κυρίου είναι επάνω μου, διότι με έχρισε. Με έ-
στειλε να φέρω εις τους πτωχούς χαρμόσυνον άγγελμα, να
θεραπεύσω εκείνους που έχουν συντετριμμένη καρδιά,
να κηρύξω εις αιγμαλώτους απελευθέρωσιν και εις τους
τυφλούς ανάβλεψιν, να ελευθερώσω εκείνους που πιέζο-
νται, να κηρύξω το έτος της ενορίας του Κυρίου.»*

Ιησούς – διαβάζοντας από το βιβλίο του
προφήτη Ησαΐα (Λουκάς 4[δ΄]:18,19).

«Αλλ' η στερεή τροφή είναι δια τους ωρίμους, οι οποίοι, ένεκα της έξεως έχουν τα αισθητήρια όργανα, ώστε να διακρίνουν μεταξύ του καλού και του κακού.»

(Εβραίους 5[ε΄]:14)

«Με καταπλήττει το γεγονός ότι ο θρησκευτικός φόβος, ο οποίος κυβερνά λόγω άγνοιας του γραπτού Λόγου του Θεού, έχει τη δύναμη να θαμπώνει τις διάνοιες ελευθέρων ανθρώπων και να τους οδηγεί σε πνευματική αιχμαλωσία!»

Κώστας Λένης (σελίδα 116)

Πρόλογος

Πολλά βιβλία έχουν γραφεί για να φέρουν δόξα στον Θεό του ουρανού και για να βοηθήσουν άλλους ανθρώπους να βρουν την «Αλήθεια». Μερικοί συγγραφείς στήριξαν τα γραφόμενά τους πάνω στη γνώση που έλαβαν μέσα σε κάποιο οργανωμένο θρησκευτικό ίδρυμα, άλλοι πάνω στη προσωπική τους κατανόηση επί της Βίβλου, και άλλοι, όπως εγώ, πάνω στις προσωπικές, υπερφυσικές εμπειρίες που είχαν με τον Θεό.

Από τότε που έγινα άνθρωπος του Θεού είχα τη χαρά να γευθώ πολλές πνευματικές εμπειρίες. Είχα τη χαρά να εννοήσω την αγάπη και την χάρη του ουράνιου Πατέρα μας, να έλθω σε επαφή με τον Κύριο Ιησού Χριστό, και να καθοδηγηθώ από το Άγιο Πνεύμα του Θεού προς την καθαρή και ορθή λατρεία. Συγχρόνως, το Άγιο Πνεύμα με βοήθησε να δω και να αποφύγω τις παγίδες που στήνει ο Σατανάς ενώπιόν μας, και με δίδαξε ότι ένα από τα μεγαλύτερα πράγματα αξίας μέσα στη ζωή είναι η **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**.

Ο Κύριος Ιησούς έδωσε μεγάλη έμφαση στο ζήτημα της ελευθερίας. Όταν ήταν στην Ναζαρέτ, ένα Σάββατο πήγε στη συναγωγή και, ενώπιον όλων, διάβασε από το βιβλίο του Ησαΐα τα εξής λόγια:

«Πνεύμα Κυρίου είναι επάνω μου, διότι με έχρισε. Με έστειλε να φέρω εις τους πτωχούς χαρμόσυνον άγγελμα, να θεραπεύσω εκείνους που έχουν συντετριμμένη καρδιά,

να κηρύξω εις αιχμαλώτους απελευθέρωσιν και εις τους τυφλούς ανάβλεψιν, να ελευθερώσω εκείνους που πιέζοντε, να κηρύξω το έτος της ευνοίας του Κυρίου.» (Λουκάς 4[δ΄]:18,19).

Τι είδους απελευθέρωση κήρυξε ο Ιησούς; Η απελευθέρωση για την οποία μίλησε ο Κύριος δεν ήταν το είδος της απελευθέρωσης που ανέμενε ο λαός του Ισραήλ. Οι Ισραηλίτες της εποχής του Χριστού ανέμεναν τον ερχομό του Μεσσία για να τους απελευθερώσει από την σκλαβιά της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Αλλά, από την διακονία του Κυρίου, πριν και μετά την ανάστασή Του από τους νεκρούς, και από το έργο που ανέθεσε στους μαθητές Του να κάνουν, παρατηρούμε ότι η ελευθερία για την οποία μίλησε, δεν ήταν κάτι που θα μπορούσε να αποκτηθεί με το ξίφος, διότι ήταν η ελευθερία του πνεύματος και της ψυχής του ανθρώπου. Ήταν η απελευθέρωση από την αμαρτία που κυβερνούσε το ανθρώπινο γένος. Ήταν η απελευθέρωση από τη δύναμη του θανάτου. Ήταν η απελευθέρωση από την θρησκευτική αιχμαλωσία, τα βάρη, τους φόβους, και το πνευματικό σκοτάδι μέσα στο οποίο, η θρησκεία, έχει ρίξει το ανθρώπινο γένος. Ήταν το είδος της ελευθερίας που Εκείνος ήθελε να απολαμβάνουν οι ακόλουθοί Του, δηλαδή, όλοι εκείνοι που έχουν την καρδιά τους συντετριμμένη από την «θρησκευτική» υποκρισία που υπάρχει γύρω μας. Ήταν το είδος της ελευθερίας που χάρισε και σε μένα.

Στο παρόν βιβλίο αποκαλύπτω:

α) Το πώς υποδουλώθηκα σε ένα ψευδές θρησκευτικό ίδρυμα όταν ήμουν νέος, **τον θαυμασμό που είχα για τη θρησκεία μου**, και το πώς ο Θεός των πνευμάτων των ανθρώπων με απελευθέρωσε.

β) Τις συγκινητικές στιγμές που γεύτηκα όταν οι πρεσβύτεροι της θρησκείας μου με έκριναν και με αποκάλεσαν αιρετικό, επαναστάτη και αποστάτη.

γ) Την υποκρισία των «πνευματικών» μου αδελφών όπως την έζησα.

δ) Ένα μέρος της πνευματικής βοήθειας, ανάπαυσης, και διακονίας που μου χάρισε ο Κύριος προς δόξα Του.

Αυτό που με παρακίνησε να γράψω το παρόν βιβλίο δεν είναι η εκζήτηση της «δόξας» ή της φήμης. Ποτέ δεν επεδίωξα την «δόξα» των ανθρώπων. Αυτό το απέδειξα με το να λάβω στάση υπέρ του Κυρίου ενώπιον των «πνευματικών» μου αδελφών, παρόλο που ήξερα ότι εκείνοι θα με απέκοβαν από την επικοινωνία τους, θα λέρωναν το όνομά μου και θα με μεταχειρίζονταν ως έναν από την «τάξη του πονηρού δούλου» όπως αποκαλούν τα μέλη που αποχωρίζονται από την θρησκευτική τους οργάνωση επειδή δεν συμφωνούν με τις ψευδείς διδασκαλίες τους. Ίσως η απόφασή μου να λάβω στάση υπέρ του Κυρίου να διαμορφώθηκε στην μικρή μου ηλικία, καθώς θα εξηγήσω στα επόμενα δύο κεφάλαια.

Ούτε έγραφα το παρόν βιβλίο από εγωισμό όπως είπαν μερικοί. Αν είχα εγωισμό, δεν θα έγραφα ένα βιβλίο μέσα στο οποίο περιγράφω με κάθε ειλικρίνεια και με λεπτομέρειες μερικές από τις υπερφυσικές πνευματικές εμπειρίες που το Πνεύμα του Χριστού, το Οποίο κατοικεί μέσα μου, με έκανε να γευθώ, παρόλο που γνωρίζω ότι οι άπιστοι και οι σκεπτικιστές θα με ονομάσουν τρελό ή δαιμονιζόμενο.

Το παρόν βιβλίο το έγραφα για:

α) Να μαρτυρήσω ότι ο Κύριος ζει!

β) Να μαρτυρήσω ότι το Πνεύμα της προφητείας είναι ενεργό σήμερα.

γ) Να στηρίξω την πίστη και να δώσω κουράγιο σ' αυτούς που Τον πιστεύουν.

δ) Να αποκαλύψω την μεγαλύτερη παγίδα των αιώνων που έχει στήσει ο Σατανάς για να αιχμαλωτίζει τους ανθρώπους, όπως μου την αποκάλυψε ο Κύριος. Αναφέρομαι σ' εκείνη την παγίδα την οποία υπεραγάπησαν οι άνθρωποι και για την οποία δούλεψαν περισσότερο από ότι δούλεψαν για τον Θεό. Μιλάω γι' αυτή την παγίδα για την οποία οι άνθρωποι μίσησαν και φόνευσαν αλλήλους.

ε) Να στρέψω τις ελπίδες των αναγνωστών προς Εκείνον που είναι η Οδός, η Αλήθεια, και η Ζωή.

Τα γεγονότα που αναφέρω είναι αληθινά· μόνο τα ονόματα άλλαξα για να μη προσβάλλω τους αθώους.

Κεφάλαιο Ένα

Αναμνήσεις

Η αρχή της ζωής μου

Είμαι το τρίτο και τελευταίο παιδί του Δημητρίου και της Ελένης Λένη, οι οποίοι έζησαν στο ωραίο νησί του Σαρωνικού, την Σαλαμίνα, όπου και γεννήθηκα. Το πρώτο παιδί των γονέων μου ήταν αγόρι και το δεύτερο κορίτσι.

Αφού γεννήθηκε η αδελφή μου, οι γονείς μου αποφάσισαν να μην κάνουν άλλα παιδιά. Αλλά, εννέα χρόνια αργότερα, η μητέρα μου έμεινε έγκυος σε μένα. Επειδή η μητέρα μου ήταν αποφασισμένη να μην κάνει άλλα παιδιά, στενοχωρήθηκε πολύ και έκανε ότι μπορούσε για να με αποβάλει δηλαδή, πήδαγε, χτυπούσε την κοιλιά της με πέτρες, και άλλα, αλλά δεν το κατάφερε. Τέλος, πήγε στον οικογενειακό μας γιατρό και του ζήτησε να την βοηθήσει να κάνει αποβολή. Εκείνος είχε μεγάλη πείρα από τέτοιες περιπτώσεις και δέχτηκε.

Όταν η μητέρα μου ξάπλωσε στο χειρουργικό τραπέζι και ο γιατρός ετοιμάστηκε να με δολοφονήσει, ξαφνικά, τον κατέλαβε ένας ανεξήγητος τρόμος και δεν μπόρεσε να φέρει την αποβολή εις πέρας. Έτσι, έστειλε την μητέρα μου στο σπίτι.

Αφού περάσανε λίγες ημέρες, η μητέρα μου, αποφασισμέ-

νη να με αποβάλει, ξαναπήγε στον γιατρό. Και πάλι, όταν αυτός άρχισε τα της εγχειρήσεως, κατεβλήθη ξανά από έναν απερίγραπτο τρόμο και αναγκάστηκε να σταματήσει. Τρέμοντας, έστειλε την μητέρα μου σπίτι για δεύτερη φορά.

Αργότερα, η μητέρα μου τον επισκέφτηκε για τρίτη φορά και το ίδιο παράξενο φαινόμενο συνέβη. Ο γιατρός της εξήγησε ότι και τις τρεις φορές τον έπιασε αυτός ο παράξενος τρόμος και ότι ένα αόρατο χέρι τον κρατούσε και δεν τον άφηνε να κάνει την αποβολή.

Όταν η μητέρα μου επέστρεψε στο σπίτι για τρίτη φορά, έλαβε ένα τηλεφώνημα από τον πατέρα μου. Ο πατέρας μου ήταν ναυτικός του εμπορικού ναυτικού και ταξίδευε σε πολλά λιμάνια της Μεσογείου. Μιλώντας της από κάποιο μακρινό λιμάνι, της είπε να προσέξει και να μην κάνει αποβολή. Της είπε ότι είχε ένα όνειρο που του είπε ότι το παιδί πρέπει να ζήσει διότι ο Θεός έχει κάποιο σκοπό γι' αυτό. Έτσι, οι απόπειρες για την αποβολή ακυρώθηκαν. Την εποχή εκείνη, οι γονείς μου ήσαν μέλη των λεγομένων Μαρτύρων του Ιεχωβά: έτσι, γεννήθηκα Μάρτυς του Ιεχωβά.

Την παραπάνω ιστορία την έμαθα όταν ήμουν περίπου δέκα ετών. Κάποια ημέρα, η μητέρα μου κι' εγώ, είχαμε βγει περίπατο. Καθώς περπατούσαμε, είδαμε τον οικογενειακό μας γιατρό να κάθεται σε μια καρέκλα έξω από την πόρτα κάποιου μπακάλικου. Μας κοιτούσε πάνω από τα χαμηλωμένα γυαλιά του και με το δάκτυλό του μας έγνεψε να πάμε κοντά του. Όταν φτάσαμε, με κοίταξε κατάματα και είπε:

«Εσύ θα πρέπει να αποκαλείς **εμένα** πατέρα σου.»

«Γιατί;» τον ρώτησα.

«Διότι η κυρία που είναι δίπλα σου ήθελε να σε αποβάλει αλλά εγώ δεν την άφησα.» μου είπε εκείνος.

Καθώς συνεχίσαμε την πορεία μας για το σπίτι, η μητέρα μου μου είπε όλη την ιστορία με τις λεπτομέρειες που ανάφερα προηγουμένως. Εγώ όμως, πιστεύω ότι Εκείνος που δεν την άφησε να με αποβάλει δεν ήταν ο γιατρός, αλλά ο Θεός, ο Οποίος γνωρίζει τον άνθρωπο ακόμη και πριν τον μορφώσει στην μήτρα της μητέρας του (Ιερεμίας 1[α΄]:5· Γαλάτας 1[α΄]:15). Ας είναι δοξασμένο το Όνομά Του και τώρα και πάντοτε.

Το βάπτισμα

Όταν ήμουν μωρό, μια καλή γειτόνισσα η οποία ήταν οικογενειακή φίλη, ζήτησε από τους γονείς μου να της επιτρέψουν να με πάρει έξω για μια βόλτα, κι εκείνοι συμφωνήσανε. Όταν η γειτόνισσα με πήρε από το σπίτι, με πήγε απ' ευθείας στον Ορθόδοξο ναό του Αγίου Μηνά όπου και με βάπτισε Χριστιανό Ορθόδοξο. Αυτή και ο ιερέας είχαν ήδη συμφωνήσει να με βαπτίσουν κρυφά από τους γονείς μου και όλα ήσαν έτοιμα.

Μετά το βάπτισμα, η γειτόνισσα με επέστρεψε στο σπίτι και είπε της μητέρας μου, «Κουμπάρα, να μας ζήσει το παιδί ... σήμερα το βάπτισα στον Άγιο Μηνά...» Και η μητέρα μου απάντησε, «Σ' ευχαριστώ που έδωσες στο παιδί μου ένα μπάνιο!»

Μια μικρή γεύση διωγμού

Μέχρι την εποχή που ήμουνα έξι ή επτά ετών, οι γονείς μου μ' έπαιρναν μαζί τους στις θρησκευτικές τους συγκεντρώσεις. Κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου, δεν είχα

καμιά γνώση επί θρησκευτικών ζητημάτων διότι κανένας δεν ασχολήθηκε μαζί μου για να με διδάξει. Το μόνο που θυμάμαι από αυτή την παιδική μου ηλικία είναι ότι από καιρό σε καιρό, τα παιδιά της γειτονιάς μου πετάγανε πέτρες προσπαθώντας να με χτυπήσουν και με μίσος με έβριζαν, «Χιλιαστή! Χιλιαστή!» Αυτό το πλήγωμα της καρδιάς μου δεν το εξέφρασα ποτέ σε κανέναν.

Όταν έγινα περίπου επτά ετών, οι γονείς μου αποχωρίστηκαν από τους λεγόμενους Μάρτυρες του Ιεχωβά για προσωπικούς λόγους. Για τα επόμενα επτά χρόνια, άρχισα να μαθαίνω την Ορθόδοξη πίστη μέσω του σχολείου, του εκκλησιασμού και του κατηχητικού.

Το όνειρο με τον θρόνο

Όταν ήμουν περίπου δέκα ετών, είδα το επόμενο όνειρο:

«Στεκόμουν στην παραλία και κοίταζα την θάλασσα προς νότο. Ο ήλιος έλαμπε στον γαλανό ουρανό.

Ξαφνικά, ένας μεγάλος θρόνος παρουσιάστηκε μπροστά μου. Ήταν υψηλός και το κάθισμα υπερυψωμένο. Κάτι με κίνησε να ζυγώσω τον θρόνο. Όταν έφθασα μπροστά στον θρόνο, γονάτισα, και προχωρώντας με τα γόνατα εισήλθα μέσα στο άνοιγμα που υπήρχε μεταξύ του εδάφους και του καθίσματος. Μόλις μπήκα κάτω από το κάθισμα του θρόνου, είδα να κατεβαίνει από τον ουρανό ένα θαυμάσιο, διάφανο και λευκό πέπλο, το οποίο κάλυψε τον θρόνο κι' εμένα. Οι χρυσές ακτίνες του ήλιου χρύσισαν το πέπλο. Η χρυσή αντανάκλαση του πέπλου φώτισε την γη και τον ουρανό.»

Το όνειρο αυτό παρέμεινε ζωντανό στο μυαλό μου μέχρι σήμερα.

Ηλεκτροπληξία

Ήμουν δέκα τριών ετών. Κάποια μέρα που γύρισα στο σπίτι από το σχολείο, πήγα απ' ευθείας στην κουζίνα για να πλύνω τα χέρια μου.

Μόλις έπιασα τη βρύση, όλα γύρω μου μαύρισαν. Αισθάνθηκα το χέρι μου να πάλλεται πάνω στη βρύση σαν να χάιδευα ένα μαξιλάρι. Δεν αισθάνθηκα πόνο. Μέσα μου άκουσα τον εαυτόν μου να λέει ειρηνικά, «Ιεχωβά, έρχομαι!»

Αυτό που είχε συμβεί ήταν το εξής: Ένα από τα ηλεκτρικά καλώδια του σπιτιού μας είχε γυμνωθεί από το μονωτικό του και είχε ακουμπήσει το μεταλλικό σωλήνα που κρατούσε την ηλεκτρική λάμπα που φώτιζε την αυλή μας. Η αυλή μας ήταν καλυμμένη από μια ωραιότατη καλύβα από υγιέστατες κληματαριές. Η καλύβα ήταν ενισχυμένη με σύρματα. Ένα από τα σύρματα της καλύβας ήταν δεμένο πάνω στον σωλήνα που κρατούσε την ηλεκτρική λάμπα, ενώ ένα άλλο σύρμα, από την άλλη πλευρά της καλύβας, ήταν δεμένο πάνω σε μια σωλήνα η οποία τροφοδοτούσε την κουζίνα μας με νερό. Έτσι, όλη η καλύβα μας και οι μεταλλικές σωλήνες είχαν φορτιστεί με 220 βολτ.

Αυτή τη μέρα, ο πατέρας μου πρόσεξε ότι ο ηλεκτρικός μετρητής γύριζε σαν τρελός και κατάλαβε ότι υπήρχε κάποια διαρροή. Αμέσως φώναξε κάποιον ηλεκτρολόγο να έλθει στο σπίτι για να βρει τι συμβαίνει. Όταν γύρισα στο σπίτι από το σχολείο, είδα τον ηλεκτρολόγο ανεβασμένο σε μια καρέκλα μπροστά από το κουτί με τις ασφάλειες. Αφού τον χαιρέτισα, πήγα στη κουζίνα.

Ξαφνικά, ο ηλεκτρολόγος άκουσε δυνατές στριγκλιές να έρχονται από την κουζίνα. Μη γνωρίζοντας τι προκάλεσε

τις στριγκλιές, κατέβασε τον γενικό διακόπτη. Αυτό συνέβη ακριβώς την στιγμή που η μητέρα μου, η οποία είχε ακούσει τις στριγκλιές και είχε τρέξει στην κουζίνα, ήταν έτοιμη να με πιάσει με τα χέρια της καθώς εγώ είχα κολλήσει στην βρύση. Μόλις ο ηλεκτρολόγος κατέβασε τον γενικό, η βρύση με άφησε και έπεσα μέσα στην αγκαλιά της μάνας μου!

Το περίεργο είναι ότι εγώ, όχι μόνο δεν αισθάνθηκα πόνο, αλλά, ούτε και άκουσα τον εαυτόν μου να στριγκλίζει! Για μένα, όλα ήταν στιγμιαία, ειρηνικά, και γαλήνια! Η μόνη πραγματικότητα που ένιωσα στην διάρκεια αυτής της εμπειρίας ήταν η εσωτερική φωνή μου όταν είπα, «Ιεχωβά έρχομαι!» Η εμπειρία αυτή παρέμεινε ζωντανή μέσα στο μυαλό μου μέχρι σήμερα και μου απέδειξε ότι ο άνθρωπος έχει ψυχή («Νέφες» στα Εβραϊκά), που είναι συνειδητή και η οποία, στον θάνατο, αποχωρίζεται από το σώμα και πηγαίνει στον Κύριο (Α΄ Βασιλέων 17[ιζ΄]:21,22· Β΄ Κορινθίους 5[ε΄]:6,8).

Το όνειρο με τον Μιχαήλ

Ήταν ένα ζεστό καλοκαιρινό βράδυ στην Ελλάδα. Λόγω της ζέστης, η μητέρα μου είχε στρώσει το κρεβάτι μου έξω, στην αυλή του σπιτιού μας.

Εκείνο το βράδυ, τα στοιχεία της φύσης είχαν τέλεια ειρήνη μεταξύ τους. Τ' αστέρια, σαν μικρά γυαλιστερά ματάκια, τρεμοπαίζανε στον ουρανό σαν να με χαιρετούσαν. Η κυρία Σελήνη, καμαρωτή και υπερήφανη, έστελνε το ασπένιο της φως κάτω στη σκοτεινή γη.

Τι ομορφιά και αρμονία! Τι μεγάλη μαρτυρία της δόξης του Δημιουργού! Τι μεγάλη μαρτυρία της σοφίας Του και της δυνάμεώς Του!

Πόσο θα ήθελα να Τον γνωρίσω, να μάθω Ποιος είναι, και να Του πω ένα απλό, εγκάρδιο «ευχαριστώ» που με έφερε σ' αυτή τη ζωή και με αξίωσε να δω και να θαυμάσω την ύψιστη καλλιτεχνία Του!

Η καρδιά μου είχε γεμίσει από αγάπη γι' Αυτόν τον, μέχρι τότε, άγνωστο για μένα Θεό. Η επιθυμία μου να Του πω το ευχαριστώ με κίνησε να γονατίσω πάνω στο κρεβάτι μου και να προσευχηθώ για πρώτη ίσως φορά στη ζωή μου με τέτοια κατάνυξη. Ήμουν δεκατεσσάρων ετών.

Με λόγια απλά που έβγαιναν μόνα τους από την καρδιά μου Τον ευχαρίστησα. Τον παρακάλεσα να με αξιώσει να Τον γνωρίσω και να έλθω σε επαφή μαζί Του. Του ζήτησα να μου δείξει τον δρόμο που θα έπρεπε να ακολουθήσω στην ζωή μου για να Τον υπηρετήσω. Κι' Αυτός, μου απάντησε το ίδιο βράδυ με το εξής όνειρο:

«Βρισκόμουν μέσα σε ένα κέντρο διασκέδασης, το οποίο ήταν γεμάτο από άνδρες και γυναίκες. Όλοι τους ήταν καλοντυμένοι. Τα ρούχα που φορούσαν ήσαν μαύρα. Χορεύανε, γελούσανε, και διασκεδάζανε μέσα στη νύχτα. Πάνω από τα κεφάλια τους κρεμόταν μια μικρή ηλεκτρική λάμπα η οποία έριχνε γύρω τους ένα αμυδρό φως.

Δεν γνώριζα κανέναν. Εκείνοι με είχαν περικυκλώσει. Τους έσπρωχνα με τα χέρια μου για να ξεφύγω καθώς έψαχνα με αγωνία να βρω κάποιον. Αλλά, ποιον;

Μόλις ξέφυγα από τον κλοιό τους, κοίταξα μπροστά, και είδα μια διαφορετική σιλουέτα να στέκεται ποιο πέρα. Ήταν ένα γεροδεμένο, καστανόξανθο και κάπως κοκκινοπρόσωπο παλικάρι. Φορούσε μια λευκή ρόμπα που έφτανε

μέχρι το έδαφος. Μια δυνατή φωνή γεμάτη αγαλλίαση βγήκε από το στόμα μου: «Μιχαήλ! Σε βρήκα!»

Ο Μιχαήλ με πήρε παράμερα από τον κόσμο και ζωγραφίζοντας πάνω σ' ένα χαρτί, μου έδειξε δύο παραλληλεπίπεδα. Το ένα ήταν μαύρο και το άλλο το άφησε άσπρο. Το ένα συμβόλιζε το σκοτάδι και το άλλο το φως.»

Από αυτό το όνειρο εννόησα ότι στη ζωή μου, ο Θεός θα μου έδειχνε, μέσω εμπειρίας, το σκοτάδι και το φως. Τώρα που κοιτάζω πίσω, βλέπω ότι θα έπρεπε να γευθώ πρώτα το σκοτάδι ώστε να εκτιμήσω το φως.

Ευχαριστώ τον Κύριο που όρισε τον Μιχαήλ να σταθεί υπέρ των υιών του λαού Του. Ευχαριστώ τον Κύριο που όρισε τους αγγέλους Του να βοηθήσουν εκείνους που πρόκειται να σωθούν (Δανιήλ 12[ιβ΄]:1· Εβραίους 1[α΄]:14).

Κεφάλαιο Δύο

Η Αιχμαλωσία

Λίγες ημέρες μετά από το όνειρο περί του ‘φωτός και του σκότους’, οι γονείς μου απεφάσισαν να ενωθούν ξανά με τους Μάρτυρες του Ιεχωβά. Στην αρχή δεν ήθελα να τους ακολουθήσω στις θρησκευτικές τους συγκεντρώσεις. Όμως, κάποιο βράδυ, συνόδευσα την μητέρα μου στην «αίθουσα Βασιλείας», όπως αποκαλούν οι Μάρτυρες τον τόπο της συγκεντρώσεώς των.

Όταν φτάσαμε εκεί, η συγκέντρωση είχε ήδη αρχίσει. Κάθισα στην καρέκλα, και έριξα τα μάτια μου στο βήμα από το οποίο μιλούσε ένας νεαρός κύριος. Μόλις τον είδα, δεν πίστευα στα μάτια μου. Αυτός ο νεαρός κύριος είχε τη μορφή με την οποία παρουσιάστηκε στον ύπνο μου ο Μιχαήλ!

Αμέσως κατάλαβα ότι το όνειρο που είχα δει σχετικά με το φως και το σκότος, θα άρχιζε να εκπληρώνεται. Κατάλαβα ότι θα εισερχόμουν σε μια ειδική περίοδο της ζωής μου, κατά την διάρκεια της οποίας θα ελάμβανα πείρα του φωτός ή του σκότους. Αλλά ποια; Μόνο ο χρόνος θα το έδειχνε. Όταν ήμουν δεκατεσσάρων ετών, δεν είχα την δυνατότητα να κρίνω. Επομένως, ένιωσα ότι θα έπρεπε να παραμείνω στην θρησκεία μέσα στην οποία γεννήθηκα, πιστεύ-

οντας ότι αυτό θα ευαρεστούσε τον Θεό.

Το όνειρο αυτό το κράτησα καλά στο μυαλό μου και άρχισα να συναναστρέφομαι με τους Μάρτυρες, ιδιαιτέρως δε μ' αυτόν τον νεαρό κύριο, πιστεύοντας ότι κοντά του θα μάθαινα τα πράγματα του Θεού και τον σκοπό Του για μένα.

Ένα από τα πρώτα πράγματα που έμαθα από τους Μάρτυρες, ήταν το ιερό όνομα του αληθινού Θεού --- ΓΧΒΧ (Γιαχβέ), όπως αυτό εμφανίζεται στην Παλαιά Διαθήκη, και το οποίο είχαν αστοχήσει να μου φανερώσουν το σχολείο και η Ορθόδοξη εκκλησία.

Το όνομα ΓΧΒΧ είναι γνωστό ως «Τετραγράμματο». Επειδή δεν περιέχει φωνήεντα, η πραγματική προφορά του έχει χαθεί. Πολλοί το προφέρουν «Γιαχβέ». Άλλοι, έχουν πάρει τρία από τα φωνήεντα της Εβραϊκής λέξεως «Αδωνάϊ» (που στα Εβραϊκά σημαίνει «Κύριος»), δηλαδή το **α**, το **ω**, και ξανά το **α**, και τα έχουν τοποθετήσει ανάμεσα στα σύμφωνα του Τετραγράμματος ΓΧΒΧ ως εξής: Γ-α-Χ-ω-Β-α-Χ, και το προφέρουν «Γιαχωβά» ή «Ιεχωβά» ή «Ιεοβά».

Το όνομα αυτό εισήλθε στ' αυτιά μου σαν ένας γλυκός ήχος. «Επιτέλους,» σκέφθηκα, «έμαθα ότι ο Θεός στον Οποίον είχα προσευχηθεί, έχει ένα προσωπικό όνομα: 'Γιαχβέ'! Ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ, και του Ιακώβ! Ο μέγας Θεός του Ισραήλ, τώρα έγινε Θεός μου!»

Τι χαρά που ένιωσα όταν διάβασα με τα ίδια μου τα μάτια αυτό το όνομα στην Αγία Γραφή, στην Έξοδο 6[στ']:2,3! Εκεί λέγει:

«Ο Θεός ελάλησεν έτι προς τον Μωϋσήν και είπε προς αυτόν, 'Εγώ είμαι ο Κύριος και εφάνην εις τον Αβραάμ και εις τον Ισαάκ, και εις τον Ιακώβ με το όνομα, Θεός Παντοκράτωρ Δεν εγνωρίσθην όμως εις αυτούς με το όνομά μου Ιεοβά.»

Επίσης έμαθα ότι ο Ιησούς έδινε μεγάλη σπουδαιότητα στο ζήτημα του ονόματος του Θεού, διότι, κατά την διάρκεια της διακονίας Του, το φανέρωνε στους ανθρώπους. Σε μια από τις προσευχές Του προς τον Πατέρα Του, είπε:

«Εφανέρωσα το όνομά σου εις τους ανθρώπους τους οποίους μοι έδωκας εκ του κόσμου. Ιδικοί σου ήσαν, και εις εμέ έδωκας αυτούς, και τον λόγον σου εφύλαξαν.» (Ιωάννης 17(ιζ'):6).

Αργότερα, είπε:

«Πάτερ δίκαιε, και ο κόσμος δεν σε εγνώρισεν, εγώ δε σε εγνώρισα, και ούτοι εγνώρισαν ότι σύ με απέστειλας. Και εφανέρωσα εις αυτούς το όνομά σου, και θέλω φανερώσει, δια να ήναι η αγάπη με την οποίαν με ηγάπησας εν αυτοίς, και εγώ εν αυτοίς.» (Ιωάννης 17 [ιζ']:25,26).

Επίσης, ο προφήτης Ιωήλ είχε αναγνωρίσει την σπουδαιότητα του ονόματος του Θεού διότι είπε ότι,

«... πας όστις επικαλεσθή το όνομα του ΓΧΒΧ θέλει σωθή.» (Ιωήλ 2[β']: 32 – Εβραϊκό κείμενο).

Ο απόστολος Παύλος, επαναλαμβάνει τα παραπάνω λόγια του Ιωήλ και ρωτάει:

«Πως λοιπόν θέλουσιν επικαλεσθή εκείνον εις τον οποίον δεν επίστευσαν; και πως θέλουσιν πιστεύσει εις εκείνον περί του οποίου δεν ήκουσαν; και πως θέλουσιν ακούσει χωρίς να υπάρχη ο κηρύττων; και πως θέλουσι κηρύξει, εάν δεν αποσταλώσι; ...» (Ρωμαίους 10[ι']:13-15).

Οι μάρτυρες εφαρμόζουν τα παραπάνω εδάφια στο πρόσωπο του Θεού Πατρός.

Η χαρά μου ήταν πολύ μεγάλη που έμαθα αυτό το όνομα. “Ασφαλώς,” σκέφτηκα, “βρίσκομαι μέσα στον λαό του Θεού. Όχι μόνο η Αγία Γραφή, αλλά και κάθε εγκυκλοπαίδεια αναφέρει ότι πράγματι αυτό είναι το ιερό όνομα του αληθινού Θεού”. Στο παιδικό μυαλό μου έλεγα ότι το γεγονός ότι οι Ορθόδοξοι μας καταδιώκουν, και μάλιστα χωρίς να έχουν σεβασμό για το ιερό όνομα του Θεού διότι μας βρίζουν «Γιαχωβάδες», αποδεικνύει ότι:

α) Δεν γνωρίζουν το όνομα του αληθινού Θεού.

β) Δεν γνωρίζουν ότι ο Ιεχωβά είναι Ένας.

γ) Αφού μας καταδιώκουν για το όνομα του Θεού, τότε, εμείς πρέπει να είμαστε οι μόνοι αληθινοί Χριστιανοί, διότι, οι αληθινοί Χριστιανοί, από την αρχή της υπάρξεώς των, υπέφεραν διωγμό απ’ εκείνους που δεν ευρίσκοντο στην αλήθεια! Οι αληθινοί Χριστιανοί ποτέ δεν εδίωκαν άλλους!

Η γνώση μου δεν σταμάτησε μέχρι εκεί. Σαν ένα διψασμένο λουλούδι αναζητούσα κι’ εγώ νερό. Αναζητούσα να πιω από το «**νερό**» της αλήθειας. Ο Ιησούς μίλησε γι’ αυτό το διαφορετικό «**νερό**» στη γυναίκα από τη Σαμάρεια. Της είπε:

«όστις όμως πίνη εκ του ύδατος το οποίον εγώ θέλω δώσει εις αυτόν, δεν θέλει διψήσει εις τον αιώνα· Αλλά το ύδωρ το οποίον θέλω δώσει εις αυτόν, θέλει γείνει εν αυτό πηγή ύδατος αναβλύζοντος εις ζωήν αιώνιον.» (Ιωάννης 4[δ΄]:14).

Οι Μάρτυρες μου είπαν ότι αυτό το «**νερό**» είναι η γνώση την οποία δίνει ο Χριστός στην οργάνωσή τους, και με την σειρά της, η οργάνωση την δίνει σ' εμάς. Την εποχή εκείνη, δεν ήξερα ότι το «**νερό**» για το οποίο μίλησε ο Ιησούς δε συμβόλιζε την «**γνώση**», αλλά **το Πνεύμα το Άγιο**, τον Παράκλητο, ο Οποίος κατοικεί μέσα σ' εκείνους που πιστεύουν και ακολουθούν τον Αληθινό Ιησού της Γραφής ο Οποίος είναι ο μεγάλος Θεός και Σωτήρας μας για τον Οποίον κήρυξαν οι απόστολοι (Ιωάννης 7[ζ΄]:37-39· Τίτος 2[β΄]:13).

«Ασφαλώς,» σκεφτόμουν, «η οργάνωση των Μαρτύρων είναι η οργάνωση του Θεού! Μέσα σ' αυτή θα μπορέσω να Τον υπηρετήσω.» Έτσι, άρχισα να εμπιστεύομαι αυτή την οργάνωση σε όλα τα πράγματα που δίδασκε. Οτιδήποτε τύπωνε στα βιβλία της και στα περιοδικά της, ήταν το φως της αλήθειας που έστελνε ο Θεός στους ανθρώπους! Για μένα, καθώς και για όλους τους Μάρτυρες του Ιεχωβά που γνώριζα, η οργάνωσή μας ήταν το «**στόμα**» του Θεού! Με είχαν φέρει στο σημείο να πιστεύω ακράδαντα ότι η οργάνωσή μας ήταν σταλμένη από τον Θεό για να διδάξει στους ανθρώπους τις οδούς Του!

Οι Μάρτυρες με μάθανε να πιστεύω ότι ζούμε στις τελευταίες ημέρες αυτού του «**συστήματος πραγμάτων**», δηλαδή, ότι το τέλος του κόσμου είναι πλησίον. Μου έστρεψαν την προσοχή στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο του κατά Ματθαίον ευαγγελίου, όπου ο Ματθαίος αναφέρει, όπως

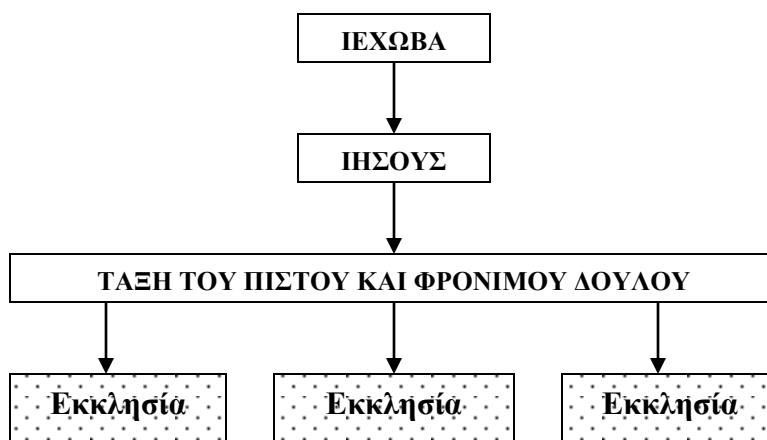
μου είπανε, τα σημεία του τέλους. Μου έστησαν την προσοχή ιδιαίτερος στα εδάφια 45 και 46, όπου ο Ματθαίος γράφει για τον «πιστό και φρόνιμο δούλο» τα εξής:

«Τις λοιπόν είναι ο πιστός και φρόνιμος δούλος, τον οποίον ο κύριος αυτού κατέστησεν επί των υπηρετών αυτού, δια να δίδη εις αυτούς την τροφήν εν καιρώ; Μακάριος ο δούλος εκείνος, τον οποίον, όταν έλθη ο κύριος θέλει ευρεί πράττοντα ούτος.»

«Σήμερα,» μου είπαν οι Μάρτυρες, «αφού ζούμε στις τελευταίες ημέρες, σύμφωνα με τα παραπάνω εδάφια, ο Θεός θα πρέπει να έχει στη γη μια 'τάξη' ανθρώπων, τους οποίους έχει εξουσιοδοτήσει να δίνουν στους δούλους Του την πνευματική τροφή.» Μου είπαν ότι ο Κύριος αποκαλεί αυτή την 'τάξη', «**Πιστό και Φρόνιμο Δούλο**». Κατόπιν, με ρώτησαν: «Αμφιβάλλεις ότι η 'τάξη' αυτή βρίσκεται **μόνο** μέσα στην οργάνωσή μας; Δες πως οι Μάρτυρες κηρύττουν σε όλη τη γη το όνομα του αληθινού Θεού Ιεχωβά και πως όλες οι άλλες θρησκείες τους μισούν γι' αυτό.»

Τότε, που ήμουν μόνο δεκατεσσάρων ετών, δεν είχα αρκετή γνώση για να κρίνω την αληθινότητα των λόγων τους, ούτε και κάποιον λόγο για να θέσω την διδασκαλία τους υπό ερώτηση. Όπως με δίδαξαν, πίστευα ότι το επόμενο σχεδιάγραμμα, το οποίο έδειχνε την οδό που ακολουθεί η πνευματική τροφή ωσότου φθάσει σε μένα, ήταν σωστό:

(Στην επόμενη σελίδα)

Μου είπαν ότι το «φως της αληθείας» έρχεται από τον Ιεχωβά, ο Οποίος την δίνει στον Ιησού, ο οποίος με τη σειρά του την δίνει στην **‘τάξη’ του «Πιστού και Φρονίμου Δούλου»**, η οποία τάξη, μέσω της εντύπου ύλης της εταιρείας Η ΣΚΟΠΙΑ, την διανέμει στις εκκλησίες των Μαρτύρων, και έτσι, φυσικά, φθάνει σε μένα.

Και ο καιρός περνούσε: και όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο περισσότερο φανατιζόμουν υπέρ της **«Αγίας Οργάνωσης»** μας όπως την αποκαλούσαν πολλοί Μάρτυρες. Στις προσευχές μου, καθώς και πολλοί άλλοι Μάρτυρες, παρακαλούσα τον ουράνιο Πατέρα μας να προστατεύει και να ευλογεί την **«Μητέρα μας Οργάνωση»!** Και αφού με έφεραν στο σημείο να πιστέψω ότι η **«Μητέρα Οργάνωση»** είναι του Κυρίου, **άφησα τη ζωή μου στα χέρια της για να με οδηγήσει όπου θέλει!**

Πίστευα, με όλη μου την καρδιά, ότι όσοι δεν είναι μέλη της σύντομα θα καταστραφούν για πάντα από το χέρι του

Θεού, ενώ εμείς, και μόνο εμείς, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, θα κληρονομήσουμε τη γη και την αιώνια ζωή!

Με έφεραν στο σημείο να πιστεύω ότι έξω από την οργάνωση των Μαρτύρων δεν υπάρχει ασφάλεια και σωτηρία. Με έμαθαν να πιστεύω ότι αυτή η οργάνωση ήταν η σημερινή «κιβωτός του Νώε»!

Με μεγάλο ζήλο κήρυττα το άγγελμά της από πόρτα σε πόρτα για να ενθαρρύνω άλλους να μπουν μέσα στην οργάνωσή μας για να σωθούν.

Με έμαθαν να υπακούω πιστά και χωρίς γογγυσμό σε όλους τους νόμους και τις αρχές που έθετε επάνω μας η 'τάξη' του «Πιστού και Φρονίμου Δούλου».

Με τον καιρό, με έφεραν στο σημείο να πιστεύω ότι υποταγή στους άνδρες που αποτελούν το Κυβερνών Σώμα του εκδοτικού οίκου «Η ΣΚΟΠΙΑ», σήμαινε υποταγή στον Θεό!!!

Έτσι, σιγά-σιγά, η αιχμαλωσία μου τελειοποιήθηκε!

Κεφάλαιο Τρία

Η Ζωή μου ως Μάρτυς του Ιεχωβά

Στην Ελλάδα

Ω-ω-ω ... ήμουν τόσο ευτυχισμένος! Ήμουν δεκατεσσάρων ετών και υπηρετούσα τον αληθινό Θεό! Τι ευλογία! Ήταν τόσο ωραίο να βρίσκεσαι μέσα στον λαό του Θεού! Η αγάπη και τα χαμόγελα των πνευματικών μου αδελφών με έκαναν πολύ ευτυχισμένο που ανήκα σε μια τέτοια οργάνωση!

Ήθελα να μάθω όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα για τον Θεό, γι' αυτό έκανα το παν για να μην απουσιάζω από τις εκκλησιαστικές συγκεντρώσεις.

Είχαμε πέντε συγκεντρώσεις την εβδομάδα. Μερικές απ' αυτές γινόντουσαν στην «Αίθουσα Βασιλείας», και άλλες, σε ιδιόκτητα σπίτια. Όταν πήγαινα στις συγκεντρώσεις, ήταν σαν να πήγαινα σχολείο. Εκεί μελετούσαμε τα έντυπα της εταιρείας «Σκοπιά».

Η μελέτη των βιβλίων και των περιοδικών γινόταν υπό τύπου ερωτήσεων και απαντήσεων. Στο κάτω μέρος της κάθε σελίδας που μελετούσαμε, υπήρχαν αριθμημένες ερωτήσεις οι οποίες αναφέρονταν στις αντίστοιχες παραγράφους αυτής της σελίδας. Ο διευθύνων την μελέτη διάβαζε φωναχτά την ερώτηση και μετά κοιτούσε το ακροατήριο για

να δει ποιος ήθελε να δώσει τη σωστή απάντηση σύμφωνα με τα λεγόμενα της παραγράφου. Όπως στο σχολείο, έτσι κι' εδώ οι μαθητές σήκωναν το χέρι τους όταν ήθελαν να απαντήσουν. Τότε, ο διευθύνων καλούσε τον καθένα απ' αυτούς, προσπαθώντας να δώσει σε όλους την ευκαιρία να ακουστούν.

Οι Μάρτυρες προσπαθούσαν να μην πάνε στις συγκεντρώσεις απροετοίμαστοι. Για να μπορούν να δίνουν τις σωστές απαντήσεις, έπρεπε να μελετούν τα περιοδικά και τα βιβλία στα σπίτια τους, πριν πάνε στη συγκέντρωση. Όταν ένα άτομο δεν λάμβανε συχνά μέρος στις απαντήσεις, θεωρείτο ως «απροετοίμαστος» ή «ανώριμος». Τότε, οι πιο «ώριμοι» Μάρτυρες προσπαθούσαν να προτρέψουν τους «ανώριμους» να προετοιμάζονται ώστε να λαμβάνουν μέρος στις απαντήσεις πιο συχνά.

Μια από τις συγκεντρώσεις μας την ονομάζαμε «Θεοκρατικό Σχολείο». Ο σκοπός του ήταν να μας εκπαιδεύσει στα επόμενα:

- α) Πώς να πλησιάζουμε τους ανθρώπους όταν πηγαίνουμε από σπίτι σε σπίτι.
- β) Πώς να παρουσιάζουμε το άγγελμά μας σ' αυτούς.
- γ) Πώς να υπερπηδούμε τις αντιρρήσεις τους.
- δ) Ποια Γραφικά εδάφια να χρησιμοποιήσουμε σε διάφορες περιπτώσεις.
- ε) Πώς να γίνουμε καλύτεροι ομιλητές και αναγνώστες.

Για να γίνουμε καλοί ομιλητές, μας έδιναν την ευκαιρία να ανεβούμε στο βήμα και να δώσουμε μια μικρή ομιλία ενώπιον των συγκεντρωμένων. Ενώ ο ομιλητής ή η ομιλήτρια διεξήγαγε την ομιλία του/της, ένας διορισμένος από την εταιρεία «Σκοπιά», ο οποίος ονομάζονταν «υπηρέτης Θεοκρατικής σχολής», τον/την βαθμολογούσε ανάλογα. Μια καλή βαθμολογία εξαρτιόταν από τον τρόπο με τον οποίον εκείνοι παρουσίαζαν το θέμα τους π.χ., αν είχαν επαφή με το ακροατήριο ενώ μιλούσαν, αν έκαναν διάφορες περιγραφικές χειρονομίες για να τονίσουν την ιδέα ή το αίσθημα, αν η ένταση της φωνής κυμαινόταν ανάλογα με τους διάφορους θορύβους που μπορεί να υπήρξαν μέσα στην αίθουσα κατά την διάρκεια της ομιλίας, όπως ξαφνικά κλάματα μωρών, και άλλα.

Αυτή η εκπαίδευση με ικανοποιούσε και με ευχαριστούσε. Αλλά, το ζήτημα δεν σταμάταγε εκεί. Όλοι μας έπρεπε να λάβουμε μέρος στο κήρυγμα. Όλοι μας έπρεπε να φέρουμε το «καλό άγγελμα της βασιλείας» σ' εκείνους που δεν ήταν Μάρτυρες.

Το κήρυγμα στην Ελλάδα, στη δεκαετία του 1960, αποτελείτο από την κρούση των θυρών από σπίτι σε σπίτι και την πώληση των βιβλίων και των περιοδικών της εταιρείας «Σκοπιά».

Πραγματικά χαιρόμουν να πηγαίνω στα σπίτια των ανθρώπων και να κηρύττω την βασιλεία του Θεού. Συχνά το έργο αυτό το έκανα μαζί με άλλους, αλλά, μερικές φορές πήγαινα μόνος μου.

Το μεγαλύτερο μέρος του κηρύγματός μου το έκανα στο νησί που γεννήθηκα, την Σαλαμίνα. Μερικές φορές ταξίδευα με το ποδήλατο, έπαιρνα το φεριμπότ και πήγαινα να

κηρύξω στις περιοχές του Μεγάλου Πεύκου και των Μεγάρων.

Στη διάρκεια του κηρύγματός μου γεύτηκα πολλές πείρες. Κάποια ημέρα, είχα πάρει μαζί μου έναν άλλον Μάρτυρα, ο οποίος ήταν περίπου δύο χρόνια νεότερός μου· εγώ τότε ήμουν δεκαέξι ετών. Είχαμε πάρει τα ποδήλατα και είχαμε πάει στην περιοχή του Μεγάλου Πεύκου και των Μεγάρων.

Καθώς κηρύτταμε από πόρτα σε πόρτα, συναντήσαμε ένα άτομο που βγήκε έξω στο δρόμο και δείχνοντάς μας με το δάχτυλό του, μας έβριζε. Οι δυνατές φωνές του τράβηξαν την προσοχή άλλων περαστικών, οι οποίοι σταμάτησαν και μας περικύκλωσαν. Μέσα σε λίγα λεπτά, είχε μαζευτεί ένα μεγάλο πλήθος.

Μερικοί από το πλήθος άρχισαν να κάνουν διάφορες Γραφικές ερωτήσεις στις οποίες απαντούσαμε με τον καλύτερο τρόπο που γνωρίζαμε. Μέσα σε λίγα λεπτά, το πλήθος χωρίστηκε σε δύο παρατάξεις. Η μία παράταξη μας έβριζε με χυδαία ονόματα, ενώ η άλλη μας υπεράσπιζε. Δεν πέρασε πολύ ώρα, και παρατηρήσαμε ότι οι δύο παρατάξεις άρχισαν να φιλονικούν μεταξύ τους με δυνατές φωνές. Έγινε μεγάλη οχλαγωγία! Εμείς παραμέναμε στη μέση του κύκλου σιωπηλοί.

Ξαφνικά, ένας από το πλήθος φώναξε δυνατά και είπε:

«Να ο παπάς! Τον βλέπω να έρχεται προς τα δω! Τώρα θα δείτε τι έχει να γίνει!»

Όλοι γύρισαν τα κεφάλια τους να δουν τον παπά. Αμέσως έγινε απόλυτη ησυχία. Τότε, βρήκα την ευκαιρία να αρχί-

σω να τους κηρύττω, με σταθερή φωνή, για την ερχόμενη βασιλεία του Θεού.

Όταν ο παπάς ζύγωσε τον όγλο, σήκωσε το κεφάλι του και μου έριξε μια ματιά. Τα μάτια μας διασταυρώθηκαν. Με είδε να κρατάω στο χέρι μου την Αγία Γραφή την οποία είχα υψώσει στον αέρα. Με άκουγε που κήρυττα με δυνατή φωνή. Όμως, δεν σταμάτησε να μας μιλήσει! Έσκυψε ξανά το κεφάλι και συνέχισε τον δρόμο του προς ένα μαγαζάκι που βρισκόταν λίγο πιο κάτω.

Ο όγλος έμεινε κατάπληκτος! Όλοι περίμεναν τον ιερέα να σταματήσει και να με αποστομάσει. Αλλά, αυτός δεν το έκανε. Όλοι τον κοιτούσαν που απομακρυνόταν. Ξαφνικά, ξανάρχισε η φιλονικία μεταξύ του όγλου. Εκείνοι που μας υπεράσπιζαν, άρχισαν να λένε στους άλλους: «Είδατε; Ο παπάς φοβήθηκε να τους αντιμετωπίσει· ο δειλός! Ξέρει ο παπάς ότι ετούτοι έχουν δίκιο!»

Καθώς η φιλονικία τους έφθασε στο κατακόρυφο, είδαμε από μακριά τον ιερέα να ξαναβγαίνει από το μαγαζάκι κρατώντας δύο σακούλες με ψώνια. Άρχισε να περπατάει προς το μέρος μας ξανά. Όταν ζύγωσε, ένας από το πλήθος του φώναξε και του είπε:

«Παπά, έλα εδώ να ακούσεις τι λένε τα παιδιά.»

Όλοι κάνανε μέρος να περάσει ο παπάς. Εκείνος μπήκε μέσα στον κύκλο και στάθηκε εμπρός μου. Ήταν τόσο υψηλός και μεγάλος! Αισθάνθηκα τόσο μικρός μπροστά του! Κι' όμως, δεν έχασα το θάρρος μου! Σήκωσα το κεφάλι και τον κοίταξα στα μάτια με ένα μειδίαμα.

«Τι κάνεις εδώ;» με ρώτησε.

«Κηρύττω την βασιλεία του Θεού!» του απάντησα.

Κοίταξε τον κόσμο γύρω του και μετά πάλι εμένα.

«Θέλεις να πάμε σπίτι μου να συζητήσουμε;» με ρώτησε.

Κατάλαβα ότι ήθελε να αποφύγει την κουβέντα ενώπιον του πλήθους.

«Θα μπορούσαμε!» του απάντησα.

Τον ακολουθήσαμε στο σπίτι του. Όταν φθάσαμε εκεί η σύζυγός του αναστατώθηκε. Ένωσε πολύ άσχημα που ο σύζυγός της έφερε στο σπίτι δύο «Γιαχωβάδες». Αυτός της ζήτησε να μας κεράσει.

Καθήσαμε έξω στην αυλή. Η παπαδιά μας έφερε κάτι να πιούμε.

«Πες μου,» με ρώτησε ο παπάς, «που το βρήκατε εσείς αυτό το όνομα και αποκαλείται τον Θεό 'Ιεχωβά';»

Τα μάτια μου άνοιξαν διάπλατα από την έκπληξη! Δεν περίμενα να μου κάνει μια τόσο απλή ερώτηση. Αρχισα λοιπόν να του εξηγώ για το ιερό όνομα του Θεού, καθώς αυτό ευρίσκεται στην Αγία Γραφή. Άνοιξα την Βίβλο στο Έξοδος 6[στ']:3, και του την έδωσα στα χέρια του ώστε να το διαβάσει μόνος του. Είδα την έκπληξη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του όταν διάβασε ότι το όνομα του Θεού είναι Ιεοβά!

Κατόπιν του εξήγησα ότι τόσο εμείς οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, όσο και οι Ορθόδοξοι, και όλος ο Χριστιανικός και ο Ιουδαϊκός κόσμος, υμνούμε το όνομα του Ιεχωβά είτε το

γνωρίζουμε είτε όχι, με το να χρησιμοποιούμε στην ψαλμωδία μας την λέξη «Αλληλούια». Του εξήγησα ότι η λέξη «Αλληλούια» είναι Εβραϊκή και σημαίνει «υμνεείτε τον Γιαχ». «Γιαχ» είναι σύντμηση του «Γιαχβέ».

Ο ιερέας μ' ευχαρίστησε για τις καλές πληροφορίες. Κατά την διάρκεια της συζητήσεώς μας, ήταν πολύ ευγενικός μαζί μας. Από την άλλη πλευρά όμως, η παπαδιά ήταν πολύ νευριασμένη μέχρι την ώρα που φύγαμε.

Λίγο πριν αναχωρήσουμε, είδαμε να μπαίνει μέσα στην μεγάλη αυλή του σπιτιού του μια γειτόνισσα, η οποία είχε παραβρεθεί στην οχλαγωγία. Μόλις την είδε ο παπάς, αμέσως άλλαξε την στάση του απέναντί μας. Από τόσο ευγενικός που ήταν μαζί μας, ξαφνικά άλλαξε και έγινε πολύ σαρκαστικός!

Φύγαμε από το σπίτι του με πολλές σκέψεις που μας έφεραν λύπη. Γιατί αυτή η άγνοια; Γιατί τόση υποκρισία; Γιατί αυτές οι φωνές; «Ασφαλώς,» σκέφτηκα, «χωρίς καμιά αμφιβολία, βρισκόμαστε μέσα στην 'αλήθεια'!» Και ευχαρίστησα τον Θεό που με αξίωσε να γίνω μέλος της αγίας Του Οργανώσεως!

Η οργάνωσή μας είχε βάλει ορισμένους στόχους, τους οποίους θα έπρεπε να προσπαθούμε να φτάνουμε. Τα αποτελέσματα της εργασίας μας καταγράφονταν σε δελτία τα οποία μας προμήθευε η οργάνωση. Παραδείγματος χάρη, ένας από τους στόχους ήταν να κηρύττουμε τουλάχιστον δέκα ώρες τον μήνα. Εάν, για κάποιο λόγο, δεν καταφέραμε να φτάσουμε αυτόν τον στόχο, οι πιο «**ώριμοι**» πνευματικοί αδελφοί μας έπρεπε να μας προτρέπουν και να μας βοηθούν να τα καταφέρουμε. Εάν δε, μήνα με το μήνα, δεν

μπορούσαμε να φτάσουμε τον στόχο των δέκα ωρών, μας χαρακτήριζαν ως «αδύνατους» ή «ανώριμους»!

Όταν ένας ξεπερνούσε τις δέκα ώρες τον μήνα, τον θεωρούσαν ως «ώριμο». Έδειχνε ότι αυτός είχε περισσότερη θέρμη και αγάπη για το Θεό και την βασιλεία Του από τους «ανώριμους» ή «αδύνατους». Ο «ώριμος» γινόταν πιο αγαπητός από τους άλλους, και σε περιπτώσεις προαγωγής στην εκκλησία, τον προτιμούσαν!

Μερικές φορές, υπηρέτησα ως «σκαπανέας». Ο στόχος του «σκαπανέα» ήταν να κηρύττει εκατό ώρες τον μήνα. Το έργο του κηρύγματος πάντοτε με χαροποιούσε γιατί μου έδινε την ευκαιρία να παρουσιάζω στους ανθρώπους τον αληθινό Θεό.

Μια από τις φορές που έκανα «σκαπανικό έργο», ταξίδεψα στην περιοχή της Καλαμπάκας, κοντά στα φημισμένα Μετέωρα. Εκεί, κήρυξα στα γειτονικά χωριά. Η καρδιά μου ήταν γεμάτη από αγάπη για τους συμπατριώτες μου. Εκεί, έζησα λίγες ημέρες μεγάλης πνευματικής ευτυχίας. Εκεί, ένιωσα ότι πραγματικά φέρναμε το φως σ' ένα κόσμο που δεν γνώριζε τον Δημιουργό του, ούτε και την Αγία Του Οργάνωση (όπως πίστευα τότε), μέσω της οποίας μας έδινε το θαυμαστό Του «φως»! Πόσο ευλογημένος ένιωθα που ο Θεός με αξίωσε να γίνω μέρος του λαού Του!

Στον Καναδά

Όταν έγινα δέκα οκτώ ετών, έφυγα από το νησί μου, την Σαλαμίνα, και μετανάστευσα στο Βανκούβερ του Καναδά. Στο καράβι που με πήγαινε στον Καναδά, ο Κύριος μου μίλησε σ' ένα όνειρο. Μου είπε ότι ήταν θέλημά Του να παραμείνω μέσα σ' αυτή την οργάνωση, διότι, στον κατάλληλο καιρό, θα χρησιμοποιούσα τα πράγματα που θα μά-

θαινα εκεί. Χάρηκα πολύ που είχα αυτή την εμπειρία, γιατί νόμισα ότι ο Θεός θα με χρησιμοποιήσει να φέρω πολλούς ανθρώπους μέσα στην οργάνωσή Του **για να σωθούν**.

Όταν έγινα δέκα εννέα ετών, παντρεύτηκα την Ευφροσύνη, ένα υπέροχο κορίτσι, που ήταν και καλή Μάρτυς, και που ανήκε στην ίδια εκκλησία των Μαρτύρων που ανήκα κι' εγώ πριν φύγω από την Σαλαμίνα.

Την εποχή εκείνη, δεν υπήρχε Ελληνική εκκλησία των Μαρτύρων του Ιεχωβά στο Βανκούβερ του Καναδά, γι' αυτό, η σύζυγός μου κι' εγώ, υπηρετούσαμε τον Κύριο (;) στις Αγγλόφωνες εκκλησίες των Μαρτύρων. Δεν πέρασε πολύς καιρός για να αντιληφθούμε ότι υπήρχαν χιλιάδες Έλληνες στο Βανκούβερ, τους οποίους οι Καναδοί αδελφοί μας Μάρτυρες δεν μπορούσαν να «βοηθήσουν» λόγω της γλώσσας. Μόλις το αντιλήφθηκα, μια φωτιά άρχισε ν' ανάβει μέσα μου: Πως θα μπορούσα να «βοηθήσω» τους συμπατριώτες μου; Κατάλαβα ότι θα ήταν εντελώς αδύνατο να χτυπήσω όλες τις πόρτες των Ελλήνων μόνος μου. Τι θα μπορούσα να κάνω;

Σε λίγο καιρό, μερικοί Έλληνες Μάρτυρες μετακόμισαν στο Βανκούβερ από άλλες πόλεις του Καναδά. Τι χαρά που είχα! «Τώρα,» σκέφτηκα, «αν οργανωθούμε όλοι μαζί, ίσως εκπληρωθεί η μεγάλη μου επιθυμία να βοηθήσω τους συμπατριώτες μου.»

Πήγα και μίλησα σε όλους τους νεοφερμένους για την μεγάλη μου επιθυμία, μερικοί έδειξαν κάποιο ενδιαφέρον, αλλά, δυστυχώς, μερικοί απ' αυτούς χρειάζονταν μεγαλύτερη βοήθεια από τους συμπατριώτες μου· είχαν μεταξύ τους βαθιές προσωπικές διαφορές και δεν ήθελε ο ένας να δει τον άλλον.

Πως θα ήταν δυνατόν να οργανωθούμε με Χριστιανική αγάπη και να κηρύξουμε σε άλλους για τον Θεό της αγάπης όταν αυτή η Χριστιανική αγάπη η οποία «... μακροθυμεί, αγαθοποιεί, ... δεν φθονεί, δεν αυθαδιάζει, δεν επαίρεται, δεν ασημονεί, δεν ζητεί τα εαυτής, δεν παροξύνεται, δεν διαλογίζεται το κακόν ... πάντα ανέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει» (Α΄ Κορινθίους 13[ιγ΄]:4-7) δεν υπάρχει μεταξύ μας; (Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι σαν Μάρτυρες του Ιεχωβά, πιστεύαμε ότι εμείς είμαστε οι μόνοι αληθινοί Χριστιανοί πάνω στον πλανήτη. Επομένως, εκφράσεις όπως «Χριστιανική αγάπη», «Χριστιανοί αδελφοί», κ.ά., ήσαν κοινές μεταξύ μας.)

Εν τω μεταξύ είχα γνωρίσει τον Θωμά, ο οποίος ήταν ένας Καναδός Μάρτυς του Ιεχωβά, και ο οποίος αγαπούσε πολύ τον Θεό, και είχαμε γίνει καλοί φίλοι. Ο Θωμάς κι' εγώ πήραμε την απόφαση να επισκεφθούμε τους Έλληνες αδελφούς μας για να τους βοηθήσουμε να μονιάσουν, και να αγαπηθούμε, ώστε ενωμένοι να κάνουμε το έργο του Κυρίου.

Οι προσπάθειές μας ήταν μεγάλες και κοπιαστικές. Ήταν δύσκολο για μένα να πιστέψω ότι άτομα τα οποία έλεγαν ότι είχαν αφιερώσει την ζωή τους στον Θεό, ήταν ελλιπείς σε Χριστιανική αγάπη. Πίστευα ότι η αγάπη είναι το κυριότερο χαρακτηριστικό ενός αληθινού Χριστιανού. Πως θα μπορούσαμε να αποδείξουμε ότι εμείς είμαστε **οι μόνοι** αληθινοί Χριστιανοί αφού αυτή η απαραίτητη αγάπη δεν υπήρχε μεταξύ μας;

Τα άτομα που διοικούσαν τις εκκλησίες των Μαρτύρων, ονομάζονταν «**υπηρέτες**». Ο κύριος υπεύθυνος της κάθε εκκλησίας καλείτο «**υπηρέτης εκκλησίας**». Ένας ανώτε-

ρος απ' αυτόν, ο οποίος είχε εξουσία πάνω από έναν ορισμένο αριθμό εκκλησιών μέσα σε μια γεωγραφική περιοχή, καλείτο «**υπηρέτης περιοχής**». Ένας ανώτερος απ' αυτόν, ο οποίος είχε εξουσία πάνω από έναν αριθμό περιοχών μέσα σε μια γεωγραφική περιφέρεια, καλείτο «**υπηρέτης περιφέρειας**».

Κάποια ημέρα, ο «υπηρέτης περιφέρειας» μας επισκέφτηκε την Καναδική εκκλησία στην οποία εκκλησιαζόμουν. Τον ζύγωσα και του μίλησα με όλο μου τον ζήλο για την αναμμένη πυρκαγιά που με κατάκαιγε. Του ζήτησα να μου επιτρέψει να αρχίσω μια εβδομαδιαία εκκλησιαστική συγκέντρωση στην Ελληνική γλώσσα, σε οποιαδήποτε αίθουσα βασιλείας του Βανκούβερ. Και αυτός μου το επέτρεψε! Η καρδιά μου σκίρτησε από χαρά! Αμέσως έτρεξα και έφερα τα χαρούμενα νέα στους υπόλοιπους Έλληνες Μάρτυρες. Όλοι τους έδειξαν ότι μάλλον χάρηκαν.

Την ημέρα της πρώτης συγκεντρώσεώς μας, με καρδιά γεμάτη συγκίνηση και αγωνία γύρισα το κλειδί στην κλειδαρότρυπα για να ανοίξω την πόρτα της αίθουσας. Ενοχλητικά ερωτηματικά είχαν γεμίσει τις σκέψεις μου. «Αραγε, θα έλθουν όλοι; Είχαν τα λόγια μου πραγματική απήχηση στις καρδιές τους; Είχε εισέλθει μέσα στις καρδιές τους η αληθινή Χριστιανική αγάπη; Θα ήταν αυτή η αγάπη αρκετά δυνατή ώστε να πετάξει έξω τις προσωπικές τους διαφορές και τα μίσση; Είχαν ανοίξει την πόρτα της καρδιάς τους σ' Εκείνον που λέει: *«**Ιδού ἵσταμαι εἰς τὴν θύρα καὶ κρούω· εἴαν τις ἀνοίξῃ τὴν θύραν, θέλω εἰσέλθει πρὸς αὐτόν καὶ θέλω δεῖπνήσει μετ' αὐτοῦ καὶ αὐτός μετ' ἐμοῦ.**»* (Αποκάλυψις 3[γ']:19,20);

Γεμάτος απογοήτευση διηύθυνα την συγκέντρωση εκείνο το βράδυ. Εκτός από εμένα και την σύζυγό μου, είχαν έλθει

μόνο δύο γεροντάκια. --- ένα αντρόγυνο οι οποίοι ήταν Μάρτυρες του Ιεχωβά από πολλά χρόνια. Αυτοί κατάλαβαν την απογοήτευσή μου και προσπάθησαν να μου δώσουν κουράγιο: «Μη στεναχωριέσαι αδελφέ,» μου είπαν, «θα έλθουν με τον καιρό. Η αγάπη θα ενοχλήσει την συνείδησή τους και με τον καιρό θα ενωθούν μαζί μας.» Τα λόγια τους αυτά κατέβηκαν στην καρδιά μου σαν μια γλυκιά ξεκούραση.

Την επόμενη Κυριακή, είδα με χαρά ότι αντί για τέσσερα άτομα, γίναμε πέντε. Αστειευτήκαμε μεταξύ μας και είπαμε ότι είχαμε μια αύξηση 20%! Αυτή η αύξηση ανέβαινε σταθερά. Καθώς περνούσαν οι εβδομάδες, γίναμε οκτώ, δέκα τέσσερις, δέκα οκτώ, είκοσι ένας! Οι προσευχές μου ανήρχοντο στον Θεό γεμάτες ευχαριστίες. Με χαρά, έβλεπα ότι οι κόποι μου δεν πήγαν χαμένοι. Από ένα τόσο μικρό ξεκίνημα τεσσάρων ατόμων, δημιουργήθηκε μια ολόκληρη εκκλησία, η οποία είχε όλα τα προγράμματα στην Ελληνική γλώσσα! Μέσα σε δύο χρόνια, με τον ερχομό και άλλων Μαρτύρων από άλλα μέρη του Καναδά, και με τον προσηλυτισμό Ελλήνων από την πόλη του Βανκούβερ, η εκκλησία μας μεγάλωσε και γίναμε ογδόντα δύο. Το κήρυγμά μας γινόταν αποκλειστικά προς τους Έλληνες του Βανκούβερ.

Όταν οργανώθηκε η εκκλησία μας, η οργάνωση με κατέταξε στο σώμα των «υπηρετών», ως ένα από τα μέλη της τριμελούς επιτροπής της εκκλησίας. Τότε, ήμουν είκοσι ενός ετών.

Οι ευθύνες της εκκλησίας, της κοσμικής μου εργασίας και της οικογενείας μου (διότι είχα παντρευτεί στα δέκα εννέα και είχαμε το πρώτο παιδί μας στα είκοσι), με σκέπασαν. Όμως, δεν παραπονιόμουν. Ήξερα ότι πολλά άτομα είχαν

ανάγκη βοήθειας και ήμουν χαρούμενος να την προσφέρω. Άλλωστε, βρήκα αυτό που ζητούσα και ποθούσα: Την υπηρεσία του Κυρίου.

Για να δείξω το μέγεθος της βοήθειας που πρόσφερα σε άλλους και της αυτοθυσίας (και αυτό το λέω με κάθε ταπεινότητα), θα αναφερθώ στην επόμενη αληθινή περίπτωση:

Ήταν κάποιος επιχειρηματίας ο οποίος έδειξε ενδιαφέρον στο κήρυγμά μας. Ήθελε να μελετήσει μαζί μας την Αγία Γραφή, αλλά, είχε ένα πρόβλημα. Το μαγαζί του ήταν ανοικτό μέχρι τα μεσάνυχτα. Ποιος θα πήγαινε σπίτι του να μελετήσει την Γραφή μαζί του μετά τα μεσάνυχτα; Κανένας! Όμως, το άτομο αυτό, και η οικογένειά του, χρειάζονταν βοήθεια και μια θυσία ήταν απαραίτητη. Έτσι, προσφέρθηκα. Έπαιρνα μαζί μου την σύζυγό μου και το μωράκι μας και τους επισκεπτόμαστε τα μεσάνυχτα! Πολλές φορές μελετούσαμε την Βίβλο μέχρι τις δύο η ώρα το πρωί, μέσα στην καρδιά του χειμώνα. Όταν φεύγαμε από το σπίτι τους, συχνά οδηγούσαμε πάνω σε πάγους και χιόνια!

Αυτός και όλη η οικογένειά του πίστεψαν στον Ιεχωβά Θεό και έγιναν Μάρτυρες του Ιεχωβά. Ήταν μεγάλη χαρά για μένα να βλέπω τους κόπους μου να φέρνουν καρπό για τον Κύριο. Τι πάει να πει χειμώνας; Τι πάει να πει χιόνι και παγωνιές; Η χαρά της υπηρεσίας του Κυρίου (όπως πίστευα τότε), τα υπερπηδάει όλα. Ούτε τα υπολογίζεις!

Η χαρά της υπηρεσίας μου έφθασε στο ζενίθ όταν έλαβα μια πρόσκληση να πάω στο «Μπέθελ». Αυτό είναι το όνομα των κεντρικών γραφείων της οργανώσεως των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Το Μπέθελ του Καναδά βρίσκεται στο Τρόντο, στον νομό του Οντάριο. Με προσκάλεσαν να

πάω εκεί για δεκαπενθήμερο εκπαίδευση επί διαφόρων οργανωτικών αρχών. Φυσικά, δέχτηκα την πρόσκληση διότι ήταν μεγάλη η τιμή. Τότε ήμουν είκοσι δύο ετών.

Όταν γύρισα στο Βανκούβερ, ήμουν περισσότερο φανατικός υπέρ της οργανώσεως από πριν. Παρόλο που μπόρεσα να δω την ακυρότητα ορισμένων διδασκαλιών που μας δίδαξαν, όπως, παραδείγματος χάριν, «Εκείνοι που δεν ξέρουν να διαβάζουν δεν θα κληρονομήσουν την βασιλεία του Θεού», και άλλα, τις παρέβλεψα. Με συνεπήρε η τάξη και η παιδεία που γεύθηκα στο Μπέθελ. Οι αρχηγοί των Μαρτύρων του Καναδά έδειξαν μεγάλη ταπεινότητα. Με συνεπήραν τα ζεστά, φιλικά, και πλατιά χαμόγελά τους --- και ειδικά σ' εμένα που ήμουν ένα μηδέν μέσα στην οργάνωση την οποία όλοι οι Μάρτυρες πίστευαν ότι ήταν του Κυρίου. Σκεφτόμουν ότι πολύ σωστά ονόμασαν το μέρος αυτό «Μπέθελ», το οποίο στα Εβραϊκά σημαίνει «Οίκος Θεού»! «Αληθώς,» έλεγα και ξανάλεγα στον εαυτόν μου, «δεν χωρά καμία αμφιβολία: εμείς και **μόνο** εμείς είμαστε ο λαός του Θεού.» Γι' αυτό, ήμουν πολύ ευτυχής να δουλεύω σκληρά και να κάνω θυσίες για την οργάνωσή μας. Ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό μου, ούτε για ένα δευτερόλεπτο, ότι κάποια μέρα, θα έμπαινε στην καρδιά μου έστω και κάποια μικρή αμφιβολία ότι ίσως τα πράγματα να μην είναι καθόλου έτσι όπως τα έβλεπα, έως ότου...

Κεφάλαιο Τέσσερα

Η Αρχή της Ελευθερίας μου

Η πρώτη περίπτωση αδικίας

Κάποια ημέρα συνάντησα έναν νεαρό κύριο ο οποίος μόλις είχε έλθει στο Βανκούβερ από την Ελλάδα. Όταν συζήτησα μαζί του έμαθα ότι όταν ήταν δέκα τεσσάρων ετών, η μητέρα του, η οποία ήταν Μάρτυς του Ιεχωβά, τον είχε πείσει να βαπτισθεί ως Μάρτυς. Αυτός, για να εκπληρώσει την επιθυμία της, βαπτίσθηκε· αλλά, όπως είπε ο ίδιος, στην καρδιά του ποτέ δεν ήταν Μάρτυς. Μέσα σε λίγους μήνες αφότου βαπτίστηκε, έπαψε να πηγαίνει στις συγκεντρώσεις και μεγάλωσε σαν ένας «κοσμικός». «Κοσμικός» για τους Μάρτυρες είναι ένας ο οποίος δεν είναι Μάρτυς.

Όταν μεγάλωσε, υπηρέτησε στον Ελληνικό στρατό και μετά την απόλυσή του ήλθε στον Καναδά.

Γίναμε φίλοι. Μια μέρα, καθώς συζητούσαμε για τα πράγματα του Θεού, μου είπε ότι έκανε λάθος που έφυγε από τον «λαό του Θεού», ότι αισθανότανε ντροπή, και ότι είχε αποφασίσει να επιστρέψει στον «οίκο» του Ουράνιου Πατέρα του. Έτσι άρχιζε να έρχεται στις συγκεντρώσεις μας.

Μια μέρα μου είπε, «Τώρα που καταλαβαίνω τον εαυτόν

μου, και τις υποχρεώσεις μου έναντι του Κυρίου, θέλω να βαπτισθώ ξανά για να αρχίσω μια νέα ζωή· θέλω να υπηρετήσω τον Θεό.» Όταν βαπτίστηκε, η χαρά όλων ήταν μεγάλη.

Λίγες ημέρες μετά από αυτό το χαρούμενο γεγονός, εμείς, η επιτροπή της εκκλησίας, λάβαμε μια επιστολή από τα κεντρικά γραφεία της εταιρείας Σκοπιά. Η επιστολή αφορούσε τον νέο-βαπτισμένο αδελφό μας.

Η επιστολή έλεγε ότι επειδή ο άνθρωπος αυτός είχε υπηρετήσει στον Ελληνικό στρατό, δεν μπορούμε να τον δεχτούμε στις τάξεις μας σαν αδελφό μας! Περαιτέρω, η επιστολή έλεγε ότι για τα επόμενα τρία χρόνια θα έπρεπε να τον μεταχειριζόμαστε ως έναν αποκομμένο, και ότι μετά από αυτή την χρονική περίοδο, θα μπορούσε να επανασυνδεθεί με τον «λαό του Θεού»!!!

Στην οργάνωση των Μαρτύρων του Ιεχωβά, η πιο σκληρή τιμωρία που μπορεί να επιβληθεί στα μέλη, είναι η «αποκοπή». **«Αποκοπή» σημαίνει «αφορισμός».** Όταν ένας Μάρτυς διαπράττει κάποια αδικία επανειλημμένως, οι υπόλοιποι Μάρτυρες, οι οποίοι ακολουθούν τις διαταγές της οργάνωσης της Σκοπιάς, τον αποκόπτουν από την επικοινωνία τους. Αυτό σημαίνει ότι κανένας από τους Μάρτυρες **δεν θα του ξαναμιλήσει!** Ούτε και θα τον χαιρετάει όταν θα τον συναντάει στον δρόμο ή αλλού. Επίσης, σημαίνει ότι το αποκομμένο άτομο δεν έχει το δικαίωμα να επισκεφθεί τα σπίτια των άλλων Μαρτύρων, και ασφαλώς, κανένας απ' αυτούς δεν έχει το δικαίωμα να τον καλέσει στο σπίτι του, ή να τον επισκεφθεί στο δικό του.

Το αποκομμένο άτομο έχει το δικαίωμα να παρευρίσκεται στις συγκεντρώσεις τους όταν αυτές λαμβάνουν χώρα στην

Αίθουσα Βασιλείας, αλλά, απαγορεύεται να παρευρίσκεται στις συγκεντρώσεις οι οποίες λαμβάνουν μέρος σε ιδιόκτητα σπίτια. Όταν ένας αποκομμένος παρευρίσκεται στις συγκεντρώσεις, δεν έχει το δικαίωμα να μιλήσει σε κανέναν από τους παρευρισκομένους. Όλοι οι «πραγματικοί Χριστιανοί» πρέπει να αγνοήσουν την παρουσία του ανεπιθύμητου πρώην αδελφού.

Εάν κάποιος από τους Μάρτυρες δεν υπακούσει σ' αυτή την διάταξη της οργανώσεως και μιλήσει φιλικά ή συναναστρέφεται με τον αποκομμένο, τότε, **αποκόπτεται κι' αυτός!**

Ακόμα και οι στενοί συγγενείς πρέπει να κρατήσουν αυτές τις αρχές της οργανώσεως, εκτός εάν πρόκειται για ζητήματα μεγάλης ανάγκης, όπως σε περιπτώσεις κληρονομιάς και τα τοιαύτα. Οι σύζυγοι και οι γονείς με τα παιδιά, έχουν το δικαίωμα να μιλούν ο ένας στον άλλον εάν ζουν κάτω από την ίδια στέγη, με τον περιορισμό ότι δεν θα μιλούν καθόλου περί Βιβλικών ζητημάτων! Κανένα είδος «πνευματικής» συζητήσεως δεν επιτρέπεται μεταξύ τους. Εάν όμως τα παιδιά είναι ενήλικα, τότε, **η διάσπαση των οικογενειακών δεσμών** μπορεί να λάβει χώρα (δες Σκοπία της 15^{ης} Νοεμβρίου 1952, σελίδα 703, στην Αγγλική).

Όταν διάβασα ότι η οργάνωση μας διέταξε να θεωρούμε τον φίλο μας και πνευματικό αδελφό μας ως αποκομμένο και να μην έχουμε το δικαίωμα να τον επισκεπτόμαστε ούτε και να του μιλάμε για τρία χρόνια, αγανάκτησα. Αμέσως μου ήλθε στο μυαλό η παραβολή του ασώτου υιού όπως την εξιστόρησε ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Ρώτησα τον εαυτό μου, «Όταν ο άσωτος υιός γύρισε στον οίκο του πατρός του, πως του φέρθηκε εκείνος; Μήπως διέταξε τους υπηρέτες του να πετάξουν τον μετανοούντα υιό του έξω

από το σπίτι; Όταν ο μετανιωμένος υιός γύρισε στο σπίτι του πατέρα του, μήπως ο πατέρας του υπέβαλε κάποια τιμωρία; Μήπως διέταξε ο πατέρας τον άλλο υιό του να πάψει να συναναστρέφεται με τον αδελφό του για τρία χρόνια;»

Η απάντηση σε όλα αυτά τα ερωτήματα ήταν ένα μεγάλο «ΟΧΙ!» Αντιθέτως, ο πατέρας άνοιξε την αγκαλιά του, χάρηκε και εόρτασε για την επιστροφή του μετανιωμένου υιού του!

Πάνω σ' αυτό το σημείο ταράχθηκα. Πολλά ερωτηματικά μπήκαν στο μυαλό μου:

- α) Σε ποιον ανήκει η οργάνωση;
- β) Δεν ανήκει στον Θεό;
- γ) Ποιος διώχνει τον επιστρέφοντα και μετανοούντα αδελφό μου έξω από τον «οίκο» του ουρανού Πατρός μου;
- δ) Είναι ο Θεός ή η οργάνωση εκείνη που αρνείται να τον δεχτεί ξανά;

Ήμουν σίγουρος ότι δεν ήταν ο Θεός, διότι δεν πίστευα ότι ο Ιησούς είχε κακοπαραστήσει τον ουράνιο Πατέρα μας στην παραβολή του ασώτου υιού. Πως δικαίωσε η οργάνωση αυτή της την απόφαση; Πάνω σε ποιες Γραφικές αρχές ή πάνω σε ποια Γραφικά παραδείγματα βασιζόταν;

Αμέσως, έγραψα ένα γράμμα διαμαρτυρίας και το έστειλα στα κεντρικά γραφεία της οργανώσεως στο Τορόντο. Ζήτησα εξηγήσεις και Βιβλική υποστήριξη γι' αυτή την απαί-

σια κακομεταχείριση που μας διέταξε να κάνουμε σε έναν μετανοούντα αδελφό μας.

Η οργάνωση μου απάντησε ότι έτσι έπρεπε να γίνει, διότι αυτή ήταν η «αρχή της»! Μου εξήγησε ότι ο πνευματικός αδελφός μου απέκοψε τον εαυτό του από την οργάνωση του Θεού όταν ήταν δέκα τεσσάρων ετών και έγινε μέλος της οργανώσεως του Σατανά με το να υπηρετήσει στον Ελληνικό στρατό. (Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά πιστεύουν ότι όλες οι στρατιωτικές δυνάμεις ανήκουν στον Σατανά.)

Αυτή η απάντηση της εταιρείας Σκοπιά δεν με ικανοποίησε καθόλου. Μέσω της παραβολής του ασώτου υιού, ο Ιησούς μου έλεγε ότι θα έπρεπε να χαρώ, να δεχτώ και να αγκαλιάσω τον μετανοούντα και επιστρέφοντα αδελφό μου. Η διαταγή Του είναι καθαρή. Απ' την άλλη πλευρά, η οργάνωση της Σκοπιάς μου έλεγε ότι έπρεπε να τον κάνω πέρα, και να μη του μιλάω για τρία χρόνια. Δηλαδή, με λίγα λόγια, η αρχή του Θεού για έναν μετανοούντα είναι **συγχώρηση, έλεος και αγάπη**. Ενώ, η αρχή της οργάνωσης των Μαρτύρων είναι: **Εκδίκηση και Τιμωρία!**

Πάλι, ενώ ο Κύριός μου έλεγε, «... θέλει είσθαι χαρά εν τω ουρανώ δια ένα αμαρτωλόν μετανοούντα ...», εμείς, με σκυθρωπό πρόσωπο έπρεπε να πούμε σε έναν μετανοούντα, «Σου απαγορεύουμε να συναναστρέφεσαι μαζί μας για τρία χρόνια, διότι έφυγες από τον οίκον του πατρός σου θεληματικώς.»!!! Μα, μήπως ο άσωτος υιός δεν έφυγε από τον οίκον του πατρός του θεληματικώς (Λουκάς 15[ιε΄]:7, 12,13);

Ήλθα σε τρομερό δίλημμα. Αφού πίστευα ότι ήμουν ένας πιστός δούλος του Θεού, ποιανού τις αρχές θα έπρεπε να τηρήσω; Τις αρχές του Θεού ή τις αρχές της οργανώσεως

ενός εκδοτικού οίκου; Εάν δεν έδειχνα υποταγή στις αρχές της οργανώσεως της Σκοπιάς, θα με τιμωρούσαν κι' εμένα! Θα με απέκοπταν για ανυπακοή! Και η Αγία Γραφή λέει, «... είσθε δούλοι εκείνου εις τον οποίον υπακούετε ....» (Ρωμαίους 6[στ':16). Ποιανού δούλος ήμουν;

Η συνείδησή μου ταραχθηκε. Με πόνεσε σαν ένα κοφτερό μαχαίρι. Ο πόνος αυτός με έσπρωχνε να φωνάξω για την αδικία, αλλά, αποσιώπησα! Κατάπια την ντροπή και είπα, «Θεέ μου, συγχώρησέ με. Με όλη μου την καρδιά πιστεύω ότι αυτή είναι η οργάνωσή σου. Ίσως για λόγους που δεν καταλαβαίνω, άφησα προς στιγμή την καρδιά μου να αμφιβάλλει για την Αγία σου Οργάνωση. Και αν ακόμα κάνει λάθος, θα έλθει η ημέρα που το προοδευτικό φως της αληθείας που Εσύ της δίνεις, θα την φωτίσει να αλλάξει τις αρχές της επ' αυτού του σημείου.»!! Έτσι, έριξα το γεγονός αυτό πίσω μου και συνέχισα να υπηρετώ τον Κύριο (;) με τον καλύτερο τρόπο που μπορούσα.

Τώρα όμως, κοιτάζοντας πίσω, μπορώ να πω με βεβαιότητα ένα πράγμα: Το λυπηρό αυτό γεγονός έκανε την καρδιά μου να ραγίσει σαν ένα γυάλινο ποτήρι, το οποίο, όταν ραγίσει, μπορεί να μην συντριφθεί αμέσως, αλλά, και ποτέ δεν θα επιστρέψει ξανά στην τέλεια αρχική του κατάσταση.

Η δεύτερη περίπτωση αδικίας

Κάποια ημέρα, ορισμένα άτομα πλησίασαν την επιτροπή της εκκλησίας μας (της οποίας ήμουνα μέλος) και μας είπαν ότι είχαν υποψίες πως ένας από τους Μάρτυρες είχε διαπράξει κάποια αδικία.

Εμείς, η επιτροπή, προσκαλέσαμε το άτομο που κατηγορήθηκε για αδικία να παρουσιασθεί ενώπιον της δικαστικής

επιτροπής της εκκλησίας ώστε να κριθεί από εμάς για την δήθεν αδικία.

Το άτομο αρνήθηκε να παρουσιασθεί ενώπιον της δικαστικής επιτροπής, αλλά, μας έστειλε μια επιστολή στην οποία εξηγούσε ότι ήταν αθώος. Παρόλο που κανένας από τους κατηγορούμενους δεν είχε προσφέρει κάποια βεβαίωση για την διάπραξη της δήθεν αδικίας, εμείς, η επιτροπή, αποκόψαμε τον κατηγορούμενο βάση των αρχών της οργανώσεως. Η αρχή της οργάνωσης έλεγε ότι αν ένας αρνηθεί να παρουσιασθεί ενώπιον της δικαστικής επιτροπής όταν προσκληθεί για φήμη διαπράξεως κάποιας αδικίας, δείχνει ενοχή. Έτσι, σαν «ένοχος», συν την «ανυπακοή» που δείχνει έναντι της δικαστικής επιτροπής της εκκλησίας, πρέπει να αποκοπεί.

Οι Μάρτυρες πιστεύουν ότι όλοι εκείνοι που δεν είναι μέλη της οργανώσεώς των, θα καταστραφούν για πάντα στον «Αρμαγεδδώνα» (στον πόλεμο που θα κάνει ο Θεός εναντίον του Σατανά και των ακολούθων του). Όταν ένας αποκόπτεται, παύει να είναι μέλος της οργανώσεως. Γι' αυτό, μεταξύ των Μαρτύρων υπάρχει ένας διαρκής φόβος. Φοβούνται ότι αν έλθει ο Αρμαγεδδώνας και τους βρει έξω από την οργάνωση της Σκοπιάς, θα καταστραφούν από τον Θεό για πάντα. Επηρεασμένοι από την παραπάνω διδασκαλία, οι Μάρτυρες θεωρούν την αποκοπή σαν αιώνιο θάνατο.

Αυτός ο φόβος παρακινεί πολλούς αποκομμένους να επιστρέψουν στην οργάνωση με ταπεινότητα και να ζητήσουν συγγνώμη ώστε να επανασυνδεθούν. Άλλωστε, πολλοί από τους Μάρτυρες έγιναν μέλη της οργανώσεως από φόβο! Γίνανε μέλη για να αποφύγουν την καταδίκη και την τιμωρία του Θεού. Ζουν με την ελπίδα ότι επειδή είναι μέλη της

οργανώσεως του εκδοτικού οίκου Η ΣΚΟΠΙΑ, θα σωθούν από το επερχόμενο τέλος του κόσμου. Έτσι λοιπόν, όταν ένας Μάρτυρας αποκοπεί, τον πιάνει πανικός! Ξαφνικά, νομίζει ότι τα χάνει όλα. Αισθάνεται ότι τώρα, που δεν είναι πλέον μέλος της οργανώσεως του παραπάνω εκδοτικού οίκου, έχασε κάθε ελπίδα να κληρονομήσει αιώνια ζωή! Νομίζει ότι τώρα, είναι καταδικασμένος για καταστροφή! Έτσι, τον πιάνει μελαγχολία. Η μελαγχολία τον πιάνει και για άλλους λόγους:

α) Όταν συναντά άλλους Μάρτυρες στον δρόμο, αυτοί θα προσπαθήσουν να αλλάξουν δρόμο παρά να περάσουν δίπλα του.

β) Άλλοι, μόλις τον βλέπουν, γυρίζουν το κεφάλι τους από την άλλη μεριά μη τυχόν και διασταυρωθούν τα μάτια τους!

γ) Όλοι οι Μάρτυρες, ακόμη και τα μέλη της οικογενείας του, αγνοούν την ύπαρξή του. Και η θλιμμένη ύπαρξη, συνεχίζει να ζει μόνος!

Ένα άλλο κακό που ακολουθεί τον αποξενωμένο «αδελφό», είναι ότι η οργάνωση τον είχε διδάξει να κρατιέται μακριά από τον υπόλοιπο κόσμο. Η οργάνωση τον ενθάρρυνε να σταματήσει να συναναστρέφεται με τους παλιούς του φίλους. Αλλά, επίσης, ίσως και οι παλιοί του φίλοι να είχαν σταματήσει να συναναστρέφονται μαζί του διότι δεν ενδιαφερόντουσαν να ακούνε την προπαγάνδα της νέας του θρησκείας, την οποία πιεζόταν να διακηρύττει συνεχώς. Στο κάτω-κάτω, και αυτός πίστευε στη προπαγάνδα της θρησκείας του. Έτσι, όταν αποκόβεται, πιστεύει ότι αφού χαλάσανε οι σχέσεις του με την οργάνωση, ασφαλώς χαλάσανε οι σχέσεις του και με τον Θεό (;). Επίσης, πιστεύει

ότι αφού δεν είναι πλέον μέλος της οργανώσεως, το χυμένο αίμα του Χριστού δεν δύναται πλέον να τον σώσει. Είναι πεπεισμένος ότι ο μόνος τρόπος για να κερδίσει την σωτηρία είναι να γυρίσει στην οργάνωση που όπως πιστεύει, είναι η οργάνωση του Θεού! Τι τραγικό που είναι να βρεθείς σε μια τέτοια θέση!

Αφού συμφώνησα με τα άλλα δύο μέλη της δικαστικής επιτροπής και υπέγραψα για την αποκοπή του ατόμου που ανέφερα προηγουμένως, διερωτήθηκα: «Άραγε, θα καταστρέψει ο Θεός αυτό το άτομο επειδή **εμείς** το αποκόψαμε; Εάν από ντροπή ή για κάποιον άλλο λόγο, το άτομο δεν θέλησε να παρουσιασθεί ενώπιόν μας, διέπραξε μια τόσο μεγάλη αδικία ώστε να καταδικασθεί από τον Θεό σε αιώνια καταστροφή, αν υποθέσουμε ότι ο Αρμαγεδδώνας θα έλθει αύριο; Θα καταστρέψει ο Θεός έναν άνθρωπο επειδή **εμείς (βάσει των αρχών ενός εκδοτικού οίκου --- όχι της Βίβλου)** το κρίναμε ανάξιο να συνεχίσει να είναι μέρος του «λαού του Θεού»;

Αργότερα, συζήτησα αυτές τις σκέψεις μου με τον φίλο μου τον Θωμά. Μαζί φτάσαμε στο συμπέρασμα ότι εμείς οι άνθρωποι δεν είμαστε άξιοι να κρίνουμε μεταξύ αιωνίου ζωής και θανάτου. Ο Θεός και ο Υιός Του είναι οι μόνοι δίκαιοι κριτές, διότι μόνο Αυτοί γνωρίζουν τους «νεφρούς και τας καρδίας των ανθρώπων.» Η έκφραση αυτή σημαίνει ότι ο Θεός και ο Υιός Του γνωρίζουν τις πλέον κρυφές σκέψεις και τα αισθήματα του ανθρώπου (Ιερεμίας 11[ια΄]: 20· Αποκάλυψις 2[β΄]:18-23).

Επίσης, είδαμε, για πρώτη φορά, ότι η τακτική της οργανώσεως πάνω στο σημείο της αποκοπής, δεν βρισκόταν σε αρμονία με την Αγία Γραφή! Σε γενικές γραμμές, η τακτική που ακολουθούν οι Μάρτυρες, είναι η εξής: Εάν ένας

Μάρτυς δει ή ακούσει από άλλους ότι κάποιος από τους αδελφούς του διέπραξε ή διαπράττει κάποια αμαρτία ή αδικία, είναι υποχρεωμένος να πλησιάσει την δικαστική επιτροπή της εκκλησίας του και να το αναφέρει. Τότε, η επιτροπή θα προσκαλέσει τον αμαρτάνοντα να παρουσιασθεί ενώπιόν της. Αυτή η τακτική δεν βρίσκεται σε αρμονία με την παραγγελία που άφησε ο Ιησούς Χριστός, ο Οποίος είπε,

«Εάν δε αμαρτήση [εις σε] ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν μεταξύ σου και αυτού μόνου εάν σου ακούση, εκέρδισας τον αδελφόν σου εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή παν ρήμα εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τη εκκλησία εάν δε και της εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης.» (Ματθαίος 18[ιη']:15-17. Οι αγκύλες είναι του συγγραφέα. Οι λέξεις «εις σε» δεν υπάρχουν σε αρχαιότερα κείμενα).

Με τα παραπάνω λόγια, ο Κύριος Ιησούς έδειξε ότι ένας πιστός ακόλουθός Του, θα πρέπει να πάει **μόνος του**, να μιλήσει **προσωπικώς** στον αμαρτάνοντα αδελφό του, για να προσπαθήσει να τον συνεφέρει ώστε να μην αμαρτάνει πλέον. Αυτή η συμβουλή του Ιησού κρύβει σοφία και αγάπη για τον αμαρτάνοντα. Εάν οι ακόλουθοι του Ιησού εφάρμοζαν στην καθημερινή ζωή τους τις παραπάνω συμβουλές, δεν θα υπήρχαν κουτσομπολιά, υποψιθυρίζουσες γλώσσες, πονηροί διαλογισμοί, και τα τοιαύτα, ούτε και θα προσβαλλόταν ο αμαρτωλός ενώπιον όλων. Η έμφαση που έδωσε εδώ ο Κύριος Ιησούς είναι η προσπάθεια που θα πρέπει να κάνουν οι Χριστιανοί για **να κερδίσουν** τον αδελφό τους --- όχι για να τον ντροπιάσουν ή για να τον τιμωρήσουν!

Εάν το πρώτο βήμα αποβεί άκαρπο, ο Χριστιανός θα πρέπει να ακολουθήσει το δεύτερο:

«εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή παν ρήμα»

Εάν και το δεύτερο βήμα αποβεί άκαρπο και ο αμαρτάνων συνεχίζει να αμαρτάνει, τότε το ζήτημα θα πρέπει να φερθεί στην προσοχή της εκκλησίας, ώστε όλη η εκκλησία να προσπαθήσει, για μια τρίτη φορά, να κερδίσει τον αμαρτάνοντα. Η εκκλησία δεν είναι μόνο τρία άτομα που αποτελούν μια «επιτροπή». Ο Ιησούς δεν είπε «... *εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τη επιτροπή...!* **Η εκκλησία αποτελείται από όλους τους πιστούς· αυτοί είναι η εκκλησία!**

Κατόπιν, ο Ιησούς είπε,

«...εάν δε και της εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης.»

Τι μεγάλη διαφορά που έχουν τα λόγια του Ιησού από τις αρχές της οργάνωσης των Μαρτύρων του Ιεχωβά!

Τι εννοούσε ο Κύριος όταν είπε, «... *έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης*»; Για να απαντηθεί αυτό το ερώτημα, θα πρέπει να γνωρίζουμε το πώς συμπεριφέρονταν οι Ισραηλίτες στους Εθνικούς και στους τελώνες (στους εφοριακούς). **Είναι δυνατόν να μη μιλούσαν οι Ισραηλίτες στους Εθνικούς και στους εφοριακούς;** Είναι δυνατόν να τους συμπεριφέρονταν με τον απαίσιο τρόπο με τον οποίον εμείς, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, είχαμε διδαχθεί να φερόμαστε προς τους αποκομμένους αδελφούς μας;

ΟΧΙ! Δεν τους μεταχειρίζονταν μ' αυτό τον ανήλεο τρόπο. Μπορεί να μη τραγόπιναν μαζί, αλλά τους μιλούσαν, όπως και οι Μάρτυρες του Ιεχωβά μιλάνε στους εφοριακούς και σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο που δεν είναι Μάρτυρες. Μπορεί να τους έβλεπαν ως αμαρτωλούς, ακάθαρτους και ειδωλολάτρες, αλλά, **τους μιλούσαν!** Τους μιλούσαν τουλάχιστον για τα πνευματικά πράγματα της θρησκείας τους, για τα πράγματα των Ιερών Γραφών, για να τους προσηλυτίσουν. **Ο Κύριος Ιησούς τους μιλούσε προσωπικώς** (Μάρκος 2[β']:15-17).

Γιατί μας διέταζε η οργάνωση να μη λέμε ούτε το «**χαίρειν**» στα αποκομμένα άτομα; Η δικαιολογία τους ήταν βασισμένη, καθώς νομίζουν, πάνω στην αρχή που βρίσκεται στην δεύτερη επιστολή του αποστόλου Ιωάννη. Εκεί, διαβάζουμε:

«Διότι πολλοί πλάνοι εισήλθον εις τον κόσμον, οίτινες δεν ομολογούσιν ότι ο Ιησούς Χριστός ήλθεν εν σαρκί ο τοιούτος είναι ο πλάνος και ο αντίχριστος. Προσέχετε εις εαυτούς, ... εάν τις έρχηται προς εσάς και δεν φέρη την διδαχήν ταύτην, μη δέχεσθε αυτόν εις οικίαν, και μη λέγετε εις αυτόν το χαίρειν διότι ο λέγων εις αυτόν το χαίρειν, γίνεται κοινωνός εις τα πονηρά αυτού έργα.» (Εδάφια 7-11).

Σε ποιους λέγει εδώ ο Ιωάννης ότι δεν πρέπει οι Χριστιανοί να λένε το «χαίρειν»; Δεν θα πρέπει να χαιρετούν τους Χριστιανούς αδελφούς τους οι οποίοι από πνευματική αδυναμία διέπραξαν κάποια αμαρτία, ή στους πλάνους αντίχριστους οι οποίοι δεν ομολογούν ότι ο Ιησούς Χριστός ήλθε «**εν σαρκί**»; Είναι φανερό ότι ο Ιωάννης αναφερόταν στους δεύτερους! Αλλιώς, ο απόστολος Παύλος δεν θα έλεγε,

«Αδελφοί, και αν άνθρωπος απερισκεπώς πέση εις κανέν αμάρτημα, σεις οι πνευματικοί διορθώνετε τον τοιούτον με πνεύμα πραότητος» (Γαλάτας 6[στ']:1).

Πως θα μπορέσουμε να **διορθώσουμε** τον αμαρτάνοντα αδελφό μας εάν δεν έχουμε το δικαίωμα **ούτε και να τον χαιρετήσουμε;**

Ο απόστολος Ιωάννης είπε ότι όλοι οι άνθρωποι είμαστε αμαρτωλοί και έδωσε ανακούφιση προς τους μέλλοντας να αμαρτήσουν. Είπε,

«Εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν δεν έχομεν, εαυτούς πλανώμεν και η αλήθεια δεν είναι εν ημίν. Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθαρίση ημάς από πάσης αδικίας. Εάν είπωμεν ότι δεν ημαρτήσαμεν, ψεύστην κάμνομεν αυτόν και ο λόγος αυτού δεν υπάρχει εν ημίν. Τεκνία μου, ταύτα σας γράφω, δια να μη αμαρτήσετε. Και εάν τις αμαρτήση, έχομεν παράκλητον προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον Δίκαιον. Και αυτός είναι ιλασμός περί των αμαρτιών ημών. Και ουχί μόνον περί των ημετέρων, αλλά και περί όλου του κόσμου.» (Α' Ιωάννου 1[α']:8-2[β']:2).

Από τα παραπάνω βλέπουμε ότι αν κάποιος αμαρτήσει, δεν χάνει τις σχέσεις του με τον Θεό. Δεν χάνει την αιώνια ζωή. Ο Θεός ακόμα τον αγαπά. Ακόμα και ένας στοργικός ανθρώπινος πατέρας δεν πετάει το παιδί του έξω από το σπίτι όταν αυτό κάνει κάποια αταξία, ή αν τον παρακούσει κάποια φορά. Ένας καλός ανθρώπινος πατέρας θα κάνει το παν να διορθώσει τα ελαττώματα του παιδιού του, και όταν τα καταφέρει, χαίρεται υπερβολικά για τον υιό του. Πόσο μάλλον ο Θεός; Δεν λέει η Γραφή ότι, «... **θέλει είσθαι χα-**

ρά εν τω ουρανώ δια ένα αμαρτωλόν μετανοούντα ...»;
(Λουκάς 15[ιε΄]:7,10)

Ναι, ο Θεός μας αγαπάει και χαίρεται όταν μας βλέπει να νικούμε, με το αίμα του Υιού Του, τις αδυναμίες της σάρκας μας. **Η αγάπη Του για μας απεδείχθη όταν έστειλε τον Υιό Του για να πεθάνει για μας.** Η αγάπη Του αποκαλύπτεται στο Ιωάννης 3[γ΄]:16, όπου λέει,

«Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν, μη απόλνται, αλλ΄ έχη ζωήν αιώνιον.»

Αν δεν υπήρχε η πιθανότητα να αμαρτήσουμε, δεν θα χρειαζόμαστε την θυσία του Ιησού για να μας σώσει. Αυτή η θυσία πλήρωσε προκαταβολικώς για τις αμαρτίες μας πριν από δύο χιλιάδες χρόνια. Πλήρωσε για τις αμαρτίες που διαπράξαμε χθες, για τις αμαρτίες που διαπράττουμε σήμερα, και για τις αμαρτίες που θα διαπράξουμε αύριο!

Το παραπάνω εδάφιο **δεν λέει** ότι, ο Θεός τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο αλάθητος ή ο αναμάρτητος, μη απόληται, αλλ΄ έχη ζωήν αιώνιον! **Όχι**, αλλά είπε ότι **όποιος πιστεύει στον μονογενή Υιό Του** δεν θα καταστραφεί αλλά, θα έχει αιώνια ζωή!

Ο Ιησούς, είναι ο Σωτήρας μας, Αυτός είναι ο Λυτρωτής μας. Όταν μας αγόρασε με το αίμα Του, δεν μας έκανε αλάθητους, αλλά μας έκανε ιδιοκτησία Του! Σαν Ιδιοκτήτης, είναι ικανός να μας κρατήσει στη ζωή! Κανένας και τίποτα δεν μπορεί να μας αρπάξει από τα χέρια Του και να μας καταστρέψει. Όταν διαπράττουμε κάποια αμαρτία (και διαπράττουμε αμαρτίες καθημερινώς), ο Ιησούς, ο Οποίος είναι Αρχιερέας εις τον αιώνα, μεσιτεύει υπέρ ημών **δια-**

παντός. Η λειτουργία Του σαν Μεσίτης, δεν σταμάτησε για μας την ημέρα που Τον δεχτήκαμε ως προσωπικό μας Σωτήρα. Αυτή ήταν η ημέρα στην οποία άρχισε να μεσιτεύει για μας! Ας διαβάσουμε τα επόμενα εδάφια:

«εκείνος όμως (ο Ιησούς), επειδή μένει εις τον αιώνα, έχει αμετάβητον την ιερωσύνην όθεν δύναται και να σώζη εντελώς (όχι μερικώς – όχι για ένα μικρό χρονικό διάστημα) τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' αυτού, ζων πάντοτε δια να μεσιτεύση υπέρ αυτών.» (Εβραίους 7[ζ']:24, 25. Οι παρενθέσεις του συγγραφέα).

«Και εγώ δίδω εις αυτά (στα πρόβατα, στους ανθρώπους που ακολουθούν τον Ιησού), ζωήν αιώνιον, και δεν θέλουσιν απολεσθή εις τον αιώνα, και ουδείς θέλει αρπάσει αυτά εκ της χειρός μου.» (Ιωάννης 10[ι']:28. Η παρένθεση του συγγραφέα).

«Είπε προς αυτήν ο Ιησούς: Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή. Ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνη θέλει ζήσει και πας όστις ζη και πιστεύει εις εμέ δεν θέλει αποθάνει εις τον αιώνα.» (Ιωάννης 11[ια']:25,26).

Ο ουράνιος Πατέρας μας συγχωρεί και αγαπά όλους τους ανθρώπους, ακόμα και εκείνους που αμαρτάνουν και ζητούν την συγγνώμη Του. Ο Ίδιος είπε στον λαό Του,

«Έλθετε τώρα και ας διαδικασθώμεν, ... εάν αι αμαρτίαι σας ήναι ως πορφυρούν, θέλουσι γείνει λευκαί ως χιών εάν ήναι ερυθραί ως κόκκινον, θέλουσι γείνει ως λευκόν μαλλίον.» (Ησαΐας 1[α']18).

Εάν εσύ Αγαπητέ Αναγνώστη είσαι ένας από τις χιλιάδες των Μαρτύρων του Ιεχωβά που έχουν αποκοπεί, μη χάνεις

το θάρρος σου στη ζωή. Ο Θεός δεν σε έχει αποκόψει από την ζωή, ούτε αφείρεσε από εσένα το μέσο της σωτηρίας σου. Εκείνη που σε απέκοψε από τις τάξεις της (όχι από την ζωή), είναι μια ατελής ανθρώπινη οργάνωση ενός εκδοτικού οίκου.

Ο Κύριος Ιησούς είπε, **«Πάσα αμαρτία και βλασφημία θέλει συγχωρηθή εις τους ανθρώπους· η κατά του Πνεύματος όμως βλασφημία δεν θέλει συγχωρηθή εις τους ανθρώπους.»** (Ματθαίος 12[ιβ΄]:31). Μη χάνεις το κουράγιο σου. Μην επιτρέπεις σε κανέναν να σε καταθλίβει. Δεν είσαι ένοχος βλασφημίας εναντίον του Αγίου Πνεύματος. Οι αμαρτίες που διαπράττουν οι άνθρωποι καθημερινώς, **δεν είναι η κατά του Πνεύματος βλασφημία.** Ποια είναι η κατά του Πνεύματος βλασφημία; Ας αναλύσουμε αυτό το ζήτημα:

Όταν ο Ιησούς ελευθέρωνε δαιμονιζόμενους ανθρώπους από τα δαιμόνια, οι εχθροί Του είπαν, **«Ούτος δεν εκβάλλει τα δαιμόνια, ειμή δια του Βεελζεβούλ του άρχοντος των δαιμονίων.»** (Ματθαίος 12[ιβ΄]:24). Εκείνοι που είπαν τα παραπάνω λόγια, είχαν δει τα καλά και δυναμικά έργα που ο Κύριος Ιησούς έκανε ενώπιον των οφθαλμών τους. Ήξεραν ότι ήταν αδύνατο για έναν απλό άνθρωπο να κάνει θαύματα τέτοιας υπεροχής. Ήταν φανερό σ' αυτούς ότι κάποιιο υπερφυσικό πνεύμα λειτουργούσε μέσα στον Ιησού· αλλά, ποιο πνεύμα ήταν αυτό; Υπάρχουν μόνο δύο πηγές υπερφυσικής δυνάμεως: Ο Θεός και ο Σατανάς.

Για να μπορέσει κάποιος να διακρίνει το είδος του πνεύματος που κατοικεί σ' έναν άνθρωπο, θα πρέπει να προσέξει όχι μόνο τα δυναμικά θαύματα, αλλά και τους καρπούς που φέρνει στη ζωή του (Λουκάς 6[στ΄]:43-45). Παράγει καρπό που φέρνει δόξα στον Θεό (και στην Χριστιανική εποχή

δόξα στον Ιησού); Εάν ναι, τότε το πνεύμα του Θεού κατοικεί σ' αυτόν· εάν όχι, τότε, τουλάχιστον ένα δαιμόνιο κατοικεί μέσα του (Μάρκος 5[ε']:1-13· Ματθαίος 3[γ']:10).

Η Γραφή λέει, *«πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον άνωθέν εστιν καταβαίνον από του πατρός των φώτων»* (Ιάκωβος 1[α']:17). Ο Ιησούς είναι το τέλειο δώρο του Θεού το Οποίο ήλθε κάτω από τον Πατέρα των φώτων. Ο καρπός του ανθρώπου Ιησού ήταν τέλειος. Τα δώρα Του προς τους ανθρώπους ήσαν καλά. Δίδαξε αγάπη· θεράπευσε αρρώστους· ελευθέρωσε άτομα από δαιμονική αιχμαλωσία! Ποτέ δεν έκανε κάποιο πονηρό έργο. Για εκείνους που ήσαν κοντά Του, θα έπρεπε να ήταν πολύ φανερό το ποιο είδος πνεύματος λειτουργούσε μέσα Του. Αλλά, οι εχθροί Του, αντί να αποδώσουν αυτές τις θαυμάσιες και ευεργετικές δυνάμεις στο Άγιο Πνεύμα του Θεού, είπαν ότι ο Ιησούς είχε μέσα Του ένα **ακάθαρτο πνεύμα** (Μάρκος 3[γ']:30). Μιλώντας έτσι, θεληματικώς, βλασφήμησαν εναντίον του Αγίου Πνεύματος· αντί για «Άγιο», που σημαίνει «αγνό», «καθαρό», Τον αποκάλεσαν «ακάθαρτο»! Πάνω στο ζήλο τους να υπερασπίσουν το θρησκευτικό τους σύστημα, **ήσαν πιο γρήγοροι στο να δώσουν την δόξα στον Σατανά με το να πουν ότι η αγαθοποιός δύναμη η οποία λειτουργούσε στον Ιησού (όταν Εκείνος εξέβαλλε τα δαιμόνια), ήταν του Σατανά.**

Αγαπητέ Αναγνώστη, εάν για οποιονδήποτε λόγο έχεις αποχωριστεί από έναν όμιλο ανθρώπων οι οποίοι θεληματικώς ακολουθούν τα πράγματα που τους παρουσιάζει κάποια θρησκευτική οργάνωση και τα οποία δεν είναι άψογα βασισμένα στην Αγία Γραφή, δεν είσαι ένοχος της παραπάνω ασυγχώρητης βλασφημίας! Μην αφήσεις κανέναν να σε φοβίσει με ένα τέτοιο ψεύδος. Μην αφήσεις τον εαυτόν σου να απομακρυνθεί από τον Κύριο. Εάν έχεις καταβλη-

θεί από απογοήτευση και κατάθλιψη, μη σκέφτεσαι να αυτοκτονήσεις. **Ο ΘΕΟΣ Σ' ΑΓΑΠΑ** και θέλει να σωθείς --- όχι να πεθάνεις (Α΄ Τιμόθεον 2[β΄]:3,4). Αναλόγισου τα λόγια μου και τα εδάφια που έχω παραθέσει. Διάβασε τη Βίβλο και θα βρεις ένα πλήθος εδαφίων που δείχνουν την αγάπη, και, σε περίπτωση αμαρτίας, την συγχωρητικότητα του Κυρίου του Θεού.

Στρέψε τις ελπίδες σου στον Κύριο Ιησού --- όχι σε μια οργάνωση. Στον Ιησού ο Οποίος είναι ο **ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ** Υιός του Θεού --- όχι ο μόνος κτισμένος από τον Θεό (Ιωάννης 3[γ΄]:16)! Η λέξη «μονογενής» δείχνει με ένα αλάθητο τρόπο ότι ο Αληθινός Ιησούς της Γραφής δεν είναι ένα κτίσμα, αλλά, ο μόνος Υιός της φύσεως του Θεού και επομένως, από τη φύση Του Θεός! Θυμήσου ότι δεν είναι το όνομα μιας οργανώσεως που σώζει αλλά **το Όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού**. Η Γραφή λέει ότι «... *δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου η σωτηρία: Διότι ούτε όνομα άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθώμεν.*» (Πράξεις 4[δ΄]:10-12).

Εξετάζοντας το πιστεύω μου

Ως Μάρτυρες του Ιεχωβά, είχαμε εκπαιδευτεί να λέμε στον κόσμο ότι **όταν ένας έχει την αλήθεια, δεν φοβάται να εξετάσει το πιστεύω του βάση της Αγίας Γραφής, διότι, απλούστατα, αυτή θα το υποστηρίξει!** Επίσης γνωρίζαμε ότι ο απόστολος Παύλος επαίνεσε τους Ιουδαίους της Βέροιας, διότι εκείνοι εξέταζαν τις Γραφές καθημερινώς για να βεβαιωθούν αν ο απόστολος Παύλος τους έλεγε την αλήθεια. Γι' αυτούς είπε,

«Ούτοι δε ήσαν ευγενέστεροι παρά τους εν Θεσσαλονίκη, καθότι εδέχθηκαν τον λόγον μετά πάσης προθυμίας, εξε-

τάζοντας καθ' ημέραν τας Γραφάς αν ούτως έχωσι ταύτα.» (Πράξεις 17[ιζ']:11).

Έτσι, ο φίλος μου ο Θωμάς κι' εγώ, αποφασίσαμε **να εξετάσουμε το «πιστεύω» μας βάση των Γραφών!**

Αυτή η εξέταση μας γοήτευσε και μας κατέπληξε! Τα βράδια δαπανούσαμε πολλές ώρες μελετώντας την Αγία Γραφή. Μια βραδιά, μελετούσαμε όλη την νύχτα, μέχρι που ρόδισε η αυγή της ημέρας και τα πουλιά άρχισαν να υμνούν το μεγάλο Όνομα του Δημιουργού των.

Μέρα με τη μέρα και νύχτα με τη νύχτα, η χαρά μας μεγάλωνε. Και οι δύο μας νιώθαμε ότι με το να κάνουμε αυτή τη Βιβλική έρευνα, υπακούαμε στη νουθεσία που έδωσε στον Τιμόθεο ο απόστολος Παύλος και η οποία είναι αναγκαία για κάθε Χριστιανό:

«Σπούδασον να παραστήσης σεαυτόν δόκιμον εις τον Θεόν, εργάτην ανεπαίσχυντον, ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας.» (Β' Τιμόθεον 2[β']:15).

Επομένως, για να ορθοτομήσουμε κι' εμείς τον λόγο της αλήθειας, αισθανθήκαμε ότι ήταν αναγκαίο να κάνουμε μια προσωπική μελέτη της Βίβλου.

Μετά από την παραπάνω νουθεσία που έδωσε ο απόστολος Παύλος στον Τιμόθεο, μίλησε για τον Υμέναιο και τον Φιλητό και είπε ότι αυτοί ***«... απεπλανήθησαν από της αληθείας, λέγοντες ότι έγινεν ήδη η ανάστασις και ανατρέπουσι την πίστιν τινών.»*** (Β' Τιμόθεον 2[β']:17,18).

Αφού ο απόστολος Παύλος είπε ότι ο Υμέναιος και ο Φιλητός είχαν αποπλανηθεί από την αλήθεια, διότι κήρυτταν

ότι η ανάσταση είχε ήδη λάβει χώρα, τι θα έπρεπε να πούμε για την οργάνωσή μας; Η εταιρεία Σκοπιά μας είχε διδάξει ακριβώς το ίδιο πράγμα! Μας είχε διδάξει ότι η ανάσταση των αγίων οι οποίοι είχαν πεθάνει από τον πρώτο Χριστιανικό αιώνα μέχρι το έτος 1918 μ. Χ., είχε λάβει χώρα το έτος εκείνο (Babylon the Great has fallen, σελίδα 459, στην Αγγλική)! Χωρίς να έχουμε κάποια Γραφική απόδειξη περί αυτού, κηρύτταμε κι' εμείς ότι η ανάσταση είχε ήδη γίνει! Άρα, κι' εμείς σαν τον Υμέναιο και τον Φιλητό, είχαμε αποπλανηθεί από την αλήθεια!

Επίσης, μας είχαν διδάξει ότι από το 1918 μ. Χ., κάθε φορά που πεθαίνει ένας από τους λεγόμενους «Άγιους» Μάρτυρες του Ιεχωβά, ανασταίνεται αμέσως ή μάλλον μεταλλάσσεται σε ένα πνευματικό ον και συναντά τον Κύριο στον αέρα ώστε να είναι πάντοτε μαζί με τον Κύριο! Αλλά, τι είπε ο απόστολος Παύλος για την συνάντηση στον αέρα μεταξύ των αναστημένων αγίων και του Κυρίου; Μήπως είπε ότι οι αναστημένοι άγιοι θα συναντούν τον Κύριο στον αέρα ένας-ένας καθώς θα πεθαίνουν σε διαφορετικές ημερομηνίες ή ότι όλοι οι άγιοι, ζώντες και αναστημένοι νεκροί, θα Τον συναντήσουν στον αέρα **όλοι μαζί την αυτή στιγμή**; Ας διαβάσουμε τα λόγια του Παύλου από την Α΄ Θεσσαλονικείς 4[δ΄]:13-17:

«Ου θέλομεν δε υμάς αγνοεῖν, ἀδελφοί, περὶ τῶν κοιμημένων, ἵνα μὴ λυπήσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ. Τοῦτο γὰρ υμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας. Ὅτι αὐτός ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν

Χριστώ αναστήσονται πρώτον· έπειτα ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι, άμα συν αυτοίς αρπαγησόμεθα εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις αέρα και ούτω πάντοτε συν Κυρίω εσόμεθα.»

Η λέξη «άμα», στο παραπάνω εδάφιο, σημαίνει «συγχρόνως». Η έκφραση «άμα συν αυτοίς» σημαίνει «συγχρόνως μαζί με αυτούς». Έτσι, βλέπουμε ότι οι άγιοι, δεν θα συναντούν τον Κύριο στον αέρα ένας-ένας καθώς πεθαίνουν, όπως μας είχε διδάξει η οργάνωση, αλλά **όλοι μαζί, συγχρόνως, την αυτή στιγμή**. Αυτό θα λάβει χώρα όταν έλθει ο Κύριος. Τότε, οι νεκροί άγιοι θα αναστηθούν και οι ζώντες άγιοι θα μεταλλαχθούν ώστε όλοι μαζί, σαν ένα σώμα, να συναντήσουν τον Κύριο στον αέρα! Επιπλέον, παρατηρήσαμε ότι οι μεταφραστές της «Μεταφράσεως Νέου Κόσμου», της Βίβλου των Μαρτύρων, δεν είχαν καν μεταφράσει την λέξη «άμα» από το αρχαίο Ελληνικό κείμενο στα Αγγλικά!

Στην Α΄ Κορινθίους 15[ιε΄]:51,52, ο απόστολος Παύλος εξήγησε πολύ καθαρά την περίπτωση της αναστάσεως των νεκρών αγίων και της μεταλλαγής των ζώντων αγίων. Είπε ότι όταν σαλπίζει η τελευταία σάλπιγγα, οι άγιοι που έχουν «κοιμηθεί» θα αναστηθούν, και οι ζώντες άγιοι θα μεταλλαχθούν μέσα σε μια στιγμή, ώσπου να ανοιγοκλείσεις τα μάτια σου:

«Ιδού μυστήριον λέγω προς εσάς· πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή εν μια στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι· διότι θέλει σαλπίζει και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή.»

Στο παραπάνω εδάφιο, η λέξη «*πάντες*» περιλαμβάνει και τους νεκρούς (δηλαδή τους κοιμηθέντας) και τους ζώντας αγίους.

Καθώς εξήγησα προηγουμένως, η διδασκαλία της οργανώσεως της Σκοπιάς ήταν σε πλήρη αντίθεση με τα παραπάνω λόγια του αποστόλου Παύλου. Μας είχε διδάξει ότι οι νεκροί άγιοι είχαν αναστηθεί το 1918 μ. Χ. και ότι τότε είχαν συναντήσει τον Κύριο στον αέρα, ενώ εκείνοι από τους αγίους που ήσαν ακόμα ζωντανοί, θα συναντήσουν τον Κύριο στον αέρα ένας-ένας, καθώς πεθαίνουν σε διαφορετικές ημερομηνίες. Κατ' αυτούς, η ιδέα τους βασιζόταν πάνω στο Α΄ Θεσσαλονικείς Δ΄ 16 και 17. Εκεί, καθώς διαβάσαμε προηγουμένως, ο απόστολος Παύλος έγραψε ότι «... *οι νεκροί εν Χριστώ αναστήσονται πρώτον έπειτα ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι, άμα συν αυτοίς αρπαγησόμεθα εν νεφέλαις εις απάντησιν του κυρίου εις αέρα ....*»

Στα ανωτέρω εδάφια, οι λέξεις «*πρώτον*» και «*έπειτα*» δεν δείχνουν ότι θα υπήρχε μια χρονική περίοδος, ας πούμε ογδόντα ετών, μεταξύ της συναντήσεως με τον Κύριο στον αέρα των αναστημένων αγίων και εκείνης των ζώντων αγίων οι οποίοι θα μεταλλαχθούν. **Είναι ένα σχήμα λόγου** το οποίο αναφέρεται σε δύο ομάδες ανθρώπων: **Πρώτον** στους νεκρούς αγίους και **έπειτα ή δεύτερον**, στους ζωντανούς. **Το κύριο σημείο του Παύλου είναι ότι οι ζώντες πιστοί θα αρπαχθούν συγχρόνως (άμα) μαζί με τους αναστημένους αγίους (συν αυτοίς), ώστε όλοι μαζί να συναντήσουν τον Κύριο στον αέρα την αυτή στιγμή!**

Προς μεγάλη μας έκπληξη είδαμε, ο Θωμάς κι' εγώ, ότι πράγματι, **στο θέμα της αναστάσεως, η οργάνωση μας είχε αποπλανήσει από την Βιβλική αλήθεια, όπως ο Υμέναιος και ο Φιλητός είχαν αποπλανήσει άλλους στην**

εποχή τους. Με ζήλο συνεχίσαμε την εντατική μελέτη μας και μέσα σε ένα μήνα, είχαμε βρει είκοσι δύο σημεία από το πιστεύω μας τα οποία δεν ήσαν σε αρμονία με τον γραπτό λόγο του Θεού.

Τώρα πια η συνείδησή μου με καυτηρίαζε. Πως ήταν δυνατόν να δίνω ομιλίες από το βήμα, στην Αίθουσα Βασιλείας, αφού ήξερα ότι το θέμα περί του οποίου μιλούσα δεν ήταν σε αρμονία με τον γραπτό λόγο του Θεού; (Εδώ πρέπει να εξηγήσω ότι οι ομιλίες που δίναμε, ήσαν προετοιμασμένες από την εταιρεία Σκοπιά. Εμείς μόνο τις εκφωνούσαμε.) Πως θα μπορούσα να πηγαίνω από σπίτι σε σπίτι για να κηρύττω κάτι που δεν συμφωνούσε με την Αγία Γραφή; Γι' αυτό το λόγο, άρχισα να ντρέπομαι για τη διακονία μας: ένιωθα σαν υποκριτής!

“Θεέ μου,” σκεφτόμουν, “δεν κινείται η εταιρεία Σκοπιά από το πνεύμα Σου; Πως είναι δυνατόν να λαμβάνει η τάξη του πιστού και φρόνιμου δούλου την πνευματική τροφή από Σένα, όπως ακράδαντα πιστεύουμε, αφού αυτή η πνευματική τροφή δεν συμφωνεί με τον γραπτό Σου λόγο; Γιατί πρέπει να προσπαθούμε **συνεχώς** να μαθαίνουμε το ‘**νέο φως**’; **Γιατί το ‘νέο φως’ που λαμβάνουμε συχνά αναιρεί το ‘χθεσινό φως’, τις χθεσινές αλήθειες;** Θα έλθουμε ποτέ στην επίγνωση της αληθείας;” (Α΄ Τιμόθεον 2[β΄]:4· Β΄ Τιμόθεον 3[γ΄]:7).

Πολλές παρόμοιες σκέψεις πλημμύρισαν το μυαλό μου. Πίστευα ότι η αλήθεια της Αγίας Γραφής ήταν αναλλοίωτη τότε, γιατί η «αλήθεια» της εταιρείας Σκοπιά άλλαζε από καιρό σε καιρό; Σχεδόν σε κάθε τεύχος των περιοδικών της, μας παρουσίαζε «**νέες αλήθειες**» ή «**νέο φως**» επί διαφόρων θεμάτων του «πιστεύω» μας. Για μένα, αυτό το γεγονός απεδείκνυε μόνο ένα πράγμα: **Ότι το «φως» που**

μας είχε δώσει στο παρελθόν, ήταν εσφαλμένο, κατασκευασμένο από ανθρώπους! Απεδείκνυε ότι οι «νέες αλήθειες» του χθες δεν ήταν καθόλου «αλήθειες» αλλά λάθη ή ψεύδη! Επομένως, και οι «νέες αλήθειες» που μας δίνουν σήμερα, αύριο θα αποδειχτούν ότι ήταν λάθη του χθες!! Εάν λοιπόν παραδεχτούμε ότι οι «αλήθειες» που μας είχε δώσει στο παρελθόν η τάξη του πιστού και φρόνιμου δούλου είχαν δοθεί σ' αυτούς από τον Ιεχωβά Θεό μέσω του Υιού Του Ιησού Χριστού, τότε, θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι ο Ιεχωβά Θεός και ο Κύριος Ιησούς Χριστός είχαν κάνει λάθη, τα οποία διορθώνανε τώρα μέσω του «νέου φωτός», ή ότι μας είχαν παραπλανήσει σκοπίμως!! Κύριε ελέησον!!!

Αντιπρόσωπος --- Ποιανού;

Οι ετήσιες συνελεύσεις είναι κάτι το οποίο οι Μάρτυρες του Ιεχωβά περιμένουν με χαρά. Λίγο καιρό πριν γίνει μια μεγάλη συνέλευση στο Βανκούβερ του Καναδά, η οργάνωση ανακοίνωσε ότι έπρεπε να πάμε από σπίτι σε σπίτι, για να βρούμε δωμάτια για ενοικίαση για τους Μάρτυρες οι οποίοι θα ερχόντουσαν στο Βανκούβερ από άλλα μέρη. Επίσης, η οργάνωση μας είπε ότι όταν πηγαίνουμε στα σπίτια, θα έπρεπε να λέμε στους ανθρώπους ότι είμαστε αντιπρόσωποι της Βιβλικής και Φυλλαδικής Εταιρείας Σκοπιά!

Όταν διάβασα αυτή την ανακοίνωση, δεν μπορούσα να το πιστέψω. «Κύριε,» είπα, «Θεέ του ουρανού, σαν Χριστιανοί, σε ποιον ανήκουμε; Αν πρέπει να παρουσιασθούμε ενώπιον των ανθρώπων ως αντιπρόσωποι κάποιου, ποιανού αντιπρόσωποι θα πρέπει να είμαστε; Δικοί σου ή της εταιρείας Σκοπιά;»

Λίγες ημέρες αργότερα, με διόρισαν να δώσω μια δημόσια ομιλία στην Αίθουσα Βασιλείας. Η «**Δημόσια Ομιλία**»,

είναι μια από τις πέντε εβδομαδιαίες συναθροίσεις των Μαρτύρων. Κάθε Μάρτυρας προσπαθεί να προσκαλέσει άλλους, που δεν είναι Μάρτυρες του Ιεχωβά, να παραβρεθούν σ' αυτή τη συγκέντρωση.

Πριν ανέβει ο ομιλητής στο βήμα, ο εισηγητής τον σύστηνε στο ακροατήριο και ανέφερε το θέμα της ομιλίας του με τα εξής λόγια: «Αγαπητοί φίλοι, ο κύριος τάδε, ο οποίος είναι **αντιπρόσωπος της Βιβλικής και Φυλλαδικής Εταιρείας Σκοπιά**, θα μιλήσει επί του θέματος ....»

Όταν ήλθε η ώρα να δώσω την δημόσια ομιλία μου, ζύγωσα τον εισηγητή πριν αυτός ανεβεί στο βήμα, και του είπα:

«Σε παρακαλώ, αδελφέ, μη με συστήσεις σήμερα με τα τυπικά λόγια ως αντιπρόσωπο της εταιρείας Σκοπιά. Απλώς, σύστησέ με σαν ένα Χριστιανό αδελφό.»

Ο εισηγητής ξαφνιάστηκε! Άλλαξε χρώμα! Με αγριωπό πρόσωπο με ρώτησε:

«Γιατί, αδελφέ; Εσύ δεν είσαι αντιπρόσωπος της εταιρείας Σκοπιά;»

«Όχι!» του απάντησα, «Είμαι αντιπρόσωπος του Κυρίου. Πρόκειται να ανέβω σ' αυτό το βήμα για να κηρύξω τον λόγο Του. **Η ομιλία μου θα πρέπει να φέρει δόξα στον Θεό --- όχι σε ένα εκδοτικό οίκο!**»

Αυτή μου η απόφαση να δώσω δόξα στον Θεό έφερε την αρχή του τέλους μεταξύ εμού και της Βιβλικής και Φυλλαδικής Εταιρείας Σκοπιά.

Κεφάλαιο Πέντε

Το Όραμα περί της Νεκροκεφαλής

Ήταν Σαββάτο πρωί --- μια ημέρα πριν δώσω την δημόσια ομιλία που ανέφερα στο προηγούμενο κεφάλαιο. Μετά το πρωινό μας, η σύζυγός μου κι' εγώ, αποφασίσαμε να πάμε για ψώνια στο Σουπερμάρκετ. Και οι δύο μας είμαστε ξεκούραστοι και κεφάτοι.

Κατά τις δέκα η ώρα, αρχίζαμε να ρίχνουμε τα ψώνια μας μέσα στο καροτσάκι του μαγαζιού. Ξαφνικά, ένιωσα κουρασμένος! Με το κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, η κούραση μεγάλωνε. Το γεγονός αυτό μου έκανε τρομερή εντύπωση διότι δεν είχαν περάσει ούτε δύο ώρες από την ώρα που σηκώθηκα από το κρεβάτι.

Είπα της Ευφροσύνης, της συζύγου μου, ότι θα ήταν καλύτερα να σταματήσουμε τα ψώνια διότι είχα βαρύνει τόσο πολύ από αυτή την παράξενη κούραση, που ένιωθα την ανάγκη να ξαπλώσω κάπου. Βιαστικά-βιαστικά, πληρώσαμε για τα πράγματα που είχαμε βάλει στο καροτσάκι και γυρίσαμε στο διαμέρισμά μας.

Μόλις μπήκαμε μέσα, ένιωσα την ανάγκη να λουστώ ξανά πριν πέσω στο κρεβάτι. Μετά από το λουτρό, φόρεσα τις

πιτζάμες και πήγα στη κρεβατοκάμαρα. Αμέσως, κάθισα στο κρεβάτι και άρχισα να γέρνω προς το μαξιλάρι. Πριν ακουμπήσω το μαξιλάρι με το κεφάλι μου, άκουσα ένα δυνατό κτύπημα στην εξώπορτα. Ταυτόχρονα, άκουσα την εξώπορτα να ανοίγει μόνη της!

Ανακάθισα στο κρεβάτι. Άκουσα βιαστικά βήματα στο διάδρομο τα οποία σταμάτησαν έξω από την κρεβατοκάμαρά μου. Διερωτήθηκα ποιος θα μπορούσε να ήταν εκείνος που είχε το θάρρος ν' ανοίξει την εξώπορτα μόνος του και να μπει μέσα. Όποιος και να ήταν, δεν θα αισθανόμουν άνετα να με δει με τις πιτζάμες.

Δεν είχα την ευκαιρία να κάνω άλλες σκέψεις· η πόρτα της κρεβατοκάμαράς μου άνοιξε μόνη της διάπλατα! Με μεγάλη μου έκπληξη, είδα μια πολύ όμορφη κυρία, μια συγγενή μου, να στέκεται ορθή στο διάδρομο και να με κοιτάει.

«Κώστα,» μου είπε εκείνη, «έλα στο σαλόνι.» και κατευθύνθηκε προς τα εκεί.

Παραξενευμένος, βγήκα στον διάδρομο, έτσι όπως ήμουν ντυμένος με τις πιτζάμες μου, και την ακολούθησα προς το σαλόνι. Ξαφνικά, είδα μπροστά μου έναν φίλο μου Μάρτυρα του Ιεχωβά. Έτρεχε από το σαλόνι προς την εξώπορτα.

«Νίκο!» του είπα, «πότε ήλθες μέσα; Γιατί φεύγεις;»

Αυτός δεν μου απάντησε. Από την έκφραση του προσώπου του κατάλαβα ότι είχε δει κάτι που του είχε προκαλέσει φόβο και αηδία! Με κοίταξε στα μάτια, και συνέχισε τον δρόμο του προς την εξώπορτα σιωπηλά.

Καθώς περπάτησα προς το σαλόνι, πέρασα μπροστά από την είσοδο της κουζίνας, που βρισκόταν στην αριστερή πλευρά του διαδρόμου. Κοίταξα μέσα στην κουζίνα και είδα την σύζυγό μου να τακτοποιεί μέσα στα ντουλάπια τα ψώνια που είχαμε φέρει από το Σουπερμάρκετ. Ήταν ατάραχη! Δεν είχε ακούσει τίποτα και δεν είχε δει κανέναν!

Προχώρησα προς το τέλος του διαδρόμου και είδα ένα μισόγυμνο άνδρα να στέκεται δίπλα στο τραπέζι μας! Το μόνο που φόραγε, ήταν ένα ροζ γυναικείο εσώρουχο! Κατάλαβα ότι αυτόν είχε δει ο Νίκος και έφυγε τρέχοντας μακριά του. Έκανα ένα ή δύο βήματα προς αυτόν και τον είδα να εξαφανίζεται στον αέρα!

Κοίταξα μέσα στο σαλόνι. Κατά μήκος του ενός τοίχου, είδα, καθισμένους σε καρέκλες, μερικούς γέροντες, άνδρες και γυναίκες. Καθώς μπήκα μέσα στο σαλόνι, είδα την όμορφη κυρία που δεν με άφησε να κοιμηθώ, να εξαφανίζεται στον αέρα.

«Κώστα,» μου είπε μια από τις γερόντισσες, «μας γνωρίζεις; Ξέρεις ποιοι είμαστε;»

Τους κοίταξα πιο προσεκτικά. Ήσαν οι πρόγονοί μου.

«Ναι!» της απάντησα, «είσαστε οι πρόγονοί μου. Από εσάς ήλθα στη ζωή.»

Αυτή σηκώθηκε από την καρέκλα της και ήλθε κοντά μου. Με κοίταξε μέσα στα μάτια και είπε:

«Κώστα, κοίταξέ μας πιο προσεκτικά για να δεις ποιοι είμαστε.»

Την κοίταξα στο πρόσωπο· αυτό άλλαξε μπροστά στα μάτια μου και πήρε την μορφή μιας ηλικιωμένης πνευματικής αδελφής μου η οποία ήταν μέλος της εκκλησίας μας. Ήταν εκείνη και ο σύζυγός της που υπεστήριξαν τις συγκεντρώσεις της Ελληνικής μας εκκλησίας στο Βανκούβερ --- θυμάσαι; Ας την ονομάσουμε «αδελφή Ελπίδα».

«Εμείς,» συνέχισε η αδελφή Ελπίδα, «δεν είμαστε εκείνοι μέσω των οποίων εσύ νομίζεις ότι ήλθες στη ζωή· ...»

Ενώ μιλούσε, το πρόσωπό της άλλαξε και πήρε τη μορφή ενός ανδρός.

«μ' εμάς δεν έχεις να κάνεις τίποτα απ' εδώ και μπρος; ...», είπε εκείνος.

Μόλις είπε αυτά τα λόγια, ένα χρυσό δόντι γυάλισε μέσα στο στόμα του. Και συνέχισε λέγοντας:

«ούτε και με τον άνδρα που είδες (εννοούσε εκείνον που στεκότανε δίπλα στο τραπέζι μας, εκείνον που φορούσε το ροζ γυναικείο εσώρουχο). Οι σχέσεις σου από δω και μπρος είναι με την γυναίκα που δεν σε άφησε να κοιμηθείς, με τον άνδρα της, ο οποίος επισκευάζει το σώμα του, και με τον πατέρα του.»

Ενώ μιλούσε, το πρόσωπό του άλλαζε μπροστά στα μάτια μου. Το δέρμα και η σάρκα έφυγαν από το πρόσωπό του. Το μόνο που παρέμεινε ήταν τα κόκαλα μιας νεκροκεφαλής! Η νεκροκεφαλή είχε βαθουλωτές σκοτεινές τρύπες για μάτια, μόνο δόντια χωρίς χείλια, και στόμα χωρίς γλώσσα!

Σ' αυτό το σημείο ξύπνησα πάνω στο κρεβάτι μου! Μόνο λίγα λεπτά είχαν περάσει από την ώρα που πήγα στην κρε-

βατοκάμαρά μου. Σηκώθηκα από το κρεβάτι και πήγα στην κουζίνα. Η σύζυγός μου ήταν ακόμα εκεί και τακτοποιούσε τα λίγα ψώνια μας στα ντουλάπια! Η κούρασή μου συνεχίστηκε για μερικές ώρες εκείνη την ημέρα.

Τι μου είχε συμβεί; Ενώ έγερνα προς το μαξιλάρι μου, έφυγα από τη διάσταση στην οποία βρισκόμουν και μπήκα μέσα σε μια πνευματική. Εν τούτοις, βρισκόμουν μέσα στο ίδιο διαμέρισμα. Άκουσα και είδα πράγματα τα οποία η σύζυγός μου ούτε άκουσε, ούτε είδε. Και όμως, όλα ήταν τόσο αληθινά! Πώς να ονομάσω αυτή τη εμπειρία; Όραμα; Όνειρο; Ήμουν εντός ή εκτός του σώματος; Δεν γνωρίζω! Το μόνο που ξέρω είναι ότι οι προφήτες, οι άνθρωποι του Θεού, είχαν γευθεί παρόμοιες εμπειρίες. Ο προφήτης Δανιήλ περιγράφει μια από τις εμπειρίες του στο όγδοο κεφάλαιο του βιβλίου του και εδάφια 18,27. Έγραψε:

«Και ενώ ελάλει προς εμέ, εγώ ήμην βεβουλισμένος εις βαθύν ύπνον με το πρόσωπό μου επί την γην ... και ήμην ασθενής ημέρας τινάς μετά ταύτα εσηκώθην και έκαμον τα έργα του βασιλέως εθαύμαζον δε δια την όρασιν ...»!

Μα, είναι δυνατόν να συμβαίνουν τέτοια πράγματα στην εποχή μας; Η οργάνωση μας είχε διδάξει ότι όλα αυτά τα φαινόμενα είχαν σταματήσει να λαμβάνουν χώρα από τότε που πέθαναν οι απόστολοι. Πως ήταν δυνατόν λοιπόν να γευθώ εγώ κάτι τέτοιο; Κάτι που ήταν πιο ζωντανό και πιο δυναμικό από την πραγματικότητα!

Αμέσως, μελέτησα την Αγία Γραφή για να δω τι έχει να πει πάνω σ' αυτό το θέμα. Ήθελα να εξετάσω όλα τα εδάφια που έλεγαν ότι τα χαρίσματα, ή η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος είχαν σταματήσει από τότε που πέθαναν οι απόστολοι. Δεν βρήκα κανένα! Δεν υπάρχει ούτε ένα εδάφιο

που να επιβεβαιώνει μια τέτοια ιδέα! Αντιθέτως, η Γραφή μας λέει ότι στις τελευταίες ημέρες, ο Θεός θα εκχέει από το Πνεύμα Του «επί πάσαν σάρκα και θέλουσι προφητεύσει οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας οι πρεσβύτεροί σας θέλουσιν ενυπνιασθή ενύπνια, οι νεανίσκοι σας θέλουσιν ιδεί οράσεις. Και έτι επί τους δούλους μου και επί τας δούλας μου εν ταις ημέραις εκείναις θέλω εκχέει το πνεύμα μου.» (Ιωήλ 2[β΄]:28-32)

Επίσης, στο βιβλίο του Ιώβ, κεφάλαιο 33[λγ΄] και εδάφια 14-17, διαβάζουμε: «Ο Θεός λαλεί άπαξ και δις, αλλ΄ ο άνθρωπος δεν προσέχει. Εν ενυπνίω, εν οράσει νυκτερινή, ότε βαθύς ύπνος πίπτει επί τους ανθρώπους, ότε υπνώτουσιν επί της κλίνης τότε ανοίγει τα ώτα των ανθρώπων και επισφραγίζει την προς αυτούς νουθεσίαν διά να αποστρέψη τον άνθρωπον από των πράξεων αυτού....»

Από τα ανωτέρω εδάφια, είδα ότι ακόμα και στις έσχατες ημέρες ο Θεός θα έδινε στους δούλους Του, δια του Πνεύματός Του, **οράσεις και όνειρα για να τους νουθετήσει.** Έτσι, κατάλαβα ότι ο Θεός είχε χρησιμοποιήσει τον παραπάνω **βιβλικό τρόπο** για να νουθετήσει και μένα!

Σ΄ ένα άλλο μέρος της Γραφής, ο Θεός είπε: «... Ακούσατε τώρα τους λόγους μου εάν είναι μεταξύ σας προφήτης, εγώ ο Κύριος δι΄ οπτασίας θέλω γνωρισθή εις αυτόν καθ΄ ύπνον θέλω λαλήσει προς αυτόν....» (Αριθμοί 12[ιβ΄]:6)

Αν υπάρχει ένα σεβαστό βιβλίο το οποίο μιλάει για οράσεις και όνειρα, αυτό είναι η Αγία Γραφή. Εάν επιθυμείς να το εξακριβώσεις, εξέτασε τα επόμενα εδάφια:

Γένεσις 28 [κη΄]:11-16· 37[λζ΄]:5-10· 40[μ΄]:5· 41[μα΄]:1-32· Α΄ Βασιλέων 3[γ΄]:5,15· Δανιήλ 2[β΄]· 8[η΄]:18· Ματ-

θαίος 1[α΄]:18-24· 2[β΄]:11,12,19-21· 17[ιζ΄]:9· Λουκάς 1 [α΄]:22· Πράξεις 2[β΄]:17· 9[θ΄]:10,12· 10[ι΄]:3,17,19· 11 [ια΄]:5· 16[ιστ΄]: 9,10· 18[ιη΄]:9· 26[κστ΄]:19· Β΄ Κορινθίους 12[ιβ΄]:1· Αποκάλυψις 1[α΄]:9,10.

Τα μόνα εδάφια που χρησιμοποιεί η οργάνωση των Μαρτύρων του Ιεχωβά για να παραπλανήσει τους ακολούθους της και να τους φέρει στο σημείο να πιστέψουν ότι η έκχυση και τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος σταμάτησαν από την κοίμηση των αποστόλων, είναι το Α΄ Κορινθίους 13[ιγ΄]:8-13. Ας μελετήσουμε προσεκτικά τα λόγια αυτών των εδαφίων για να βεβαιωθούμε οριστικά εάν αυτό που λέγουν συμφωνεί με τη διδασκαλία της οργανώσεως. Εκεί, διαβάζουμε:

«Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει τα άλλα όμως, είτε προφητεΐαι είναι, θέλουσι καταργηθή· είτε γλώσσαι, θέλουσι παύσει· είτε γνώσις θέλει καταργηθή. Διότι κατά μέρος γινώσκωμεν και κατά μέρος προφητεύομεν· όταν όμως έλθη το τέλειον, τότε το κατά μέρος θέλει καταργηθή. Ότε ήμην νήπιος, ως νήπιος εσυλλογιζόμην· ότε όμως έγεινα ανήρ, κατήργησα τα του νηπίου. Διότι τώρα βλέπομεν δια κατόπτρου αινιγματωδώς, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον τώρα γνωρίζω κατά μέρος, τότε δε θέλω γνωρίσει καθώς και εγνωρίσθην. Τώρα δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα· μεγαλητέρα δε τούτων είναι η αγάπη.»

Όταν διάβασα τα ανωτέρω εδάφια, είδα ότι οι εκφράσεις «όλα αυτά θα σταματήσουν με τον θάνατο των αποστόλων» ή «όλα αυτά θα σταματήσουν όταν η Βίβλος θα συμπληρωθεί ως ένα βιβλίο», καθώς πιστεύουν μερικοί, **δεν υπάρχουν πουθενά!** Αυτές οι εκφράσεις **δεν είναι μέρος του γραπτού λόγου του Θεού**· είναι μέρος μιας διδασκαλί-

ας που μερικές ομάδες ανθρώπων αποφάσισαν να πιστεύουν. Κατόπιν, συνέχισα τη μελέτη μου εξετάζοντας τα λόγια των αποστόλων Παύλου και Ιωάννη για να εξακριβώσω την εποχή κατά την οποία θα σταματήσουν τα παραπάνω χαρίσματα του Πνεύματος.

Στην Α΄ Κορινθίους κεφάλαιο 13[ιγ΄], ο απόστολος Παύλος αναφέρεται στα χαρίσματα του Πνεύματος, για τα οποία άρχισε να μιλά στο κεφάλαιο 12[ιβ΄]. Τα συγκρίνει με την **«αγάπη»** και λέει ότι αν κάποιος έχει το χάρισμα του να μιλάει ξένες γλώσσες, ή το χάρισμα του να ξέρει όλα τα μυστήρια, και να έχει όλη τη γνώση, αν δεν έχει αγάπη, είναι ουδέν (εδάφιο 2).

Στα εδάφια 8-13, γράφει ότι ενώ τα άλλα χαρίσματα του Πνεύματος, όπως οι προφητείες, οι γλώσσες, και η γνώση κάποια ημέρα θα καταργηθούν, η αγάπη, λέει, ουδέποτε εκπίπτει· είναι αιώνια και μεγαλύτερη από τη πίστη και την ελπίδα.

Στο εδάφιο 10, ο απόστολος λέει ότι τα χαρίσματα του Πνεύματος θα καταργηθούν **«όταν ... έλθη το τέλειον»**. Πότε θα έλθει το τέλειο;

Στο εδάφιο 12, έγραψε: **«Διότι τώρα βλέπομεν δια κατόπτρου αινιγματωδώς, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον τώρα γνωρίζω κατά μέρος, τότε δε θέλω γνωρίσει καθώς και εγνωρίσθην.»**

Όταν γράφει τη λέξη **«τότε»**, εννοεί **«όταν έλθη το τέλειον»** --- τότε θα βλέπουμε **«πρόσωπον προς πρόσωπον»**. Ποιον θα βλέπουμε **«πρόσωπον προς πρόσωπον»**; Τι έβλεπε ο απόστολος Παύλος **«δια κατόπτρου»**; Ο ίδιος ο απόστολος μας δίνει την απάντηση στην Β΄ Κορινθίους

3[γ']:18 όπου λέει, «*ημείς δε πάντες βλέπομεν ως εν κατοπτρω την δόξαν του Κυρίου ....*»

Ο Ιωάννης, ο μαθητής του Κυρίου, έγραψε: «*αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και έτι δεν εφανερώθη τι θέλομεν είσθαι. Εξεύρομεν όμως ότι όταν φανερωθή, θέλομεν είσθαι όμοιοι με αυτόν, διότι θέλομεν ιδεί αυτόν καθώς είναι.*» (Α΄ Ιωάννου 3[γ']:2).

Επίσης, στο Αποκάλυψις 22[κβ']:1-4, διαβάζουμε ότι όταν όλα τελειοποιηθούν και «*ουδέν ανάθεμα θέλει είσθαι πλέον*», οι δούλοι του Θεού θα λατρεύουν Αυτόν και «*θέλουσιν ιδεί το πρόσωπον αυτού ...*»!

Άρα, «τότε» θα έλθει το τέλειο --- όταν θα Τον δούμε «*πρόσωπον προς πρόσωπον*»!

«*Τότε*» θα καταργηθούν τα χαρίσματα του Πνεύματος όπως είναι οι προφητείες, οι γλώσσες, τα χαρίσματα ιαμάτων, κλπ.

«*Τότε*», δεν θα υπάρξει η ανάγκη για όλα αυτά, διότι θα είμαστε μαζί με τον Κύριο και θα βλέπουμε το πρόσωπό Του διαπαντός. Η «*αγάπη*», όμως, θα παραμείνει αιωνίως, διότι ο αιώνιος Θεός είναι Αγάπη.

Αλλά, τι μπορούμε να πούμε για την έκφραση που χρησιμοποίησε ο απόστολος Παύλος, «*Τώρα δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα*»; Μήπως αυτή η πρόταση αποδεικνύει ότι η εποχή των χαρισμάτων πέρασε; Ας την εξετάσουμε.

Είναι δυνατόν η λέξη «*Τώρα*», της παραπάνω προτάσεως του Παύλου, να αναφέρεται σε μελλοντικές ημέρες από την

εποχή του; Η απάντηση είναι «Όχι!» διότι το ρήμα «μένει» βρίσκεται στον Ενεστώτα!

Μήπως ήταν δυνατόν για τον απόστολο Παύλο και για όλους τους Χριστιανούς της Κορίνθου να είχαν ήδη χάσει τα χαρίσματα του Πνεύματος πριν από την ημέρα κατά την οποία εκείνος έγραψε την έκφραση «**Τώρα δε μένει ...**»; Ασφαλώς όχι (Α΄ Κορινθίους 14[ιδ΄]1)! Φαίνεται καθαρά, λοιπόν, ότι η λέξη «**Τώρα**» (σ' αυτή την πρόταση), δεν αναφέρεται σε χρόνο· είναι υποβοηθητική λογική! Ο Παύλος την χρησιμοποίησε με τρόπο που ήθελε να πει «**Τώρα** τι θα γίνει με την πίστη, την ελπίδα και με την αγάπη; Θα έλθει καιρός που θα πάψουν να υπάρχουν και αυτά, όπως και τα λοιπά χαρίσματα του Πνεύματος;» Η απάντησή του είναι «Όχι!». Επίσης, το ρήμα «μένω» σημαίνει διαμένω, χρονοτριβώ, διαρκώ, εξακολουθώ. Άρα, η πρόταση, «**Τώρα δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη,...**», δεν αποδεικνύει ότι η εποχή των χαρισμάτων πέρασε, αλλά τονίζει ότι η πίστη, η ελπίδα και η αγάπη θα μείνουν!

Επομένως, αφού το «τέλειον» δεν έχει έλθει ακόμα, **όλα τα χαρίσματα και η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος πρέπει να βρίσκονται μεταξύ μας σήμερα, δοσμένα στα διάφορα μέλη του σώματος του Χριστού για το όφελος όλου του σώματος** (Α΄ Κορινθίους, κεφάλαιο 12[ιβ΄]).

Τα χαρίσματα του Πνεύματος δεν είναι μόνο οι προφητείες και οι γλώσσες. Τα χαρίσματα περιλαμβάνουν τον λόγο σοφίας, την γνώση, την πίστη, τις ιάσεις, τις διακρίσεις πνευμάτων, οράσεις, ενύπνια, και αποκαλύψεις (Πράξεις 16[ιστ΄]:9· 10[ι΄]:3-20· 9[θ΄]:10· Α΄ Κορινθίους 12[ιβ΄]:1-11· Ιωήλ 2[β΄]:28-31).

Όλα τα χαρίσματα εξακολουθούν να είναι ενεργά στην Εκκλησία σήμερα. Τα χαρίσματα, τα οποία παρουσίασαν οι πιστοί από την ημέρα της Πεντηκοστής και μετά, ήσαν η ορατή απόδειξη ότι ο υποσχεμένος Παράκλητος*, το Πνεύμα της αληθείας, είχε έλθει για να μείνει μαζί τους --- όχι μόνο μέχρι τον θάνατο των αποστόλων, όχι μόνο μέχρι την εποχή που η Αγία Γραφή συμπληρώθηκε σαν τόμος, αλλά, για πάντα, *«εις τον αιώνα»* όπως είπε ο Ιησούς: *«Και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα, και θέλει σας δώσει άλλον Παράκλητον, δια να μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα.»* (Ιωάννης 14[ιδ']:16).

Εάν κάποιος πιστεύει ότι τα χαρίσματα του Πνεύματος σταμάτησαν από τότε που πέθαναν οι απόστολοι, δεν έχει σκεφθεί σοβαρά το πόσο λανθασμένη είναι αυτή του η δοξασία. Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος εντός των πιστών, έγινε έκδηλη από την παρουσία των χαρισμάτων Του. Η απουσία των χαρισμάτων φανερώνει την απουσία του Αγίου Πνεύματος. Η απουσία του Αγίου Πνεύματος σημαίνει απουσία της «χαράς» και των λοιπών εκδηλώσεων του καρπού του Πνεύματος (Γαλάτας 5[ε']:22).

Δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς την πνευματική κατάσταση μιας ομάδας «πιστών» από την οποία απουσιάζει το Άγιο Πνεύμα. Η απουσία του Αγίου Πνεύματος δείχνει την απουσία του Κυρίου. Εάν ο Κύριος δεν είναι παρών, τότε απουσιάζει η ελευθερία, διότι ο Κύριος είναι το

---

* Η λέξη «Παράκλητος» αποτελείται από τις λέξεις «Παρά» και «Κλητός». Κατά γράμμα σημαίνει, «Εκείνος ο Οποίος έχει καλεστεί για να μείνει (μαζί μας)».

Πνεύμα και όπου είναι το Πνεύμα του Κυρίου, εκεί υπάρχει ελευθερία (Β΄ Κορινθίους 3[γ΄]:17).

Μήπως αναφέρει κάπου η Γραφή ότι όταν θα πέθαιναν οι απόστολοι ή όταν αφού συμπληρωθεί η Βίβλος σαν βιβλίο, τα διάφορα χαρίσματα που έδωσε ο Ιησούς στο σώμα Του, δηλαδή, τους **αποστόλους**, τους **προφήτες**, τους **ευαγγελιστές**, τους **διδασκάλους**, και τους **ποιμένες** (Εφεσίους 4[δ΄]:11), θα πάψουν να υπάρχουν; Μήπως αναφέρει κάπου ότι οι μόνοι που θα παρέμεναν θα ήσαν οι ποιμένες; Μπορούν οι ποιμένες να προσφέρουν στο σώμα όλα τα οφέλη τα οποία ευδόκησε να δώσει ο Θεός μέσω των προφητών, των ευαγγελιστών και των διδασκάλων; Εάν η απάντηση είναι «Όχι!», **πως θα μπορέσει να προφητεύσει ο προφήτης χωρίς τη λειτουργία του Αγίου Πνεύματος, χωρίς όνειρα και χωρίς οράσεις** (Αριθμοί 12[ιβ΄]:6);

Επομένως, αφού το «Σώμα» του Κυρίου βρίσκεται ακόμα επάνω στη γη και αφού το Άγιο Πνεύμα είναι μαζί μας σήμερα, τότε **όλα Του τα χαρίσματα πρέπει να είναι μαζί μας**. Αυτά τα χαρίσματα βοηθούν τους πιστούς στον Χριστιανικό τους βίο, εωσότου έλθει το «τέλειο», η βασιλεία του Θεού, που όλοι μας περιμένουμε.

Η παραπάνω μελέτη επί της λειτουργίας του Αγίου Πνεύματος στην εποχή μας, μου έφερε χαρά και ελπίδα. Επίσης, έδιωξε από μέσα μου τον φόβο τον οποίο είχα ως Μάρτυρας του Ιεχωβά, διότι με είχαν διδάξει ότι αυτού του είδους τα φαινόμενα στις ημέρες μας, ήταν απλούστατα το έργο του Σατανά.

Αφού λοιπόν βεβαιώθηκα από τις Ιερές Γραφές ότι η υπερφυσική εμπειρία μου θα μπορούσε να ήταν η λειτουργία

γία του Αγίου Πνεύματος, πολλές ερωτήσεις εισήλθαν στο μυαλό μου:

α) Τι ήθελε να μου δείξει ο Κύριος μ' αυτή την όραση της νεκροκεφαλής;

β) Τι εξεικόνιζε ο μισόγυμνος άνδρας;

γ) Τι εξεικόνιζαν εκείνοι από τους οποίους εγώ νόμιζα ότι είχα έλθει στη ζωή;

δ) Τι ρόλο θα έπαιζε στη ζωή μου η αδελφή Ελπίδα;

ε) Πως θα μπορούσα να «εξετάσω» αυτή την όραση για να βεβαιωθώ εάν ήταν η εργασία του Αγίου Πνεύματος (Α' Ιωάννου 4[δ']:1);

Έθεσα την εμπιστοσύνη μου στην αληθινότητα των λόγων του εδαφίου Δευτερονόμιον 18[ιη']:22 και του Ιωάννης 16 [ιστ']:13. Εκεί διαβάζουμε:

“Όταν τις προφήτης λαλήση εν τω ονόματι του Κυρίου, και ο λόγος δεν γείνη, ουδέ συμβή, ούτος είναι ο λόγος τον οποίον ο Κύριος δεν ελάλησεν ελάλησεν αυτόν ο προφήτης εν υπερηφανία δεν θέλετε φοβηθή απ' αυτού.» (Δευτερονόμιον 18(ιη'):22).

«όταν δε έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν διότι δεν θέλει λαλήσει αφ' εαυτού, αλλ' όσα αν ακούση θέλει λαλήσει, και θέλει σας αναγγείλει τα μέλλοντα.» (Ιωάννης 16[ιστ']:13).

Άραγε, εάν η όραση ήταν προφητική, θα συναντούσα κάποιον Μάρτυρα του Ιεχωβά που θα είχε ένα χρυσό δόντι,

και ο οποίος θα μου έλεγε, «... μ' εμάς δεν έχεις να κάνεις τίποτα απ' εδώ και κι' μπρος ...»; Άραγε, θα με απέκοπταν οι Μάρτυρες από την επικοινωνία τους;

Ήταν δυνατόν να με προειδοποίησε ο Κύριος για γεγονότα που θα λάβαιναν χώρα στο προσεχές μέλλον, δίνοντάς μου έτσι το κουράγιο να τα αντιμετωπίσω; Όπως και να είχε το πράγμα, εγώ ήμουν πάντα πρόθυμος να κάνω το θέλημα του Θεού. Εάν ο Κύριος είχε αποφασίσει να με βγάλει έξω από την οργάνωση των Μαρτύρων, θα έλεγα, «Γενηθήτω το θέλημά σου»! Στο κάτω – κάτω, δεν ήταν ο Θεός Εκείνος που μου έδειξε ότι θα έπρεπε να παραμείνω σ' αυτή την οργάνωση όταν ήμουν δέκα οκτώ ετών;

Τι θα μπορούσα να πω; Ίσως να μην ήμουνα τέλειος ενώπιον των οφθαλμών Του, και γι' αυτό το λόγο Εκείνος τώρα ήθελε να με βγάλει έξω από την οργάνωσή Του. Ίσως να μην ήμουν άξιος να είμαι μέρος του λαού Του. Ίσως να με είχε ήδη κρίνει ως ανάξιο να μου δώσει την αιώνια ζωή, ή ίσως να με άφηνε να καταστραφώ στον Αρμαγεδδώνα --- στον τελικό πόλεμο μεταξύ των δυνάμεων του καλού και του κακού.

Τι θα μπορούσα να κάνω; Μπορεί ο άνθρωπος να απαιτήσει από τον Θεό την αιωνιότητα; Εάν ο δίκαιος Κριτής με είχε κρίνει ως άξιο θανάτου, ας είναι δοξασμένο το Όνομά Του. Εγώ θα Τον δοξολογώ και θα Τον ευχαριστώ μέχρι την στιγμή που θα με κατάστρεφε, διότι αληθώς Τον αγάπησα. Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει! Θα Τον δοξολογώ για το τι Είναι. Θα Τον ευχαριστώ διότι με αξίωσε να Τον γνωρίσω, και διότι μου επέτρεψε να θαυμάσω την όμορφη δημιουργία Του μέσα στα λίγα χρόνια που μου επέτρεψε να ζήσω...

Στο κάτω - κάτω, συμφωνούσα απόλυτα με τους δίκαιους νόμους Του. Αν εγώ ήμουν ανίκανος να τηρήσω μέσα στη ζωή μου τους νόμους Του παντελώς και ο Θεός έπρεπε να με σκοτώσει ώστε να έχει μόνο τέλειους ανθρώπους μέσα στο ερχόμενο νέο σύστημα πραγμάτων, εγώ θα δεχόμουν την καταστροφή μου με χαρά. Μήπως όλα τα πράγματα μέσα στο σύμπαν, δεν υπάρχουν και κινούνται σύμφωνα με το θέλημά Του και σύμφωνα με τους νόμους Του; Γιατί να μην δεχόμουν την καταστροφή μου με χαρά αν αυτό ευχαριστούσε τον Δημιουργό μου; Αλλά, αλήθεια, θα χαιρόταν ο Θεός ο Οποίος είναι **Αγάπη**, στην καταστροφή μου; Άραγε, γιατί σκεφτόμουν καν την λέξη «καταστροφή»; Μάλλον την κληρονόμησα από τα χρόνια που δαπάνησα μέσα στην οργάνωση των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Είναι μια λέξη την οποία οι Μάρτυρες του Ιεχωβά σκέφτονται και χρησιμοποιούν καθημερινώς. Η οργάνωση μας είχε διδάξει ότι αν, για κάποιο λόγο, φεύγαμε θεληματικώς, ή αν μας έδιωχναν από την οργάνωση με τη βία, ο Θεός θα μας κατάρτεφε!

Και όμως, η όραση περί της νεκροκεφαλής δεν μου έδειξε ότι ο Θεός θα με κατάρτεφε! Αντιθέτως, μου έδειξε ότι ο Θεός με αγαπούσε! Μου έδειξε ότι απ' εδώ κι' εμπρός οι σχέσεις μου έπρεπε να είναι μόνο με αυτή την όμορφη κυρία, με τον Σύζυγό της, και με τον Πατέρα Του. Στο πνεύμα μου κατάλαβα ότι αυτή η «γυνή» εικόνιζε την «νύφη» του Χριστού, ο Οποίος τελειοποιεί ή ανοικοδομεί το «σώμα» Του.

Ποιο είναι το «σώμα του Χριστού»; Ο απόστολος Παύλος δίνει την απάντηση στο Α' Κορινθίους 12[ιβ']:27. Εκεί είπε, «... *σεις είσθαι σώμα Χριστού, και μέλη κατά μέρος.*»

Ο απόστολος Παύλος ξαναμίλησε για το «σώμα του Χριστού» στην προς Εφεσίους επιστολή, κεφάλαιο 4[δ'] και εδάφια 12 και 13. Εκεί, μίλησε για «... *την τελειοποίησιν των αγίων ... δια την οικοδομήν του σώματος του Χριστού· εωσού καταστήσωμεν πάντες εις την ενότητα της πίστεως ....*»

Κατόπιν, έπρεπε να εξετάσω το επόμενο μυστήριο: Τι εξεικόνιζε ο μισόγυμνος άνδρας, εκείνος που φορούσε το ροζ γυναικείο εσώρουχο; Τι σήμαινε το γεγονός ότι στεκόταν δίπλα στο τραπέζι μας;

Αυτός εξεικόνιζε το κυβερνών «σώμα» της εταιρείας Σκοπιά, το οποίο αποτελείται μόνο από άνδρες. Αυτό το «σώμα» εξασκεί μεγάλη εξουσία πάνω σ' αυτούς που το ακολουθούν θεληματικώς. Αυτό το «σώμα» κυβερνούσε κι' εμένα μέσω της «Μητέρας Οργανώσεως». Για πολλά χρόνια, μέσω «αυτής», μας είχε «σερβίρει» στο τραπέζι μας την λεγόμενη «πνευματική τροφή». Άραγε, είχε έλθει ο καιρός για μένα και τον φίλο μου τον Νίκο να δούμε την «γύμνια», δηλαδή τα λάθη, την ασχήμια της «Μητέρας Οργάνωσης» και του κυβερνώντος σώματός της; Εάν η πνευματική μου διορατικότητα ήταν σωστή, τότε, δεν θα περνούσε πολύς καιρός πριν οι Μάρτυρες με απέκοβαν από την επικοινωνία τους! Αυτό ήταν ολοφάνερο διότι, στο όραμα, ο άνδρας με το χρυσό δόντι μου είπε, «... μ' εμάς δεν έχεις να κάνεις τίποτα απ' εδώ και μπρος· ούτε και με τον άνδρα που είδες (εκείνον που στεκότανε δίπλα από το τραπέζι μας, εκείνον που φορούσε το ροζ γυναικείο εσώρουχο).» Για μένα, το θέμα έκανε τέλειο νόημα. Αφού ο Θεός μου έδειξε, μέσω αυτού του οράματος, ότι οι σχέσεις μου δεν θα ήταν πλέον με το «σώμα» του εκδοτικού οίκου Σκοπιά αλλά με το «σώμα» του Χριστού, ήταν έκδηλο ότι

το «σώμα» της Σκοπιάς δεν είχε να κάνει τίποτα με το «σώμα» του Χριστού!

Ως Μάρτυρας του Ιεχωβά είχα οδηγηθεί να πιστεύω ότι επειδή ήμουν ένα μέλος της οργανώσεως, και επειδή είχα δεχτεί την θυσία του Ιησού, είχα περάσει από τον θάνατο στη ζωή. Πίστευα ότι εάν παρέμενα πιστός στην οργάνωση του Ιεχωβά, θα επιζούσα του Αρμαγεδδώνος και θα κληρονομούσα την αιώνια ζωή. Όμως, μέσω αυτού του οράματος, ο Κύριος μου έδειξε ότι **το πιστεύω μου ήταν λανθασμένο**. Οι Μάρτυρες **δεν ήταν** εκείνοι μέσω των οποίων εγώ ήλθα στη ζωή. **Ο μόνος που δίνει ζωή είναι ο Ιησούς**. Όποιος πιστεύει σ' Αυτόν δεν θα πεθάνει στον αιώνα! Πριν εκπνεύσει πάνω στον σταυρό, ο Ιησούς φώναξε: «Τετέλεσται!» Το έργο που είχε να κάνει για την σωτηρία των ανθρώπων, το εκτέλεσε στο πλήρες! Ο θάνατός Του και το χυμένο αίμα Του ήταν αρκετό για να πληρώσει για τις αμαρτίες όλου του κόσμου --- ασφαλώς και για τις δικές μου!

Θυμήθηκα τα λόγια της Αγίας Γραφής που λένε ότι όποιος πιστεύει στον Ιησού, έχει αιώνια ζωή. Πουθενά δεν λέει, «Πας ο πιστεύων εις αυτόν και είναι μέλος της οργανώσεως των λεγομένων Μαρτύρων του Ιεχωβά θα σωθεί.» Η γραφή το λέει καθαρά ότι μόνο Εκείνος που είναι η Ζωή έχει τη δύναμη να δώσει ζωή. Από το όραμα της νεκροκεφαλής κατάλαβα ότι κανένας από τους ανθρώπους και τις ψευδείς ανθρωποποίητες θρησκευτικές τους οργανώσεις δεν έχουν τη δύναμη να δώσουν αιώνια ζωή, διότι μέσα τους έχουν μόνο θάνατο και φθορά! Όλοι οι άνθρωποι, και ειδικά εκείνοι που αποτελούν την δήθεν «Αγία Οργάνωση» των Μαρτύρων του Ιεχωβά, χρειάζονται τον Αληθινό Ιησού της Γραφής ο οποίος είναι ο **μονογενής** --- όχι ο μόνος κτισμένος --- Υιός του Θεού **για να σωθούν**.

Αυτές οι σκέψεις με τάραξαν. Παρόλο που είχα ένα τόσο θαυμάσιο όραμα, δεν ήταν εύκολο για μένα να φύγω μακριά από την θρησκεία την οποία είχα αγαπήσει και εμπιστευθεί περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στη ζωή μου! Καθώς είπα προηγουμένως, από χρόνια πριν είχα αποφασίσει να αφήσω τη ζωή μου και τις ζωές των μελών της οικογενείας μου στα χέρια της «Μητέρας Οργάνωσης»!! Τι έπρεπε να κάνω τώρα; Πως έπρεπε να φερθώ;

Ο Κύριος είχε ήδη απαντήσει σ' αυτά τα ερωτήματα μέσω του οράματος. Πίστευα ότι αν ο Κύριος είχε αποφασίσει να με βγάλει έξω από την οργάνωση των Μαρτύρων, τα γεγονότα θα ακολουθούσαν τη σειρά που Εκείνος ήθελε και είτε μου άρεσε, είτε όχι, μια μέρα θα βρισκόμουν απ' έξω! Έτσι, για πρώτη φορά στην ενήλικη ζωή μου έθεσα την ζωή μου με εμπιστοσύνη στα χέρια του Θεού.

Η επίσκεψη στις αδελφές Ελπίδας

Ξημέρωσε η Κυριακή. Ήταν η ημέρα που έπρεπε να δώσω τη δημόσια ομιλία που ανέφερα προηγουμένως. Αφού έδωσα την ομιλία μου, πολλοί από το ακροατήριο με πλησίασαν για να με συγχαρούν. Μια από αυτούς ήταν και η αδελφή Ελπίδα. Τα ωραία της λόγια εξύψωσαν το ηθικό μου. Προς στιγμής, ξέχασα το όραμα της νεκροκεφαλής που είχα την προηγούμενη ημέρα, και τον ρόλο που έπαιξε σ' αυτήν η αδελφή Ελπίδα, και την ρώτησα:

«Αδελφή Ελπίδα, μπορώ να σας επισκεφθώ στο διαμερίσμα σας απόψε; Θα ήθελα να βρεθώ μ' εσάς και με τον σύζυγό σας για να συζητήσουμε ένα σοβαρό θέμα. Έχω κάνει μια εξέταση των διδασκαλιών της οργανώσεώς μας βάση των Γραφών, και έχω βρει μερικά σημεία τα οποία θα ήθελα να συζητήσουμε.»

«Ευχαρίστως αδελφέ!» μου απάντησε εκείνη.

Το ίδιο βράδυ, καθόμουν στο σαλόνι τους. Όπως ανάφερα πριν, η αδελφή Ελπίδα και ο σύζυγός της ήσαν Μάρτυρες του Ιεχωβά για πολλά, πολλά χρόνια.

Πριν συνεχίσω την ιστορία μου, πρέπει να εξηγήσω το επόμενο σημείο:

Οι μάρτυρες του Ιεχωβά πιστεύουν ότι μόνο 144.000 άτομα θα πάνε στον ουρανό για να είναι πάντοτε με τον Κύριο. Πιστεύουν ότι αυτοί οι 144.000 είναι άτομα τα οποία μπορεί να προέρχονται από κάθε φυλή, έθνος, ή γλώσσα του κόσμου. Σύμφωνα με την ιδέα τους, η διδασκαλία τους αυτή στηρίζεται στο Αποκάλυψις 7[ζ']:4, όπου ο Ιωάννης έγραψε,

«Και ήκουσα τον αριθμόν των εσφραγισμένων ρμδ' (144) χιλιάδες εσφραγισμένοι εκ πάσης φυλής υιών Ισραήλ.»

Στα εδάφια 5-8, ο Ιωάννης αναφέρει τα ονόματα των δώδεκα φυλών των υιών Ισραήλ. Έγραψε: *«εκ φυλής Ιούδα, δώδεκα χιλιάδες εσφραγισμένοι εκ φυλής Ρουβήν, δώδεκα χιλιάδες εσφραγισμένοι εκ φυλής Γαδ, δώδεκα χιλιάδες εσφραγισμένοι ...»* κοκ. Επομένως, 12.000 άτομα από την κάθε μια από τις 12 φυλές των υιών Ισραήλ, ισούνται με 144.000 άτομα.

Για να κάνουν την διδασκαλία τους να ακουστεί ως σωστή, οι «διδάσκαλοι» των Μαρτύρων του Ιεχωβά, έχουν χωρίσει το εδάφιο 4 σε δύο μέρη. Εξηγούν το πρώτο μέρος του χωρίου *«κατά γράμμα»*. Δηλαδή, λένε ότι εννοεί αυτό που λέει άρα, λένε, ο αριθμός 144.000 είναι πραγματικός. Αλ-

λά όμως, εξηγούν το δεύτερο μέρος του ίδιου εδαφίου με ένα «**συμβολικό**» τρόπο. Δηλαδή, ότι το εδάφιο λέει ένα πράγμα, αλλά ότι στην πραγματικότητα εννοεί κάτι άλλο. Στη προκειμένη περίπτωση, λένε ότι οι δώδεκα φυλές των υιών Ισραήλ δεν αναφέρονται στους εκ γενετής Ισραηλίτες αλλά σε ένα «πνευματικό Ισραήλ», το οποίο αποτελείται από τους κεχρισμένους Μάρτυρες του Ιεχωβά, οι οποίοι μπορεί να προέρχονται από κάθε φυλή, έθνος, και γλώσσα του κόσμου!

Υπήρχε καιρός στο παρελθόν, που οι Μάρτυρες του Ιεχωβά (τότε ήσαν γνωστοί με το όνομα «Σπουδασταί των Γραφών»), πίστευαν ότι όλοι οι αφιερωμένοι ακόλουθοι της εταιρείας Σκοπιά ήσαν μέρος των 144.000 σφραγισμένων. Αλλά, μέσα στην δεκαετία του 1930, άλλαξαν την διδασκαλία τους και ανακοίνωσαν ότι όλοι οι νέοι ακόλουθοι της οργανώσεώς τους δεν ήσαν μέρος των 144.000. Έτσι, αφού δεν είναι μέρος των «εσφραγισμένων», και φυσικά αφού δεν υπάρχει ελπίδα γι' αυτούς να ζήσουν στον ουρανό με τον Κύριο, είπαν ότι αυτοί θα ελπίζουν να ζήσουν μέσα σε μια παραδεισιακή γη --- και αυτό θα πραγματοποιηθεί μόνο αν παραμείνουν πιστοί στην οργάνωσή τους!! Αυτή τη **δευτερεύουσα τάξη Χριστιανών** την ονόμασαν «**άλλα πρόβατα**».

Όταν βαπτίστηκα ως Μάρτυρας του Ιεχωβά, οι αρχηγοί μας άνοιξαν μια κάρτα πάνω στην οποία κατέγραψαν το ονοματεπώνυμό μου, την ημερομηνία γεννήσεώς μου, την ημερομηνία της βαπτίσεώς μου ως Μάρτυς του Ιεχωβά, και το αν ήμουνα μέρος των 144.000 ή αν ήμουνα μέρος της τάξεως των «**άλλων προβάτων**». Αυτομάτως κατέγραψαν ότι ήμουν από τα «**άλλα πρόβατα**» και μου είπαν ότι η ελπίδα μου σαν Χριστιανός ήταν να ζήσω στην παραδεισιακή γη. Μου είπαν ότι επειδή έγινα ένας Χριστιανός Μάρτυρας

του Ιεχωβά στη δεκαετία του 1960, δεν θα ήταν δυνατόν για μένα να πάω στον ουρανό ώστε να είμαι με τον Κύριο, διότι, ο «κατά γράμμα» αριθμός 144.000, είχε ήδη συμπληρωθεί. Τώρα που σκέπτομαι το παρελθόν, βλέπω πόσο λυπηρό είναι το γεγονός να ακούς ανθρώπους, που λένε ότι είναι Χριστιανοί, να διδάσκουν ότι το αν θα πας στον ουρανό για να είσαι μαζί με τον Κύριο, εξαρτάται από κάποια **ημερομηνία** μάλλον, παρά από το αν ένα άτομο είναι **αναγεννημένο**, όπως είπε ο Κύριος Ιησούς Χριστός (Ιωάννης 3[γ']:3).

Είναι πολύ θλιβερό ν' ακούς μια τάξη ανθρώπων οι οποίοι παρουσιάζονται ως οι «εσφραγισμένοι» του Κυρίου, να διαστρεβλώνουν την εξήγηση που δίνει ο Ιωάννης στα χωρία 5-8. Είναι τόσο θλιβερό και εκνευριστικό να τους βλέπεις να παραπλανούν εκατομμύρια ανθρώπους, φέρνοντάς τους στο σημείο να πιστεύουν ότι ο αριθμός 144.000 είναι «κατά γράμμα» και ότι οι δώδεκα φυλές των υιών Ισραήλ είναι «συμβολικές», ιδιαιτέρως όταν ο ένας αριθμός εξαρτάται από τον άλλον. **Είναι εντελώς αδύνατο για κάποιον να πολλαπλασιάσει δύο «συμβολικούς» αριθμούς** (στη προκειμένη περίπτωση, σύμφωνα με τη θεωρία των Μαρτύρων, τους αριθμούς 12X12.000), **και να αναμένει το αποτέλεσμα να είναι «κατά γράμμα»!** Η απλή αριθμητική αποδεικνύει ότι η εξηγητική ικανότητα των «διδασκάλων» της εταιρείας Σκοπιά είναι ανεπαρκής. Εάν οι δώδεκα φυλές του Ισραήλ της Αποκαλύψεως 7[ζ']:5-8 δεν είναι «κατά γράμμα», τότε ο Ιωάννης κατέγραψε τα ονόματά τους εις μάτην! Η εξήγησή τους δεν μπορεί να σταθεί!

Τέλος πάντων, για πολλά χρόνια, η αδελφή Ελπίδα και ο σύζυγός της έλεγαν ότι ήσαν μέρος των 144.000 «εσφραγισμένων». Επομένως, σύμφωνα με το πιστεύω μας, και οι δύο ήσαν μέρος της τάξεως του **«Πιστού και Φρονίμου**

Δούλου»! Άρα, το Πνεύμα του Θεού θα έπρεπε να λειτουργεί μέσα τους. Τι ευλογία που θα ήταν για μένα να συζητήσω μαζί τους τα αποτελέσματα της προσεκτικής μου εξετάσεως των διδασκαλιών της οργανώσεώς μας βάση των Γραφών!

Κάθισα απέναντί τους.

«Αδελφοί μου,» τους είπα, «σας επισκέπτομαι απόψε για να συζητήσουμε ένα πολύ σοβαρό θέμα. Πρόκειται περί ενός ζητήματος που ήθελα να το συζητήσω πρώτα μ' εσάς, για να ακούσω την γνώμη σας, και για να πάρω την συμβουλή σας. Γνωρίζω ότι είσαστε στην Αλήθεια για πολλά χρόνια (οι Μάρτυρες αποκαλούν την οργάνωσή τους «η Αλήθεια» --- τίτλος που καθιστά προσβολή προς τον Ιησού ο Οποίος είπε, «Εγώ είμαι η Αλήθεια»!) Επίσης γνωρίζω ότι δείχνετε ότι είσαστε από την τάξη του πιστού υπολοίπου των 144.000. Ασφαλώς, η πολυετής Χριστιανική σας πείρα και το Πνεύμα του Κυρίου που λειτουργεί μέσα σας, σας έχουν κάνει ικανούς να με συμβουλευέστετε».

Και οι δύο τους κούνησαν τα κεφάλια τους καταφατικά.

«Αδελφοί μου,» συνέχισα, «τώρα τελευταία έχω κάνει μία έρευνα, μια εξέταση του πιστεύω μας κάτω από το φως της Γραφής, και έχω φθάσει σε συνταρακτικά αποτελέσματα. Έχω ανακαλύψει είκοσι δύο σημεία από το πιστεύω μας τα οποία δεν βρίσκονται σε αρμονία με την Βίβλο. Αυτή η ανακάλυψη με έχει φέρει στο σημείο να με ενοχλεί η συνειδήσή μου όταν κηρύττω στο από σπίτι σε σπίτι έργο και από το βήμα της Αίθουσας της Βασιλείας. Χρειάζομαι την συμβουλή σας. Αν εσείς είσαστε στη θέση μου, τι θα κάνατε;»

Και οι δύο τους μου ζήτησαν να αναφέρω μερικά σημεία της έρευνάς μου. Καθώς παρουσίαζα και εξηγούσα την έρευνά μου, έμεινα κατάπληκτος που έβλεπα να κουνάνε τα κεφάλια τους καταφατικά και να συμφωνούν με τα αποτελέσματα της έρευνάς μου. Και όχι μόνο! Εκείνοι πρόσθεταν περισσότερο φως στις ανακαλύψεις μου! Μου εξήγησαν ότι οι ιδέες που τους παρουσίασα, γι' αυτούς αποτελούσαν το πιστεύω τους για πολλά χρόνια!!

«Αδελφοί μου,» είπα, «με εκπλήσσετε! Από ότι μου λέτε, εσείς πιστεύετε από πολλά χρόνια τα πράγματα που εγώ μόλις τώρα ανακάλυψα με τη φώτιση του Κυρίου! Όμως, δεν καταλαβαίνω ... πως μπορέσατε να κρατήσετε μέσα σας τέτοιες αλήθειες για τόσα πολλά χρόνια; Πως μπορείτε να παραμένετε σιωπηλοί μέχρι σήμερα;»

«Ω...ω...ω, αδελφέ Κώστα,» απάντησε η αδελφή Ελπίδα, «η Αλήθεια, η οργάνωση του Κυρίου, είναι σαν μια κυρία η οποία προχωρεί αργά, μα σταθερά. Εμείς, για να μην εκπέσουμε εκ της αληθείας, πρέπει να συμβαδίζουμε μ' αυτήν. Ούτε πιο αργά από εκείνη διότι θα μείνουμε πίσω, ούτε πιο γρήγορα από εκείνη διότι μπορεί να γίνουμε αιρετικοί.

Για μένα, αδελφέ, η χαρά μου είναι να ακολουθώ την οργάνωση διότι κινείται από το πνεύμα του Θεού Ιεχωβά. Στο παρελθόν είδα πολλούς Μάρτυρες του Ιεχωβά οι οποίοι φώναζαν για μερικές αλήθειες που είδαν· τι κατάφεραν; Τίποτα! Αποκόπηκαν από την επικοινωνία και χαθήκανε μέσα στον κόσμο. Που είναι τώρα; Τι κάνουν; Τίποτα! Κανένας δεν ακούει γι' αυτούς πλέον. Εμείς όμως, δεν χαθήκαμε· είμαστε ακόμα μέσα στην οργάνωση και κηρύττουμε, και ...»

«Συγγνώμη, αδελφή Ελπίδα» την διέκοψα, «τι νομίζεται ότι είναι καλύτερο; Το να νομίζει κάποιος ότι κάνει το θέλημα του Θεού και εθελοντικώς να κηρύττει το ψεύδος από φόβο μήπως τον αποκόψουν, ή να φωνάζει την αλήθεια όπως την φώναξε και ο Ιησούς, έστω και να τον αποκόψουν όπως απέκοψαν και τον Ιησού και μάλιστα μέχρι θανάτου;»

«Όχι, αδελφέ» μου απάντησε εκείνη, «δεν είναι ωραίο να κηρύττεις το ψεύδος, αλλά δεν είναι και ωραίο να αποκοπείς. Δεν είναι καλό να χαθείς μέσα στον κόσμο. Εγώ, θέλω να πεθάνω ως Μάρτυς του Ιεχωβά. Η επιθυμία μου είναι, όταν πεθάνω, να με σκεπάσουν μέσα στο φέρετρο με περιοδικά της Σκοπιάς.»

Όταν είδα αυτή τους τη στάση, δεν είπα τίποτα περισσότερο. Γύρισα στο σπίτι μου και προσευχήθηκα στον Κύριο να μου δώσει κουράγιο ώστε να μην αποσιωπήσω την αλήθεια όπως αυτοί, αλλά να την φωνάξω με θάρρος υπακούοντας στη διαταγή του Κυρίου Ιησού, ο Οποίος είπε,

«Μη φοβηθήτε αυτούς διότι δεν είναι ουδέν κεκαλυμμένον το οποίον δεν θέλει ανακαλυφθή και κρυπτόν, το οποίον δεν θέλει γνωσθή. Ό,τι σας λέγω εν τω σκότει, είπατε εν τω φωτί και ό,τι ακούετε εις το ωτίον, κηρύξατε επί των δωμάτων.» (Ματθαίος 10[ι'] :26,27).

Μόλις έφυγα από το διαμέρισμά της, η αδελφή Ελπίδα τηλεφώνησε στον υπηρέτη εκκλησίας μας, (στον κύριο υπεύθυνο για τα ζητήματα της εκκλησίας), και του είπε ότι αρρώστησε από τα αντιοργανωτικά πράγματα που της είπα. Εκείνος της είπε να μη πει τίποτα σε κανέναν. Επίσης της είπε ότι στον ορισμένο καιρό θα χρειαζόταν τη μαρτυρία της εναντίον μου ενώπιον της δικαστικής επιτροπής!

ΔΕΥΤΕΡΑ

Μία από τις οικογένειες της εκκλησίας μας κάλεσε εμένα και τη σύζυγό μου για δείπνο. Κατά τη διάρκεια του δείπνου, παραξενεύτηκα που μου έκαναν διάφορες ερωτήσεις πάνω στα σημεία της έρευνάς μου. Άραγε, ήταν η πρόσκληση τυχαία, ή κάποιος την είχε προγραμματίσει για να συλλέξει μαρτυρίες εναντίον μου;

ΤΡΙΤΗ

Μία άλλη οικογένεια από την εκκλησία μας προσκάλεσε εμένα και την σύζυγό μου να τους επισκεφθούμε στο σπίτι τους μετά την εκκλησιαστική μας συγκέντρωση. Πάλι, μιλήσαμε για τα διάφορα σημεία της έρευνάς μου μέχρι αργά. Άραγε, κι' αυτή η πρόσκληση ήταν τυχαία;

ΤΕΤΑΡΤΗ

Ο υπηρέτης εκκλησίας μας ήλθε στην πολυκατοικία που μέναμε και χτύπησε το κουδούνι του διαμερίσματός μας. Μένουμε στον δεύτερο όροφο και αρνήθηκε να ανεβεί επάνω. Μιλώντας μου από το τηλέφωνο της εξώπορτας, μου ζήτησε να τον συναντήσω έξω από το κτίριο. Όταν τον συνάντησα, πρόσεξα ότι το πρόσωπό του είχε μια λυπημένη έκφραση. Ήταν πολύ ψυχρός. Ακόμα και ο χαιρετισμός του ήταν άψυχος. Μου έδωσε ένα σημείωμα. Ήταν η πρόσκληση για να παρουσιαστώ ενώπιον της Δικαστικής Επιτροπής. Η δίκη θα γινότανε την Παρασκευή το βράδυ. Το σημείωμα δεν ανέφερε τον λόγο για τον οποίον θα έπρεπε να παρουσιαστώ ενώπιον της δικαστικής επιτροπής.

ΠΕΜΠΤΗ

Από υποψιθυρίζουσες γλώσσες, άκουσα ότι η απόφαση να με αποκόψουν είχε ήδη παρθεί. Επίσης άκουσα ότι η κατηγορία θα ήταν ότι προσπαθούσα να κάνω δικούς μου οπαδούς για να αρχίσω την δική μου θρησκεία! Επίσης, άκου-

σα ότι θα χρησιμοποιούσαν την ψευδή κατηγορία ότι έλεγα στους αδελφούς μου Μάρτυρες να φύγουν από την οργάνωση.

Αυτή τη μέρα, τηλεφώνησα σε όλους τους Μάρτυρες της εκκλησίας μας και τους ζήτησα να έλθουν στην Αίθουσα Βασιλείας όπου θα γινόταν η δίκη. Τους ζήτησα να παραβρεθούν στην δίκη ως μάρτυρες για το γεγονός ότι ποτέ δεν τους είπα να βγουν έξω από την οργάνωση και ότι ουδέποτε προσπάθησα να τους πείσω να γίνουν ακόλουθοί μου. Όλοι υπεσχέθησαν να έλθουν προς υποστήριξή μου.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Η δίκη μου έγινε σε μια Αίθουσα Βασιλείας στο New Westminster (Νιού Γουεστμίνστερ) της Βρετανικής Κολομβίας, περίπου είκοσι μίλια ανατολικά του Βανκούβερ. Σχεδόν όλη η εκκλησία μας ήταν παρούσα, τρεις-τέσσερις (εκείνοι με τους οποίους είχα συζητήσει αυτή την εβδομάδα) ως μάρτυρες κατηγορίας, και όλοι οι υπόλοιποι ως μάρτυρες υπερασπίσεως.

Την δικαστική επιτροπή την απετέλεσαν ο υπηρέτης περιφέρειας, ο υπηρέτης περιοχής, και ένας υπηρέτης κάποιας άλλης εκκλησίας των Μαρτύρων από το Βανκούβερ. (Για την εξήγηση αυτών των τίτλων, δες σελίδες 46 και 47).

Όταν το πλήθος κάθισε στις καρέκλες, ένας από τα μέλη της δικαστικής επιτροπής ανέβηκε στο βήμα και ανακοίνωσε ότι η δίκη θα γίνει στο υπόγειο της Αίθουσας. Επίσης είπε ότι η επιτροπή είχε αποφασίσει να καλεί έναν – έναν από τους μάρτυρες στο υπόγειο, και ότι όλοι οι υπόλοιποι έπρεπε να παραμείνουν επάνω.

Αμέσως σηκώθηκα από την καρέκλα μου και με ένα πολύ ευγενικό τρόπο ζήτησα να γίνει η δίκη μου ενώπιον όλων των πνευματικών μου αδελφών. Για να υποστηρίξω την απαίτησή μου, εξήγησα ότι στο αρχαίο Ισραήλ, οι κατηγορούμενοι δικάζονταν στην πύλη της πόλεως ώστε **όλοι να ακούσουν τις κατηγορίες**. Εάν ο κατηγορούμενος βρισκόταν ένοχος και καταδικαζόταν σε λιθοβολισμό, τότε, όλοι οι παρευρισκόμενοι που είχαν ακούσει την υπόθεσή του, σήκωναν τις πέτρες και τον λιθοβολούσαν **με καθαρή συνείδηση**. Τόνισα ότι δεν θα ήταν ηθικό εκ μέρους ενός να λιθοβολήσει έναν άνθρωπο χωρίς να ξέρει τον λόγο της καταδίκης. Έτσι κι' εγώ, το θεώρησα σωστό να ακούσουν τα πνευματικά μου αδέλφια τις δήθεν αδικίες μου. Αλλά, δυστυχώς, παρόλο που πολλοί από τους αδελφούς μου συμφώνησαν μαζί μου, η απόφαση της επιτροπής υπερίσχυσε. Έτσι, η δικαστική επιτροπή κι' εγώ κατεβήκαμε στο σκοτεινό και παγωμένο υπόγειο. Ο αναγνώστης ας εννοήσει γιατί το ονόμασα «σκοτεινό» και «παγωμένο»!

Όταν καθίσαμε, παρατήρησα ότι από τις δύο πλευρές της δικαστικής επιτροπής καθόντουσαν τα άλλα δύο μέλη της επιτροπής της εκκλησίας μας.

Στη διάρκεια της δίκης, η δικαστική επιτροπή καλούσε έναν – έναν από τους μάρτυρες κατηγορίας να κατέβουν στο υπόγειο. Έτσι, κανένας από τους αδελφούς μου που περίμεναν στον πάνω όροφο δεν άκουσε τις ανούσιες και κούφιας κατηγορίες ούτε άκουσαν τις άτοπες, τις γελοίες, και τις ειρωνικές μαρτυρίες που ειπώθηκαν εναντίον μου.

Όλη η διαδικασία διήρκησε περίπου τις έξι ώρες. Σ' αυτή την περίοδο έζησα αξέχαστες στιγμές χαράς και λύπης. Χαράς, διότι υπεράσπιζα την Αλήθεια του γραπτού λόγου του Θεού. Λύπης, διότι είδα το χαμηλό επίπεδο στο οποίο

είχαν πέσει τα πνευματικά μου αδέρφια --- **εκείνοι που με κατηγορούσαν με μίσος.**

«Γιατί να με μισούνε έτσι, τόσο ξαφνικά;» σκέφτηκα. «Την δόξα του Υψίστου υπερασπίζω. Αυτοί δεν αγαπούν τον Θεό;»

Μετά, κι' άλλες ερωτήσεις πλημμύρησαν το μυαλό μου:

1. Τι συνέβη στην αγάπη που μου έδειχναν πριν;
2. Που πήγαν τα ωραία τους λόγια με τα οποία μου μιλούσαν μέχρι αυτή την ημέρα;
3. Γιατί ξαφνικά μιλούν εναντίον μου με τέτοιο μίσος; Ποιο ήταν το έγκλημα που είχα διαπράξει;
4. **Ήταν έγκλημα που μελέτησα τη Γραφή;**
5. **Ήταν αμαρτία** που συζήτησα διάφορα σημεία της πίστεώς μας με τα πνευματικά μου αδέρφια;
6. Μήπως νόμισαν οι πνευματικοί μου αδελφοί ότι ήμουν απονηρός επειδή ήξερα Ελληνικά και έτσι μπόρεσα να δω ότι η μετάφραση της Γραφής των Μαρτύρων του Ιεχωβά την οποία αποκαλούν «Μετάφραση Νέου Κόσμου», δεν συμφωνούσε με το Ελληνικό κείμενο της Καινής Διαθήκης;
7. **Μήπως διέπραξα έγκλημα που είδα τα λάθη που είχαν κάνει οι Μάρτυρες μεταφραστές;**
8. **Μήπως ήμουν εγώ υπεύθυνος για τα δικά τους λάθη;**

9. Εγώ έπρεπε να παρουσιασθώ ενώπιον της δικαστικής επιτροπής γι' αυτά τους τα λάθη ή εκείνοι;»

Κατά την διάρκεια της δίκης, ένας από τους Μάρτυρες κατηγορίας (εκείνος που είχε προσκαλέσει την σύζυγό μου και μένα στο σπίτι του για δείπνο την Δευτέρα το βράδυ), είπε ότι τον στενοχώρησα πάρα πολύ επειδή του είπα ότι είναι αδύνατο για εμάς, τους σημερινούς Μάρτυρες του Ιεχωβά, να αποτελούμε τον «πολύν όχλο» ο οποίος βγαίνει από την «θλίψη την μεγάλη». Αυτές τις ορολογίες τις συναντούμε στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, κεφάλαιο 7[ζ'], και χωρία 9-17. Εκεί διαβάζουμε:

«Μετά ταύτα είδον και ιδού όχλος πολύς, τον οποίον ουδείς ηδύνατο να αριθμήση, εκ παντός έθνους και φυλών και λαών και γλωσσών, ... ενδεδυμένοι στολάς λευκάς, ... Και απεκρίθη είς εκ των πρεσβυτέρων, λέγων προς εμέ, Ούτοι οι ενδεδυμένοι τας στολάς τας λευκάς, τίνες είναι, και από πού ήλθον; Και είπα προς αυτόν, Κύριε, συ εξεούρεις. Και είπε προς εμέ, Ούτοι είναι οι ερχόμενοι εκ της θλίψεως της μεγάλης».

Η οργάνωση μας είχε διδάξει ότι αυτός ο «πολύς όχλος» είμαστε εμείς, οι σημερινοί Μάρτυρες του Ιεχωβά. Έτσι, ο πρόεδρος της δικαστικής επιτροπής, ο υπηρέτης περιφέρειας μας, με ρώτησε με ένα ειρωνικό ύφος:

«Είναι αλήθεια, αδελφέ Λένη, ότι δεν συμφωνείς με την εξήγηση που δίνει επ' αυτού του σημείου ο Πιστός και Φρόνιμος Δούλος;»

«Αδελφέ μου,» του απάντησα, «από πού βγαίνει αυτός ο πολύς όχλος; Τι μας λέει η Αποκάλυψις;»

«Από τη ‘θλίφι τη μεγάλη’!» απάντησε εκείνος.

«Πείτε μου αδελφέ,» τον ξαναρώτησα, «σύμφωνα με το τελευταίο ‘νέο φως’ που μας έδωσε η οργάνωση, πότε λαμβάνει χώρα αυτή η «*μεγάλη θλίφι*»; Έλαβε χώρα το 1914 – 1918 μΧ, όπως πιστεύαμε πριν, ή πρόκειται να συμβεί στο μέλλον;»

Εκείνος με κοίταξε παράξενα σαν να κατάλαβε το σημείο μου, αλλά, και δεν ήθελε να δειχτεί. Ήμουν σίγουρος πως θυμήθηκε ότι η οργάνωση είχε αλλάξει τη διδασκαλία της πάνω σ’ αυτό το σημείο.

«Στο μέλλον!» μου απάντησε. «Η μεγάλη θλίφι θα λάβει χώρα όταν το σημερινό σύστημα πραγμάτων έλθει στο τέλος του.»

«Άρα, αδελφέ μου,» του είπα, «εφόσον η ‘μεγάλη θλίφι’ δεν έχει λάβει χώρα ακόμα, αλλά πρόκειται να έλθει στο μέλλον, πως είναι δυνατόν να αποτελούμε εμείς, σήμερα, τον ‘πολύν όγλο’ ο οποίος βγαίνει από αυτή την ‘μεγάλη θλίφι’; Εάν δεν ζήσουμε να δούμε την ‘μεγάλη θλίφι’, πως θα μπορέσουμε να δούμε τον ‘πολύν όγλο’ που βγαίνει απ’ αυτήν;»

Η έκφραση του προσώπου του έδειξε ότι συμφώνησε με τη λογική μου. Γύρισε το κεφάλι του κοίταξε τον μάρτυρα κατηγορίας, και του είπε:

«Ο αδελφός Λένης έχει δίκιο. Είναι αδύνατον να αποτελούμε εμείς τον ‘πολύν όγλο’, διότι αυτός ο ‘πολύν όγλος’ θα εμφανιστεί στο μέλλον. Πρώτα πρέπει να έλθει η ‘μεγάλη θλίφις’!»

Μειδίασα!

Αμέσως μετά από τα παραπάνω λόγια, τα πράγματα άλλαξαν. Κανένας από τα μέλη της δικαστικής επιτροπής δεν ήθελε να ακούσει περισσότερα από την «δαιμονιώδη διδασκαλία» μου, όπως την απεκάλεσαν!

Αργότερα, προσκάλεσαν στο υπόγειο την αδελφή Ελπίδα. Ένωσα τα μάτια μου να ανοίγουν διάπλατα όταν άκουσα το πρώτο ψέμα να βγαίνει από το στόμα της. Είπε στη δικαστική επιτροπή ότι δεν ήξερε τον σκοπό της επισκέψεώς μου στο διαμέρισμά τους την περασμένη Κυριακή το βράδυ.

«Μα,» διαμαρτυρήθηκα, «είχα εξηγήσει τον σκοπό της επισκέψεώς μου στην αδελφή Ελπίδα!»

«Σιωπή!» μου φώναξε ένα από τα μέλη της δικαστικής επιτροπής.

Η αδελφή Ελπίδα συνέχισε να με κατηγορεί. Ανάφερε ξανά ότι την αρρώστησα με τις εξηγήσεις που είχα δώσει πάνω σε διάφορα θέματα που είχαμε συζητήσει. Εξήγησε ότι ο λόγος που αρρώστησε ήταν το γεγονός ότι τα λεγόμενά μου δεν ήταν σε αρμονία με τις εξηγήσεις τις οργανώσεως.

«Μα,» διαμαρτυρήθηκα ξανά, «η αδελφή Ελπίδα μου είπε ότι τα θέματα που συζητήσαμε, αυτή τα πίστευε κατ' αυτόν τον τρόπο από πολλά χρόνια. Πως είναι δυνατόν να αρρώστησε από τα λεγόμενά μου αν εγώ δεν της είπα κάτι το διαφορετικό από εκείνο που αυτή πίστευε ως αληθινό; Ρωτήστε την αδελφή Ελπίδα να σας πει αν αυτό που σας λέω είναι αλήθεια ή όχι.»

«Σιωπή!» μου φώναξε ξανά η επιτροπή. «**Εσένα** δικάζουμε σήμερα --- όχι την αδελφή Ελπίδα!»

Η αδελφή Ελπίδα καθόταν στην μπροστινή σειρά των καθισμάτων. Εγώ καθόμουν στην δεύτερη, κάπως προς τα αριστερά της. Όταν τελείωσε τις κατηγορίες της, σηκώθηκε από την καρέκλα της, γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος μου, με κοίταξε στα μάτια μέσα από τα γυαλιά της, και μου είπε:

«Συγγνώμη αδελφέ Κώστα που μίλησα έτσι, αλλά **έπρεπε**. Το έκανα από αγάπη, **για να σε βοηθήσω!**»

Μόλις με κοίταξε στα μάτια και μου μίλησε, το όραμα που είχα το περασμένο Σαββάτο, άρχισε να κάνει νόημα. Άρχισα να καταλαβαίνω ότι τόσο αυτή όσο και τα μέλη της δικαστικής επιτροπής, με βοήθησαν να δω την υποκρισία των δούλων της οργανωμένης θρησκείας μου. **Άρχισα να πιστεύω ότι οι Μάρτυρες δεν ήσαν εκείνοι που εγώ νόμιζα ότι ήσαν, ακριβώς όπως μου το διευκρίνισε στο όραμα η αδελφή Ελπίδα!**

Η δίκη άρχισε περίπου στις 6:00 μμ, και τελείωσε γύρω στις 11:20 μμ. Η επιτροπή άφησε να περάσουν πέντε ώρες για να ακούσουν τις κατηγορίες τεσσάρων ανθρώπων που με κατηγορούσαν· αλλά, στις ένδεκα το βράδυ, επέτρεψαν στους υπόλοιπους, οι οποίοι περίμεναν υπομονετικά στο ανώγειο, να κατέβουν στο υπόγειο. Σ' αυτά τα 50-60 άτομα, επέτρεψαν μόνο 20 λεπτά της ώρας για να με υπερασπίσουν. Στις 11:20 μμ, η επιτροπή διέταξε το πλήθος να αναχωρήσει. Ο λόγος που τους έδωξαν τόσο γρήγορα, ήταν διότι όταν το πλήθος των πνευματικών μου αδελφών κατέβηκαν στο υπόγειο και άκουσαν από την επιτροπή τις κατηγορίες των τεσσάρων μαρτύρων εναντίον μου, νευρί-

ασαν τόσο πολύ, που έστρεψαν εναντίον των τεσσάρων. Η μεγάλη διαφωνία προκάλεσε μεγάλο θόρυβο στο υπόγειο. Καθώς εξήγησα προηγουμένως, οι κατηγοροί μου είχαν πει ότι τους είχα παροτρύνει όχι μόνο να φύγουν από την εταιρεία Σκοπιά, αλλά και να γίνουν ακόλουθοί μου. **Και οι δύο κατηγορίες ήσαν ψευδείς!** Από την άλλη πλευρά, εκείνοι που με υποστήριζαν, άρχισαν να μιλούν δυνατά. Επέμεναν ότι δεν είχα διαπράξει κανένα έγκλημα. Φώναζαν και έλεγαν ότι όλοι μας θα πρέπει να έχουμε την ελευθερία να συζητούμε μεταξύ μας Γραφικά θέματα. Κατά την διάρκεια αυτού του πολέμου των λόγων, το μίσος και ο φανατισμός μερικών έφεραν δάκρυα στα μάτια άλλων. Το γεγονός αυτό μου έδωσε κουράγιο, διότι όταν τους διέταξαν να φύγουν και έμεινα μόνος μου, είδα ότι δεν ήμουν μόνο εγώ που είχα το αίσθημα ότι με είχαν αδικήσει εκείνο το βράδυ.

Όταν αναχώρησε το ακροατήριο, ένα μέλος της δικαστικής επιτροπής με κοίταξε κατάματα και με μια δυνατή και αργιωπή φωνή, με ρώτησε:

«Σ' άρεσε αυτό που έκανες; Είδες τι μεγάλη ταραχή που έφερες;»

«Αδελφοί μου,» απάντησα, «δεν περίμενα να δημιουργηθεί μια τέτοια κατάσταση. Πραγματικά, δεν βλέπω τον λόγο για τον οποίο θα έπρεπε να γίνει μια τέτοια ταραχή. Σαν Χριστιανοί, δεν έχουμε το δικαίωμα να συζητούμε μεταξύ μας Γραφικά εδάφια και να κάνουμε σκέψεις επ' αυτών;»

«Ναι, έχουμε το δικαίωμα να συζητούμε» απάντησε ο πρόεδρος της δικαστικής επιτροπής, «αλλά, πάντοτε θα πρέπει να αρμονίζουμε τις σκέψεις μας με τα περιοδικά και τα βιβλία της εταιρείας Σκοπιά.»

«Δηλαδή αδελφέ,» του είπα, «θέλετε να πείτε ότι ως Χριστιανοί θα πρέπει να αρμονίζουμε τις σκέψεις μας βάσει της Σκοπιάς και όχι βάσει της Γραφής;»

«Αδελφέ,» απάντησε ο πρόεδρος, «ξέρεις ότι η εταιρεία Σκοπιά κινείται από το πνεύμα του Θεού. Αν η Σκοπιά δεν εξηγεί κάτι καλά σήμερα, το πνεύμα του Θεού θα την φωτίσει να το διορθώσει αύριο. Εν τω μεταξύ, εμείς θα πρέπει να ακολουθούμε πιστά την πνευματική καθοδήγηση και να τρώμε την πνευματική τροφή που μας δίνει ο «πιστός και φρόνιμος δούλος» μέσω της Σκοπιάς· αλλιώς, θα φέρουμε σύγχυση στους αδελφούς μας, σαν αυτή που έφερες εσύ.»

«Αδελφοί μου,» είπα, «δεν πιστεύουμε ότι ο ‘πιστός και φρόνιμος δούλος’ είναι μια ‘τάξη’ ανθρώπων η οποία βρίσκεται ανάμεσά μας και στην οποία ο Θεός δίνει, μέσω του Υιού Του, την πνευματική τροφή για να την δώσουν με τη σειρά τους σε άλλους;»

«Πολύ σωστά!» μου απάντησε ο πρόεδρος. Και μετά είπα:

«Όταν ένας απ’ αυτή τη ‘τάξη’ του ‘πιστού και φρόνιμου δούλου’ λάβει από τον Θεό την αλήθεια επί ενός ορισμένου θέματος,» είπα, «θα πρέπει εκείνος να εξακολουθεί να κηρύττει το ψεύδος, εωσότου η εταιρεία Σκοπιά εγκρίνει την αλήθεια ως σωστή και μετά να την τυπώσει στα περιοδικά της; Έναντι ποιου έχουν την ευθύνη οι άνθρωποι που αποτελούν την ‘τάξη’ του ‘πιστού και φρόνιμου δούλου’; Έναντι του Θεού ή έναντι της εταιρείας Σκοπιά; Θα είναι πρόπον γι’ αυτούς να αποσιωπήσουν την αλήθεια από φόβο μήπως παρεξηγηθεί η εταιρεία Σκοπιά και τους αποκόψει; Μήπως το ζήτημα της αληθείας είναι ζήτημα εγωισμού για το ποιος θα την παρουσιάσει πρώτος;»

«Όχι,» είπε ο πρόεδρος, «δεν είναι ζήτημα εγωισμού· αλλά, πρέπει να εξασκηθεί σοφία ώστε να μη έλθει σύγχυση σαν αυτή που έγινε απόψε.»

«Συμφωνώ» είπα, «η ταραχή αυτή δεν έπρεπε να είχε συμβεί. Λυπάμαι γι' αυτό. Τι μπορούμε να κάνουμε τώρα;»

«Τώρα,» απάντησε ο υπηρέτης περιοχής κοιτάζοντάς με με φανερό μίσος, «δέσε μια πέτρα στο λαιμό σου και πέσε στη θάλασσα, διότι σκεπτόμαστε να σε αποκόψουμε!»

Δεν πίστευα στ' αυτιά μου! Ο υπηρέτης περιοχής μας, ο πνευματικός μου αδελφός ο οποίος είχε κάτω από την επίβλεψη του έναν αριθμό εκκλησιών των Μαρτύρων του Ιεχωβά, με παρότρυνε να αυτοκτονήσω, και μάλιστα μου υπεδείκνυε τον τρόπο! Ο τόνος της φωνής του και η έκφραση του προσώπου του έδειχναν καθαρά ότι δεν αστειεύονταν. Στην πραγματικότητα, μου έλεγε ότι θα ήταν καλύτερα για μένα να αυτοκτονήσω, παρά να γευθώ τις μεγάλες θλίψεις που θα μου έφερνε η αποκοπή για τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής μου!

Κατόπιν, ερώτησα: «Πάνω σε ποιον Γραφικό νόμο ή αρχή θα βασίσετε την απόφασή σας να με αποκόψετε; Παραδέχομαι ότι συζήτησα με τους πνευματικούς αδελφούς μου διάφορα βιβλικά σημεία, αλλά, βεβαίως, αυτός δεν είναι Γραφικός λόγος για να με αποκόψετε. Οι απόστολοι δεν απέκοψαν κανέναν από εκείνους που ήταν υπεύθυνοι για τη μεγάλη ταραχή που έγινε στην εκκλησία της Αντιοχείας με το ζήτημα της περιτομής.» Και αναφέρθηκα στο 15[ιε'] κεφάλαιο των Πράξεων, όπου διαβάζουμε,

«Και τινές κατελθόντες από της Ιουδαίας edίδασκον τους αδελφούς, ότι αν δεν περιτέμνεσθε κατά το έθος του Μω-

υσέως, δεν δύνασθε να σωθήτε. Γενομένης λοιπόν αντιστάσεως και συζητήσεως ουκ ολίγης υπό του Παύλου και Βαρνάβα προς αυτούς, ενέκριναν να αναβή ο Παύλος και ο Βαρνάβας και τινές άλλοι εξ αυτών προς τους αποστόλους και πρεσβυτέρους εις Ιερουσαλήμ περί του ζητήματος τούτου.» (Εδάφια 1-3)

Κανένας δεν έδωσε προσοχή στα παραπάνω λόγια μου. Επαναλάμβαναν ξανά και ξανά ότι έπρεπε να με αποκόψουν. Γι' αυτό, τους ξαναρώτησα:

«Επάνω σε ποιο Γραφικό νόμο θα στηρίζετε την απόφασή σας να με αποκόψετε;»

Αυτή τη φορά, μου απάντησε ο πρόεδρος της δικαστικής επιτροπής:

«Αφού μίλησες για θέματα τα οποία δεν είναι σε πλήρη αρμονία με τις διδασκαλίες της Βιβλικής και Φυλλαδικής Εταιρίας Σκοπιά, είσαι αιρετικός. Έτσι, μπορούμε να σε αποκόψουμε σαν αιρετικό.»

Γεμάτος απορία είπα, «Και πάλι, η Αγία Γραφή, στο Τίτος 3[γ']:10 λέει ότι, 'Αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού.' Αν υποθέσουμε ότι σήμερα αποδείξατε ότι είμαι αιρετικός, δεν θα πρέπει να καθίσετε κάτω μαζί μου για να με νουθετήσετε δύο φορές; **Δεν νομίζετε ότι θα πράξετε ενάντια στον λόγο του Θεού αν με αποκόψετε ως αιρετικό χωρίς να μου δώσετε πρώτα δύο νουθεσίες πάνω στα ζητήματα που συζήτησα με τους Χριστιανούς αδελφούς μου;**»

Σ' αυτό το σημείο πετάχτηκε ο πρόεδρος της δικαστικής επιτροπής και είπε:

«Σου έχουμε δώσει δύο στο παρελθόν. Μία νουθεσία στην έδωσα εγώ προσωπικά, και μία στην έδωσε ο υπηρέτης εκκλησίας σου.»

Ένωσα το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι μου. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι ο πρόεδρος της δικαστικής επιτροπής που με έκρινε, ο υπεύθυνος για μια ολόκληρη περιφέρεια του Καναδά μέσα στην οποία ανήκουν χιλιάδες Μάρτυρες του Ιεχωβά, ο διορισμένος σε μια τόσο υψηλή θέση από την οργάνωση του Θεού (όπως πίστευα τότε), και ο οποίος έπρεπε να είχε το Πνεύμα του Θεού, **έλεγε ψέματα!** Για να αποδείξω ότι ήταν ψεύτης, τον ρώτησα:

«Πότε, σε ποιες ημερομηνίες μου δώσατε δύο νουθεσίες; Πάνω σε ποια Γραφικά θέματα προσπαθήσατε να με νουθετήσετε; Ποια Γραφικά εδάφια χρησιμοποιήσατε για να με νουθετήσετε; Ποια είναι τα ονόματα εκείνων που παραβρέθηκαν ως μάρτυρες κατά την διάρκεια των νουθεσιών;»

Παρέμεινε σιωπηλός. Δεν είχε απαντήσεις για τα ερωτήματά μου. Αυτή τη στιγμή, τα πρόσωπα των τριών μελών της δικαστικής επιτροπής δεν είχαν ανθρώπινες εκφράσεις. Τα πρόσωπά τους είχαν γίνει ανέκφραστα: απλώς είχαν γίνει σκληρά και παγωμένα σαν πέτρες. Έμοιαζαν με ζωντανούς νεκρούς. Κατάλαβα ότι δεν θα εύρισκε δικαιοσύνη από τέτοιους ανθρώπους οι οποίοι δεν είχαν ούτε φόβο Θεού, ούτε σεβασμό για τον λόγο Του, ούτε ίχνος Χριστιανικής αγάπης. Όταν αυτά τα χαρακτηριστικά λείπουν από τους ανθρώπους τι απομένει;

Πάλι διερωτώμουν: Γιατί να με δικάσουν; Γιατί έπρεπε να παρουσιασθώ ενώπιον τους ως εγκληματίας; Τι κακό είχα κάνει; Τη δόξα του Ιησού ανεζήτησα --- Εκείνου που πέθανε πάνω στο σταυρό για να με σώσει. Μήπως το Όνομα

«Ιησούς» άλλαξε διά μέσου των αιώνων και έγινε «**Εταιρεία Σκοπιά**»; Μήπως το όνομα που πρέπει να δοξασθεί είναι «**Εταιρεία Σκοπιά**»;

Αυτή τη βραδιά ένιωσα στιγμές υψηλής συγκινήσεως. Ένιωσα σαν ένας από τους Χριστιανούς του πρώτου αιώνα, τους οποίους έσυραν ενώπιον των αρχόντων τους για το όνομα του Ιησού, και τους έκαναν αποσυνάγωγους (Μάρκος 13[ιγ´]:9· Ιωάννης 9[θ´]:22· 12[ιβ´]:42· 16[ιστ´]:2). Τέλος, μου είπαν ότι θα μου δώσουν την απάντησή τους την Κυριακή.

ΚΥΡΙΑΚΗ --- Η ανακοίνωση της αποκοπής

Την Κυριακή το πρωί άκουσα ένα κτύπημα στην εξώπορτα. Βιαστικά, έτρεξα ν' ανοίξω. Μπροστά μου είδα να στέκονται, με υπερβολικά σκυθρωπά πρόσωπα τα τρία μέλη της δικαστικής επιτροπής.

«Κύριε Λένη,» μου είπε ο πρόεδρος της δικαστικής επιτροπής, «ήλθαμε να σου δώσουμε την τελειωτική μας απόφαση.»

«Περάστε μέσα αδελφοί μου, ανταποκρίθηκα.»

«Όχι, ευχαριστούμε» απάντησε εκείνος ευγενικά, «το μόνο που έχουμε να σου πούμε, είναι ότι σε αποκόψαμε.»

«Για ποιους Γραφικούς λόγους με αποκόψατε;»

«Τρεις είναι οι λόγοι» μου απάντησε εκείνος, «πρώτον, είσαι **αιρετικός**· δεύτερον, είσαι **επαναστάτης** και τρίτον, είσαι **αποστάτης**.»

«Αιρετικός, επαναστάτης, και αποστάτης από την Βίβλο ή από την οργάνωση;» ρώτησα.

«Όχι, όχι από τη Βίβλο!» μου απάντησε εκείνος. **«Αιρετικός, επαναστάτης και αποστάτης από τη Βιβλική και Φυλλαδική Εταιρεία Σκοπιά!»**

Αυτή τη στιγμή, τα λόγια του τον έκριναν! Η απάντησή του τράβηξε μια αόρατη γραμμή μεταξύ αυτών και εμού. Με έκανε να διακρίνω καθαρά ότι η εταιρεία Σκοπιά την οποία εκείνοι αντιπροσώπευαν και υπηρετούσαν, δεν είχε καμιά σχέση με τη Βίβλο!!

«Τότε,» είπα χαμογελώντας, «δεν στεναχωριέμαι καθόλου γι' αυτή την πλήρως αντιγραφική αποκοπή. Χαίρομαι που με αποκόψατε επειδή υπεράσπισα τον Ύψιστο Θεό και τον λόγο Του!»

Μου έριξαν ένα σαρκαστικό και ειρωνικό βλέμμα και, αφού πρώτα μου γύρισαν τις πλάτες τους, απομακρύνθηκαν.

***

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας καθόμουν υπομονετικά στο κάθισμα της Αίθουσας της Βασιλείας, περιμένοντας να τελειώσει η εκκλησιαστική μας συγκέντρωση. Ήξερα ότι στο τέλος της συγκεντρώσεως, στα «Τελικά Σχόλια», ο υπηρέτης εκκλησίας μας θα έπρεπε να ανακοινώσει στην εκκλησία την αποκοπή μου.

Κατά τη διάρκεια της συγκεντρώσεως, τα πνεύματα όλων ήταν πολύ ανήσυχα. Ο υπηρέτης εκκλησίας, ο οποίος διηύ-

θυνη την μελέτη του περιοδικού «Η Σκοπιά», απέφευγε να ρίξει τα μάτια του επάνω μου (καθόμουν στα άκρα αριστερά της δεύτερης σειράς των καθισμάτων). Μερικές φορές που κοίταξα γύρω μου, είδα ότι άλλοι προσπαθούσαν να αποφύγουν το βλέμμα μου, ενώ άλλοι φάνηκαν πικραμένοι και μου έστελναν ένα αμυδρό χαμόγελο. Κατάλαβα ότι οι υποψιθυρίζουσες γλώσσες είχαν γνωστοποιήσει την αποκοπή μου.

Τέλος, ήλθε η ώρα για τα «Τελικά Σχόλια». Προς έκπληξή μου είδα ότι ο υπηρέτης εκκλησίας μας δεν παρέμεινε στο βήμα για να κάνει τα τελικά σχόλια ως συνήθως. Παραμέρισε και άφησε ν' ανεβεί στο βήμα ένας από τα τρία μέλη της δικαστικής επιτροπής που με απέκοψε.

Νεκρική σιγή απλώθηκε τριγύρω. Ακόμα και τα μωράκια ησύχασαν για λίγα λεπτά.

«Αδελφοί,» είπε εκείνος στην Αγγλική γλώσσα, «ο κύριος Λένης αποκόπηκε από την Χριστιανική εκκλησία.»

Όμως, δεν ανακοίνωσε τους λόγους της αποκοπής μου. Η αρχή της οργανώσεως έλεγε ότι όταν γίνεται η ανακοίνωση μιας αποκοπής, πρέπει να ανακοινωθεί και ο λόγος για τον οποίον το άτομο αποκόπηκε.

Το γεγονός ότι δεν ανέφερε τους λόγους της αποκοπής μου, με στεναχώρησε. Ήξερα ότι η φύση του ανθρώπου είναι τέτοια, που κάνει τον άνθρωπο να σκέπτεται πονηρά όταν δεν γνωρίζει τον λόγο της αποκοπής κάποιου. Αυτό συμβαίνει επειδή πολλές από τις αποκοπές των Μαρτύρων γίνονται από τη διάπραξη κάποιας αμαρτίας, όπως πορνεία, μοιχεία, μέθη, και τα τοιαύτα. Έτσι, στη δική μου περίπτωση, η εκκλησία, και ιδιαίτερος οι επισκέπτες, αφέθηκαν

ελεύθεροι να διαλέξουν όποια αμαρτία ήθελαν ως την αιτία της αποκοπής μου. Η απόλυτη και τυφλή εμπιστοσύνη που έχουν οι Μάρτυρες προς τους πνευματικούς τους αρχηγούς, συχνά τους κάνει να λένε για τον αποκομμένο, «Άραγε, ποιος ξέρει τι είχε κάνει ... Για να τον αποκόψουν οι αδελφοί μας, ποιος ξέρει πόσο βρώμικος ήτανε...» Γι' αυτό το λόγο, σηκώθηκα όρθιος και με σταθερή φωνή, είπα, «Σας παρακαλώ αδελφέ, ανακοινώστε από το βήμα τους λόγους της αποκοπής μου.»

Αυτός μου έριξε μια άγρια ματιά, και γυρίζοντας προς το ακροατήριο τους διέταξε με δυνατή φωνή:

«Διαλυθείτε αμέσως! Πηγαίνετε σπίτι! Σας απαγορεύω να συζητήσετε μεταξύ σας την περίπτωση του κυρίου Λένη! **Φύγετε!**»

Αμέσως έγινε σαματάς. Κανενός δεν άρεσε ο τρόπος με τον οποίο τους διέταξε. Νευριάσανε διότι τους έδιωχνε από την Αίθουσα σαν να ήταν ανυπάκουα σκυλιά. Τους έδειξε ότι δεν είχε ούτε ίχνος σεβασμού γι' αυτούς. Επίσης, δεν τους άρεσε που τους αφαίρεσε το πολυτιμότερο δικαίωμα που έχει ο κάθε ελεύθερος πολίτης, είτε είναι Χριστιανός είτε όχι: **Την ελευθερία της ομιλίας!** Αλλά και πάλι, γιατί να εκπλήττομαι; Δεν ήταν αυτός ένας από τους τρεις οι οποίοι αφαίρεσαν από εμένα, με ένα βάνουσο τρόπο, το δικό μου δικαίωμα της ελευθερίας της ομιλίας; Διερωτώμαι, πως μπορεί ένα σύστημα, σαν εκείνο που αυτός αντιπροσώπευε, να υπάρχει, να ενεργεί, και να αυξάνεται μέσα σε μια ελεύθερη κοινωνία; Αυτό πραγματικά με καταπλήττει!

Με καταπλήττει το γεγονός ότι ο θρησκευτικός φόβος, ο οποίος κυβερνά λόγω άγνοιας του γραπτού Λόγου του Θεού, έχει τη δύναμη να θαμπώνει τις διάνοιες ελευθέ-

ρων ανθρώπων και να τους οδηγεί σε πνευματική αιχμαλωσία!

Η Αίθουσα γέμισε από τις δυνατές και αγριωπές κραυγές του πλήθους. Ένας από αυτούς πέταξε τα περιοδικά της Σκοπιάς που βαστούσε στα χέρια του στον αέρα, και έφυγε θυμωμένος!

Όταν βγήκα από την αίθουσα, συνάντησα έναν από τους μάρτυρες κατηγορίας, ο οποίος είχε μιλήσει εναντίον μου ενώπιον της δικαστικής επιτροπής. Για κάποιο λόγο δεν είχε έλθει στη συγκέντρωση και φυσικά δεν είχε ακούσει την ανακοίνωση της αποκοπής μου. Παρκάρισε το αμάξι του απέναντι από την είσοδο της Αίθουσας.

«Γεια σου, Κώστα» μου είπε μέσα από το αμάξι του, «τι κάνεις;»

«Γεια σου!» του απάντησα, «Πρόσεξε να μη σε δει κανείς ότι μου μιλάς, γιατί σήμερα ανακοίνωσαν την αποκοπή μου.»

«Τι-ι-ι-ι;» είπε εκείνος και γούρλωσε τα μάτια του. «Τους αχρείους! Αφού μας υποσχέθηκαν ότι δεν θα σε αποκόψουν αν μαρτυρήσουμε εναντίον σου! Μας είπαν ότι ο μοναδικός σκοπός τους ήταν να σε βοηθήσουν! Τώρα θα δεις τι θα ακούσουν...!»

Αμέσως πετάχτηκε έξω από το αυτοκίνητό του και άρχισε να τρέχει προς την Αίθουσα αγνοώντας τις φωνές της συζύγου του η οποία του φώναζε μέσα από το αυτοκίνητο, «Μη! Μη το κάνεις αυτό! Θα βρεις το μπελά σου! Έλα πίσω...!»

Ήταν λες και ένας δυνατός σεισμός τάραξε την εκκλησία μας, την οποία είχαμε ονομάσει «Θεσσαλονικείς». Αυτή ήταν η τελευταία Κυριακή που η εκκλησία μας, για την οποία η σύζυγός μου κι' εγώ είχαμε δουλέψει τόσο σκληρά, ήταν ενωμένη. Πολλοί από την εκκλησία μας αναγνώρισαν ότι με απέκοψαν με ένα άδικο και εντελώς αντιχριστιανικό τρόπο. Μέσα σε λίγες ημέρες, η όμορφη συναναστροφή την οποία η σύζυγός μου κι' εγώ είχαμε υποστηρίξει και θερμάνει με αυτοθυσίες και με όλη μας την ειλικρινή και ανιδιοτελή αγάπη, πάγωσε και διαλύθηκε. Πολλοί έφυγαν και δεν ξαναγύρισαν στην οργάνωση.

Σχεδόν αμέσως, άρχισα να γράφω άρθρα τα οποία δημοσιεύθηκαν στην «Ελληνική Ηχώ», την τότε Ελληνική εφημερίδα του Βανκούβερ. Για περίπου τρεις μήνες, τα άρθρα μου εξέθεταν μερικές από τις αντιχριστιανικές μεθοδείες των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Η διαμάχη μεγάλωσε. Απ' ότι άκουσα, μέσα σε λίγους μήνες τα κεντρικά γραφεία της οργάνωσης έφεραν ένα τέλος στην ύπαρξη της εκκλησίας των «Θεσσαλονικέων», την μόνη Ελληνική εκκλησία των Μαρτύρων του Ιεχωβά στο Βανκούβερ.

***

Τα παραπάνω γεγονότα, τα οποία συνέβησαν μέσα σε μια εβδομάδα, απέδειξαν ότι η όραση που είχα το πρωί του περασμένου Σαββάτου, ήταν αληθινή και προφητική. Η αδελφή Ελπίδα και οι υπόλοιποι, έπαιζαν καλά τον ρόλο τους για να με βοηθήσουν να καταλάβω ότι:

- Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, σαν οργάνωση, δεν είναι εκείνοι που εγώ νόμιζα ότι ήσαν.

- Ο Θεός δεν θα μου έδινε την αιώνια ζωή επειδή ήμουν ένας πιστός ακόλουθος μιας θρησκευτικής οργανώσεως.
- **Κανένας άνθρωπος ή ανθρωποποίητο σύστημα δεν έχει τη δύναμη να δώσει ζωή.**
- **Καμιά θρησκευτική οργάνωση δεν πέθανε πάνω στο σταυρό για τις αμαρτίες του κόσμου.**
- Η αιώνια σωτηρία του ανθρώπου δεν εξαρτάται από το που ένας ανήκει, αλλά **από το έργο που έκανε ο Ιησούς επάνω στο σταυρό.**
- Η σωτηρία δεν εξαρτάται από το πόσες ώρες δαπανά ένας στο από σπίτι σε σπίτι «κήρυγμα», ούτε από κάποιο άλλο «έργο» ή κάποιες θρησκευτικές λειτουργίες, ούτε και εξαρτάται από το πόσο συχνά παρακολουθεί ένας τις θρησκευτικές τους συγκεντρώσεις.
- Η σωτηρία είναι **δώρο του Θεού** προς τους πιστεύοντες στον **μονογενή Υιό** του Θεού. Αυτοί δεν χρειάζονται να δουλέψουν για τη σωτηρία τους. Εάν θα έπρεπε να δουλέψουν για να αποκτήσουν τη σωτηρία, τότε η σωτηρία δεν θα ήταν δώρο, αλλά μια δικαιωματική και απαιτητική πληρωμή. Ο απόστολος Παύλος έγραψε, «... **κατά χάριν είσθαι σεσωσμένοι δια της πίστεως και τούτο δεν είναι από σας Θεού το δώρον ουχί εξ έργων, δια να μη καυχηθή τις.**» (Εφεσίους 2[β']:8-10). Ευχαριστώ τον Κύριο που η χάρη Του περιέλαβε και μένα. Ευχαριστώ τον Κύριο για τη σωτηρία μου.

- Οι σχέσεις μου από εδώ και πέρα έπρεπε να είναι με τον Κύριο Ιησού, με τη «Νύφη» του και με τον Πατέρα Του. Από εδώ κι' εμπρός, θα έπρεπε να έχω μια προσωπική συγγένεια μαζί Του. **Ας είναι ευλογημένο το Όνομα του Κυρίου.**

Ο άνδρας με το χρυσό δόντι

Τώρα, πιστεύω ότι θα είναι καλό να αναφέρω ακόμα μία λεπτομέρεια. Στο όραμα της νεκροκεφαλής, ενώ η αδελφή Ελπίδα μου μιλούσε, το πρόσωπό της άλλαξε και πήρε τη μορφή ενός ανδρός --- θυμάσαι; Ο άνδρας εκείνος μου είπε, «Μ' εμάς δεν έχεις να κάνεις τίποτα απ' εδώ και μπρος». Όταν είπε αυτά τα λόγια, ένα χρυσό δόντι γυάλισε μέσα στο στόμα του. Καθώς εξελίχθηκαν τα γεγονότα, αυτός δεν φάνηκε πουθενά. Ποιος ήταν αυτός; Τη μορφή του, την είχα κρατήσει καλά στο μυαλό μου, αλλά ιδού, ενώ βρισκόμουν αποκομμένος, δεν είχα συναντήσει κανέναν που να είχε ένα χρυσό δόντι. Υπήρχε ακόμα περίπτωση να εκπληρωθεί κι' αυτή η μικρή λεπτομέρεια της όρασης;

Αμέσως μετά την αποκοπή μου έστειλα ένα γράμμα στα κεντρικά γραφεία της οργάνωσης, στο νομό του Οντάριο του Καναδά. Διαμαρτυρήθηκα για την άδικη και αντιγραφική αποκοπή μου. Έδωσα αποδείξεις για το γεγονός ότι ο πρόεδρος της δικαστικής επιτροπής και ο υπηρέτης εκκλησίας μου είχαν χρησιμοποιήσει ψέματα --- ότι δεν μου είχαν δώσει δύο νουθεσίες στο παρελθόν.

Βλέπεις, οι νουθεσίες πρέπει να δοθούν σε άτομα τα οποία είναι αποδειγμένοι αιρετικοί. Επομένως, οι επόμενες ερωτήσεις είναι έγκυρες:

α) Πότε απέδειξαν ότι εγώ ήμουν αιρετικός;

β) Εάν είχαν αποδείξεις ότι ήμουν αιρετικός πριν την ημέρα της αποκοπής μου, πως μου επέτρεψαν να είμαι δημόσιος ομιλητής μέχρι έξι ημέρες πριν;

γ) Πως ήταν δυνατόν να με είχαν αφήσει στη θέση του «Υπηρέτη Θεοκρατικής Σχολής» μέχρι την ημέρα της αποκοπής μου;

δ) Πως ήταν δυνατόν να με είχαν αφήσει να κρατήσω τη θέση μου ως ένας από τα μέλη της τριμελούς επιτροπής της εκκλησίας μέχρι την ημέρα της αποκοπής μου;

Αυτές οι ερωτήσεις παραμένουν αναπάντητες.

Επίσης, λίγες ημέρες πριν την αποκοπή μου, ένα άλλο αξιοσημείωτο γεγονός έλαβε χώρα: Η οργάνωση απεφάσισε να υιοθετήσει μέσα στις εκκλησίες της τον τίτλο «**Πρεσβύτερος**». Μέχρι τότε, όλοι όσοι είχαν κάποια θέση ευθύνης μέσα στην εκκλησία, ονομαζόντουσαν «Υπηρέτες».

Πριν ένας «Υπηρέτης» λάβει τον τίτλο «Πρεσβύτερος», θα έπρεπε να περάσει από μια λεπτομερή εξέταση του χαρακτήρα του. Αυτή η εξέταση θα ελάμβανε χώρα κατά την διάρκεια μιας ειδικής συγκεντρώσεως, όπου οι υπόλοιποι «Υπηρέτες» της εκκλησίας θα γινόντουσαν οι κριτές του.

Όταν ήλθε η ώρα για τη δική μας ειδική συγκέντρωση, όλοι οι «Υπηρέτες» της εκκλησίας μας ήταν παρόντες. Παρών ήταν και ο «Υπηρέτης Περιοχής» μας, ο οποίος αργότερα κάθισε ως ένα από τα τρία μέλη της δικαστικής επιτροπής που με απόκοψε --- εκείνος ο «Χριστιανός» που με παρότρυνε να αυτοκτονήσω. Αυτός ήταν ο πρόεδρος της ειδικής μας συγκεντρώσεως.

Κατά την διάρκεια της ειδικής συγκεντρώσεως, ο χαρακτήρας και το ποιόν του κάθε «Υπηρέτη» κρινόταν εξονυχιστικά από τους άλλους. Αν ένας από τους «Υπηρέτες» είχε κάποιο πρόβλημα ή ελάττωμα, θα έπρεπε να βγει στην επιφάνεια ώστε να μην λάβει τον τίτλο του «Πρεσβύτερου».

Όταν ήλθε η σειρά μου για να με κρίνουν, όλοι τους συμφώνησαν ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος που να με εμπόδιζε από να λάβω τον τίτλο «Πρεσβύτερος». Παρόλο που ήμουν μόνο είκοσι τριών ετών, η αγάπη μου για το Θεό και η γνώση μου επί της οργανωτικής «αλήθειας» ήταν έκδηλες. Όλοι τους συμφώνησαν ότι έπρεπε να γίνω «Πρεσβύτερος». Πράγματι με τίμησαν! Έτσι, έστειλαν το όνομά μου στην οργάνωση, μαζί με τα ονόματα των άλλων, ώστε να με διορίσουν ως «Πρεσβύτερο».

Εκείνο το βράδυ, ο υπηρέτης εκκλησίας μας ήταν παρών σ' αυτή την ειδική συγκέντρωση. Εάν πράγματι μου είχε δώσει μια νουθεσία στο παρελθόν, εάν με είχε αποδείξει ως αιρετικό, εάν ήξερε ότι είχα ένα τόσο σοβαρό πρόβλημα, θα μπορούσε να το κρατήσει μυστικό; Εάν ήμουν γνωστός ως αιρετικός μέχρι το σημείο που θα ήταν αναγκαίο να με πλησιάσει ο υπηρέτης περιφέρειάς μας ώστε να μου δώσει την δήθεν δεύτερη νουθεσία, θα ήταν δυνατόν να μη είχαν ακούσει τίποτα ο υπηρέτης περιοχής και οι υπόλοιποι υπηρέτες της εκκλησίας μου; **Δεν νομίζω!**

Τέλος πάντων, το «Μπέθελ», όπως ονομάζουν οι Μάρτυρες τα κεντρικά γραφεία της οργάνωσής τους, μου απάντησε με μια επιστολή. Μου είπαν ότι είδαν τα παραπάνω σημεία, και ότι θα μου επέτρεπαν να αναθεωρήσω την υπόθεσή μου ενώπιον μιας άλλης δικαστικής επιτροπής που θα διόριζαν αυτοί.

Λίγες ημέρες αργότερα, έλαβα ένα τηλεφώνημα. Ο άνθρωπος που μου τηλεφώνησε μου έδωσε την ημερομηνία, την ώρα, και τον τόπο της νέας δίκης για την αναθεώρηση της αποκοπής μου. Επίσης, μου είπε ότι **δεν μου επιτρέπεται να έχω μαζί μου κανέναν μάρτυρα**. Μου είπε ότι **έπρεπε να παρουσιασθώ μόνος!**

Όταν μπήκα στην Αίθουσα Βασιλείας όπου θα γινόταν η νέα δίκη, είχα μια μεγάλη έκπληξη. **Ο πρόεδρος της νέας δικαστικής επιτροπής ήταν ο άνδρας με το χρυσό δόντι!!!** Δεν τον είχα συναντήσει ποτέ πριν στη ζωή μου --- μόνο στο όραμα! Αμέσως ήξερα ποια θα ήταν τα τελικά λόγια που θα άκουγα απ' αυτόν!

Κάθισα ενώπιον της δικαστικής επιτροπής. Εκτός από τα τρία μέλη της επιτροπής, ήταν παρόντες ο «υπηρέτης εκκλησίας» μου, εκείνος που είχε ψέματα ότι μου είχε δώσει τη πρώτη νουθεσία στο παρελθόν, και ένα από τα μέλη της πρώτης δικαστικής επιτροπής, εκείνος που ανακοίνωσε την αποκοπή μου στην εκκλησία μας. Από τις εκφράσεις των προσώπων τους κατάλαβα ότι η συγκέντρωση ήταν στημένη: Πέντε «αξιωματικοί» εναντίον ενός αποκομμένου και χωρίς να έχω κάποιον μάρτυρα μαζί μου. Καταλαβαίνετε...

Δεν πέρασε πολύ ώρα για να καταλάβω ότι ο άνδρας με το χρυσό δόντι είχε επηρεαστεί υπερβολικά από τους δύο της περασμένης δίκης μου. Άρχισε να μου μιλάει με μια τρομερή ειρωνεία, και ήταν πολύ σαρκαστικός μαζί μου. Καθώς μου μιλούσε, οι άλλοι με κοιτούσαν με κοροϊδευτικά χαμόγελα υπεροχής. Ο Χρυσοδόντης μου ζήτησε να χρησιμοποιήσω την Αγία Γραφή και να του παρουσιάσω ένα από τα σημεία της έρευνάς μου. Όμως, δεν είχα την ευκαιρία να πω τίποτα, διότι εκείνος που είχε ανακοινώσει την αποκοπή στην εκκλησία μου, έβαλε τα δύο του χέρια πάνω

από τα αυτιά του και με δυνατή φωνή είπε ότι αρνείται ν' ακούσει τη δαιμονιώδη διδασκαλία μου!!! Έμεινα κατάπληκτος. Αυτός προσωπικά **ποτέ** δεν είχε εξετάσει τα σημεία της έρευνάς μου και ήταν σε θέση να αποκαλέσει την έρευνά μου «δαιμονιώδη»; Πως θα μπορούσα να βρω δικαιοσύνη από τυφλούς και φανατικούς θρησκευόμενους σαν αυτόν;

Αμέσως μετά, ο Χρυσοδόντης σηκώθηκε από τη καρέκλα του και με ένα σιγανό περπάτημα ήλθε κοντά μου. Με κοίταξε μέσα στα μάτια και μου είπε λέξη προς λέξη, «**Μ' εμάς δεν έχεις να κάνεις τίποτα απ' εδώ και μπρος**»!!! Όταν είπε αυτές τις λέξεις, το χρυσό του δόντι γυάλισε μέσα στο στόμα του!!!

Στη διάρκεια αυτής της συγκεντρώσεως δεν είχα την ευκαιρία να πω τίποτα για να υπερασπίσω τον εαυτόν μου. Με άλλα λόγια, η αναθεώρηση της πρώτης δίκης δεν έλαβε χώρα. Η συγκέντρωση διήρκεσε περίπου τα δέκα λεπτά. Το μόνο που μου είπαν, ήταν τα προσχεδιασμένα λόγια, «Μ' εμάς δεν έχεις να κάνεις τίποτα απ' εδώ και μπρος!»

Όταν είδα ότι και αυτή η λεπτομέρεια του οράματος εκπληρώθηκε, ευχαρίστησα τον Κύριο διότι μου έδειξε, με έναν θαυμάσιο τρόπο, το ποιόν της οργανώσεως μέσα στην οποία με έβαλε όταν ήμουν δέκα τεσσάρων ετών και μου το βεβαίωσε ξανά όταν ήμουν δέκα οκτώ. Μου έδειξε την γύμνια της: Το ψεύδος και την αδικία που υπάρχουν μέσα στις τάξεις της, στους νόμους της, και στις αρχές της. Μου έδειξε την υποκρισία εκείνων που την αντιπροσωπεύουν, και τον δικτατορικό της τρόπο «δικαιοσύνης». Ο καλός ουράνιος Πατέρας μου επέτρεψε να γευθώ αυτές τις θλίψεις προσωπικά ώστε να μπορέσω να αποκαλύψω σε άλλους το ποιόν της και για να προστατεύσω άλλους από το

να πέσουν μέσα στη παγίδα της. Διά μέσου αυτής της πείρας που γεύθηκα, έμαθα ότι η υπακοή μου θα πρέπει να δοθεί μόνο στο Θεό (Εβραίους 5[ε΄]:8) και όχι σε μια ανθρωποποίητη θρησκευτική οργάνωση η οποία **με θράσος απαιτεί την υπακοή που ανήκει στον Ιησού** για να επιζήσει (Εβραίους 5[ε΄]:9). Εάν δεν είχα γευθεί αυτές τις πείρες προσωπικά, και κάποιος άλλος μου έλεγε ότι τέτοιου είδους αδικία και υποκρισία υπάρχουν μέσα στη «Αγία Οργάνωσή» μας, όχι μόνο δεν θα τον πίστευα, αλλά και ίσως να τον επιτιμούσα για την προσπάθειά του να εισάγει στο μυαλό μου τέτοιες κακοήθειες σκέψεις.

Μετά από τη δήθεν «αναθεώρηση» της αποκοπής μου, έστειλα ένα γράμμα στο κυβερνών σώμα της εταιρείας Σκοπιά. Τους ζήτησα να αναλάβουν την υπόθεσή μου προσωπικά και να φέρουν ένα τέλος στην αδικία διότι θα επηρέαζε τη ζωή μου και τις ζωές τις οικογένειάς μου. Ταυτοχρόνως, και άλλοι Μάρτυρες του Ιεχωβά έστειλαν γράμματα διαμαρτυρίας στο κυβερνών σώμα, ζητώντας τους εξηγήσεις για τη μεγάλη αδικία που είχε λάβει χώρα. Το κυβερνών σώμα μας αγνόησε όλους --- εντελώς. Δεν απάντησαν σε κανέναν. Από αυτή τη περίπτωση κατάλαβα ότι το κυβερνών σώμα της Σκοπιάς δεν ενδιαφέρεται καν για τη σωτηρία των ανθρώπων, όπως διακηρύττουν, ούτε και για την δικαιοσύνη. Απέδειξαν, τουλάχιστον σε μένα, ότι το μόνο ενδιαφέρον τους είναι να φέρουν από την μπροστινή πόρτα της δικής τους Αίθουσας Βασιλείας (όχι του Θεού), όπου αυτοί (όχι ο Θεός), κυβερνούν ως βασιλείς πάνω από τους δικούς τους υπηκόους, περισσότερους ανθρώπους από εκείνους που φεύγουν ή που αναγκάζουν να φύγουν από τη πίσω πόρτα.

Πριν τελειώσω αυτό το κεφάλαιο, θα ήθελα να αναφέρω ακόμα μια λεπτομέρεια. Θυμάσαι τον Νίκο, τον φίλο μου

που είδα στο όραμα να τρέχει, σιωπηλά, μακριά από τον μισόγυμνο άνδρα, εκείνον που φορούσε το ροζ γυναικείο εσώρουχο (σελίδα 78); Σύμφωνα με το όραμα, θα έπρεπε να ερχόταν η ώρα που θα έβλεπε κι' αυτός τη «γύμνια» της οργανώσεως, και, με αηδία, και σιωπηλά, θα έφευγε από κοντά της. Πράγματι, δεν πέρασε πολύς καιρός πριν αυτός και η οικογένειά του σταμάτησαν να ανήκουν στην οργάνωση των Μαρτύρων του Ιεχωβά. **Η όραση της νεκροκεφαλής που μου έδωσε ο Κύριος, εκπληρώθηκε σε όλες της τις λεπτομέρειες** (Δευτερονόμιον 18[η']:22· Α' Ιωάννου 4[δ']:1).

Αφού συνέβησαν τα ανωτέρω γεγονότα, έφυγα μακριά από την θρησκευτική οργάνωση την οποία είχα αγαπήσει περισσότερο από όλα τα άλλα πράγματα στη ζωή μου. Έφυγα γνωρίζοντας ότι επειδή στάθηκα αλύγιστος υπέρ της αληθείας και με απέκοψαν, θα έχανα, **για την υπόλοιπη ζωή μου**, την αγάπη και την επικοινωνία του πατέρα μου, της μητέρα μου, του αδελφού μου και της συζύγου του, των ανιψιών μου, των κουνιάδων μου, και όλων των φίλων μου που ήσαν ακόλουθοι της οργανώσεως (Ματθαίος 19[ιθ']:29). Παρόλο που αυτός ο χωρισμός μου έφερε ένα μεγάλο ψυχικό πόνο, έφυγα πιστεύοντας ότι ο Κύριος με ήθελε να είμαι έξω από αυτή τη τυραννική και πειστική οργάνωση. Είχε έλθει η ώρα να με ελευθερώσει από το πνευματικό σκοτάδι που με είχε τυλίξει, ώστε να με βοηθήσει να δω το Φως και να αναπτύξω το είδος της συγγένειας η οποία πρέπει να υπάρχει μεταξύ Αυτού και των παιδιών Του. Αλλιώς, δεν θα μου είχε δώσει μια τόσο θαυμαστή και αληθινή όραση. **Ας είναι δοξασμένο το Όνομα του Κυρίου!**

Κεφάλαιο Έξι

Το όνειρο περί του Ερμή

Στο Ιωάννης 14[ιδ']:15-17, ο Ιησούς είπε:

«Εάν με αγαπάτε, τας εντολάς μου φυλάξατε. Και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα, και θέλει σας δώσει άλλον Παράκλητον, διά να μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα, το Πνεύμα της αληθείας, το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να λάβη, διότι δεν βλέπει αυτό, ουδέ γνωρίζει αυτό, διότι μένει μεθ' υμών, και εν υμίν θέλει είσθαι.»

Επίσης, ο Ιησούς είπε:

«Εγώ όμως την αλήθεια σας λέγω συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ διότι, εάν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θέλει ελθεί προς εσάς αλλ' αφού απέλθω, θέλω πέμψει αυτόν προς εσάς ... όταν δε έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν διότι δεν θέλει λαλήσει αφ' εαυτού, αλλ' όσα αν ακούση θέλει λαλήσει, και θέλει σας αναγγείλει τα μέλλοντα. Εκείνος θέλει δοξάσει εμέ, διότι εκ του εμού θέλει λάβει, και αναγγείλει προς εσάς. Πάντα όσα έχει ο Πατήρ, εμού είναι διά τούτο είπον, ότι εκ του εμού θέλει λάβει και αναγγείλει προς εσάς.» (Ιωάννης 16[ιστ']:7,13,15).

Από τα παραπάνω εδάφια, μαθαίνουμε ότι ο Παράκλητος, το Πνεύμα της Αληθείας, θα κατοικεί μέσα σ' εκείνους που πιστεύουν στον Ιησού και οι οποίοι Τον αγαπούν και τηρούν τις εντολές Του. Επίσης, βλέπουμε ότι ο Παράκλητος θα οδηγεί τους πιστούς σε όλη την Αλήθεια, θα τους αναγγείλει τα μελλοντικά πράγματα, και θα δοξάσει τον Ιησού. Και εγώ, ο Κώστας ο Λένης, μαρτυρώ ότι τα ανωτέρω λόγια του Κυρίου Ιησού είναι αληθινά, διότι πολλές φορές γεύθηκα τη θαυμάσια καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος καθώς Εκείνος μου φανέρωσε γεγονότα τα οποία θα λάμβαναν χώρα στο μέλλον, και συγχρόνως δόξασε τον Κύριο Ιησού.

Επίσης ο Ιησούς είπε, **«Ο,τι σας λέγω εν τω σκότει, είπατε εν τω φωτί και ο,τι ακούετε εις το ωτίον, κηρύξατε επί των δωματών.»** (Ματθαίος 10[1]:27). Επομένως, είναι καλό να συμεριζόμαστε με άλλους τα πράγματα που μας μαθαίνει ο Κύριος, ιδιαιτέρως με εκείνους που είναι μέλη του σώματός Του, για την «οικοδομή του σώματος του Χριστού» (Εφεσίους 4[δ']:12).

Ο ψαλμωδός είπε: **«Δεν θέλω αποθάνει, αλλά θέλω ζήσει. Και θέλω διηγείσθαι τα έργα του Κυρίου.»** (Ψαλμός 118 [ρη']:17). Όταν οι Χριστιανοί διηγούνται σε άλλους Χριστιανούς τα θαυμάσια πράγματα που έκανε γι' αυτούς ο Θεός, βοηθούν τους πνευματικούς αδελφούς τους να πάρουν κουράγιο και να συνεχίσουν να υμνούν το Όνομα του Θεού με χαρά.

Η Βίβλος είναι ένα βιβλίο το οποίο είναι γεμάτο από τέτοιου είδους διηγήσεις. Όταν τις διαβάζουμε, χαιρόμαστε για τα θαυμάσια που έκανε ο Θεός για τους δούλους Του. Οι οράσεις, ακόμη και τα παθήματα των αγίων προφητών και των αποστόλων του Κυρίου Ιησού Χριστού, δυνάμω-

σαν την πίστη πολλών, και τους οδήγησαν προς την καθαρή λατρεία του Ενός και μόνου αληθινού Θεού.

Καθώς μάθαμε προηγουμένως από τα λόγια του Κυρίου Ιησού, ο Παράκλητος, το Άγιο Πνεύμα, ο οποίος οδηγεί τους πιστούς σε όλη την αλήθεια, θα μείνει μαζί τους για πάντα (Ιωάννης 14[ιδ΄]:15-17· 16[ιστ΄]:7,13-15). Αυτό σημαίνει ότι είναι μαζί μας σήμερα. Ας ευχαριστήσουμε τον Θεό γι' αυτό το γεγονός, διότι σήμερα υπάρχουν πολλά θρησκευτικά συστήματα που πλανούν, και γι' αυτό το λόγο, η καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος είναι απαραίτητη. Δίχως την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, η πνευματική διορατικότητα του ανθρώπου είναι ανεπαρκής. Γι' αυτό, είναι εύκολο για τον Σατανά να τυφλώσει τις διάνοιες των απίστων, οι οποίοι δεν έχουν το Άγιο Πνεύμα, ώστε να μη λάμψει σ' αυτούς ο φωτισμός του ευαγγελίου **της δόξας του Χριστού** (Β΄ Κορινθίους 4[δ΄]:4).

Ένα από τα σημαντικότερα πράγματα για τα οποία ενδιαφέρεται ο Θεός, είναι η λατρεία Του. Όταν έδωσε τις δέκα εντολές στον Μωυσή, άρχισε με το

«Μη έχης άλλους θεούς πλην εμού», και με το «Μη κάνης εις σεαυτόν είδωλον, μηδέ ομοίωμα τινός όσα είναι εν τω ουρανώ άνω ή όσα είναι εν τη γη κάτω, ή όσα εν τοις ύδασιν υποκάτω της γης μη προσκυνήσης αυτά, μηδέ λατρεύσης αυτά· διότι εγώ Κύριος ο Θεός σου είμαι Θεός ζηλότυπος, ανταποδίνων τας αμαρτίας των πατέρων επί τα τέκνα, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς των μισούντων με ...» (Εξοδος 20[κ΄]:3-5).

Παρόλο που όλος ο Χριστιανικός κόσμος συμφωνεί ότι ο Θεός μισεί την ειδωλολατρία, υπάρχουν λεγόμενες Χριστιανικές ομάδες οι οποίες είναι ένοχες ειδωλολατρίας. Ο

Σατανάς έχει καταφέρει να εισάγει διάφορα είδη ειδωλολατρίας τα οποία είναι πολύ δύσκολο να δουν οι άνθρωποι λόγω της περιορισμένης διορατικότητάς τους. Ένας από αυτούς τους ανθρώπους ήμουν κι' εγώ. Όταν ήμουν μέσα στο θρησκευτικό σύστημα των Μαρτύρων του Ιεχωβά, εύκολα μπορούσα να δω την ειδωλολατρία που υπήρχε μέσα σε άλλα λεγόμενα Χριστιανικά συστήματα. Ποτέ όμως δεν είχε περάσει από το μυαλό μου η ιδέα ότι ίσως και η οργάνωσή μας, η οποία ήταν πάντα έτοιμη να δείχνει τα λάθη των άλλων, να είναι και αυτή ένοχη ειδωλολατρίας. Ίσως αυτό να συνέβη διότι στην οργάνωση των Μαρτύρων δεν μπορούσα να δω ορατά είδωλα. Ή ίσως, όταν ένας μεγαλώνει μέσα σ' ένα θρησκευτικό σύστημα όπου βλέπει τους γονείς του, τους αδελφούς του, τις αδελφές του, τους συγχριστιανούς του και τους αρχηγούς της πίστεώς του να λατρεύουν ή να προσκυνούν κάτι που δεν πρέπει, συνηθίζει, και δεν το θεωρεί ως κακό ή άτοπο. Σκέπτεται ότι δεν μπορεί να κάνουν όλοι λάθος! Μάλιστα δε, από εγωισμό, επειδή συμπεριλαμβάνεται κι' αυτός, προσπαθεί να δικαιολογήσει το λάθος του θρησκευτικού του συστήματος, χρησιμοποιώντας ανθρώπινη «σοφία», ανθρώπινη λογική.

Όταν ήμουνα Μάρτυς του Ιεχωβά, ήμουν κι' εγώ ένοχος αυτής της αμαρτίας. Δεν μπορούσα να δω ότι είμαστε ένοχοι ειδωλολατρίας, εωσότου ο Παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιο, μου το αποκάλυψε μέσω του ονείρου που ακολουθεί και με οδήγησε σε μια αλήθεια υψηλής φύσεως:

«Στεκόμουν επάνω στην άμμο της θάλασσας και κοίταζα προς την θάλασσα. Ξαφνικά, ένιωσα να με καταλαμβάνει ένας μεγάλος φόβος. Κοίταξα πίσω μου, προς βορρά, και αντίκρισα ένα τρομερό θέαμα.

Είδα μπροστά μου ένα πανύψηλο όρος του οποίου οι κορυφές φαίνονταν σαν να ακουμπούσαν τον ουρανό. Όταν έριξα μια ματιά στις κορυφές, δεν μπορούσα να τις αντικρίσω περισσότερο από ένα δέκατο του δευτερολέπτου, διότι εξέχεαν μια εξαιρετικά δυνατή λάμψη. Η λάμψη αυτή υπερέβαινε την δόξα του ήλιου. Το φως της ήταν λευκό και καθαρό. Οι κορυφές σχημάτιζαν λευκές κεφαλές αετών. Όλες οι κεφαλές είχαν το αυτό ύψος και μέγεθος. Οι πρόποδες του όρους σχημάτιζαν ποδάρια αετών. Η εμφάνιση του όρους μου προξένησε δέος. Έμεινα εκστατικός.

Ξαφνικά, με κατέλαβε μια μεγάλη επιθυμία. Ήθελα να βρω κάποια οδό, κάποιο μονοπάτι το οποίο θα με οδηγούσε στη χώρα που βρισκόταν πίσω από αυτό το όρος. Αισθάνθηκα ότι εκεί ήταν η πατρίδα μου.

Κοίταξα το όρος προσεκτικά. Ήταν απότομο, χωρίς δένδρα, και δεν είδα κανένα δρόμο ή μονοπάτι για να με φέρει στην επιθυμητή πατρίδα.

Η επιθυμία μου να πάω στην πατρίδα, μεγάλωνε. Κοίταξα αριστερά και δεξιά κατά μήκος της παραλίας. Ξαφνικά, στα δεξιά μου, είδα την σιλουέτα ενός ανδρός να στέκεται κοντά σε μερικές πέτρες που βρισκότουσαν κοντά στη θάλασσα. Το σώμα του δεν φαινόταν να είχε σάρκα και οστά. Έμοιαζε μάλλον σαν ατμός, σαν πνεύμα. Καθώς στεκόταν εκεί, έχοντας τη θάλασσα πίσω του και κοιτάζοντας προς βορρά, σήκωσε το δεξί του χέρι και έδειξε ευθεία μπροστά του, προς το όρος.

Επειδή βρισκόμουν πολύ μακριά του, δεν μπορούσα να δω το τι μου έδειχνε. Κατάλαβα ότι με ήθελε να πάω κοντά του ώστε να μπορέσει να μου δείξει κάτι. Άρχισα να περπατάω προς αυτόν. Καθώς ζύγωνα, εκείνος διαλύθηκε μέσα στον αέρα --- εξαφανίστηκε!

Όταν έφθασα εκεί που στεκόταν αυτός και κοίταξα προς το όρος, είδα μπροστά μου ένα θέαμα που με άφησε κατάπληκτο, αλλά, και που τάραξε το πνεύμα μου εντός μου. Ανάμεσα στα πελώρια πετρώδη ποδάρια των αετών, υπήρχε μια σπηλιά.

Στο βάθος της σπηλιάς είδα κάτι που έμοιαζε σαν πόρτα, σαν την είσοδο μιας σήραγγας. Την είσοδο της σήραγγας την φωτίζε ένα αδύνατο, αμυδρό κιτρινωπό φως σαν να ερχόταν από μια πολύ μικρή ηλεκτρική λάμπα. Αυτή η σήραγγα υποτίθετο ότι ήταν **η μόνη οδός** η οποία θα μπορούσε να οδηγήσει κάποιον στην επιθυμητή χώρα.

Το πάτωμα της σπηλιάς, δεν αποτελείτο από τη φυσική άμμο της παραλίας. Ήταν καλυμμένο από ανθρωποποίητα, πράσινα και γυαλιστερά κεραμικά πλακάκια.

Στην είσοδο της σπηλιάς, ήταν στημένο ένα πολύ υψηλό άγαλμα, το οποίο έμοιαζε με το άγαλμα του Ερμή του Πραξιτέλους. Το πρόσωπό του έβλεπε προς βορρά.

Μπροστά από το άγαλμα του Ερμή είδα άνδρες και γυναίκες ντυμένους με αρχαίους μανδύες. Ήταν γονατιστοί και λατρεύανε το άγαλμα! **Ο αρχηγός τους, ο ιερέας του Ερμή, τους πρόσταζε να προσκυνούν το άγαλμα.**

Ο ιερέας του Ερμή ήταν ο υπηρέτης εκκλησίας μας, εκείνος που ψευδομαρτύρησε εναντίον μου ενώπιον της δικαστικής επιτροπής, λέγοντας ότι μου είχε δώσει μία νουθεσία! Οι λάτρεις του Ερμή ήταν οι πνευματικοί μου αδελφοί, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά της εκκλησίας μας!

Όταν είδα αυτή τη σκηνή, το πνεύμα μου έφριξε εντός μου και άρχισα να τους φωνάζω δυνατά: ‘Όχι! Μη το κάνετε αυτό! Πως μπορείτε να λατρεύετε τον Ερμή στις ημέρες μας; Ως Χριστιανοί πρέπει να λατρεύουμε μόνο τον αληθινό Θεό!’

Ο ιερέας του Ερμή δεν τους επέτρεπε να μου μιλήσουν. Μερικοί από αυτούς με κοίταζαν λυπημένα. Η έκφραση του προσώπου τους έδειχνε ότι με αγαπούσαν και ότι θέλανε να μου μιλήσουν, αλλά, **παρέμεναν σιωπηλοί από τον φόβο του ιερέα του Ερμή**. Τους φώναξα ξανά. Τους είπα ότι αρνούμαι να ενωθώ μαζί τους μέσα σε μια σπηλιά **ειδωλολατρίας**. Ο ιερέας του Ερμή θύμωσε πολύ. Έσκυψε κάτω, έπιασε μια πέτρα, και την πέταξε προς το μέρος μου για να με χτυπήσει, αλλά, αστόχησε.

Προχώρησα προς το δεξιό μέρος της σπηλιάς και σκαρφάλωσα πάνω στα βραχώδη ποδάρια του όρους. Κοίταξα γύρω μου το μέρος αυτό ήταν πολύ στεγνό. Δεν υπήρχαν φυτά ή κάποια βλάστηση. Ξαφνικά, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό μου: ‘Δεν έχει βρέξει εδώ γύρω για πολύ καιρό, αν έχει βρέξει και ποτέ.’

Κατόπιν, κατέβηκα κάτω και στάθηκα ξανά πάνω στην άμμο της παραλίας, μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς. Καθώς κοίταξα το μεγάλο άγαλμα του Ερμή και τους συγχριστιανούς μου που το προσκυνούσαν, φώναξα δυνατά:

‘Αποκλείεται να εισέλθω μέσα σ’ αυτή τη σπηλιά της ειδωλολατρίας. Αρνούμαι να περάσω μέσα από αυτόν τον υπόγειο δρόμο και να λερωθώ με την ειδωλολατρία σας, έστω και αν, όπως λέτε, η δική σας σήραγγα είναι η μόνη οδός που οδηγεί στην ποθητή χώρα! Εγώ θα ψάξω να βρω άλλη οδό!’

Αφού μίλησα έτσι, άρχισα να απομακρύνομαι, περπατώντας πάνω στην άμμο, την παρά το χείλος της θαλάσσης. Τότε, είδα μερικούς από εκείνους που προσκυνούσαν τον Ερμή, οι οποίοι έπαψαν να φοβούνται τον ιερέα, να σηκώνονται και, σιωπηλά, να απομακρύνονται από τη σπηλιά.»

Η εξήγηση του ονείρου

Όταν ξύπνησα το πρωί εκείνου του Σαββάτου, απορούσα για την όραση. Τι θα μπορούσε να σημαίνει; Δεν μπορούσα να καταλάβω. Κατά βάθος όμως, ήξερα ότι Εκείνος που μου έδωσε ένα τέτοιο μυστήριο, θα μου έδινε και την ερμηνεία του. Έτσι, Του ζήτησα να με βοηθήσει να εννοήσω.

Το μεσημέρι της ίδιας ημέρας, η σύζυγός μου, τα δύο αγοράκια μας και εγώ, καθόμαστε γύρω από το τραπέζι. Καθώς τρώγαμε, και συζητούσαμε για το όνειρο, η εξήγησή του ήλθε στο μυαλό μου σαν μια αστραπή· και αμέσως κατάλαβα ότι το όραμα μπορούσε να εξηγηθεί από τις Γραφές!

Η Αγία Γραφή είναι ένα βιβλίο συμβολισμών. Οι άγιοι άνθρωποι του Θεού, οι οποίοι έγραψαν τα διάφορα βιβλία της Βίβλου, κινήθηκαν από το Άγιο Πνεύμα του Θεού. Το Πνεύμα του Θεού λοιπόν, ήταν Εκείνος που τους έδωσε αυτούς τους συμβολισμούς υπό μορφή εικόνων ή περιγραφικών εικόνων, μέσω οράσεων και ενυπνίων. Έτσι, για να εννοήσουμε το μήνυμα του ονείρου μου, θα πρέπει να εξετάσουμε τα σύμβολά του, δηλαδή τις εικόνες του, από την Αγία Γραφή. Αφού το Άγιο Πνεύμα του Θεού είναι αναλλοίωτο, τότε, και η έννοια των εικόνων που δίνει θα πρέπει να είναι η αυτή δια μέσου των αιώνων. Γενικά, οι εικόνες που θα εξηγήσω είναι:

- α) Η «Άμμος» της παραλίας.
- β) Η «θάλασσα».
- γ) Το «μέγα όρος».
- δ) Τα «πρόσωπα των αετών».
- ε) Η «σπηλιά».
- ζ) Οι «πέτρες».
- η) Η «σήραγγα» (το τουνέλι).
- θ) Το «άγαλμα του Ερμή».

Τώρα, ας εξετάσουμε τους παραπάνω συμβολισμούς κάτω από το φως των Γραφών:

α) Η «άμμος».

Στο όραμα στεκόμουν επάνω στην «άμμο» της παραλίας. Τι συμβολίζει η «άμμος»; Μήπως υπάρχει κάτι που η Γραφή το παραβάλλει με την άμμο; Ναι, υπάρχει. Όταν ο Θεός έδωσε μια επαγγελία, μια υπόσχεση, στον Αβραάμ, του είπε, «... *ευλογών θέλω σε ευλογήσει, και πληθύνων θέλω πληθύνει το σπέρμα σου ... ως την άμμο την παρά το χείλος της θαλάσσης ....*» (Γένεσις 22[κβ']:17). Η «άμμος» λοιπόν, είναι σύμβολο του σπέρματος του Αβραάμ.

Ποιοι αποτελούν το «σπέρμα του Αβραάμ»; Μόνο οι εκ γενετής; Όχι! Ο απόστολος Παύλος λέγει ότι **όλοι** οι Χριστιανοί είναι σπέρμα του Αβραάμ. Ας διαβάσουμε τα λόγια του από την προς Γαλάτας επιστολή του:

«Διότι πάντες είσθε υιοί του Θεού δια της πίστεως της εν Χριστώ Ιησού ... Δεν είναι πλέον Ιουδαίος ουδέ Έλλην· δεν είναι δούλος ουδέ ελεύθερος· δεν είναι άρσεν και θήλυ· διότι πάντες πάντες σεις είσθε είς εν Χριστώ Ιησού. Εάν δε είσθε του Χριστού, άρα είσθαι σπέρμα του Αβραάμ και κατά την επαγγελίαν κληρονόμοι ...» (Γαλάτας 3 [γ']:26-29).

Άρα, το ότι στεκόμουν επάνω στην συμβολική «άμμο», σημαίνει ότι επειδή πιστεύω στον Ιησού είμαι μέρος του σπέρματος του Αβραάμ.

β) Η «θάλασσα»

Από την παραλία, κοιτούσα την «θάλασσα». Τι συμβολίζει η «θάλασσα»;

Ο προφήτης Ησαΐας έγγραψε: *«Οι δε ασεβείς είναι ως η τεταραγμένη θάλασσα, όταν δεν δύναται να ησυχάση και τα κύματα αυτής εκρίπτουσι καταπάτημα και πηλόν»* (Ησαΐας 57[νζ']:20).

Από το παραπάνω εδάφιο, είδα ότι η «θάλασσα» **συμβολίζει τον άπιστο (στον Ιησού) και ασεβή κόσμο**. Ο κάθε ένας από τους ασεβείς παρομοιάζεται με ένα «κύμα». Ο απόστολος Ιούδας δίνει μια παρόμοια εικόνα για τους ασεβείς ανθρώπους και τους αποκαλεί *«άγρια κύματα θαλάσσης»*. Ας διαβάσουμε τα λόγια του:

«Ούτοι είναι κηλίδες εις τας αγάπας σας, συμποσιάζοντες αφόβως, βόσκοντες εαυτούς· νεφέλαι άνυδροι, υπό ανέμων περιφερόμεναι· δένδρα φθινοπωρινά, άκαρπα, δις απόθανόντα, εκριζωθέντα· κύματα άγρια θαλάσσης, επαφρίζοντα τας ιδίας αυτών αισχύνας ...» (Ιούδας 12,13).

Επίσης, κάμε σκέψεις πάνω στα εδάφια Λουκάς 21[κα΄]:25, Ματθαίος 13[γ΄]:47 και 4[δ΄]:18.)

Κάποια ημέρα, αυτή η συμβολική «θάλασσα» δεν θα υπάρχει πλέον (Αποκάλυψις 21[κα΄]:1).

γ) Το «μέγα όρος»

Το «όρος» συμβολίζει μια βασιλεία, μια κυβέρνηση, είτε αυτή είναι θρησκευτικής φύσεως, είτε πολιτικής. Ο Ναβουχοδονόσωρ, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, είχε ένα όνειρο. Στο όνειρό του είδε έναν λίθο να κατασυντρίβει ένα άγαλμα. Μετά, **ο λίθος αυτός μεγάλωσε και έγινε ένα μεγάλο όρος που γέμισε όλη τη γη.** Ο προφήτης Δανιήλ, ο οποίος εξήγησε το όνειρο στον βασιλιά, του είπε:

«θεώρεις εωσού απεκόπη λίθος άνευ χειρών και εκτύπησε την εικόνα επί τους πόδας αυτής τους εκ σιδήρου και πηλού και κατεσύντριψεν αυτούς ... Ο δε λίθος ο κτυπήσας την εικόνα έγεινεν όρος μέγα και εγέμισεν όλην την γην.» (Δανιήλ 2[β΄]:31,34,35)

Συνεχίζοντας, ο Δανιήλ, εξήγησε τον συμβολισμό του «μεγάλου όρους». **Είπε ότι συμβολίζει την βασιλεία του Θεού.** Ιδού τι έγραψε:

«και εν ταις ημέραις των βασιλέων εκείνων, θέλει αναστήσει ο Θεός του ουρανού βασιλείαν ήτις εις τον αιώνα δεν θέλει φθαρή και η βασιλεία αυτή δεν θέλει περάσει εις άλλον λαόν θέλει κατασυντρίψει και συντελέσει πάσας ταύτας τας βασιλείας, αυτή δε θέλει διαμένει εις τους αιώνας.» (Δανιήλ 2[β΄]:44)

Επίσης, ο προφήτης Ησαΐας χρησιμοποίησε τον συμβολισμό «όρος» και είπε,

«Εν ταις εσχάταις ημέραις, το όρος του οίκου του Κυρίου θέλει στηριχθή επί της κορυφής των ορέων, και υψωθή υπεράνω των βουνών» (Ησαΐας 2[β΄]:2,3).

Χρησιμοποιώντας την ανωτέρω συμβολική γλώσσα, ο προφήτης απλώς λέει ότι στις τελευταίες ημέρες, **η βασιλεία ή η κυριαρχία του οίκου του Κυρίου θα υψωθεί υπεράνω των άλλων βασιλειών, είτε αυτές είναι μεγάλες (σαν όροι), είτε είναι μικρότερες (σαν βουνά).**

δ) Τα «πρόσωπα των αετών»

Οι κορυφές του όρους που είδα στο όνειρό μου, σχημάτιζαν κεφαλές αετών. Τι συμβολίζουν τα πρόσωπα των αετών;

Ο σπουδαστής της Βίβλου εύκολα μπορεί να δει ότι ο αετός έχει κάποια συμβολική σχέση με τον Θεό. Ο αετός φανερώνει την ικανότητα του Θεού να ελευθερώνει ανθρώπους από την αιχμαλωσία τους, και την ικανότητά Του να τους καθοδηγεί δίνοντάς τους την σοφία Του. Στο βιβλίο της Εξόδου, ακούμε τον Θεό να λέει στους Ισραηλίτες που απελευθέρωσε από την αιχμαλωσία τους στην Αίγυπτο:

«Σεις είδετε όσα έκαμα εις τους Αιγυπτίους και σας εσήκωσα ως επί πτερύγων αετού και σας έφερα προς εμαυτον.» (Κεφάλαιο 19[ιθ΄]:4).

Και στο Δευτερονόμιο διαβάζουμε, *«**Καθώς ο αετός σκεπάζει την φωλεάν αυτού, Περιθάλλει τους νεοσσούς αυτού, Εξαπλώνων τας πτέρυγας αυτού, αναλαμβάνει αυτούς, Και σηκώνει αυτούς επί των πτερύγων αυτού, Ούτως ο Κύριος μόνος ωδήγησεν αυτόν, Και δεν ήτο μετ' αυτού ξένος θεός.**» (Κεφάλαιο 32[λβ΄]:11,12)*

Σε ένα όραμα, ο προφήτης Ιεζεκιήλ είδε τέσσερα χερουβείμ (αγγελικά όντα): αυτά τα χερουβείμ είχαν τέσσερα πρόσωπα το καθ' ένα. Ένα από τα πρόσωπα ήταν το πρόσωπο του αετού. Ο Ιεζεκιήλ τα περιέγραψε ως εξής:

«Περί δε του ομοιώματος του προσώπου αυτών, τα τέσσερα είχαν πρόσωπον ανθρώπου, και πρόσωπον λέοντος κατά το δεξιόν μέρος· και τα τέσσερα είχαν πρόσωπον βοός κατά το αριστερόν είχαν και τα τέσσερα πρόσωπον αετού.» (Ιεζεκιήλ 1[α']:10)

Επίσης, στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, διαβάζουμε ότι ο Ιωάννης, ο μαθητής του Κυρίου Ιησού, είχε μια παρόμοια εμπειρία. Όταν έλαβε την πρόσκληση να ανέβει στον ουρανό, είδε τέσσερα ζώα να στέκουν γύρω από τον θρόνο του Θεού. Το ένα από αυτά έμοιαζε με **«αετόν πετόμενον»**. Ο Ιωάννης τα περιέγραψε ως εξής:

«Και το ζώον το πρώτον ήτο όμοιον με λέοντα και το δεύτερον ζώον όμοιον με μοσχάριον· και το τρίτον ζώον είχε το πρόσωπον ως άνθρωπος και το τέταρτον ζώον ήτο όμοιον με αετόν πετόμενον» (Αποκάλυψις 4[δ']:7).

Ο αετός πετάει γοργά και έχει πολύ δυνατή όραση η οποία τον κάνει ικανό να βλέπει μακριά και να μην αστοχεί· έτσι, από τα αστραφτερά πρόσωπα των αετών, κατάλαβα ότι ήταν το θέλημα του Θεού να μου δώσει διορατικότητα και σοφία, για να με αξιώσει να δω τη σιχαμερή ειδωλολατρία που ελάμβανε χώρα μέσα στην οργάνωση των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Γι' αυτό πιστεύω ότι Αυτός που με απελευθέρωσε από την αιχμαλωσία της Σκοπιάς, ήταν ο Θεός.

ε) Η «σπηλιά»

Τι συμβολίζει η σπηλιά; Από την Αγία Γραφή μαθαίνουμε ότι από τους αρχαίους χρόνους οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν τις σπηλιές για καταφύγια. Κινούμενοι από φόβο, οι άνθρωποι έμπαιναν στις σπηλιές για να προστατευθούν από εχθρούς ή καταστροφές (Κριταί 6[στ´]:2· Α΄ Σαμουήλ 13[ιγ´]:6).

Όταν ο προφήτης Ησαΐας προφήτευσε για την «ημέρα του Κυρίου», εξήγησε ότι **οι άνθρωποι θα κρυβόντουσαν μέσα στις σπηλιές από τον φόβο του Κυρίου**. Έγραψε:

«Οι υπερήφανοι οφθαλμοί του ανθρώπου θέλουν να ταπεινωθούν, Και η έπαρσις των ανθρώπων θέλει υποκύψει μόνο δε ο Κύριος θέλει υψωθεί εν εκείνη την ημέρα. Διότι ημέρα Κυρίου των δυνάμεων θέλει επέλθει επί πάντα αλαζόντα και υπερύφανον, Και επί πάντα υψωμένον Και τα είδωλα θέλουν ολοκλήρως καταστραφή. Και αυτοί θέλουν εισέλθει εις τα σπήλαια των βράχων και εις τας τρύπας της γης, Δια τον φόβον του Κυρίου, Και δια την δόξαν της μεγαλειότητος αυτού, όταν εγερύη δια να κλονίση την γην.» (Ησαΐας 2[β´]:11,12,18,19)

Το βιβλίο της Αποκαλύψεως αναφέρει κάτι παρόμοιο με την παραπάνω προφητεία του Ησαΐα:

«και οι βασιλείς της γης και οι μεγιστάνες και πλούσιοι και οι χιλίαρχοι και οι δυνατοί και πας δούλος και πας ελεύθερος έκρυψαν εαυτούς εις τα σπήλαια και εις τας πέτρες των ορέων, και λέγουσι προς τα όρη και προς τας πέτρες Πέσατε εφ' ημάς και κρύψατε ημάς από προσώπου του καθημένου επί του θρόνου και από της οργής του Αρνίου, διότι ήλθεν η ημέρα η μεγάλη της οργής αυτού, και τις δύναται να σταθή;» (Αποκάλυψις 6[στ´]:15-17)

Στη σημερινή εποχή υπάρχουν πολλοί άνθρωποι οι οποίοι, όπως οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, δεν έχουν αναπτύξει μια προσωπική συγγένεια με τον Θεό, διότι δεν γνωρίζουν τον Αληθινό Ιησού της Γραφής ο Οποίος είναι επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνες (Ρωμαίους (9[θ']:5), και ζουν διαρκώς κάτω από τον φόβο του θυμού του Θεού. Αυτός ο φόβος, τους αναγκάζει να θέλουν να γίνονται μέλη διαφόρων θρησκευτικών οργανώσεων τις οποίες αποκαλούν «εκκλησίες», αλλά, οι οποίες δεν είναι μέρος της αληθινής Εκκλησίας του Κυρίου Ιησού. Πιστεύουν δε ότι με το να ενεργήσουν έτσι, θα προστατευθούν από τον θυμό του Θεού.

Αντί να αποβλέπουν στον Θεό, έχουν στρέψει τις ελπίδες τους για **καθοδήγηση, αρχηγία και σωτηρία**, προς τις ψευδείς θρησκευτικές τους οργανώσεις. Από μια πνευματική άποψη, αυτό είναι σαν να έχουν εισέλθει μέσα στις «σπηλιές» των θρησκευτικών «ορέων» και «βουνών». **Οι αρχηγοί τους, τους έχουν φέρει στο σημείο να πιστεύουν και να ελπίζουν ότι αν παραμείνουν μέσα σ' αυτές τις λεγόμενες «εκκλησίες», θα αποφύγουν την οργή του Θεού.** Με άλλα λόγια, τους έχουν φέρει στο σημείο να θεωρούν αυτές τις λεγόμενες «εκκλησίες» **ως καταφύγια τα οποία θα τους προστατεύσουν από τον Θεό!!!** Τους έχουν φέρει στο σημείο να πιστεύουν ότι εάν παραμείνουν έξω από αυτές τις «σπηλιές», ο Θεός θα τους θεωρήσει ως πονηρούς, και θα τους καταστρέψει!!! **Τι θλιβερή πνευματική κατάσταση και θρησκευτική αιχμαλωσία!!!**

ζ) Οι «πέτρες των ορέων»

Στην παραπάνω προφητεία της Αποκαλύψεως 6[ιστ']:15-17, συναντήσαμε ένα νέο συμβολισμό: Τις «πέτρες». Τι συμβολίζουν οι «πέτρες»;

Μερικοί μπορεί να πουν ότι οι «πέτρες» που αναφέρονται εδώ, δεν έχουν καμιά πνευματική σημασία. Ίσως να νομίζουν ότι οι άνθρωποι θα ζητήσουν από τις πραγματικές πέτρες να πέσουν απάνω τους για να τους σκοτώσουν, διότι θα προτιμήσουν να σκοτωθούν από τις πέτρες παρά από τον Θεό. Αλλά, ο Ιωάννης δεν έγραψε κάτι τέτοιο. Είπε ότι ο λόγος που θα ζητούσαν οι άνθρωποι από τις πέτρες να πέσουν επάνω τους, ήταν για να τους κρύψουν, να τους προστατεύσουν από τον Θεό --- όχι για να τους σκοτώσουν! Επομένως, τι συμβολίζουν οι «πέτρες των ορέων»; Γιατί θα ζητούσαν οι άνθρωποι προστασία από αυτές;

Ο «βράχος» ή η «πέτρα», μπορεί να συμβολίσει τον Αληθινό Θεό της Βίβλου, ή τους ψευδείς θεούς, είτε αυτοί οι λεγόμενοι θεοί είναι πνευματικά όντα, είτε είναι αντικείμενα, ή άνθρωποι σε υψηλές θέσεις εξουσίας. Ας εξετάσουμε μερικά εδάφια τα οποία αναφέρονται στον Αληθινό Θεό και στον Χριστό ως τον «βράχο» ή την «πέτρα»: Στην Α΄ Κορινθίους επιστολή, κεφάλαιο 10[ι΄] και εδάφιο 4, διαβάζουμε ότι **ο Χριστός είναι η «πέτρα»**. Εκεί λέει,

«και πάντες το αυτό πνευματικόν ποτόν έπιον· διότι, έπιον από πνευματικής πέτρας ακολουθούσης· η δε πέτρα ήτο ο Χριστός.»

Ο Ψαλμωδός είπε στον Θεό,

«Θέλω σε αγαπά, Κύριε, η ισχύς μου. Ο Κύριος είναι η πέτρα μου, και το φρούριόν μου, Και ελευθερωτής μου· Θεός μου, βράχος μου επ' αυτόν θέλω ελπίζει» (Ψαλμός 18[η΄]:1,2. Επίσης, διάβασε Δευτερονόμιον 32[λβ΄]:4· Α΄ Σαμουήλ 2[β΄]:2· Ψαλμός 18[η΄]:31).

Για τους ψευδείς θεούς, το Δευτερονόμιον 32[λβ΄]:37, ρωτάει: **«Που είναι οι θεοί αυτών, ο βράχος εις τον οποίον είχαν το θάρος αυτών;»**

Επίσης, **άνθρωποι εξουσίας** μπορεί να είναι «θεοί» για άλλους, όπως ήταν ο Μωϋσής για τον Φαραώ (Εξοδος 7 [ζ΄]:1). **Επομένως, θρησκευτικοί αρχηγοί, άτομα προς τα οποία αποβλέπουν οι άνθρωποι για να τους προστατεύσουν από τον Θεό, μπορούν να συμβολισθούν από τις «πέτρες» ή τα «βράχια».**

Από τα παραπάνω, κατάλαβα ότι εκείνοι που δεν αναπτύσσουν μια προσωπική συγγένεια με τον Θεό, ελπίζουν ότι οι θρησκευτικές τους οργανώσεις που εξασκούν βασιλική κυριαρχία επάνω τους (τα «όρη»), οι εκκλησίες τους (οι «σπηλιές» των «ορέων»), και οι ψευδείς «θεοί» τους (οι «πέτρες» των θρησκευτικών τους «ορέων», δηλαδή, **οι θρησκευτικοί τους ηγέτες**), θα τους προστατεύσουν από την οργή του Αληθινού Θεού! **Τι απατηλή ελπίδα!**

Σ' αυτό το σημείο, κατάλαβα ότι είχε έλθει ο καιρός για μένα να αρχίσω να αναπτύσω την πολύτιμη προσωπική σχέση με τον Δημιουργό μου! **Ήταν καιρός ν' αρχίσω να εμπιστεύομαι Αυτόν σαν τον Βράχο της σωτηρίας μου.** Είχε έλθει ο καιρός να καταλάβω ότι το όνομα «Βιβλική και Φυλλαδική Εταιρεία Σκοπιά» **δεν θα μπορούσε να με σώσει.** Το όνομα κανενός «όρους» ή «σπηλιάς» δεν μπορεί να με σώσει, διότι, **«δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου η σωτηρία: διότι ούτε όνομα άλλο είναι υπό τον ουρανό δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθώμεν.»** (Πράξεις 4[δ΄]:12). Και το Όνομα αυτό είναι **«Ιησούς»** το οποίο σημαίνει **«Γιαχβέ ο Σωτήρ»!** Ο Ιησούς είναι Εκείνος που έχυσε το αίμα Του αντί για μένα επάνω στον σταυρό. **Καμιά θρησκευτική οργάνωση και κανέ-**

νας θρησκευτικός αργηγός δεν πέθανε για μένα απάνω στο σταυρό για να με σώσει από τις αμαρτίες μου και να μου δώσει αιώνια ζωή!

η) Η «σήραγγα» (το τουνέλι)

Στο βάθος της σπηλιάς είδα την είσοδο μιας **σήραγγας**. Αυτό το **τουνέλι**, αυτός ο υπόγειος δρόμος, υποτίθετο ότι ήταν η **μόνη «οδός»** η οποία θα με οδηγούσε στη ποθητή χώρα στην οποία ένιωσα ότι ήταν το σπίτι μου.

Καμιά μυστική ή **υπόγεια «οδός»** δεν δύναται να με οδηγήσει στο ποθητό μέρος που λέγεται «**Άνω Ιερουσαλήμ**» (Γαλάτας 4[δ']:6). **Αυτή είναι η Μητέρα μας** --- όχι η θρησκευτική οργάνωση ενός επίγειου εκδοτικού οίκου! Η άνω Ιερουσαλήμ είναι ελεύθερη και τα παιδιά της απολαμβάνουν **ελευθερία**. Τα δε παιδιά της Σκοπιάς είναι «**σκλάβοι**» που δεν απολαμβάνουν ούτε την ελευθερία της ομιλίας (Γαλάτας 5[ε']:1).

Καμιά οργάνωση δεν είναι η «**οδός**» που μπορεί να μας φέρει στον Θεό. Ο Ιησούς είπε, «**Εγώ είμαι η Οδός, και η Αλήθεια, και η Ζωή ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι' εμού**» (Ιωάννης 14[ιδ']:6). Νιώθω τόσο ένοχος και ελεεινός όταν θυμάμαι ότι εμείς, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, κηρύτταμε ότι η οργάνωσή μας ήταν η «**Αλήθεια**» και η «**Μητέρα**» μας. **Τι βλασφημία!**

Το φως της σήραγγας που είδα στην όραση, ήταν πολύ μικρό· έμοιαζε με το κιτρινωπό φως που δίνει μια ανθρωποποίητη, μικρή, ηλεκτρική λάμπα. Ο Ιησούς, η πραγματική και μόνη «**Οδός**» είπε, «**Εγώ είμαι το φως του κόσμου· όστις ακολουθεί εμέ δεν θέλει περιπατήσει εις το σκότος, αλλά θέλει έχει το φως της ζωής.**» (Ιωάννης 8[η']:12). Το φως μιας μικρής ανθρωποποίητης ηλεκτρικής λάμπας

δεν μπορεί να συγκριθεί με την αστραφτερή λάμψη του Αληθινού Φωτός του κόσμου, ούτε και μπορεί να δώσει ζωή!

θ) Το «άγαλμα του Ερμή»

Στην είσοδο της σπηλιάς, είδα να είναι στημένο ένα άγαλμα με το πρόσωπό του στραμμένο προς τον βορρά. Τα «αδέλφια» μου οι Μάρτυρες είχαν γονατίσει ενώπιόν του και το προσκυνούσαν. Όταν είδα αυτή τη βδελυρή πράξη ειδωλολατρίας, το πνεύμα μου ταραχτηκε! Αυτό το μέρος της οράσεως μου θύμισε το όραμα που είχε ο προφήτης Ιεζεκιήλ. Ας διαβάσουμε τα λόγια του:

«... και με επίασε από της κόμης της κεφαλής μου, και με ύψωσε το πνεύμα μεταξύ της γης και του ουρανού, και με έφερε δι' οραμάτων Θεού εις Ιερουσαλήμ, εις την θύραν ... της βλεπούσης προς βορράν, όπου ίστατο το είδωλον της ζηλοτυπίας, το παροξύνον εις ζηλοτυπίαν ... Και είπε προς εμέ, Υιέ ανθρώπου, ύψωσον τώρα τους οφθαλμούς σου προς την οδόν την προς βορράν. Και ύψωσα τους οφθαλμούς μου προς την οδόν την προς βορράν, και ιδού κατά το βόρειον μέρος εν τη πύλη του θυσιαστηρίου, το είδωλον τούτο της ζηλοτυπίας κατά την είσοδον.»

Η ομοιότητα των δύο οραμάτων είναι καταπληκτική! Όπως ο Ιεζεκιήλ, έτσι κι' εγώ είδα ένα είδωλο ζηλοτυπίας να είναι στημένο στην είσοδο της σπηλιάς και να βλέπει προς τον βορρά!

Γιατί ονομάζεται «είδωλο ζηλοτυπίας»; Διότι εγείρει τον Θεό σε ζηλοτυπία! Αυτό συμβαίνει διότι η λατρεία ανήκει μόνο στον Αληθινό Θεό. Σε μια από τις δέκα εντολές που έδωσε στον Μωυσή, ο Θεός είπε:

«Μη κάμης εις σεαυτόν είδωλον, μηδέ ομοίωμα τινός, όσα είναι εν τω ουρανώ άνω, ή όσα εν τη γη κάτω, ή όσα εν τοις ύδασιν υποκάτω της γης· μη προσκυνήσης αυτά, μηδέ λατρεύσης αυτά· διότι εγώ Κύριος ο Θεός σου είμαι Θεός ζηλότυπος ...» (Εξοδος 20[κ´]:4,5).

Αφού είδα την παραπάνω όραση, σκέφτηκα: «Πως είναι δυνατόν να είναι οι αδελφοί μου ένοχοι ειδωλολατρίας αφού στις εκκλησίες μας δεν έχουμε ούτε εικόνες ούτε αγάλματα; Και γιατί προσκυνούσαν τον Ερμή;»

Ποιος ήταν ο Ερμής στην παγανιστική αρχαία Ελλάδα; Τι θεός ήτανε; Ως τι υπηρετούσε;

Όλοι μας γνωρίζουμε ότι ο Ερμής ήταν ο αγγελιοφόρος των θεών, ο απεσταλμένος των θεών, και ο αρχηγός του λόγου! Όταν ο απόστολος Παύλος έκανε ένα θαύμα στα Λύστρα, οι άνθρωποι που είδαν το θαύμα είπαν, «... οι θεοί ομοιωθέντες με ανθρώπους κατέβηκαν προς ημάς. Και ονόμαζον τον μεν Βαρνάβαν, Δία τον δε Παύλον, Ερμήν, επειδή αυτός ήτο ο αρχηγός του λόγου.» (Πράξεις 14[ιδ´]: 11,12)

Τι εξεικόνιζε το άγαλμα του Ερμή που είδα στο όραμα; Για να δώσω μια ακριβή απάντηση, πρέπει να κάνουμε τις επόμενες ερωτήσεις:

α) Σύμφωνα με το πιστεύω μου σαν Μάρτυρας του Ιεχωβά, ποιος ήταν ο «αρχηγός του λόγου»;

β) Σύμφωνα με το πιστεύω μας, ποιος ελάμβανε την «πνευματική τροφή» εκ των άνωθεν για να την δώσει σ' εμάς;

γ) Ποιος παρουσιαζόταν μπροστά μας ως ο σημερινός «αγγελιοφόρος» του Θεού;

δ) Ποιος έλεγε ότι είχε διορισθεί από τον Θεό για να μας δίνει τις λεγόμενες «νέες αλήθειες» ή το «νέο φως» στον ορισμένο καιρό;

Η απάντηση είναι καθαρή: **Η Οργάνωση!**

Όπως βλέπω την περίπτωση σήμερα, φαίνεται ότι οι Μάρτυρες, στο λεξιλόγιό τους, έχουν αντικαταστήσει τη λέξη «**Θεότης**» με τη λέξη «**Οργάνωση**»! Όπως οι αληθινοί Χριστιανοί αγαπούν την Θεότητα, έτσι και οι Μάρτυρες αγαπούν την «**Οργάνωση**»! Καθώς η Αληθινή Θεότης αποτελείται από τρία πρόσωπα, τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, έτσι και η «**Οργάνωση**» των Μαρτύρων αποτελείται από τα επόμενα τρία πράγματα:

α) Το Κυβερνών Σώμα (του εκδοτικού οίκου «**Η Σκοπιά**»),

β) την «τάξη του Πιστού και Φρόνιμου Δούλου», και

γ) τον εκδοτικό οίκο «Η Σκοπιά**»!**

Όπως οι αληθινοί Χριστιανοί λατρεύουν τα Τρία Πρόσωπα της Θεότητας, έτσι και οι Μάρτυρες λατρεύουν την «**οργανωτική τους τριάδα**». Όπως οι αληθινοί Χριστιανοί προτιμούν να πεθάνουν μάλλον παρά να αρνηθούν ένα από τα Τρία Πρόσωπα της Τριαδικής Θεότητας, έτσι και οι Μάρτυρες προτιμούν να πεθάνουν μάλλον παρά να αρνηθούν ένα από τα μέρη της «**τριαδικής οργανώσεώς**» τους!

Η «**τριάδα**» των Μαρτύρων του Ιεχωβά απαιτεί από τους πιστούς ακολούθους της **ΠΛΗΡΗ ΥΠΟΤΑΓΗ!** Και την λαμ-

βάνει! Η οργάνωση εκπαιδεύει τους πιστούς ακολούθους της να υποτάσσονται σ' αυτήν όπως ένας υποτάσσεται στον Θεό!

Επίσης, η «**τριάδα**» των Μαρτύρων απαιτεί **ΠΛΗΡΗ ΥΠΑΚΟΗ!** Και την λαμβάνει! Οι πιστοί ακόλουθοί της την υπακούν όπως ένας υπακούει τον Θεό! Οτιδήποτε τους παρουσιάσει η οργάνωσή τους θα το δεχθούν ως αληθινό χωρίς καμιά αντίρρηση, έστω και αν δεν βρίσκεται σε αρμονία με τον γραπτό λόγο του Θεού! Οι πιστοί ακόλουθοι της οργάνωσης θα το κηρύξουν από σπίτι σε σπίτι, έστω και αν αυτό πηγαίνει ενάντια όχι μόνο στη Βίβλο, αλλά και στη λογική!

Τα λεγόμενά μου δεν είναι υπερβολές. Ας δώσω ένα παράδειγμα. Παρακαλώ δώστε προσοχή **στις ημερομηνίες** του παραδείγματος:

Το βιβλίο της Αποκαλύψεως, στο κεφάλαιο 11[ια'], μιλάει για «**δύο μάρτυρες**», οι οποίοι θα προφητεύσουν για μια περίοδο χιλίων διακοσίων εξήκοντα ημερών. Επίσης λέει ότι όταν αυτοί οι «**δύο μάρτυρες**» τελειώσουν την μαρτυρία τους, **το θηρίο που ανεβαίνει από την άβυσσο, θα κάνει πόλεμο μαζί τους, θα τους νικήσει, και θα τους θανατώσει.**

Η οργάνωση των Μαρτύρων εξηγεί την ανωτέρω προφητεία στο βιβλίο της που έχει τον τίτλο «**Αποκάλυψις**». Στις σελίδες 164-166, παράγραφο 12 (της Αγγλικής εκδόσεως), εξηγούν ότι οι δύο μάρτυρες της προφητείας ήταν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά της χρονικής περιόδου **1914-1918 μΧ.**

Στις σελίδες 167 και 168, παράγραφο 21 (της Αγγλικής εκδόσεως), εξηγούν ότι το μέρος της προφητείας που λέει ότι

το θηρίο που ανεβαίνει από την άβυσσο θα νικήσει και θα σκοτώσει τους δύο μάρτυρες, **εκπληρώθηκε το 1918 μΧ**, όταν άτομα που κρατούσαν υπεύθυνες θέσεις μέσα στην οργάνωσή τους, ρίχθηκαν στην φυλακή.

Στη σελίδα 247, παράγραφο 5 (της Αγγλικής εκδόσεως), εξηγούν ότι το «**θηρίο**» της προφητείας, ήταν η οργάνωση που ήταν γνωστή ως η «Κοινωνία των Εθνών», η οποία ιδρύθηκε στις **10 Ιανουαρίου του 1920**.

Στην ίδια παράγραφο, εξηγούν ότι το «**θηρίο**», δηλαδή η «Κοινωνία των Εθνών», **έπεσε στην άβυσσο** (σε μια κατάσταση αδρανείας διότι έπαυσε να υπάρχει), **το έτος 1942**.

Στην σελίδα 248, παράγραφο 6 (της Αγγλικής εκδόσεως), γράφουν ότι **το «θηρίο» βγήκε από την άβυσσο την 26^η Ιουνίου του 1945 μΧ**, με το όνομα «Ηνωμένα Έθνη» (ΟΗΕ --- Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών).

Τώρα, σύμφωνα με την προφητεία, το «**θηρίο**» έπρεπε να σκοτώσει τους «**δύο μάρτυρες**» **αφού ανεβεί από την άβυσσο**. Με άλλα λόγια, εάν η εξήγηση που δίνει η εταιρεία Σκοπιά περί του θηρίου και περί των δύο μαρτύρων ήταν σωστή, ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ), **θα έπρεπε να τους θανατώσει κάποια μέρα μετά από την 26^η Ιουνίου του 1945 μΧ**, αφού τότε βγήκε από την άβυσσο. Και οι ερωτήσεις μου είναι:

α) Πως μπόρεσε το «**θηρίον το αναβαίνον εκ της αβύσσου**» να θανατώσει τους «δύο μάρτυρες» το **1918 μΧ**, αφού, σύμφωνα με την εξήγησή τους το «**θηρίο**» δεν βγήκε από την «**άβυσσο**» μέχρι το **1945 μΧ**;

β) Πως μπόρεσε το «θηρίο» τους να «θανατώσει» τους «δύο μάρτυρες» το 1918 μΧ, αφού ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ το έτος εκείνο; Δεν μας είπανε ότι η «Κοινωνία των Εθνών» ήλθε σε ύπαρξη το 1920 μΧ; Δηλαδή, μπόρεσε το «θηρίο» να θανατώσει τους «δύο μάρτυρες» προκαταβολικώς, δύο χρόνια πριν έλθει σε ύπαρξη; **Τι ανοησία!!!**

Είμαι σίγουρος ότι τα επόμενα λόγια του αποστόλου Παύλου θα μπορούσαν εύκολα να απευθυνθούν προς τους «διδάσκαλους» των Μαρτύρων: *«Και καθ' ον τρόπον ο Ιωάννης και Ιαμβρής αντέστησαν εις τον Μωυσήν, ούτω και αυτοί ανθίστανται εις την αλήθειαν, άνθρωποι διεφθαρμένοι τον νουν, αδόκιμοι εις την πίστιν. Αλλά δεν θέλουσι προκόψει πλειότερον διότι η ανοησία αυτών θέλει γείνει κατάδηλος εις πάντας.»* (Β' Τιμόθεον 3[γ']:8,9)

Και όμως, όλοι οι ακόλουθοι της εταιρείας Σκοπιά θα δεχθούν την παραπάνω ανοησία και, με καμάρι, θα την κηρύξουν στους αμαθείς ως την αλήθεια που έστειλε σ' αυτούς ο Θεός και θα καταδιώξουν εκείνους που θέλουν να χρησιμοποιήσουν την Θεόδοτη λογική! Ο φόβος της αποκοπής είναι τόσο μεγάλος, που δεν τους επιτρέπει να διαφωνήσουν, ούτε και να κάνουν ερωτήσεις αν έχουν αμφιβολίες. **Η υπακοή τους στην οργάνωση είναι τέλεια.** Και η Αγία Γραφή μας λέει καθαρά ότι η υποταγή και η υπακοή είναι καλύτερη από τις θυσίες και στο Ρωμαίους 6[στ']:16 λέει «... είσθε δούλοι εκείνου εις τον οποίον υπακούετε ...»!!! Επομένως, **η τέλεια θρησκευτική υπακοή των Μαρτύρων προς την οργάνωσή τους, τους κάνει να είναι πράγματι δούλοι της!**

Οι λέξεις «δούλος» και «λάτρης» είναι συνώνυμες (από το ουσιαστικό «λάτρις» που σημαίνει «υπηρέτης» ή «δούλος»). «Λατρεύω κάποιον», σημαίνει ότι είμαι δούλος του.

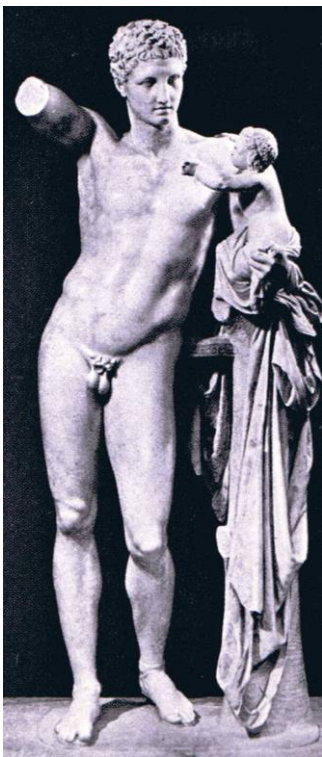
Έτσι, η τέλεια θρησκευτική υπακοή και αφοσίωση προς την οργάνωσή τους, καθιστά ειδωλολατρία!!! Και επειδή η οργάνωσή τους παρουσιάζεται ως ο μόνος αγγελιοφόρος του Θεού, οι Μάρτυρες είναι ένοχοι λατρείας ενός σημερινού αντίγραφου του ψευδή θεού Ερμή!!!

ΑΛΛΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

α) Σ' αυτή την όραση που μου έδωσε ο Κύριος, είδα ότι εκείνοι που ήταν μέσα στη σπηλιά της ειδωλολατρίας δεν μπορούσαν να δουν το λαμπρό μεγαλείο της κυριαρχίας του Υψίστου. Εγώ μπόρεσα διότι ήμουν έξω από την σπηλιά και στεκόμουν επάνω στην άμμο της παραλίας. Αυτοί, το μόνο που μπορούσαν να δουν μπροστά τους, ήταν το άψυχο άγαλμα του Ερμή και δυστυχώς, επειδή **θεληματικώς** είχαν υποτάξει τον εαυτό τους κάτω από την εξουσία του ιερέως του Ερμή, ήσαν **αναγκασμένοι** να το προσκυνούν!

β) Ένα άλλο πράγμα που παρατήρησα, ήταν ότι εκείνοι που ήταν μέσα στη σπηλιά, πατούσαν πάνω σε ανθρωποποίητα κεραμικά πλακάκια. Δεν στεκόντουσαν πάνω στην φυσική άμμο της παραλίας. **Εκείνοι που λατρεύουν τα είδωλα δεν είναι μέρος του σπέρματος του Αβραάμ!**

γ) Όταν αποφάσισα να ζωγραφίσω την εικόνα του οράματος για να την χρησιμοποιήσω στο εξώφυλλο του παρόντος βιβλίου, άνοιξα μια εγκυκλοπαίδεια για να δω την φωτογραφία του αγάλματος. Μόλις είδα την φωτογραφία, είχα μια μεγάλη έκπληξη. Παρατήρησα μια σημαντική λεπτομέρεια που δεν είχα προσέξει πριν: Το άγαλμα του Ερμή του Πραξιτέλη, είχε υψωμένο τον δεξιό ώμο και χαμηλωμένο τον αριστερό. Το άγαλμα του Ερμή του Πραξιτέλη που εγώ είδα στο όραμα, **ήταν αντίστροφο!** Είχε τον αριστερό ώμο υψωμένο και χαμηλωμένο τον δεξιό!!!

Εκ πρώτης όψεως, το άγαλμα που είδα στο όραμα, **με ξεγέλασε**. Ήταν τόσο εύκολο για έναν που το κοιτούσε να ξεγελασθεί και να πιστέψει ότι αυτό το άγαλμα ήταν του Ερμή. Έτσι και η οργάνωση των Μαρτύρων του Ιεχωβά έχει ξεγελάσει πολλούς ανθρώπους παρουσιαζόμενη ως **ο αγγελιοφόρος του Θεού!** Αλλά, από το αντίστροφο άγαλμα του Ερμή, κατάλαβα ότι στην πραγματικότητα, **δεν είναι!** Ο Θεός δεν χρειάζεται να στείλει μια οργάνωση, ιδιαιτέρως την οργάνωση των Μαρτύρων η οποία έχει αποδειχθεί ότι είναι **ψευδοπροφήτης**, για να οδηγήσει τα παιδιά Του σε όλη την αλήθεια. Αυτό το κάνει με το Άγιο Πνεύμα Του (Ιωάννης 14

[ιδ΄]:26)! (Για περισσότερες πληροφορίες περί των ψευδών προφητειών τους, διάβασε τη Σημείωση Α, σελίδα 275.)

Αγαπητέ φίλε, εάν είσαι Μάρτυρας του Ιεχωβά, σε συμβουλεύω να μη πιστέψεις τα λόγια της εταιρείας Σκοπιά που λέει ότι ο Θεός δεν κατευθύνει τους πιστούς σήμερα με το Άγιο Πνεύμα Του (Σκοπιά, 1^{ης} Σεπτεμβρίου 1930, σελίδα 263, στην Αγγλική 1931 Yearbook of the International Bible Students Association, Daily Texts and Comments, February 17). **Η παραπάνω διδασκαλία είναι ένα σατανικό ψέμα!** Ο Ιησούς είπε ότι το Άγιο Πνεύμα θα είναι **μαζί και μέσα** στους πιστούς **για πάντα** (Ιωάννης 14

[ιδ΄]:16,17). Μη τους επιτρέπεις να σε αποπλίσουν από τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Χωρίς το Άγιο Πνεύμα δεν θα μπορέσεις να δεις την πλάνη τους. Ζήτησε από τον Θεό Ιεχωβά εις το Όνομα του Υιού Του Ιησού Χριστού να σε οδηγήσει με το Άγιο Πνεύμα Του και Αυτός, στον ορισμένο καιρό, θα εκπληρώσει την επιθυμία σου όπως εκπλήρωσε και την δική μου (Λουκάς 13[ιγ΄]:13).

Αν έγινες Μάρτυρας του Ιεχωβά διότι έψαχνες να βρεις την Αλήθεια, μην αφήνεις τον θρησκευτικό φόβο να σε εμποδίσει από το να δεις Εκείνον που είναι η Αλήθεια, όπως ανιδιοτελώς σου Τον παρουσιάζω σε τούτο το βιβλίο, διότι εις τον καθήμενο επί του θρόνου και εις τον **Ιησού** ανήκει η τέλεια υποταγή, η πλήρης υπακοή, και η αφοσίωση, καθώς και η ευλογία, η τιμή, η δόξα, και η δύναμη στους αιώνες των αιώνων (Αποκάλυψις 5[ε΄]:13,14). **Μια ανθρωποποίητη οργάνωση ενός εκδοτικού οίκου, δεν έχει την αξία να λάβει εκείνα που δικαιωματικά ανήκουν μόνο στον Θεό και στον Χριστό!**

δ) Τέλος, θα ήθελα να αναφέρω ακόμα μία λεπτομέρεια: Στο όραμα, είδα ορισμένα άτομα που προσκυνούσαν το είδωλο της ζηλοτυπίας, και τα οποία, στο τέλος, σηκώθηκαν σιωπηλά και απομακρύνθηκαν από την σπηλιά της ειδωλολατρίας. Στον ορισμένο καιρό του Θεού, κι' αυτή η λεπτομέρεια εκπληρώθηκε. Προσεύχομαι στον Θεό να οδηγήσει τα βήματά τους προς τον Αληθινό Καλό Ποιμένα (σύγκρινε τον Ψαλμό 23[κγ΄]:1 με το Ιωάννης 10[ι΄]:11).

Ας είναι ευλογημένο το Όνομα του Κυρίου και τώρα και πάντοτε, για τη κατανόηση που μου έδωσε. Μέσω αυτής της κατανόησης, έφερε σ' εμένα και στην οικογένειά μου ελευθερία από την θρησκευτική αιχμαλωσία της Βιβλικής

και Φυλλαδικής Εταιρείας Σκοπιά. Εύχομαι να φέρει απελευθέρωση και σ' εκείνους που την διάβασαν.

Αγαπητέ αναγνώστη, μήπως βρίσκεσαι κι' εσύ μέσα σε μια τέτοια αιχμαλωσία; Μήπως η θρησκευτική σου οργάνωση έχει στήσει μπροστά σου ένα είδωλο ζηλοτυπίας και αισθάνεσαι την πίεση να το θαυμάζεις και να το υπακούς; Μήπως αισθάνεσαι παγιδευμένος μέσα σε ένα «μαντρί» με υψηλούς τοίχους και εύχεσαι να ήσουν ελεύθερος; Εάν «ΝΑΙ!», η ελευθερία είναι προσιτή για όλους που την επιθυμούν· το μόνο που έχεις να κάνεις, είναι να ακολουθήσεις τον Καλό Ποιμένα, τον Ιησού!

Μερικοί νομίζουν ότι με το να βρίσκονται μέσα στη «Μητέρα Οργάνωση» είναι το ίδιο με το να είναι «εν Χριστώ»· γι' αυτό ρωτούν: «**Εάν ένας ελευθερωθεί από την αιχμαλωσία της 'Μητέρας Οργάνωσης', δεν υπάρχει κίνδυνος να φύγει μακριά και από τον Ιησού;**»

Η απάντηση στο παραπάνω ερώτημα είναι, «**ΟΧΙ!**» Ένας που αγαπάει πραγματικά τον Κύριο Ιησού, **ένας που είναι αναγεννημένος διότι Τον αναγνωρίζει ως Θεό του** (Ιωάννης 20[κ']:28), **ποτέ δεν θα φύγει μακριά Του!** Ο Κύριος Ιησούς ελευθέρωσε εμένα από την αιχμαλωσία της δική μου «Μητέρας Οργάνωσης» και όμως, δεν έφυγα μακριά Του! Αντιθέτως, **Εκείνος με έφερε πιο κοντά Του και με αξίωσε να Τον γνωρίσω!** Η σύγχυση που υπάρχει πάνω σ' αυτό το σημείο, προέρχεται από το γεγονός ότι πολλοί Χριστιανοί έχουν συσχετίσει τον «**Ποιμένα**» με τη «**Μητέρα**», και αισθάνονται ότι αυτά τα δύο είναι αχώριστα. Στο επόμενο κεφάλαιο θα σου δείξω ότι **υπάρχει μια πολύ μεγάλη διαφορά μεταξύ των δύο τούτων.**

Κεφάλαιο Επτά

Ο Ποιμένας έναντι της Μητέρας

Ο Ποιμένας

Σε μια από τις παραβολές Του, ο Κύριος Ιησούς παρομοίασε τον Εαυτό Του με ένα **Ποιμένα**, και εκείνους που Τον ακολουθούν, με **πρόβατα**. Επίσης, σ' αυτή τη παραβολή είπε:

«... και τα πρόβατα την φωνήν αυτού (του ποιμένα) ακούουσι και τα εαυτού πρόβατα κράζει κατ' όνομα, και εξάγει αυτά. Και όταν εκβάλη τα εαυτού πρόβατα υπάγει έμποσθεν αυτών και τα πρόβατα ακολουθούσιν αυτόν, διότι γνωρίζουν την φωνήν αυτού. Ξένον όμως δεν θέλουσιν ακολουθήσει, αλλά θέλουσιν φύγει απ' αυτού διότι δεν γνωρίζουσι την φωνήν των ξένων.» (Ιωάννης 10[ι']:3-5).

Από τα παραπάνω λόγια του Ιησού, κατάλαβα ότι αφού Εκείνος καλεί τα πρόβατά Του με το προσωπικό τους όνομα, τότε, θα πρέπει να υπάρχει μια **προσωπική σχέση** μεταξύ Αυτού και των προβάτων Του! Σαν Μάρτυρας του Ιεχωβά, πίστευα ότι μια τέτοια προσωπική συγγένεια ήταν αδύνατο να υπάρχει μεταξύ εμού και Αυτού. Είχα διδαχθεί ότι ο Θεός δεν ασχολείται με τον καθένα από εμάς προσω-

πικώς, διότι μας οδηγεί **σαν μια ομάδα** μέσω της «Μητέρας Οργανώσεως».

Τι εννοούσε ο Ιησούς όταν είπε ότι ο Ποιμένας *«εξάγει αυτά»*, και *«εκβάλλει τα εαυτού πρόβατα»*; Από πού τα *«εκβάλλει»*; Όχι από το μαντρί; Βεβαίως και τα βγάζει από το μαντρί! Και τι συμβαίνει όταν τα βγάζει έξω από το μαντρί; Ο Ποιμένας βαδίζει μπροστά και τα πρόβατα ακολουθούν! Που τα οδηγεί; Σε πράσινα λιβάδια. Για πιο λόγο τα οδηγεί εκεί; Για να τα ταΐσει! Αυτό συνέβη και σ' εμένα όταν ο Ποιμένας μου με έβγαλε έξω από το «μαντρί» της δικής μου αιχμαλωσίας! Όταν βρισκόμουν μέσα στο θρησκευτικό «μαντρί» της Σκοπιάς, με κάλεσε με το όνομά μου και ήλθα έξω, **σ' Αυτόν!** Τότε περπάτησε μπροστά μου κι' εγώ Τον ακολούθησα! Ήμουν σίγουρος ότι θα με οδηγούσε σε καλή βοσκή (Ψαλμός 23[κγ']:1-3), και ότι Αυτός θα με ταΐζε το φαγητό που Εκείνος θα ήθελε να μου δώσει, ανάλογα με τις πνευματικές μου ανάγκες. **Το φαγητό Του είναι αιώνιο και αληθινό**· δεν αλλάζει από καιρό σε καιρό από ένα λεγόμενο **«νέο φως»**, ούτε και μπαγιατεύει όπως συμβαίνει με το δήθεν **«φαγητό»** της «Μητέρας Οργάνωσης»!

Ο Ποιμένας μου δεν είπε ότι θα εμπιστευθεί τα πρόβατά Του στα χέρια μιας λεγόμενης **«Μητέρας Οργάνωσης»** για να τα ταΐσει. Αντιθέτως, είπε: **«εάν τις ακούση της φωνής μου, και ανοίξη την θύραν, θέλω εισέλθει προς αυτόν, και θέλω δειπνύσει μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού.»** (Αποκάλυψις 3[γ']:20)

Δια μέσου των ετών της ελευθερίας μου, μερικοί μ' έχουν ρωτήσει, «Πως μπορεί ένας άνθρωπος να είναι σίγουρος ότι η φωνή που ακούει είναι του Κυρίου;» Μερικοί Μάρτυρες του Ιεχωβά με έχουν ρωτήσει, «Πως ήσουν σίγουρος

ότι εκείνος που σε έβγαλε από το ‘μαντρί’ της οργανώσεως ήταν ο Κύριος; Πως ήσουν σίγουρος ότι δεν ήταν ο Διάβολος;» Η απάντησή μου είναι: «Όταν ο Καλός Ποιμένας καλεί ένα από τα πρόβατά Του κατ’ όνομα, το πρόβατο αναγνωρίζει τη φωνή Του αμέσως, **διότι είναι η φωνή του Δημιουργού του! Ακόμα και οι νεκροί μέσα στους τάφους θα ακούσουν και θα αναγνωρίσουν τη φωνή του Υιού του Θεού όταν θα τους διατάξει να εγερθούν** (Ιωάννης 5[ε’]:25-29).

Πολλοί αληθινοί Χριστιανοί έχουν ακούσει, αναγνωρίσει και δεχθεί το κάλεσμα του Κυρίου, και χαίρονται που απολαμβάνουν μια προσωπική σχέση μ’ Αυτόν. Ο τρόπος που διάγουν την ζωή τους αντανακλά τη ζωή του Χριστού προς δόξα Του. Όμως, γιατί πολλά εκατομμύρια ανθρώπων που ονομάζονται «Χριστιανοί» αστοχούν στο να δίνουν δόξα στον Χριστό καθημερινώς; Γιατί στερούνται της Θεϊκής εμπειρίας; Ας σκεφτούμε σοβαρά τα επόμενα:

Η «Μητέρα»

Από τη στιγμή που γεννιέται, ο άνθρωπος αρχίζει να δέχεται τη θαλπωρή της μητέρας του. Η μητέρα θα **ταΐσει** το μωρό της, θα το **πλύνει**, θα το **ντύσει**, θα το **διδάξει**, θα το **εκπαιδεύσει**, και θα το **προστατεύσει**. Η μητέρα είναι η πρώτη αγάπη του παιδιού. Ακόμα και όταν μεγαλώσει, διατηρεί την αγάπη για τη μητέρα του.

Όταν οι άνθρωποι συγκεντρώνονται για να αποτελέσουν μια ομάδα, είτε είναι πολιτική είτε είναι θρησκευτική, πριν περάσει πολύς καιρός, αγαπούν την «ομάδα» μέχρι το σημείο που την αποκαλούν «**Μητέρα**». Παραδείγματος χάριν, οι Έλληνες αποκαλούν την πατρίδα τους «**Μητέρα Ελλάδα**», οι Ρώσοι αποκαλούν την πατρίδα τους «**Μητέρα Ρωσία**», οι Μάρτυρες του Ιεχωβά αποκαλούν την οργάνω-

σή τους **«Μητέρα Οργάνωση»** και μερικές θρησκευτικές ομάδες που δεν έχουν αναπτύξει μια προσωπική συγγένεια με τον Κύριο, αποκαλούν το δικό τους θρησκευτικό σύστημα **«Μητέρα Εκκλησία»**.

Ψυχολογικά, είναι πολύ δύσκολο για τους ανθρώπους να αρνηθούν την μητέρα τους και να απομακρυνθούν απ' αυτήν. Γι' αυτό το λόγο, οι αρχηγοί ορισμένων θρησκευτικών ομάδων προωθούν την ιδέα της **«Μητέρας»** ελπίζοντας ότι οι ακόλουθοί τους θα συνεχίσουν να υποστηρίζουν την ομάδα τους. Μ' αυτόν τον τρόπο, έχουν δημιουργήσει μέσα στα μυαλά των ακολούθων τους **ένα είδωλο!** Επειδή το είδωλο αυτό ονομάζεται **«Μητέρα»**, είναι φυσικό για τα **«παιδιά»** της να αποβλέπουν σ' αυτήν για **«τροφή»**, για **«καθοδήγηση»**, για **«εκπαίδευση»**, και το κυριότερο, για **«προστασία»!**

Για πολλούς ανθρώπους, είναι πιο εύκολο να ακολουθούν κάτι που είναι ορατό, παρά κάτι που είναι αόρατο. Επίσης, όσο πιο μεγάλο και φανταχτερό είναι αυτό το κάτι, τόσο πιο πολλούς ανθρώπους προσελκύει. Η **«Μητέρα Οργάνωση»** ή η **«Μητέρα Εκκλησία»**, είναι ορατή. Για έναν που ακολουθεί την «Μητέρα», δεν είναι αναγκαίο να εξασκήσει πίστη για να βεβαιωθεί για την ύπαρξή της, ούτε και είναι αναγκαίο να αναπτύξει μια προσωπική σχέση με τον Κύριο. Το άτομο αυτό είναι σίγουρο ότι η «Μητέρα» θα φροντίσει για όλες αυτές τις ανάγκες, περιλαμβανομένης και της **σωτηρίας** της ψυχής του. **Αυτή η κατάσταση «σακατεύει» τη προσωπική σχέση του πιστού με τον Θεό, και γι' αυτό το λόγο, εκατομμύρια άνθρωποι που απλώς «πάνε στην εκκλησία», έχουν στερηθεί την Θεϊκή εμπειρία!**

Από την άλλη πλευρά, ο Ιησούς είναι αόρατος. Όταν καλεί έναν να Τον ακολουθήσει, το άτομο πρέπει να εξασκήσει **πίστη** και **εμπιστοσύνη**, και να **αναπτύξει μια προσωπική σχέση μ' Αυτόν**, η οποία, φέρνει ευθύνη. Γι' αυτό το λόγο, ο αριθμός εκείνων που ακολουθούν τον **Ποιμένα** είναι πάντοτε μικρότερος από εκείνων που ακολουθούν την **«Μητέρα»**.

Όταν ακολουθούσα την **«Μητέρα Οργάνωση»**, έλεγα ότι ανήκα σ' αυτή· όταν όμως έγινα ακόλουθος του Ποιμένα, κατάλαβα ότι **πρέπει να ανήκω σ' Αυτόν διότι, Αυτός με αγόρασε με το αίμα Του!** Αυτός πέθανε για μένα πάνω στο σταυρό --- όχι η **«Μητέρα Οργάνωση»** ή η **«Μητέρα Εκκλησία»**. **Η «Μητέρα» εκείνων που ακολουθούν τον «Καλό Ποιμένα» δεν είναι το φανταστικό είδωλο κάποιας γήινης θρησκευτικής οργάνωσης ή «εκκλησίας», αλλά, η άνω Ιερουσαλήμ** (Γαλάτας 4[δ']:26,31).

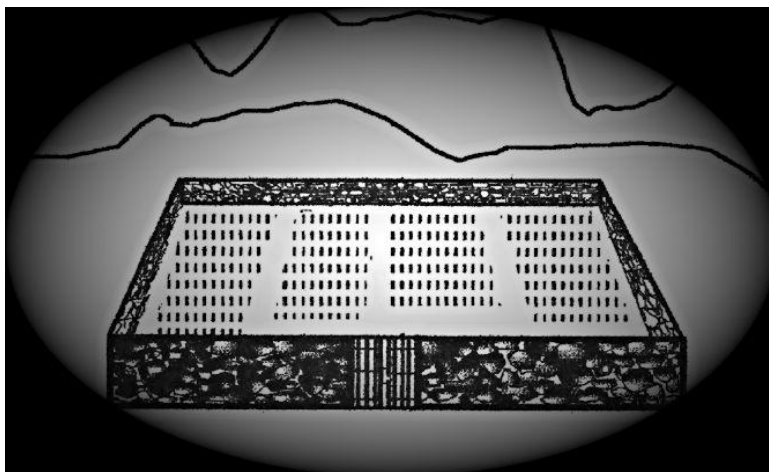
Κατά τη διάρκεια των ετών που ακολούθησα την **«Μητέρα»**, αυτή με οδήγησε **σε ένα θρησκευτικό «μαντρί» πικρής αιχμαλωσίας**. Όταν ο Καλός Ποιμένας με κάλεσε με το όνομά μου, με έβγαλε έξω από το «μαντρί» και με έφερε στον Εαυτόν Του και στη γλυκιά ελευθερία. **Εσύ, ποιον ακολουθείς στη ζωή σου;**

Το όνειρο για το θρησκευτικό μαντρί

Η ιδέα για ένα θρησκευτικό «μαντρί» μου εδόθη από το Πνεύμα του Κυρίου μέσω του εξής ονείρου:

«Βρέθηκα μέσα σε ένα μαντρί το οποίο ήταν χτισμένο στη πλαγιά ενός υψηλού όρους. Το ύψος του πέτρινου τοίχου ήταν περίπου τα τρία μέτρα. Εκεί, είδα πολλές «θρησκευτικές» ομάδες οι οποίες ονομάζονται «Χριστιανικές». Η κάθε ομάδα αποτελούσε και από ένα «λόγο». Οι ομάδες

ήσαν χωρισμένες η μία από την άλλη από στενούς διαδρόμους. Όλες οι ομάδες κοιτούσαν προς το βορρά.

Επειδή εγώ δεν ήμουν μέλος καμιάς από αυτές τις ομάδες, περπατούσα ελεύθερα ανάμεσά τους, παρατηρώντας τους και ακούγοντας το τι έλεγαν.

Στα αριστερά μου, είδα τον λόχο των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Τους άκουσα που φώναζαν όλοι μαζί,

«Εμείς είμαστε οι αληθινοί Χριστιανοί! Εμείς είμαστε οι αληθινοί Χριστιανοί!»

Μόλις άκουσε η ομάδα που ήταν στα δεξιά μου τους Μάρτυρες του Ιεχωβά να φωνάζουν αυτά τα λόγια, αγανάκτησαν, και άρχισαν να φωνάζουν και αυτοί δυνατά,

«Εμείς είμαστε οι αληθινοί Χριστιανοί! Εμείς είμαστε οι αληθινοί Χριστιανοί!»

Όταν τους άκουσαν οι άλλες ομάδες, νευρίασαν πολύ, και άρχισαν να φωνάζουν και αυτοί δυνατά,

«Εμείς είμαστε οι αληθινοί Χριστιανοί! Εμείς είμαστε οι αληθινοί Χριστιανοί!»

Απόρησα για την μεγάλη τους οχλαγωγία! Έφυγα μακριά τους και τους άφησα να μάχονται μεταξύ τους με τα άδεια λόγια της υπερηφάνειας και του εγωισμού τους τα οποία δεν μπορούν να αποδείξουν ότι ένας είναι αναγεννημένος.

Ο Ιησούς είπε ότι αν κάποιος δεν αναγεννηθεί, δεν θα δει την βασιλεία του Θεού. Εκείνοι που δεν έχουν αναγεννηθεί δεν δύνανται να έχουν μια προσωπική συγγένεια με τον Ιησού, ούτε και μπορούν να βρίσκονται μέσα στο χέρι Του το οποίο είναι το πραγματικό «μαντρί», η πραγματική «στάνη» των προβάτων (Ιωάννης 10[ι']:7,9,26-28). Αντιθέτως, κατοικούν μέσα σε ένα ανθρωποποίητο θρησκευτικό «μαντρί» πικρής αιχμαλωσίας!

Το όνειρο για το θρησκευτικό μαντρί μου απεκάλυψε ότι εκτός από τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, υπάρχουν και άλλες ομάδες που βρίσκονται σε αιχμαλωσία και που μπορούν να αιχμαλωτίσουν. Αυτές οι θρησκευτικές οργανώσεις φανατίζουν τα μέλη τους και τους φέρνουν στο σημείο να πιστεύουν ότι αυτοί είναι οι μόνοι αληθινοί Χριστιανοί επάνω στον πλανήτη, αγνοώντας το γεγονός ότι ένας δεν μπορεί να είναι Χριστιανός αν το Πνεύμα του Χριστού δεν κατοικεί μέσα του (Ρωμαίους 10[ι']:9). Ο φανατισμός αυτών των λεγομένων «Χριστιανών» έχει φέρει μίσος, διαχωρισμό, διωγμό, ακόμα και θάνατο σ' αυτούς που λάτρευαν τον Χριστό έξω από τους τοίχους της θρησκευτικής τους «στάνης».

Ένας άλλος λόγος για τον οποίον οι ομάδες αυτές είναι αξιοκατάκριτες, είναι το γεγονός ότι έχουν φέρει τους ακολούθους τους στο σημείο να πιστεύουν ότι έξω από την ομάδα τους δεν υπάρχει σωτηρία. Αυτή η ψευδή διδασκαλία έχει στρέψει την ελπίδα για σωτηρία στην ομάδα, δηλαδή στο θρησκευτικό τους ίδρυμα, στην οργάνωσή τους. Το θρησκευτικό ίδρυμα που φέρει αυτή τη διδαχή γίνεται ένοχο βλασφημίας διότι παίρνει τη θέση του Χριστού! Η Αγία Γραφή δεν λέει ότι η σωτηρία λαμβάνεται ομαδικώς, αλλά προσωπικώς, ατομικώς, από εκείνον/η που πιστεύει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι **ο μονογενής Υιός του Θεού**, ένας τίτλος που απαιτεί Θεότητα (Ιωάννης 3[γ΄]:16·5[ε΄]:18·20:[κ΄]31). Στο Ιωάννης 3[γ΄]:16 διαβάζουμε,

«... τόσον πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν του τον μονογεννή, δια να μη χαθή όποιος πιστεύει εις αυτόν, αλλά να έχει ζωήν αιώνιον.»

Η έκφραση, «όποιος πιστεύει εις αυτόν ... έχει ζωήν αιώνιον» δείχνει μια προσωπική, μια ατομική σωτηρία. Ακόμα και το γεγονός ότι ένας είναι μέλος μιας Χριστιανικής ομάδας δεν θα τον σώσει εάν ο ίδιος δεν πιστεύει στον Ιησού ο Οποίος είναι επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας (Ρωμαίους 9[θ΄]:5).

Η ιδέα μιας ατομικής σωτηρίας υποστηρίζεται ξανά από τα επόμενα λόγια του Ιησού:

«Τότε δύο θα βρίσκονται εις τον χωράφι, ο ένας παραλαμβάνεται και ο άλλος αφήνεται. Δύο γυναίκες θα αλέθουν εις τον μύλον, η μία παραλαμβάνεται, η άλλη αφήνεται.» (Ματθαίος 24[κδ΄]40,41).

Επίσης, στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, βλέπουμε ότι παρόλο που οι επιστολές γράφηκαν για τις εκκλησίες, τα επόμενα λόγια απευθύνονται σε **άτομα**:

«Όποιος έχει αυτιά, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα εις τας εκκλησίας. Εις εκείνον που νικά θα του δώσω να φάγη από το το δένδρον της ζωής, το οποίον είναι εις τον παράδεισον του Θεού μου.» (Αποκάλυψις 2[β']:7,11,17,26, 29· 3[γ']:6,13,20-22).

Όταν μιλώ σε άλλους για το μαντρί της θρησκευτικής αιχμαλωσίας, μερικοί με ρωτούν εάν μισώ την Εκκλησία. Η απάντησή μου είναι «**ΟΧΙ!**» Ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριός μου και ο Θεός μου. Αυτός είναι η Κεφαλή της Εκκλησίας Του, της οποίας είμαι μέρος. Πως είναι δυνατόν να μισώ την Εκκλησία του Θεού μου; Αλλά, γνωρίζω από πού προέρχεται η σύγχυση. Οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν συγχύσει τη λέξη «**Εκκλησία**» με τη λέξη «**θρησκεία**». Αυτές οι δύο λέξεις δεν είναι συνώνυμες. Θα τις εξηγήσω στο επόμενο κεφάλαιο.

Κεφάλαιο Οκτώ

Η Εκκλησία έναντι της Θρησκείας

Η Εκκλησία --- το Σώμα

Η λέξη «εκκλησία» είναι σύνθετος και αποτελείται από το «εκ» και το «καλέω – ώ» (προσκαλώ). Κατά γράμμα, σημαίνει «καλώ έξω», «προσκαλώ», και αναφέρεται στην εργασία του «Ποιμένα» του Ιωάννης 10[ι']:3.

Ο ιδρυτής της Χριστιανικής Εκκλησίας είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός (Ματθαίος 16[ιστ']:18). Οι πρώτοι που άρχισαν να αποτελούν την Εκκλησία Του ήταν οι απόστολοι και άλλοι μαθητές Του. Αργότερα, την ημέρα της πεντηκοστής, προστέθηκαν στην Εκκλησία τρεις χιλιάδες ψυχές, και από τότε, ο Κύριος προσθέτει καθημερινώς στην Εκκλησία Του όλους εκείνους που ανταποκρίνονται στο κάλεσμά Του (Πράξεις 2[β']:11,41,47).

Ο απόστολος Παύλος, εξηγεί ότι όλα τα μέλη της Εκκλησίας αποτελούν ένα «σώμα» --- το Σώμα του Χριστού (Κολοσσαείς 1[α']:24· Εφεσίους 1[α']:23· Α' Κορινθίους 12[ιβ']:14,18, 20,27). Επιπλέον, είπε ότι ο Θεός «έθεσε τα μέλη εν έκαστον αυτών εις το σώμα, καθώς ηθέλησεν.» (Α' Κορινθίους 12[ιβ']:18). Επίσης είπε ότι «άλλους μεν έθεσεν ο Θεός εν τη εκκλησία πρώτον αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ...», καθώς και ευαγγελιστές, και ποιμένες, «προς την τελειοποίησιν των αγίων, δια το έργον της διακονίας, δια την οικοδομήν του σώματος του Χριστού» (Α' Κορινθίους 12[ιβ']:28· Εφεσίους 4[δ']:11,12).

Κάθε ανθρώπινο σώμα έχει μια κεφαλή. Ο απόστολος Παύλος σύγκρινε το ανθρώπινο σώμα με το «Σώμα» του Χριστού. Εξήγησε ότι ο Ιησούς είναι η Κεφαλή του «Σώματος», δηλαδή της Εκκλησίας (Κολοσσαείς 1[α΄]:18· Εφεσίους 5[ε΄]:23).

Ο Κύριος Ιησούς αγάπησε την Εκκλησία Του, το Σώμα Του, και *«παρέδωκεν εαυτόν υπέρ αυτής, δια να αγιάση αυτήν, καθarίσας με το λουτρόν του ύδατος του λόγου· δια να παραστήση αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν, μη έχουσα κηλίδα, ή ρυτίδα, ή τι των τοιούτων, αλλά δια να ήναι αγία, και άμωμος.»* (Εφεσίους 5[ε΄]:25-27).

Όλοι όσοι είναι μέρος της Εκκλησίας του Ιησού υποτάσσονται μόνο σ' Αυτόν (Εφεσίους 4[δ΄]:24). Δεν δέχονται ως κεφαλή τους κάποια φανταστική «Μητέρα Εκκλησία» ή «Μητέρα Οργάνωση», διότι αυτοί οι ίδιοι αποτελούν την μία και αληθινή Εκκλησία! **Η αληθινή Εκκλησία του Χριστού δεν είναι μια «Μητέρα», αλλά, έχει μια «Μητέρα» --- την άνω Ιερουσαλήμ** (Γαλάτας 4[δ΄]:26,31).

Οποιοδήποτε θρησκευτικό ίδρυμα το οποίο παρουσιάζεται ως μια φανταστική «Μητέρα Εκκλησία», είναι ένα βδελυκτό είδωλο και ένοχο βλασφημίας. Τα μέλη της Εκκλησίας του Χριστού δεν κινούνται κάτω από τους νόμους και τις αρχές μιας επίγειας θρησκευτικής οργανώσεως αλλά από το Πνεύμα του Χριστού το Οποίο κατοικεί μέσα τους. Αυτοί είναι υιοί του Θεού και δεν έχουν λάβει πνεύμα δουλείας (Ρωμαίους 8[η΄]:9-17).

Εξουσία

Η λέξη «εξουσία» σημαίνει «παρεχομένη κυριαρχική δύναμη, αξίωμα, ικανότης, αρχή», κλπ. Σ' αυτό το σημείο του βιβλίου μου θέλω να την συγκρίνω με την λέξη «κατεξου-

σιάζω», η οποία σημαίνει «ασκώ πλήρη εξουσία επί τινός», και να εξηγήσω το ρόλο τους μέσα στην Εκκλησία του Κυρίου Ιησού σύμφωνα με τις Γραφές.

Καθώς ανέφερα προηγουμένως, ο Κύριος Ιησούς Χριστός έθεσε στο σώμα Του άλλους να είναι απόστολοι, άλλους να είναι προφήτες, άλλους να είναι διδάσκαλοι, άλλους να είναι ευαγγελιστές και άλλους να είναι ποιμένες για την τελειοποίηση, για την οικοδομή του σώματός Του. Στους προφήτες, ο Κύριος έδωσε την «εξουσία», δηλαδή, το **δικαίωμα** ή την **ικανότητα** να προφητεύουν. Στους διδασκάλους, έδωσε την «εξουσία», δηλαδή, την ικανότητα να διδάσκουν. Στους ποιμένες, έδωσε την «εξουσία», δηλαδή, το αξίωμα να ποιμάνουν. **Ο Ιησούς, ο Καλός Ποιμένας, ποτέ δεν έδωσε σ' αυτούς το δικαίωμα να κατεξουσιάζουν το ποίμνιό Του σαν άρχοντες!** Αντιθέτως, ο Ιησούς κάλεσε τους μαθητές Του και τους είπε:

«Εξεύρετε ότι οι άρχοντες των εθνών κατακυριεύουσιν αυτά, και οι μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αυτά: ούτως όμως δεν θέλει είσθαι εν υμίν· αλλ' όστις θέλει να γείνη μέγας εν υμίν, ας είναι υπηρέτης υμών και όστις θέλει να είναι πρώτος εν υμίν, ας ήναι δούλος υμών καθώς ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε δια να υπηρετηθή, αλλά δια να υπηρετήση, και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών.» (Ματθαίος 20[κ']:25-28· Μάρκος 10[ι']:42-45).

Όταν ένας άνθρωπος ή το κεντρικό σώμα μιας ομάδας πιστών υψώσουν τον εαυτόν τους και αρχίσουν να **κατεξουσιάζουν** το ποίμνιο του Ιησού, η ιστορία μας έχει διδάξει ότι οι δούλοι αυτοί γίνονται «**κακοί**» και «**δέρνουν**» τους συνδούλους τους. Ο Ιησούς είπε ότι όταν θα γυρίσει, θα τους τιμωρήσει αυστηρά και θα τους θέσει με τους υποκρι-

τές εκεί θα είναι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων (Ματθαίος 24[κδ']:48-51).

Συμφωνώντας με τα παραπάνω, ο απόστολος Πέτρος έγραψε: «*Τους μεταξύ σας πρεσβύτερους παρακαλώ εγώ ο συμπρεσβύτερος και μάρτυς των παθημάτων του Χριστού, ο και κοινωνός της δόξης ήτις μέλλει να αποκαλυφθή ποιμάνατε το μεταξύ σας ποιμνιον του Θεού, επισκοπούντες μη αναγκαστικώς, αλλ' εκουσίως μηδέ αισχροκερδώς, αλλά προθύμως μηδέ ως κατακυριεύοντες την κληρονομίαν του Θεού, αλλά τύποι γινόμενοι του ποιμνίου και όταν φανερωθή ο αρχιποιμήν, θέλετε λάβει τον αμαράντινον στέφανον της δόξης.*» (Α' Πέτρου 5[ε']:1-4).

Το ρήμα «υποτάσσω» σημαίνει «**τάσσω υποκάτω**», και εμφανίζεται στην Καινή Διαθήκη σαράντα φορές. Η Εκκλησία του Κυρίου Ιησού Χριστού **υποτάσσεται μόνο σ' Αυτόν ως Κεφαλή της** (Εφεσίους 5[ε']:24).

Η Αγία Γραφή προτρέπει εκείνους που αποτελούν την Εκκλησία να υποτάσσονται ο ένας στον άλλον σαν ένδειξη ταπεινοφροσύνης --- αλλά, πουθενά δεν λέει ότι τα μέλη της Εκκλησίας πρέπει να τάσσουν τον εαυτόν τους **κάτω από την κυριαρχία** ενός προφήτου, ή ενός διδασκάλου, ή ενός ποιμένα, ή ενός πρεσβύτερου, κλπ. (Α' Πέτρου 5[ε']:2· Εφεσίους 5[ε']:21). Η λειτουργία τους μέσα στην Εκκλησία, ως μέλη του σώματος, βασικώς θα πρέπει να είναι **το «τάισμα», η οικοδομή του ποιμνίου του Θεού --- όχι να το κατακυριεύουν!** Το ποιμνιο δεν είναι δικό τους αλλά του Θεού (Α' Πέτρου 5[ε']:2· Εφεσίους 4[δ']:12· Ιωάννης 21[κα']:15-17· Πράξεις 20[κ']:28). Με ποιο δικαίωμα υψώνεται ένας άνθρωπος ή το κεντρικό σώμα ενός επιγείου θρησκευτικού ιδρύματος και «δέρνει» ή και σκοτώνει τα «πρόβατα» του Καλού Ποιμένα επειδή αυτά υποτάσσονται

μόνο σ' Αυτόν; Με ποιο δικαίωμα αφαιρούν από τα «πρόβατα» την ελευθερία να λατρεύουν τον Θεό *«εν πνεύματι και αληθεία»* και απαιτούν από αυτά να ακολουθούν αυτούς; Ο απόστολος Παύλος είπε: *«Διότι εγώ εξεύρω τούτο, ότι μετά την αναχώρησίν μου θέλουσιν εισέλθει εις εσάς λύκοι βαρείς μη φειδόμενοι του ποιμνίου· Και εξ' υμών αυτών θέλουσι σηκωθή άνθρωποι λαλούντες διεστραμμένα, δια να αποσπώσι τους μαθητάς οπίσω αυτών.»* --- αντί να τους προτρέπουν να ακολουθούν τον Ιησού (Πράξεις 20[κ']:29,30).

Θρησκεία

Η λέξη «θρησκεία» εμφανίζεται στη Καινή Διαθήκη μόνο τέσσερις φορές και δεν έχει καμιά σχέση με την Εκκλησία του Χριστού. Το ρήμα «θρησκεύω» σημαίνει «τελώ θρησκευτικά χρέη». Η λέξη «θρησκεία» προέρχεται από τη λέξη «θρήσκος» που σημαίνει «ο τηρών τα της θρησκείας». «Θρησκεία» και «θρήσκος» προέρχονται από το «θροέω» που σημαίνει «κράζω μεγαλοφώνως, θορυβώ, εκφοβίζω» και το οποίο προέρχεται από το «θρέομαι» που, πάλι, σημαίνει «θρηνώ, κλαίω, τρομάζω»!!!

Από αρχαιότατους χρόνους η θρησκεία έχει φέρει φόβο στο ανθρώπινο γένος --- φόβο για το υπερφυσικό, για εκείνο που οι διάφοροι πολιτισμοί έχουν ονομάσει Θεό ή θεούς. Εκμεταλλευόμενη αυτόν τον φόβο, που η ίδια δημιουργεί, η θρησκεία έχει κατορθώσει να εξουσιάζει και να μεταχειρίζεται τους όχλους ώστε να ευημερήσει και, αν είναι δυνατόν, να πλουτίσει υπερβολικά.

Δια μέσου των αιώνων της ανθρώπινης ιστορίας, η θρησκεία, σαν μια φανταχτερή κυρία, έχει καθίσει σε θρόνο και κυβερνά τους λαούς σαν μια βασίλισσα. Εκείνοι που την αγάπησαν περισσότερο ήταν αυτοί που ωφελήθηκαν

απ' αυτήν, δηλαδή, οι βασιλείς, οι έμποροι, και οι «πλοίαρχοι» που έχουν «πλοία» στην «θάλασσα» και μεταφέρουν εκείνους που εργάζονται την «θάλασσα».

Τις παραπάνω εκφράσεις τις συναντούμε στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, στα κεφάλαια 17[ιζ'] και 18[ιη']. Εκεί, μεταξύ άλλων, ο Ιωάννης μιλάει για τη θρησκεία. Με ένα θαυμαστό τρόπο, την περιγράφει σαν μια μεγάλη πόρνη η οποία είναι ντυμένη φανταχτερά, και η οποία κάθεται πάνω σε πολλά «ύδατα». Ας διαβάσουμε τα λόγια του:

«Τότε ήλθε ένας από τους επτά αγγέλους ... και μου είπε, Έλα να σου δείξω την καταδίκη της πόρνης της μεγάλης που κάθεται επάνω σε πολλά νερά ... Και με έφερε εν εκστάσει εις έρημον. Και είδα γυναίκα ... Η γυναίκα είχε ένδυμα πορφυρόν και κόκκινο και ήτο στολισμένη με χρυσάφι και πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια.» (Αποκάλυψις 17[ιζ']:1-4).

Στο χωρίο 15, του ίδιου κεφαλαίου, ο άγγελος εξήγησε στον Ιωάννη ότι **«τα νερά που είδες, όπου κάθεται η πόρνη, είναι λαοί και όγλοι, έθνη και γλώσσαι.»**

Η Αποκάλυψη 17[ιζ']:5, την αποκαλεί,

«ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ, Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ».

Κατόπιν, την καθιστά υπεύθυνη για το χυμένο αίμα των προφητών, των αγίων και των μαρτύρων του Ιησού (Αποκάλυψις 17[ιζ']:6 και 18[ιη']:24· για την πλήρη εξήγηση του ποια ακριβώς είναι η «Μεγάλη Βαβυλώνα», παρακαλώ διάβασε τα κεφάλαια 17 και 18 του βιβλίου μου «Το Βιβλίο της Αποκάλυψης Αποκωδικοποιήθηκε!» Θα το βρεις

στην ιστοσελίδα μου www.thebiblestudy.ca Κάνε κλικ στην Ελληνική σημαία.)

Μετά, μαθαίνουμε ότι **ο Θεός είναι εναντίον της**, ότι θα την κατακρίνει, και θα την καταστρέψει (Αποκάλυψις 17 [ιζ´]:1,16,17· 18[ιη´]:2,8-10,20· 19[ιθ´]:2).

Στην Αποκάλυψη 18[ιη´]:11-13, λέει ότι οι έμποροι θα κλάψουν και θα πενήσουν για την καταστροφή της διότι, χωρίς αυτήν, κανένας δεν αγοράζει πλέον το φορτίο τους, το οποίο αποτελείται από πράγματα τα οποία χρησιμοποιούνται **για την εκτέλεση των θρησκευτικών τελών**. Μερικά από αυτά τα πράγματα είναι το χρυσάφι, το ασήμι, πολύτιμες πέτρες, μεταξωτά, κάθε ξύλο μυρωδάτο, μάρμαρο, θυμιάματα, μύρο και λιβάνι, κρασί, λάδι, σιμιγδάλι, σιτάρι, και ψυχές ανθρώπων.

Στην Αποκάλυψη 18[ιη´]:17-19, λέει ότι ένας άλλος κλάδος ανθρώπων που θα κλάψουν και θα πενήσουν για την καταστροφή της, θα είναι οι «κυβερνήτες πλοίων», οι οποίοι πλούτησαν από το πλούτο της, οι ναύτες, όσοι εργάζονται τη «θάλασσα», και το πλήθος που είναι μέσα στα «πλοία».

Ποιους συμβολίζουν οι «κυβερνήτες» των «πλοίων»; Τι συμβολίζουν τα «πλοία»; Πως μπορεί ένας να «εργάζεται τη θάλασσα»;

Στις σελίδες 137,138 του παρόντος βιβλίου, μάθαμε ότι η «θάλασσα» συμβολίζει τον άπιστο και ασεβή κόσμο. Το θέλημα του Κυρίου για τους ακολούθους Του είναι να **εργάζονται τη θάλασσα** σαν ψαράδες ανθρώπων (Ματθαίος 4 [δ´]:18,19· Λουκάς 5[ε´]:10). Μιλώντας παραβολικά, ο Ιησούς είπε:

«Πάλιν μοιάζει η βασιλεία των ουρανών με ένα δίχτυ που το έρριξαν εις την θάλασσαν και εμάζεψε κάθε είδος ψάρια. Όταν εγέμισε, το έφεραν εις την ακτήν, εκάθησαν δε και εμάζεψαν τα καλά σε αγγεία, τα δε σάπια τα επέταξαν. Το ίδιο θα συμβή και κατά την συντέλειαν του κόσμου. Θα βγουν οι άγγελοι και θα χωρίσουν τους πονηρούς από τους δίκαιους και θα τους ρίξουν εις το καμίνι που καίει. Εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίζιμο των δοντιών.» (Ματθαίος 13[ιγ΄]:47-50).

Έτσι, λοιπόν, όταν ένας ακόλουθος του Χριστού γίνεται «ψαράς ανθρώπων», είναι σαν να «εργάζεται τη θάλασσα» αυτό το επιτυγχάνει με το να κηρύττει τα πράγματα του Θεού στους απίστευτους, έχοντας ως στόχο τη σωτηρία τους.

Μέσω οράσεων που θα αναφέρω σε μελλοντικά κεφάλαια, ο Κύριος μου έχει αποκαλύψει ότι τα «πλοία» συμβολίζουν οργανωμένες εκκλησίες. Όπως ένα πλοίο έχει τον κυβερνήτη, έτσι και μια εκκλησία έχει τον επίσκοπο. Όπως ένα πλοίο έχει τους ναύτες οι οποίοι βοηθούν τον κυβερνήτη στη λειτουργία του πλοίου, έτσι και μια οργανωμένη εκκλησία έχει και άλλους πρεσβύτερους και διακόνους για να βοηθήσουν τον επίσκοπο. Όπως ένα πλοίο μεταφέρει πλήθος επιβατών, έτσι και μια εκκλησία έχει πλήθος εκκλησιαζομένων. Όπως ένα πλοίο είναι μέσα στη θάλασσα αλλά δεν είναι μέρος αυτής, έτσι και μια εκκλησία είναι μέσα στον κόσμο, την συμβολική «θάλασσα», αλλά, δεν πρέπει να είναι μέρος αυτού (Ιωάννης 17[ιζ΄]:14-16). Αυτός ο συμβολισμός του «πλοίου» μπορεί να εφαρμοσθεί και στο Αποκάλυψις 8[η΄]:9, όπου λέει ότι το ένα «**τρίτον των πλοίων διεφθάρη**».

Πως είναι δυνατόν να διαφθαρεί μια εκκλησία;

Όταν μια ομάδα πιστών εμπλακεί με διατάγματα θρησκευτικών νόμων, ξεπέφτει από την απλότητα του Χριστού και από το ευαγγέλιο της ελευθερίας που Αυτός κήρυξε. Πέφτει μέσα στην άθλια σκλαβιά και στη σατανική διαφθορά ενός διαφορετικού ευαγγελίου που παράγει θρησκευτικό φόβο.

Ο φόβος που έχει φέρει η θρησκεία στο ανθρώπινο γένος, έχει κάνει τα πλήθη να αποβλέπουν σ' αυτή για αρχηγία και καθοδήγηση. Κι' αυτή, με τη σειρά της, τους προσφέρει ελπίδα αναγνυχής από τους ψευδείς φόβους που τους έδωσε! Τους λέει ότι **ΕΑΝ** μείνουν κοντά της, **ΕΑΝ** την αγαπήσουν, **ΕΑΝ** την υποστηρίξουν, **ΕΑΝ** την υπακούν ολοκληρωτικά, **ΕΑΝ** δώσουν τη ζωή τους γι' αυτή, **ΕΑΝ** σκοτώσουν γι' αυτή, **ΕΑΝ** κάνουν ορισμένες τελετουργίες τις οποίες αυτή θα τους υποδείξει, τότε, εκείνοι:

- α)** Θα ευαρεστήσουν τον Θεό·
- β)** Θα συγχωρεθούν από τις αμαρτίες τους·
- γ)** Θα αποφύγουν την οργή του Θεού·
- δ)** Θα βρουν ευτυχία μέσω συναναστροφής ομοίων τους·
- ε)** Θα έχουν αιώνια ζωή·

Χρησιμοποίησαν ποτέ οι δούλοι του Αληθινού Θεού «θρησκεία» για να Τον λατρεύσουν; Βεβαίως! Αφού «θρησκεύω» σημαίνει «τελώ θρησκευτικά χρέη», τότε, όλες οι τελετουργίες που παρήγγειλε ο Μωυσής στο έθνος Ισραήλ, απέτελεσαν μια θρησκεία. Το γεγονός αυτό φαίνεται καθαρά από τα λόγια του αποστόλου Παύλου ο οποίος είπε, «...

*κατά την ακριβεστάτην αίρεσιν της θρησκείας ημών έ-
ζησα Φαρισαίος.»* (Πράξεις 26[κστ']:5)

Αργότερα όμως, ο ίδιος απόστολος είπε ότι το χειρόγραφο, το οποίο περιείχε τα διατάγματα της περασμένης θρησκείας του, ο Ιησούς το «αφήρεσεν» από τη μέση και ότι το κάρφωσε στον σταυρό. Είπε:

«Και εσάς όντας νεκρούς εις τα αμαρτήματα και την ακροβυστίαν της σαρκός σας, συνεζωοποίησε μετ' αυτού, συγχωρήσας εις εσάς πάντα τα πταιίσματα, εξαλείψας το καθ' υμών χειρόγραφον συνιστάμενον εις διατάγματα, το οποίον ήτο εναντίον εις ημάς, και αφήρεσεν αυτό εκ του μέσου, προσηλώσας αυτό επί του σταυρού» (Κολοσσαείς 2[β']:13,14).

Ένα άλλο πράγμα που μαθαίνουμε από τα παραπάνω λόγια του αποστόλου Παύλου, είναι ότι ο Ιησούς **συγχώρησε όλες τις αμαρτίες εκείνων που Τον ακολουθούν. Η αξία του αίματός Του ήταν υπεραρκετή για να πληρώσει για τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων όλων των εποχών.** Γι' αυτό το λόγο, την ημέρα του θανάτου Του, όλα τα διατάγματα του χειρόγραφου του Μωυσή έγιναν άκυρα και άχρηστα! Ο Ιησούς τα έβγαλε από τη μέση! Το χειρόγραφο του νόμου και η «θρησκεία» που εκείνο είχε δημιουργήσει, καρφώθηκαν μαζί με τον Ιησού στον σταυρό Του! Όταν ο Ιησούς αναστήθηκε, ανέστησε και αυτούς που Τον ακολουθούν, δηλαδή το «Σώμα» Του! **ΔΕΝ ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΟΥΤΕ ΤΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, ΟΥΤΕ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΠΟΥ ΑΥΤΟ ΕΙΧΕ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ!** Όσον αφορά τους ακολούθους Του, η θρησκεία η οποία τους είχε αιχμαλωτίσει στο παρελθόν κάτω από τους νόμους της, **ΕΙΧΕ ΠΕΘΑΝΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!** Γι' αυτούς που ακολουθούσαν τον Χριστό, είχε

έλθει η ώρα να απολαύσουν, χωρίς κανένα θρησκευτικό φόβο, τη γλυκιά ελευθερία!

Δυστυχώς όμως, από τον πρώτο Χριστιανικό αιώνα, υπήρξαν άνθρωποι που ονομαζόντουσαν «Χριστιανοί», αλλά οι οποίοι προσπάθησαν να διαφθείρουν την ελευθερία που έφερε ο Χριστός. Προσπάθησαν να υποδουλώσουν ξανά το «Σώμα» του Χριστού μέσα στα διατάγματα θρησκείας.

Στην προς Γαλάτας επιστολή του ο απόστολος Παύλος έγραψε:

«Αλλά δια τους παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οίτινες παρεισήλθον δια να κατασκοπεύσωσι την ελευθερίαν ημών την οποίαν έχομεν εν Χριστώ Ιησού, δια να μας καταδουλώσωσιν. Εις τους οποίους ουδέ προς ώραν υπεχωρήσαμεν υποτασσόμενοι, δια να διαμείνη εις εσάς η αλήθεια του ευαγγελίου.» (Γαλάτας 2[β']:4,5).

Ο απόστολος Παύλος απέδειξε ότι ήταν ένας δυναμικός υπερασπιστής της Χριστιανικής ελευθερίας: παρότρυνε το Σώμα του Χριστού στη Γαλατία με τα εξής λόγια: **«Εν τη ελευθερία λοιπόν με την οποίαν ηλευθέρωσεν ημάς ο Χριστός, μένετε σταθεροί, και μη υποβληθήτε πάλιν εις ζυγόν δουλείας.»** (Γαλάτας 5[ε']:1). Και στους Κολοσσαείς έγραψε, **«Ας μη σας κρίνη λοιπόν μηδείς δια φαγητόν ή ποτόν, ή δια λόγον εορτής ή νεομηνίας ή σαββάτων τα οποία είναι σκιά των μελλόντων, το σώμα όμως είναι του Χριστού.»** (Κολοσσαείς 2[β']:16,17).

Μέχρι την ημέρα της αναστάσεως του Κυρίου Ιησού, οι άνθρωποι προσπαθούσαν να δικαιωθούν ενώπιον του Θεού με το να κάνουν έργα θρησκευτικών νόμων. Αλλά ο απόστολος Παύλος είπε ότι, **«εξ έργων νόμου δεν θέλει δι-**

καιωθή ουδεμία σαρξ ενόπιον αυτού.» (Ρωμαίους 3[γ']:20). Και στο εδάφιο 28 κατέληξε ότι, *«ο άνθρωπος δικαιούται δια της πίστεως, χωρίς των έργων του νόμου»*. Αυτό δε το συμπέρασμα είναι αληθινό, διότι ο Ιησούς *«παρεδόθη δια τας αμαρτίας ημών και ανέστη δια την δικαίωσιν ημών.»* (Ρωμαίους 4[δ']:25)

Το έργο που εκτέλεσε ο Ιησούς επάνω στο σταυρό, ήταν τέλειο και πλήρες. Ο Ιησούς δεν άφησε κανένα κενό. Όταν ήταν καρφωμένος στο σταυρό, είπε, *«τετέλεσται»* (Ιωάννης 19[ιθ']:30· 17[ιζ']:4). Γι' αυτό, οι ακόλουθοί Του δεν χρειάζονται ένα θρησκευτικό σύστημα διατάξεων για να τους βοηθήσει να καλύψουν τα κενά, απλούστατα, διότι αυτά δεν υπάρχουν.

Ο απόστολος Παύλος είπε ότι αυτοί που ακολουθούν τον Ιησού *είναι πλήρεις* (Κολοσσαείς 2'[β']:10). Δεν τους είπε ότι χρειάζονται κάποια θρησκεία για να τους βοηθήσει, με τα διάφορα διατάγματά της και με τις παραδόσεις της, να γίνουν πιο πλήρεις. Αντιθέτως είπε, *«Βλέπετε μη σας εξαπατήση τις δια της φιλοσοφίας και της ματαίας απάτης, κατά την παράδοσιν των ανθρώπων, κατά τα στοιχεία του κόσμου, και ουχί κατά Χριστόν.»* (Κολοσσαείς 2[β']:8). Επίσης είπε, *«Καθώς λοιπόν παρελάβετε τον Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εν αυτώ περιπατείτε, ερριζωμένοι και εποικοδομούμενοι εν αυτώ, και στερεούμενοι εν τη πίστει, καθώς εδιδάχθητε, περισσεύοντες εν αυτή μετά ευχαριστίας.»* (Κολοσσαείς 2[β']:6,7).

Από την παραπάνω προτροπή του αποστόλου Παύλου, βλέπουμε ότι η Εκκλησία, δηλαδή, το Σώμα του Χριστού, πρέπει να περιπατάει, να είναι ριζωμένη και στερεωμένη **εν τω Χριστώ** --- **όχι εν τη θρησκεία!**

Εάν εσύ, αγαπητέ Αναγνώστη, γνωρίζεις «τον Χριστόν Ιησούν τον Κύριον» (Γιαχβέ – Ρωμαίους 10[ι´]:9,13), ο οποίος είναι «υπέρ πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας» (Ρωμαίους 9[θ´]:5), και Τον έχεις δεχτεί ως προσωπικό σου Σωτήρα, τότε είσαι ένα από τα μέλη του Σώματός Του. Εάν είσαι μέσα σε κάποια «**θρησκεία**» η οποία σε καταπιέζει να τηρείς τα διάφορα διατάγματά της, όπως, «**Μη φας κρέας!**», «**Μη πιείς κρασί!**», «**Μη πιείς καφέ!**», «**Μη παντρευτείς!**», «**Κράτα μια ημέρα αγιότερη από τις άλλες!**» (Δες Σημείωση Β, σελίδα 289), «**Πρέπει να υπακούς και να υποτάσσεσαι στο κυβερνών σώμα της οργανώσεώς μας έστω και αν κηρύττουν λάθη!**», και άλλα παρόμοια, **βρίσκεσαι μέσα σε μια αιχμαλωσία!** Ο απόστολος Παύλος απευθύνει την επόμενη ερώτηση και σε σένα:

«Εάν λοιπόν απεθάνετε μετά του Χριστού από των στοιχείων του κόσμου, δια τι, ως ζώντες εν τω κόσμω, υπόκεισθε εις διατάγματα, (Μη γευθής, μη εγγίσης τα οποία πάντα φθείροντε δια της χρήσεως) κατά τα εντάλματα και τας διδασκαλίας των ανθρώπων; τα οποία έχουσι φαινόμενον μόνον σοφίας, εις εθελοθρησκείαν και ταπεινοφροσύνην και σκληραγωγίαν του σώματος, εις ουδεμίαν τιμήν έχοντα την ευχαρίστησιν της σαρκός.» (Κολοσσαείς 2[β´]:20-23).

Εάν θέλεις να γευθείς την ελευθερία που ο Θεός χάρισε στον λαό Του, τότε ανταποκρίσου στην ουράνια φωνή που κράζει, «**Εξέλθετε εξ αυτής, ο λαός μου, Δια να μη συγκοινωνήσητε εις τας αμαρτίας αυτής, Και να μη λάβητε εκ των πληγών αυτής**» (Αποκάλυψις 18[η´]:4).

Φοβάσαι να βγεις έξω απ' αυτήν γιατί δεν ξέρεις που να πας μετά; Η Αγία Γραφή λέει, «**Φόβος δεν είναι εν τη α-**

γάπη, αλλ' η τελεία αγάπη έξω διώκει τον φόβον διότι ο φόβος έχει κόλασιν και ο φοβούμενος δεν είναι τετελειωμένος εν τη αγάπη. Ημείς αγαπώμεν αυτόν, διότι αυτός πρώτος ηγάπησεν ημάς.» (Α' Ιωάννου 4[δ']18,19). Ο Ιησούς είπε, *«Έλθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει.»* (Ματθαίος 11[ια']:28). Θέσε τον εαυτό σου στα χέρια του Ιησού εμπιστεύσου Αυτόν και Εκείνος θα σε οδηγήσει. Αν ψάχνεις για Χριστιανική συναναστροφή, ζήτησέ Του να σε οδηγήσει σε μια ομάδα πιστών που είναι μέρος του Σώματός Του, που λατρεύουν τον Θεό εν Πνεύματι και Αληθεία, και που απολαμβάνουν την ελευθερία που μας χάρισε, εν αγιόσυνη.

****

Τώρα, σε μια σύντομη ανακεφαλαίωση, θέλω να τονίσω ξανά ότι η θρησκεία έχει πολλές «εκκλησίες» αλλά ο Χριστός έχει μόνο μία. **Η Εκκλησία του Χριστού δεν είναι ένα θρησκευτικό ίδρυμα, αλλά, είναι εκείνοι οι άνδρες και γυναίκες που πιστεύουν και ομολογούν ότι αυτός είναι ο Υιός του Θεού του Ζώντος (ένας τίτλος που δείχνει ότι είναι από τη φύση Του Θεός --- Ιωάννης 5[ε']:18,23), και οι οποίοι είναι αναγεννημένοι διότι κατοικούνται από το Πνεύμα του Θεού και του Χριστού (Ρωμαίους 8[η']:9).**

Αυτοί έχουν αφήσει την περασμένη αμαρτωλή ζωή τους, και έχουν ενδυθεί τον *«νέον άνθρωπον»* ο οποίος είναι χτισμένος σύμφωνα με το θέλημα του Θεού *«εν δικαιοσύνη και οσιότητι της αληθείας»* (Εφεσίους 4[δ']:24).

Αυτοί δεν χρειάζονται μια θρησκεία για να τους βοηθήσει να ενδυθούν τον **νέο άνθρωπο διότι αυτοί έχουν ήδη γί-**

νει μια νέα κτίση από την στιγμή που πίστεψαν στον Κύριο Ιησού Χριστό (Β΄ Κορινθίους 5[ε΄]:17).

Αυτοί είναι έργο Θεού. Η θρησκεία δεν έχει τη δύναμη να καλυτερεύσει το υπερφυσικό έργο του Θεού (Εφεσίους 2[β΄]:10).

Γνωρίζουν ότι η καθαρή και αμόλυντος θρησκεία που αναφέρει ο Ιάκωβος, δεν είναι ένα θρησκευτικό ίδρυμα το οποίο δήθεν έχει τη δύναμη να τους βοηθήσει να αποκτήσουν τη σωτηρία, αλλά ότι **είναι η εκτέλεση των καλών τους έργων**. Επειδή έχουν εμβαθύνει εις τον τέλειο νόμο της ελευθερίας (Ιάκωβος 1[α΄]:25), γίνονται εκτελεστές καλών έργων. **Δεν γίνονται εκτελεστές καλών έργων για να σωθούν, διότι γνωρίζουν ότι η σωτηρία είναι δώρο του Θεού σ' εκείνους που πιστεύουν στον Κύριο Ιησού Χριστό.** Άρα, το γεγονός ότι γίνονται εκτελεστές καλών έργων είναι ένα από τα σημάδια που δείχνουν ότι είναι σωσμένοι και ότι ο Θεός της αγάπης κατοικεί μέσα τους. Γι' αυτό το λόγο, επισκέπτονται τα ορφανά και τις χήρες, και **τηρούν τους εαυτούς τους αμόλυντους από τον κόσμο** (Ιάκωβος 1[α΄]:27). **Αυτοί είναι η Εκκλησία η οποία είναι ο στύλος και το εδραίωμα της αληθείας** (Α΄ Τιμόθεον 3[γ΄]:15).

Πως γίνεται ένας μέλος της Εκκλησίας; Ο Κύριος μου το εξήγησε με το επόμενο όνειρο:

Το όνειρο με το σιδερένιο πλοίο

«Μπήκα στη μπροστινή αίθουσα ενός μεγάλου κτιρίου. Στον εσωτερικό τοίχο της αίθουσας υπήρχε ένα άνοιγμα το οποίο οδηγούσε σε μια άλλη, εσώκλειστη αίθουσα, η οποία δεν είχε ούτε παράθυρα ούτε άλλη πόρτα.

Από το άνοιγμα του τοίχου, παρατήρησα ότι μέσα στην εσώκλειστη αίθουσα υπήρχε ένα τεράστιο σιδερένιο καράβι. Το καράβι ήταν τόσο μεγάλο που δεν μπορούσα να δω τη πλώρη ή τη πρύμη του. Το μόνο που μπόρεσα να δω ήταν το μέρος της πλευράς του πλοίου που φαινόταν μέσα από το άνοιγμα του τοίχου.

Το καράβι βρισκόταν ακόμα υπό κατασκευή, αλλά ήταν σχεδόν τελειωμένο. Το μόνο ατελείωτο μέρος ήταν ένα άνοιγμα στο τοίχωμα της πλευράς του. Ο Κατασκευαστής του πλοίου ήταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός! Τον είδα να δουλεύει! Φορούσε μια άσπρη ποδήρη ρόμπα.

Το σχήμα του ανοίγματος της πλευράς του πλοίου έμοιαζε με το ατελείωτο μέρος ενός τεμαχιόγριφου (πάζλ). Είδα τον Κύριο Ιησού να στέκεται μπροστά στο άνοιγμα του καραβιού και να κρατάει στα χέρια Του ένα κομμάτι σίδερο, το οποίο, με τις εσοχές και τις προεξοχές του, ταίριαζε απόλυτα σε ένα μέρος του ανοίγματος. Ο Κύριος το τοποθέτησε σ' αυτό το σημείο με ευκολία, και αυτό, αμέσως, εφήρμοσε ακριβώς. Με ένα θαυματουργικό τρόπο, το σιδερένιο κομμάτι έγινε ένα με το υπόλοιπο σώμα του καραβιού. Στο σημείο που ενώθηκε, δεν μπορούσα να δω κάποια ραφή. Ο Κύριος Ιησούς δεν χρησιμοποιούσε κανένα εργαλείο για να τελειοποιήσει το έργο Του. Η κατασκευή αυτού του πλοίου ήταν κυριολεκτικά το έργο των χειρών Του!

Μόλις τοποθέτησε ο Κύριος το σιδερένιο κομμάτι πάνω στο σώμα του καραβιού για να μικρύνει το άνοιγμα της πλευράς του πλοίου, Αυτός εξαφανίστηκε και αμέσως εμφανίστηκε ξανά μέσα, στο εσωτερικό του πλοίου. Κατόπιν, εξαφανίστηκε από εκεί και αμέσως εμφανίστηκε ξανά σε κάποιο άλλο σημείο του εσωτερικού του πλοίου. Αυτό το

έκανε για να επιβλέπει το μέρος του έργου Του που είχε χτίσει πριν. Αληθινά, Αυτός ήταν ο μόνος Κτίστης, ο μόνος Συντηρητής και ο μόνος Επόπτης του έργου Του. Ω, πόσο ήθελα να Τον βοηθήσω να φέρει εις πέρας την κατασκευή του πλοίου Του!

«Κύριε!» του φώναξα.

Αμέσως, Εκείνος παρουσιάστηκε μπροστά μου.

«Ναι, Κώστα;» με ρώτησε ο Κύριος χαμογελαστά.

«Κύριε,» του είπα, «πόσο θα ήθελα να σε βοηθήσω στην εργασία Σου· είναι κάτι που μπορώ να κάνω;»

«Όχι, Κώστα, δεν μπορείς να με βοηθήσεις· το έργο αυτό είναι δικό μου!» απάντησε ο Κύριος.

Αμέσως μετά από αυτή τη συζήτηση, ο Κύριος εξαφανίστηκε ξανά.

Βγήκα έξω από το κτίριο δυσαρεστημένος. Η επιθυμία μου να Τον υπηρετήσω ήταν πολύ μεγάλη. ‘Μόνο αν μπορούσα να Τον υπηρετήσω’ σκέφτηκα. ‘Μόνο αν μπορούσα να γίνω υπηρέτης Του...’

Θέλησα να Του μιλήσω ξανά. Έτσι, ξαναμπήκα μέσα στην αίθουσα του κτιρίου. Αλλά, τι απογοήτευση που με κατέλαβε! Το δωμάτιο ήταν άδειο. Ο Ιησούς και το σιδερένιο καράβι, δεν ήταν πλέον εκεί. Όμως, δεν ήθελα να φύγω δυσαρεστημένος ξανά. Λυπημένος, φώναξα δυνατά:

«Κύριε Ιησού, στέκομαι επάνω στη πίστη μου, και σου ζητώ να παρουσιασθείς ξανά μπροστά μου! Θέλω να Σου ζητήσω μια χάρη.»

Αμέσως, ο Κύριος παρουσιάστηκε μπροστά μου. Με κοίταξε με το πολυαγαπημένο Του πρόσωπο και με ρώτησε:

«Τι θέλεις Κώστα;»

«Κύριε,» είπα, «κάνε με υπηρέτη σου!»

Ο Κύριος με κοίταξε στα μάτια, και μου χαμογέλασε. Μετά, αφού ακούμπησε το δεξί Του χέρι στον ώμο μου, είπε:

«Μα, Κώστα, είσαι υπηρέτης μου!»

Ας είναι δοξασμένο το Όνομα του Κυρίου και τώρα και πάντοτε. Τον ευχαριστώ διότι η αγάπη που έχει για τα κτίσματά Του, γεφύρωσε το μεγάλο χάσμα που υπήρχε μεταξύ των ανθρώπων και Εκείνου που είναι ο Αιώνιος και Ακτιστος Θεός. Τον ευχαριστώ διότι είναι τόσο ταπεινός και μιλά σε ατελή πλάσματα σαν και μένα. Τον ευχαριστώ που μου έδειξε, μέσω αυτής της οράσεως, την εργασία που κάνει μέσα στον ναό Του! Με έμαθε ότι:

α) Αυτός είναι ο μόνος Κτίστης του ναού Του. Εκείνοι που πιστεύουν στο Όνομά Του, είναι το έργο Του, η οικοδομή Του (Α΄ Κορινθίους 3[γ']:9).

β) Αυτός εκλέγει τον λαό Του, και έναν --- έναν τη φορά, τους προσθέτει στο σώμα της Εκκλησίας Του. (Πράξεις 2 [B']:47· Α΄ Πέτρου 1[α']:2· Ρωμαίους 8[η']:29). Εμείς δεν έχουμε τη δύναμη να προσθέσουμε κάποιο «κομμάτι» στο Σώμα της οικοδομής Του. Η κρίση ανήκει σ' Αυτόν. Αυτός

τοποθετεί το κάθε μέλος του Σώματός Του στη κατάλληλη θέση του, ακριβώς εκεί που ταιριάζει, σύμφωνα με το θέλημά Του. Αυτός γνωρίζει ποιος θα λειτουργήσει σαν «πόδι», ή σαν «χέρι», ή σαν «μάτι», ή σαν «στόμα», και λοιπά. Είναι δυνατόν να είμαστε όλοι «πόδια» (ευαγγελιστές), ή «χέρια» (οι έχοντες το χάρισμα της βοήθειας --- Α΄ Κορινθίου 12[ιβ΄]:28); Ή μήπως είναι δυνατόν να είμαστε όλοι τα «μάτια» (προφήτες), ή «στόματα» (διδάσκαλοι); Η απάντηση είναι «Όχι!» Ο απόστολος Παύλος έγραψε στην εκκλησία της Κορίνθου τα εξής:

«Εις την πραγματικότητα, ο Θεός ετοποθέτησε το καθένα από τα μέλη εις το σώμα, καθώς ηθέλησε. Εάν όλοι ήσαν ένα μέλος, που θα ήτο το σώμα; Τώρα υπάρχουν πολλά μέλη, αλλά ένα σώμα. Δεν μπορεί το μάτι να πη εις το χέρι: «Δεν σε έχω ανάγκη» ή το κεφάλι εις τα πόδια: «Δεν σας έχω ανάγκη» ... Σεις είσθε σώμα του Χριστού, και ο καθένας είναι μέλος του σώματος. Και ο Θεός ετοποθέτησε εις την εκκλησίαν πρώτον αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους ... παροχαί βοηθείας ... Μήπως είναι όλοι απόστολοι; Μήπως είναι όλοι προφήται; Μήπως είναι όλοι διδασκαλοι; ...» (Διάβασε Α΄ Κορινθίου 12[ιβ΄]:12-31 και Εφεσίου 4[δ΄]:11-16).

Υπάρχουν εκκλησίες οι οποίες δεν δίνουν προσοχή στις παραπάνω αλήθειες. Οι ομάδες αυτές τοποθετούν σε εκκλησιαστικές θέσεις άτομα που δεν θα έπρεπε. Τους τοποθετούν σε τέτοιες θέσεις επειδή τα άτομα αυτά έχουν σπουδάσει σε κάποια θεολογική σχολή. Επομένως, όταν ένα «πόδι» τοποθετείται από ανθρώπους στη θέση του «χεριού», ή ένα «μάτι» στη θέση του «αυτιού», και λοιπά, το σώμα δεν μπορεί να λειτουργήσει καθώς πρέπει για τον Κύριο. Αυτό το σώμα θα είναι τερατώδες. Πολλά κακά μπορούν να προέλθουν από τέτοιες ανθρώπινες τοποθετή-

σεις ή «μεταμοσχεύσεις». Σε τέτοιες ομάδες, ο καρπός του Πνεύματος του Θεού, που φέρνει δόξα στον Ιησού, δεν υπάρχει (Γαλάτας 5[ε΄]:22,23).

***

Προσπάθησα να παρουσιάσω, όσο πιο καθαρά μπορούσα, τις διαφορές που υπάρχουν μεταξύ της Αληθινής Εκκλησίας του Χριστού και της «Θρησκείας». Ο σκοπός μου ήταν να σε βοηθήσω να διακρίνεις μεταξύ καλού και κακού (Εβραίους 5[ε΄]:14), όπως μου το έδειξε ο Κύριος. Στο επόμενο κεφάλαιο θα το αποκαλύψω περαιτέρω μέσω δύο συνταρακτικών οράσεων που έλαβα από το Πνεύμα του Θεού, ο Οποίος οδηγεί τους πιστούς, δηλαδή την Εκκλησία, σε όλη την Αλήθεια.

Κεφάλαιο Εννέα

Η «Οδός» έναντι της Θρησκείας

Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του:

«όπου εγώ υπάγω εξεύρετε, και την οδόν εξεύρετε. Λέγει προς αυτόν ο Θωμάς, Κύριε, δεν εξεύρομεν που υπάγεις; και πως δυνάμεθα να εξεύρομεν την οδόν; Λέγει προς αυτόν ο Ιησούς, ‘Εγώ είμαι η Οδός, και η Αλήθεια και η Ζωή ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι’ εμού» (Ιωάννης 14[ιδ’]:4-6).

Επίσης είπε:

«Βλέπετε μη σας πλανήση τις ... Διότι θέλουσιν εγερθή ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται, και θέλουσι δείξει σημεία μεγάλα και τέρατα, ώστε να πλανήσωσιν, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς.» (Ματθαίος 24[κδ’]:4,24).

Από τα ανωτέρω λόγια του Ιησού, βλέπουμε ότι **Αυτός είναι η «Οδός», ο «Δρόμος»** που οδηγεί τους ανθρώπους στο Θεό. Από την άλλη πλευρά, ο Σατανάς, ο εχθρός του ανθρωπίνου γένους, προσπαθεί με κάθε τρόπο να εμποδίσει ή και να χασομερήσει εκείνους που έχουν αποφασίσει να ακολουθήσουν αυτή την «Οδό». Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο απόστολος Πέτρος μας συμβουλεύει με τα εξής λόγια:

«Εγκρατεύθητε, αγρυπνήσατε διότι ο αντίδικός σας διάβολος, ως λέων ωρυόμενος, περιέρχεται, ζητών τίνα να καταπίη. Εις τον οποίον αντιστάθητε μένοντες στερεοί εις την πίστιν...» (Α΄ Πέτρου 5[ε΄]:8,9). Για να μπορέσουμε να του αντισταθούμε πρέπει να μείνουμε σταθεροί στην πίστη και να στυλώσουμε τα μάτια μας στην «Οδό» που λέγεται «Ιησούς».

Ο Σατανάς έχει καταφέρει να εμποδίσει πολλά εκατομμύρια ανθρώπους από το να περπατούν πάνω σ' Αυτή την «Οδό». Με ποιο τρόπο το κατάφερε; Με το να στήσει πλησίον και παράλληλα με την «Οδό» **ένα θρησκευτικό σύστημα το οποίο εμφανίζεται σαν Χριστιανικό** και το οποίο παρουσιάζει ψευδόχριστους και ψευδοπροφήτες οι οποίοι προσπαθούν να μιμηθούν τα «δώρα» που έθεσε ο Θεός στην Εκκλησία. Εάν αυτοί που βαδίζουν πάνω στην «Οδό» δεν είναι εντελώς άγρυπνοι, μπορούν εύκολα να πλανηθούν και να πέσουν στη θρησκευτική παγίδα του. Γι' αυτό το λόγο, ο απόστολος Πέτρος είπε, *«αγρυπνήσατε»*, και ο Ιησούς είπε, *«βλέπετε»*, δηλαδή, έχετε τα μάτια σας ανοιχτά, για να μην πλανηθείτε.

Το άτομο που πέφτει μέσα στη θρησκευτική παγίδα του Σατανά, αυτομάτως, χάνει την ελευθερία που χαρίζει ο Χριστός σ' εκείνους που Τον ακολουθούν, και υποκύπτει σε ζυγό δουλείας, τηρώντας διατάγματα ανθρώπων (Κολοσσαείς 2[B΄]:16-23· Γαλάτας 5[ε΄]:1).

Η λέξη «δεσπότης», σημαίνει «κύριος, κυρίαρχος, βασιλιάς». Το ρήμα «δεσπόζω», σημαίνει «εξουσιάζω, είμαι απόλυτος κύριος». Άνθρωποι που λειτουργούν σαν αρχηγοί μέσα στη θρησκευτική παγίδα του Σατανά, δεσπόζουν πάνω σ' εκείνους που αιχμαλωτίζουν. Όταν τους αιχμαλωτίζουν, τους κλειδώνουν πίσω από τα τείχη της οργανώσεώς

τους όπως ένας κλειδώνει τα αιχμάλωτα πουλιά μέσα σε κλουβιά. Είναι πολύ λυπηρό να βλέπεις εκατομμύρια ανθρώπους να βρίσκονται σ' αυτή τη θλιβερή κατάσταση. Επειδή «τρώνε» την έτοιμη και ξερή «τροφή» που τους δίνουν εκείνοι που τους αιχμαλώτισαν, αγάπησαν τα «κλουβιά» τόσο πολύ, ώστε θέλουν να δαπανήσουν την υπόλοιπη ζωή τους μέσα σ' αυτά. Αντί να υποταχθούν κάτω από τη δεσποτεία του μόνου Δεσπότη Θεού και Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο Οποίος φέρνει ελευθερία στους αιχμαλώτους και τους οδηγεί σε πράσινα λιβάδια, δέχθηκαν τη δεσποτεία ανθρώπων η οποία σκλαβώνει (Ιούδας 4).

Αυτό δεν είναι ένα νέο φαινόμενο. Κάτι παρόμοιο είχε συμβεί ανάμεσα στο λαό του Θεού και στις ημέρες του προφήτη Ιερεμίας. Ας διαβάσουμε τα λόγια του Παντοδύναμου από το Ιερεμίας 5[ε']:26-31:

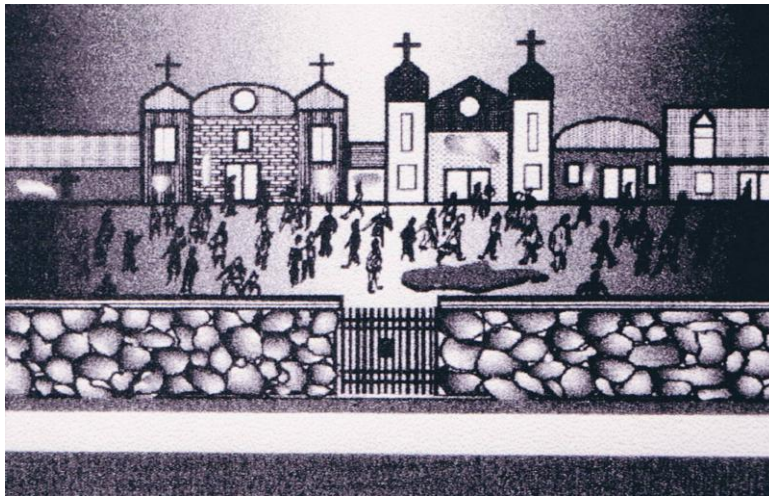
«Διότι ευρέθησαν εν τω λαώ μου ασεβείς· έστησαν ένεδραν, καθώς ο στήνων βρόγια (δίχτυα)· θέτουσι παγίδα, συλλαμβάνουσιν ανθρώπους. Καθώς το κλωβίον είναι πλήρες πτηνών, ούτως οι οίκοι αυτών είναι πλήρεις δόλου· Δια τούτο εμεγαλύνθησαν και επλούτησαν. Επαχύνθησαν, αποστίλβουσιν (γυαλίζουν, λαμποκοπούν)· υπερέβησαν μάλιστα τας πράξεις των ασεβών δεν κρίνουσι την κρίσιν, την κρίσιν του ορφανού, και ευημερούσι και το δίκαιον των πενήτων, δεν κρίνουσι. Δεν θέλω κάμει δια ταύτα επίσκεψιν; λέγει Κύριος η ψυχή μου δεν θέλει εκδικηθή εναντίον έθνους τοιούτου; Έκκληξις και φρίκη έγειναν εν τη γη. Οι προφήται προφητεύουσι ψευδώς, και οι ιερείς δεσπόζουσι δια μέσου αυτών και ο λαός μου αγαπά ούτω ...»

Ο Κύριος με βοήθησε να καταλάβω την αληθινότητα των παραπάνω λόγων μέσω ονείρων. Εδώ θα αναφέρω δύο από αυτά.

Το όνειρο περί της αυλής των Οικοδόμων

«Ήταν αργά το απόγευμα. Περπατούσα προς την ανατολή πάνω σε ένα στενό και ίσιο δρόμο, ο οποίος δεν είχε ούτε γούβες, ούτε πέτρες για να σκοντάψω. Η θάλασσα ήταν προς τα δεξιά του δρόμου. Ξαφνικά, στην αριστερή πλευρά του δρόμου, είδα μια υψηλή μάντρα χτισμένοι από πέτρες. Η μάντρα ήταν παράλληλη με τον δρόμο και πολύ πλησίον του, αλλά δεν τον ακουμπούσε.

Συνέχισα να βαδίζω ωστόσο έφθασα μπροστά σε μια μεγάλη σιδερένια πόρτα. Κοντοστάθηκα, και έριξα μια ματιά μέσα στην αυλή. Είδα ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων να περπατούν πέρα-δώθε βιαστικά. Φαινότουσαν πολύ, πολύ απασχολημένοι. Από περιέργεια, θέλησα να μπω μέσα στην αυλή για να δω τι ήταν αυτό το μέρος.

Ανοιξα τη πόρτα και μπήκα μέσα. Στη βορινή πλευρά της αυλής ήσαν χτισμένα διάφορα θρησκευτικά κτήρια. Παρατήρησα τα κτίρια προσεκτικά, και είδα ότι δεν υπήρχε κενό μεταξύ τους. Ο τοίχος του ενός κτηρίου ακουμπούσε τον τοίχο του άλλου. Το ύψος του κάθε κτηρίου ήταν διαφορετικό από τα άλλα, και τα περισσότερα κτήρια ήταν χτισμένα από μπετό και τούβλα. Το χτίσιμο κανενός κτηρίου δεν είχε τελειοποιηθεί. Είδα πολλές ατέλειες.

Η αυλή ήταν γεμάτη από εργαζόμενους άνδρες και γυναίκες τους είδα που δούλευαν τόσο πολύ σκληρά. Στα χέρια τους κρατούσαν διάφορα υλικά χτισίματος, όπως λάσπη, τούβλα, και άλλα. Ανάμεσά τους, είδα μερικούς Εργολάβους, Αρχιμάστορες, μισθωτούς διευθύνοντες, οι οποίοι είχαν αναλάβει τη διεύθυνση του χτισίματος. Αυτοί **δέσποζαν**, διέταζαν με κύρος και κατηύθυναν τους εργάτες τους.

Επίσης, παρατήρησα ότι μεταξύ του λαού υπήρχαν μερικοί που έμοιαζαν με ανθρώπους-ρομπότ. Σαν μηχανικά ρομπότ, περπατούσανε πέρα-δώθε χωρίς να έχουν ανθρώπινες συναισθηματικές εκφράσεις. Τα πρόσωπά τους ήταν παγωμένα και ανέκφραστα. Αυτοί οι ρομποτάνθρωποι ήσαν κατάσκοποι μεταξύ των συνεργατών τους. Εάν κάποιος από τους εργάτες δεν θα ακολουθούσε ακριβώς τις διαταγές των Αρχι-οικοδόμων, οι ρομποτάνθρωποι θα το ανέφεραν στα αφεντικά τους και εκείνοι θα τους τιμωρούσαν. Έτσι, **από φόβο, και για να μην τους ντροπιάσουν**, οι εργάτες προσπαθούσαν να κάνουν το καλύτερο που μπορούσαν για την ανοικοδόμηση των κτηρίων.

Το πήγαινε-έλα τους δημιουργούσε μεγάλη σύγχυση μέσα στη μεγάλη αυλή. Το παράξενο ήταν ότι παρόλο που δούλευαν τόσο σκληρά για να τελειοποιήσουν το έργο τους, η εμφάνιση των κτηρίων παρέμενε ατελής.

Εκεί, ανάμεσά στο πλήθος, συνάντησα κάποιον που τον γνώριζα για πολλά χρόνια. Ήταν ένας από τους Μάρτυρες του Ιεχωβά. Του ζήτησα να μου εξηγήσει αυτό που συνέβαινε μέσα στην αυλή. Κι' αυτός μου εξήγησε ότι οι άνθρωποι που βλέπω, κατοικούν συνεχώς μέσα στην αυλή, διότι οι Εργολάβοι δεν τους επιτρέπουν να φύγουν. Επίσης, μου είπε ότι οι Εργολάβοι, είναι εκείνοι που **πιέζουν τους ανθρώπους να δουλεύουν σκληρά**. 'Και εντούτοις,' μου είπε εκείνος, 'όλοι τους είναι πολύ ευτυχισμένοι που ζουν εδώ.'

'Πως είναι δυνατόν να είναι ευτυχισμένοι;' τον ρώτησα.

'Κοίταξε έξω στον δρόμο!' μου είπε εκείνος δείχνοντας προς τη Σιδερένια Πόρτα. 'Βλέπεις αυτούς τους μεγάλους βράχους;'

Μέσα από τα μαύρα σιδερένια κάγκελα της πόρτας, κοίταξα έξω στο δρόμο. Είδα τον δρόμο πάνω στον οποίο περπατούσα προηγουμένως --- αυτόν τον στενό δρόμο που δεν είχε ούτε γούβες, ούτε πέτρες για να σκοντάψω. Τώρα, προς μεγάλη μου έκπληξη, είδα, για πρώτη φορά, μερικούς μαύρους ογκόλιθους να κείτονται στη γη από την άλλη πλευρά του δρόμου.

'Ναι, τους βλέπω!' του απάντησα.

'Ακούς αυτές τις βροντές;' με ρώτησε ξανά.

Αφουγκράστηκα και άκουσα κάτι που έμοιαζε με τον ήχο ενός κεραυνού. Αλλά, δεν είδα καμιά αστραπή! Ούτε και υπήρχαν σύννεφα στον ουρανό! Απορούσα από πού ήλθε ο ήχος που έμοιαζε με κεραυνό.

‘Ναι!’ του απάντησα, ‘ τις ακούω.’

Και αυτός συνέχισε την ιστορία του:

‘Έξω από αυτή την αυλή δεν υπάρχει προστασία. Κάθε φορά που βροντά ο ουρανός, οι ογκόλιθοι που είδες έξω από τη σιδερένια πόρτα, πέφτουν από τον ουρανό στη γη, και μπορούν να σκοτώσουν εκείνους που δεν είναι μαζί μας μέσα στη μεγάλη αυλή. Βλέπεις, οι ογκόλιθοι πέφτουν σε όλη τη γη εκτός από την αυλή μας. Ο ουρανός δεν θα φέρει ποτέ τη καταστροφή εδώ μέσα. Γι’ αυτό το λόγο, όσοι έρχονται εδώ, παραμένουν· δεν φεύγουν εύκολα από αυτή τη μεγάλη αυλή. Μένουν εδώ και είναι πολύ ευτυχισμένοι, παρόλο που δουλεύουν σαν σκλάβοι κάτω από τον ζυγό των Αρχι-οικοδόμων. Δουλεύουν όλη τη μέρα στην αυλή και το βράδυ πάει ο καθένας στο κτήριο που ανήκει για να κοιμηθεί. Έτσι, αποφεύγουν τον θυμό του ουρανού.’

‘Μα,’ του είπα, ‘δεν πέφτει τίποτα από τον ουρανό. Πριν από λίγο ήμουν εκεί έξω, και περπατούσα πάνω στον ίδιο δρόμο, και δεν είδα να υπάρχει κάποιος κίνδυνος. Δεν είδα κανένα βράχο να πέφτει από τον ουρανό. Δεν ξέρω από πού ήλθαν αυτοί οι ογκόλιθοι, αλλά, είμαι σίγουρος ότι κάποιος ή κάποιοι, σας παίζουν ένα παιχνίδι για να σας ξεγελάσουν και για να σας εκμεταλλευτούν. Κάποιοι σας εκφοβίζουν με παραμύθια για να σας κρατούν κλειδωμένους εδώ μέσα, και για να σας έχουν κάτω από το κύρος τους, να σας εξουσιάζουν.’

Εκείνος με κοίταξε με δυσπιστία και απορία. Φάνηκε φοβισμένος.

‘Άσε με να σου το αποδείξω!’ του είπα. Το βράδυ, όταν όλοι πάνε μέσα στα θρησκευτικά τους κτήρια για να κοι-

μηθούν, έλα μαζί μου έξω, στο δρόμο, για να βεβαιωθείς μόνος σου!’

‘Μα,’ απάντησε εκείνος, ‘οι Εργολάβοι, οι Πρωτομάστορες, έχουν τους ρομποτάνθρωπους οι οποίοι φρουρούν την αυλή ακόμα και τη νύχτα. Αν ένας από αυτούς μας δει έξω στην αυλή, αντί να κοιμόμαστε μέσα στα κτήρια, αλλοίμονό μας! Θα μπούμε σε πολύ μεγάλο πρόβλημα!’

‘**Εγώ δε τους φοβάμαι!**’ του είπα. ‘Αλλά, όταν έλθει η ώρα να πάνε στα υπνωτήρια, εμείς θα μπορέσουμε να κρυφτούμε κάπου εδώ έξω, και με τη πρώτη ευκαιρία θα πεταχτούμε έξω στον ίδιο δρόμο! Τι λες;’

Κομπιασμένα, συμφώνησε. Αμέσως, νύχτωσε και το σκοτάδι απλώθηκε γύρω μας. Τα πλήθη σχημάτισαν γραμμές σαν λόχοι για να μπουν στα υπνωτήρια. Ξαφνικά, ακριβώς μπροστά από τη σιδερένια πόρτα, παρουσιάστηκε μια μεγάλη γούβα! Και οι δυο μας, πηδήσαμε μέσα για να κρυφτούμε.

Η αυλή άδειασε. Μόνο μερικοί ρομποτάνθρωποι περιπολούσαν την ήσυχη αυλή. Κοιτάξαμε προς τη σιδερένια πόρτα, η οποία τώρα ήταν μισάνοιχτη **και μείναμε κατάπληκτοι!** Μερικοί από τους Αρχιμάστορες περπάτησαν προς τους μαύρους ογκόλιθους. Τους είδαμε να τους σηκώνουν στα χέρια τους λες και ήταν πούπουλα. **Οι «ογκόλιθοι» ήσαν φτιαγμένοι από χρωματισμένα χαρτόνια!** Οι Αρχι-οικοδόμοι τους σήκωσαν με μεγάλη ευκολία και τους τοποθέτησαν σε καινούργια μέρη. Ήταν πολύ εύκολο να καταλάβει ένας γιατί το έκαναν αυτό. Το πρωί, όταν οι **‘αιχμάλωτοι’** θα σηκωνόντουσαν και θα βγαίνανε έξω στην αυλή, θα βλέπανε νέους ‘ογκόλιθους’ σε διαφορετικά μέρη. Έτσι, θα συνέχιζαν να πιστεύουν τη μηχανορραφία

και το ψέμα ότι μόνο αν θα παρέμεναν μέσα σ' αυτή την αυλή θα έβρισκαν προστασία από τον θυμό του ουρανού!

Αμέσως, μόλις έφυγαν οι Εργολάβοι, ο γνωστός μου και εγώ, φύγαμε τρέχοντας μακριά από την αυλή της αιχμαλωσίας, του φόβου και του δόλου. Με ανανεωμένο κουράγιο, το οποίο λάβαμε από τη προσωπική μας πείρα, τρέξαμε έξω από την αυλή όπου **οι Αρχι-οικοδόμοι δέσποζαν σαν κακοί κυρίαρχοι!**»

Η εξήγηση του ονείρου

Ε. Τι συμβολίζουν οι Αρχι-οικοδόμοι;

Α. Θρησκευτικούς αρχηγούς. Στις Πράξεις 4[δ']:1-12, διαβάζουμε, «Και τη επαύριον συνήχθησαν εις την Ιερουσαλήμ οι άρχοντες αυτών και οι πρεσβύτεροι και οι γραμματείς, και Άννας ο αρχιερεύς και Καϊάφας και Ιωάννης και Αλέξανδρος και όσοι ήσαν εκ γένους αρχιερατικού ... Τότε ο Πέτρος, πλησθείς Πνεύματος Αγίου, είπε προς αυτούς, Άρχοντες του λαού και πρεσβύτεροι του Ισραήλ ... δια του ονόματος του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου τον οποίον σεις εσταυρώσατε, ... ούτος είναι ο λίθος ο εξουθενηθείς υφ' υμών των οικοδομούντων....»

Ε. Τι σημαίνει ότι όλα τα θρησκευτικά κτήρια είχαν μεσοτοιχία;

Α. Σημαίνει ότι αντίθετα από αυτό που πράττει η αληθινή Εκκλησία, δηλαδή, που ενθαρρύνει όλους τους πιστεύοντες στον Αληθινό Ιησού της Γραφής, [**ο Οποίος είναι ο Θεός και Σωτήρας μας** (Β' Πέτρου 1[α':1])], να έχουν μια προσωπική σχέση μαζί Του, όλες οι ψευδείς θρησκευτικές ομάδες, οι οποίες παρουσιάζονται ως Χριστιανικές, έχουν ενωθεί από τον Σατανά για να εξυπηρετήσουν το σκοπό

του: Να πλανήσουν, να αιχμαλωτίσουν, να χασομερήσουν, και, αν είναι δυνατόν, να σταματήσουν εκείνους που βαδίζουν πάνω στην Οδό που ονομάζεται Ιησούς.

Ε. Τι σημαίνει το ότι μερικά από τα κτήρια ήταν υψηλότερα από άλλα;

Α. Εννοεί ότι εκπροσωπούν ένα μεγαλύτερο αριθμό ακολούθων, και, φυσικά, ότι είναι και πλουσιότερα από άλλα.

Ε. Τι σημαίνει ότι τα κτήρια είχαν πολλές ατέλειες;

Α. Εννοεί ότι όλες οι ψευδείς θρησκευτικές ομάδες που παρουσιάζονται ως Χριστιανικές, είναι ατελείς.

Ε. Τι συμβολίζει η αυλή με τον υψηλό πέτρινο τοίχο;

Α. Συμβολίζει τη δήθεν «Χριστιανική» θρησκευτική αυτοκρατορία η οποία παρουσιάζεται σαν να είναι η Εκκλησία. Εξεικονίζει τη θρησκευτική παγίδα την οποία έχει στήσει ο Σατανάς για να πλανήσει, αν είναι δυνατόν και τους εκλεκτούς.

Ε. Τι συμβολίζουν οι ψεύτικες «βροντές» και οι ψευδείς «ογκόλιθοι»;

Α. Τους μεγάλους ψευδείς φόβους που δίνουν οι θρησκευτικοί αρχηγοί σ' αυτούς που καταδυναστεύουν! Εκείνοι που αγαπούν τον Θεό πρέπει να γνωρίσουν ότι ο Θεός τους αγαπάει, και ότι γι' αυτό το λόγο, δεν πρέπει να φοβούνται την οργή Του. Ο απόστολος Ιωάννης, έγραψε:

«... ημεείς εγνωρίσαμεν και επιστεύσαμεν την αγάπην την οποίαν έχει ο Θεός προς ημάς. Ο Θεός είναι αγάπη, και όστις μένει εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ. Εν τούτω είναι τετελειωμένη η αγάπη μεθ' ημών, δια να έχωμεν περρησίαν εν τη ημέρα της κρίσεως ... Φόβος δεν είναι εν τη αγάπη, αλλ, η τελεία αγάπη έξω διώκει τον φόβον, διότι ο φόβος έχει κόλασιν και ο φοβούμενος δεν είναι τετελειωμένος εν τη αγάπη. Ημεείς αγαπώμεν αυτόν, διότι αυτός πρώτος ηγάπησεν ημάς.» (Α' Ιωάννου 4[δ']:16-19).

Ε. Ποιους συμβολίζουν οι «ρομποτάνθρωποι»;

Α. Οι ρομποτάνθρωποι συμβολίζουν εκείνους που υπακούουν τυφλά και υποτάσσονται στην αρχηγία των διαφόρων λεγομένων «Χριστιανικών» οργανώσεων. Οι ρομποτάνθρωποι βοηθούν τους αρχηγούς τους να κατεξουσιάζουν τους ακολούθους τους. Χωρίς ανθρώπινα αισθήματα και σεβασμό για τον Θεό της ελευθερίας, κινούνται από θρησκευτικό ζήλο για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα του θρησκευτικού τους ιδρύματος.

Ε. Τι εξεικονίζει ο ίσιος δρόμος ο οποίος βρίσκεται έξω από τη μαντρωμένη αυλή;

Α. Τον Κύριο Ιησού Χριστό! Αυτός είπε, «Εγώ είμαι η οδός ... ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι' εμού.» (Ιωάννης 14[ιδ']:6).

*****

Σώμα Χριστού, θυμηθείτε ότι Εκείνος που μας κάλεσε να έλθουμε στον Ιησού είναι ο Θεός (Ιωάννης 6[στ']:44). Α-

ρα, ο Θεός μας έθεσε πάνω στην «Οδό». Γι' αυτό, εμείς πρέπει να παραμείνουμε πάνω σ' Αυτή την «Οδό» ωσότου έλθει η στιγμή που ο «Οδός» θα μας φέρει ενώπιον του Θεού και θα Τον δούμε πρόσωπο προς πρόσωπο (Α' Κορινθίους 13[ιγ']:12). **Μέχρι τότε, θα πρέπει να μείνουμε άγρυπνοι διότι η θρησκευτική αυλή του Σατανά είναι πολύ ελκυστική.** Ο Σατανάς μας βομβαρδίζει καθημερινώς με ευάρεστες σκέψεις που ακούγονται σαν να είναι δικές μας, όπως, «Εγώ τώρα είμαι σωσμένος· επομένως θα κάνω καλά να παραμείνω μέσα στο ψευδές θρησκευτικό ίδρυμα που μεγάλωσα για να βοηθήσω κι' άλλους.» Ας μη ξεχνάμε ότι οι Ειδωλολάτρες του πρώτου Χριστιανικού αιώνα που ήλθαν στον Χριστό, δεν παρέμειναν ούτε και υποστήριξαν με την παρουσία τους τη θρησκεία μέσα στην οποία μεγάλωσαν. Είμαι σίγουρος ότι ακολούθησαν τη συμβουλή του Θεού που λέει, **Εξέλθετε εκ μέσου αυτών και ... μη εγγίζετε ακάθαρτον κι' εγώ θα σας δεχτώ, και θα είμαι Πατέρας σας και σεις θα είσθε υιοί μου και θυγατέρες, λέγει ο Κύριος ο Παντοκράτωρ** (Β' Κορινθίους 6[στ']:15-18).

Τα μέλη του Σώματος του Χριστού που έχουν παγιδευτεί μέσα στη θρησκευτική αυλή του Σατανά, θα πρέπει να δώσουν ιδιαίτερη προσοχή στο επόμενο όνειρο.

Το όνειρο περί της αυλής του σχολείου

Δια μέσου των ετών της Χριστιανικής μου ζωής, ο Κύριος με βοήθησε να δω τη θρησκευτική “παγίδα” του Σατανά από διάφορες πλευρές ώστε να την αναγνωρίσω στο πλήρες και αλάθητα. Επίσης, μου έδειξε το πώς η «Θρησκεία» — όχι η Εκκλησία — παρουσιάζεται σαν κάτι που δεν είναι για να πλανήσει τους αθώους. Στην όραση που ακολουθεί, ο Κύριος μου έδειξε τα καταστρεπτικά αποτελέσματα που «αυτή» φέρνει σ' εκείνους που την εμπιστεύο-

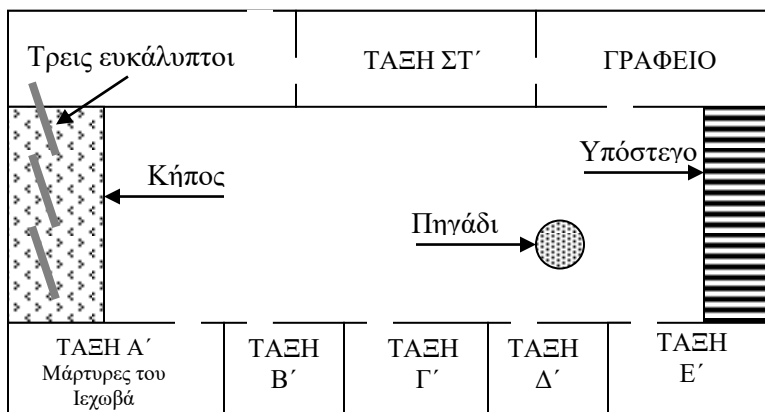
νται. Επίσης μου φανέρωσε το ποιος είναι ο σύζυγός της και το πως αυτός μεταχειρίζεται τα μέλη του Σώματος του Χριστού που έχουν παγιδευτεί μέσα στη θρησκευτική του «αυλή»:

«Στεκόμουν πάνω σ' ένα στενό και ίσιο δρόμο. Η θάλασσα βρισκόταν στα δεξιά του δρόμου. Στο αριστερό μέρος του δρόμου, προς βορρά, και παράλληλα με τον δρόμο, υπήρχε το κτήριο ενός σχολείου. Το κτήριο ήταν πολύ κοντά στον δρόμο, αλλά δεν τον ακουμπούσε.

Μια λάμψη πάνω απ' το κεφάλι μου μ' έκανε να σηκώσω τα μάτια μου ψηλά. Είδα ότι το καλώδιο που ερχόταν από τον ηλεκτρικό στύλο για να τροφοδοτήσει το σχολείο με ηλεκτρικό φως, καιγόταν στη βάση του. Αμέσως, όλα τα φώτα του σχολείου έσβησαν.

Άνοιξα την εξώπορτα και μπήκα μέσα σε μια αίθουσα η οποία ήταν μια από τις τάξεις του σχολείου. Η αίθουσα ήταν γεμάτη από Μάρτυρες του Ιεχωβά. Γύρισαν τα κεφάλια τους και με κοίταζαν, αλλά δεν μου μίλησαν γιατί ήμουν αποκομμένος.

Στην άλλη πλευρά της αίθουσας, ακριβώς απέναντι από την εξώπορτα, υπήρχε μια άλλη πόρτα η οποία έβγαζε έξω σε μια εσωτερική αυλή. Αφήνοντας τους Μάρτυρες του Ιεχωβά πίσω μου, μέσα στην σκοτεινή τους τάξη, βγήκα έξω στην αυλή. Παρατήρησα την αυλή και το περιβάλλον της. Το σχολείο είχε έξι τάξεις. Οι αίθουσες είχαν χτιστεί στη βόρεια και στη νότια πλευρά της αυλής. Το γραφείο της διεύθυνσης του σχολείου βρισκόταν στη βορινή πλευρά της αυλής. Στην ανατολική πλευρά, υπήρχε ένα υψηλός πέτρινος τοίχος, και ένα υπόστεγο για να προστατεύει τους μαθητές από τη βροχή. Εκεί κοντά είδα και ένα πηγάδι.

Η ΟΛΟΣ

Στη δυτική πλευρά της αυλής ήταν χτισμένος ένας άλλος υψηλός πέτρινος τοίχος. Μπροστά από αυτόν τον τοίχο, ήταν χτισμένο ένα τσιμεντένιο πεζούλι το οποίο δημιουργούσε ένα μέρος για κήπο. Μέσα σ' αυτό το κήπο, είδα τρεις υψηλούς ευκάλυπτους.

Πάνω στο γκριζό ουρανό είδα να πετούν διάφορα πουλιά· μερικά από αυτά ήσαν περιστέρια. Κάτω στο χώμα του κήπου, δίπλα στις ρίζες των υψηλών δένδρων, είδα τις φωλιές μερικών περιστεριών, τα οποία φρόντιζαν για τους νεοσσούς τους.

Κατόπιν, κοίταξα κάτω στο τσιμεντένιο πάτωμα της αυλής και είδα μερικά νεκρά περιστέρια. Τα εξέτασα προσεκτικά· τα φτερά τους και τα πούπουλα βρισκόντουσαν σε τέλεια κατάσταση και σχημάτιζαν τα σώματα των περιστεριών, αλλά, κάτω από αυτά, δεν υπήρχε σάρκα. Λες και κάτι τα είχε ρουφήσει και τα είχε αφήσει κούφια και στεγνά. Αμέσως κατάλαβα ότι κάτι το πολύ επικίνδυνο βρισκόταν μέσα

στην αυλή του σχολείου, κάποιος εχθρός των αθώων περιστεριών που τα σκότωνε.

Κοίταξα προς τη βορινή πλευρά της αυλής. Κοντά στο γραφείο της διευθύνσεως του σχολείου, πάνω στο πέτρινο τοίχο του κτηρίου, είδα μια μικρή οπή. Η οπή βρισκόταν περίπου τα είκοσι εκατοστά του μέτρου πάνω από το επίπεδο της αυλής. Στην οπή ξεπρόβαλε το κεφάλι ενός μικρού φιδιού. Φάνηκε ακίνδυνο. Ταυτόχρονα, η αυλή του σχολείου γέμισε με νερά, βάθος περίπου 10 εκατοστών. Το φίδι σύρθηκε έξω από τη φωλιά του, και άρχισε να κολυμπάει πάνω στα νερά με μεγάλη ευκολία. Στάθηκα πάνω σ' ένα σκαλοπάτι τα πόδια μου δεν πάτησαν μέσα στο νερό. Ξαφνικά, δίπλα μου παρουσιάσθηκε ένας από τους γιούς μου. Όταν το παιδάκι είδε το μικρό φίδι που φαινόταν ακίνδυνο, έκανε μια κίνηση προς αυτό για να παίξει μαζί του. Αμέσως, τον έπιασα από το χέρι και του είπα να προσέξει διότι υπάρχει η πιθανότητα το φίδι να είναι επικίνδυνο.

Το φίδι δεν ήλθε κοντά μας· κάτι το έκανε να κρατηθεί σε απόσταση. Έκανε μια στροφή, και κολύμπησε ξανά προς τη φωλιά του. Καθώς έμπαινε μέσα στην τρύπα του τοίχου, παρατήρησα ότι το άνοιγμά της μεγάλωνε. Μόλις το φίδι μπήκε μέσα στη φωλιά, το νερό και το τσιμεντένιο πάτωμα της αυλής εξαφανίστηκαν. Τώρα, το πάτωμα της αυλής ήταν η φυσική γη.

Κρατώντας το γιο μου από το χέρι, περπατήσαμε προς τη φωλιά του φιδιού. Ήθελα να το παρατηρήσω καλύτερα, για να δω αν πράγματι ήταν επικίνδυνο ή όχι. Όταν φθάσαμε στη φωλιά, παρατήρησα ότι το μέγεθός της είχε αυξηθεί σημαντικά. Από το αρχικό της μέγεθος των περίπου έξι εκατοστών, είχε φθάσει τα τριάντα εκατοστά.

Έσκυψα προσεκτικά και κοίταξα μέσα στη φωλιά. Δεν μπόρεσα να πιστέψω αυτό που είδα. Το σώμα του φιδιού είχε μεγαλώσει. Το κεφάλι του ήταν υψωμένο σαν της κόμπρας, και είχε το στόμα του ανοιχτό. Μέσα στο στόμα του είχε δυο σειρές από μυτερά και επικίνδυνα δόντια. Το φίδι ήταν αγριεμένο και έτοιμο να επιτεθεί. Αμέσως, τρέξαμε μακριά του προς την άλλη άκρη της αυλής. Ήμουν χαρούμενος που δεν άφησα τον γιο μου να παίζει μαζί του. Σ' αυτό το σημείο, ο γιος μου εξαφανίστηκε.

Από την άλλη άκρη της αυλής, κοίταξα προς τη φωλιά το μέγεθος της οποίας μεγάλωνε συνεχώς. Αλλά, συγχρόνως, μεγάλωνε και το μέγεθος του φιδιού! Το είδα να βγαίνει έξω από τη φωλιά του ξανά. Τώρα είχε φθάσει το μέγεθος ενός τεράστιου ανακόντα! Η διάμετρός του ήταν περίπου τα 60 εκατοστά. Λίγο πριν το κεφάλι του ακουμπήσει το έδαφος, αυτό το μέρος της αυλής καλύφθηκε από ένα παχύ στρώμα από αλάτι. Το τεράστιο φίδι, σύρθηκε σιγά-σιγά πάνω στο αλάτι. Ήλθε κοντά στο πηγάδι της αυλής και κάλυψε τον εαυτό του μέσα στο αλάτι της γης. Μόνο τα μάτια του παρέμεναν ακάλυπτα.

Η νύχτα είχε προχωρήσει πολύ. Όλοι οι μαθητές των διαφορετικών τάξεων είχαν πάει στις τάξεις τους για να κοιμηθούνε.

Ξαφνικά, τρεις μαθητές βγήκαν από τις σκοτεινές τους τάξεις έξω στην αυλή και προχώρησαν προς το πηγάδι. Ήταν διψασμένοι και θέλανε να πιούν νερό. Όμως, δυστυχώς, δεν μπόρεσαν να σβήσουν τη δίψα τους διότι δεν είχαν κουβά να τραβήξουν νερό. Τους έβλεπα να στέκονται μπροστά στο πηγάδι και να προσπαθούν να δουν το νερό κάτω στα σκοτεινά του βάθη.

Ήμουν γεμάτος αγωνία από το σκοτάδι που κάλυπτε την αυλή, δεν μπόρεσαν να δουν το φοβερό φίδι που ενέδρευε και περίμενε να τους καταπιεί.

Τους φώναξα δυνατά. Τους είπα να απομακρυνθούν απ' αυτό το μέρος. Προσπάθησα να τους πω για το μεγάλο φίδι που ήταν κρυμμένο μέσα στο αλάτι της γης, αλλά, εκείνοι με γέλασαν· δεν έδωσαν προσοχή στα λόγια μου διότι όταν έριξαν μια ματιά γύρω τους δεν μπόρεσαν να δουν το τεράστιο φίδι. Το μόνο που είδαν γύρω τους, ήταν το ασπριδερό αλάτι της γης. Ω! Τι αγωνία που είχα! Ο όφιος ο μεγάλος θα μπορούσε να τους καταπιεί σε μια στιγμή, και αυτοί μου γύρισαν τις πλάτες τους! Με αγνόησαν εντελώς διότι δεν ήμουν ένας από τους συμμαθητές τους! Νόμιζαν ότι έλεγα παραμύθια!

Θέλησα να σκοτώσω το φίδι. Αμέσως, στα χέρια μου παρουσιάστηκε ένα τσαπί. Έκανα ένα βήμα προς το φίδι με το τσαπί υψωμένο στον αέρα. Το φίδι με παρακολουθούσε προσεχτικά. Μόλις έκανα ακόμα ένα βήμα προς αυτό, το τσαπί μίκρυνε τόσο πολύ που έγινε σαν μια μικρή ξύστρα μετάλλων, περίπου τα δέκα εκατοστά. Κατάλαβα ότι εγώ δεν είχα τη δύναμη να σκοτώσω ένα τόσο μεγάλο θηρίο.

Τώρα είχα απομείνει μόνος μου στην αυλή. Το φίδι σήκωσε το τεράστιο κεφάλι του πάνω από το αλάτι της γης, και με κοίταξε με ένα σαρκαστικό χαμόγελο! Κατόπιν, έβγαλε ολόκληρο το σώμα του έξω από το αλάτι. Θα μπορούσε να με είχε καταπιεί μονομιάς, αλλά, κάτι το έκανε να κρατηθεί μακριά μου. Στρέφοντας προς τα πίσω, άρχισε να έρπετε προς την φωλιά, το άνοιγμα της οποίας είχε μεγαλώσει περισσότερο, και έμοιαζε σαν την είσοδο μιας μεγάλης σπηλιάς.

Μια νεκρική σιγή είχε απλωθεί στην αυλή· η νύχτα είχε προχωρήσει. Σκέφθηκα να χτυπήσω το φίδι από πίσω, καθώς αυτό θα σερνόταν μέσα στη σπηλιά. Περπάτησα προς αυτό. Όταν ζύγωσα, κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή μου: Κάτω, στο χώμα της αυλής, υπήρχε λίγο πράσινο χορτάρι και μερικά αγριόχορτα. Εκεί, ανάμεσα στα χορτάρια, είδα να στέκεται ορθό ένα θηλυκό, γκριζόμαυρο περιστέρι. Το κοίταξα προσεχτικά και ανατρίχιασα! Εκεί, που θα έπρεπε να ήταν τα πόδια της περιστέρας, φάνηκε το μαύρο κορμί ενός φιδιού!

Αμέσως κατάλαβα ότι αυτή η φιδοπεριστέρα ήταν υπεύθυνη για το θάνατο των αθώων περιστεριών! Η παρουσία της περιστέρας προσέλκυε τα αθώα περιστέρια να κατεβαίνουν στην αυλή για να φτιάξουν τις φωλιές τους κοντά στις ρίζες των υψηλών δένδρων. Γι' αυτά, η αυλή του σχολείου φαινόταν πολύ ασφαλής για να μεγαλώσουν τους νεοσσούς τους. Αλλά, δυστυχώς, η φιδοπεριστέρα που φαινόταν τόσο αθώα στα μάτια τους διότι δεν μπορούσαν να δουν το καμουφλαρισμένο σώμα του φιδιού, τρεφόταν απ' αυτά, τους ρουφούσε τις σάρκες, και τα άφηνε κούφια, ξερά, και άψυχα πάνω στο τσιμεντένιο πάτωμα της αυλής του σχολείου!

‘Τα φτωχά και αθώα περιστέρια!’, σκέφθηκα και αποφάσισα να σκοτώσω τη φιδοπεριστέρα! Αλλά, πριν κάνω κάποια κίνηση, παρατήρησα ότι το μέγεθος της φιδοπεριστέρας άρχισε να αυξάνεται γοργά.

Ξαφνικά, ένα κόκκινο φως φώτισε τη σκοτεινή αυλή. Το κόκκινο φως ήλθε μέσα από τη φωλιά του μεγάλου φιδιού. Κοίταξα προς τη σπηλιά το άνοιγμα της οποίας είχε μεγαλώσει περισσότερο. Οι διαστάσεις του τώρα ήσαν τα δύο μέτρα φάρδος με τα τρία μέτρα ύψος. Κοίταξα μέσα στη σπηλιά και είδα ότι το φίδι είχε μεταμορφωθεί. Τώρα, μέσα

στη σπηλιά είδα ένα τρομερό θηρίο. Έμοιαζε με ένα κόκκινο λιοντάρι του οποίου το δέρμα είχε μαύρες βούλες σαν της λεοπάρδαλης. Το είδα να σηκώνεται στα δυο πισινά του ποδάρια σαν άνθρωπος και περπάτησε μέχρι την είσοδο της σπηλιάς. Το είδα να απλώνει το δεξί του χέρι προς τη φιδοπεριστερά, η οποία τώρα είχε τις διαστάσεις ενός ανθρώπου. Η κίνηση του χεριού του προς την φιδοπεριστερά ήταν μια πρόσκληση προς αυτή για να εισέλθει στη σπηλιά του. Η φιδοπεριστερά έσκυψε το κεφάλι της και υποκλίθηκε με σεβασμό και με τέλεια υποταγή! Στους ώμους της παρουσιάστηκε ένα άσπρο, δαντελωτό, νυφικό πέπλο!

Θέλησα να σκοτώσω την φιδοπεριστερά: σκέφτηκα να τη χτυπήσω από πίσω όταν θ' άρχιζε να μπαίνει στη σπηλιά. Μα, δυστυχώς, το κόκκινο θηρίο κατάλαβε τις προθέσεις μου. Περπατώντας στα πισινά του ποδάρια, ήλθε και στάθηκε μεταξύ εμού και της νύφης του. Το τρομερό πρόσωπο του θηρίου ήταν μόνο μισό μέτρο μακριά από το δικό μου. Θα μπορούσε να με φάει, αλλά, κάτι το έκανε να υποχωρήσει. Έχοντας το πρόσωπό του προς εμέ, οπισθοχωρούσε καθώς η φιδοπεριστερά συρόταν μέσα στη σπηλιά του. Δεν μπόρεσα να κάνω τίποτα! Και τα δυο θηρία ήσαν πολύ μεγάλα για μένα!

Μόλις μπήκαν στη σπηλιά, το κόκκινο θηρίο σήκωσε το χέρι του ψηλά, έπιασε τη πόρτα (που έμοιαζε με τη πόρτα ενός γκαράζ), η οποία εμφανίστηκε στο πάνω μέρος της εισόδου, και την κατέβασε μέχρι εδάφους. Από τη χαραμάδα που υπήρχε γύρω από την πόρτα, είδα το θηρίο να αγκαλιάζει την φιδοπεριστερά. Τους είδα να χορεύουν ρομαντικά! Το δυνατό κόκκινο φως της σπηλιάς, που έβγαине από τις χαραμάδες της πόρτας, τρεμόπαιζε μέσα στη σκοτεινή αυλή, σε συμφωνία με το πάθος τους!

Στεκόμουν στην αυλή μόνος, παρατηρώντας όλα αυτά τα τρομερά γεγονότα, ενώ όλοι οι μαθητές του σχολείου κοιμόντουσαν μέσα στις σκοτεινές τους τάξεις. Ήμουν πολύ λυπημένος διότι και τα δυο τρομερά θηρία παρέμειναν ζωντανά για να συνεχίσουν να πλανούν και να σκοτώνουν τα αθώα περιστέρια.»

Οι συμβολικές εικόνες του οράματος ήταν:

- 1. Ο «ίσιος δρόμος».**
- 2. Το «σχολείο» στην αριστερή πλευρά του δρόμου.**
- 3. Οι «τάξεις».**
- 4. Τα «πέτρινα τείχη».**
- 5. Το «πηγάδι».**
- 6. Τα «Υψηλά Δένδρα -- οι Ευκάλυπτοι».**
- 7. Τα «αθώα περιστέρια».**
- 8. Το «τσιμεντένιο πάτωμα».**
- 9. Τα «νερά».**
- 10. Η «φωλιά κοντά στο γραφείο της διεύθυνσης».**
- 11. Το «Μεγάλο Φίδι»**
- 12. Το «αλάτι της γης».**
- 13. Η «φιδοπεριστέρα».**

Η εξήγηση του ονείρου

1. Ο «**Ίσιος Δρόμος**» συμβολίζει τον Κύριο Ιησού Χριστό (Ιωάννης 14[ιδ΄]:4-6). Όταν ο Θεός με έβγαλε έξω από τη θρησκευτική οργάνωση των λεγομένων Μαρτύρων του Ιεχωβά, με έθεσε πάνω στον «**Ίσιο Δρόμο**» που οδηγεί σ' Αυτόν και στη ζωή. Το ότι στεκόμουν πάνω σ' αυτή την «**Οδό**», φανερώνει ότι έχω μια προσωπική επαφή μ' Αυτόν, μια προσωπική σχέση!
2. Σ' αυτό το όραμα, ο Κύριος μου έδειξε την «**παγίδα**» του Σατανά σαν ένα **σχολείο**. Κάθε παγίδα έχει ένα δόλωμα. Στη προκειμένη περίπτωση, το δόλωμα ήταν η εμφάνιση του σχολείου. Ψευδείς θρησκευτικές οργανώσεις που καλούνται «**Χριστιανικές**», παρουσιάζουν την «**γνώση**» σαν την πρώτη απαίτηση για σωτηρία. Λένε στους ακολούθους τους ότι η γνώση την οποία προσφέρει η θρησκευτική τους οργάνωση αποτελεί την αλήθεια που οδηγεί στην αιώνια ζωή και ότι ο Θεός προμηθεύει αυτή τη γνώση μόνο μέσω της δικής τους Μητέρας Οργάνωσης! Έτσι, αυτά τα θρησκευτικά ιδρύματα παρουσιάζονται σαν «**σχολεία**» για να προσελκύσουν εκείνους που θέλουν να μάθουν τα πράγματα του Θεού.

Το γεγονός ότι το «**σχολείο**» βρισκόταν **στην αριστερή πλευρά της «Οδού»** (Ματθαίος 25[κε΄]:33), αποδεικνύει ότι ο Ιησούς είναι εναντίον αυτών των ιδρυμάτων διότι,

α) δεν κηρύττουν την αλήθεια περί του Προσώπου Του,

β) αποθαρρύνουν, και μάλιστα απαγορεύουν, την ύπαρξη της προσωπικής σχέσης ή συγγένειας που πρέπει να υπάρχει μεταξύ του Θεού και εκείνων που πιστεύουν στον Χριστό, και

γ) προσβάλλουν την διδακτική ικανότητα του Κυρίου Ιησού και του Αγίου Πνεύματος (Ματθαίος 23[κγ']:8,10· Ιωάννης 14[ιδ']:26· Ιωάννης 16[ιστ']:13· Α΄ Κορινθίους 14[ιδ']:26).

3. Οι διάφορες «τάξεις» του σχολείου εξεικονίζουν όλες τις ψευδείς ομάδες που αποτελούν τη θρησκευτική παγίδα του Σατανά.
4. Η αυλή του σχολείου ήταν περιφραγμένη με «πέτρινους τοίχους». Αυτό το γεγονός μου θύμισε **την αυλή των Οικοδόμων** (σελίδα 188). Τα «πέτρινα τείχη», προσφέρουν ένα αίσθημα προστασίας, αλλά, στη προκειμένη περίπτωση, είχαν γίνει τα τείχη μιας φυλακής. Οι Χριστιανοί δεν στηρίζουν τις ελπίδες τους για προστασία σε ανθρωποποίητα οχυρώματα, αλλά **στο Θεό ο Οποίος τους περικυκλώνει ως «τείχος πυρός» και η δόξα Του βρίσκεται ανάμεσά τους** (Ζαχαρίας 2[β']:5).
5. Η παρουσία του «πηγαδιού» έδινε τη ψευδαίσθηση ότι η θρησκευτική αυλή του Σατανά έχει τη δυνατότητα να «ξεδιψάσει» εκείνους που διψούν για αλήθεια. **Ο Ιησούς, είναι η μόνη Πηγή Αληθείας.** Στη πραγματικότητα, **Αυτός είναι η Αλήθεια!** Μόνο Αυτός μπορεί να δώσει στους διψασμένους να πούν από το αληθινό νερό της ζωής. Όποιος πει από το νερό που δίνει ο Ιησούς σ' εκείνους που ομολογούν ότι **Αυτός είναι ο Κύριος** (ΓΧΒΧ - Ρω-

μαίους 10[ι´]:9,13), δεν θα διψάσει ξανά στον αιώνα, και το νερό που θα πιεί θα γίνει μέσα του/της ‘πηγή ύδατος αναβλύζοντος εις ζωήν αιώνιον’ (Ιωάννης 4[δ´]:7-15). Το Αληθινό Νερό που δίνει ο Ιησούς και ξεδιψάνε εκείνοι που πιστεύουν σ’ Αυτόν, είναι το Πνεύμα το Άγιο (Ιωάννης 7[ζ´]:37-39).

6. Τα «**δένδρα**» συμβολίζουν ανθρώπους (Ματθαίος 3[γ´]:8,10· Ησαΐας 61[ξα´]:3· Ιερεμίας 17[ιζ´]:7,8). Τα «**υψηλά δένδρα**» συμβολίζουν ανθρώπους σε **υψηλές θέσεις** (Δανιήλ 4[δ´]:10,22· Ιεζεκιήλ 31[λα´]:8·). Το γεγονός ότι δεν ήταν καρποφόρα δένδρα, σημαίνει ότι δεν είναι αναγεννημένοι Χριστιανοί (Ιούδας 12). Επομένως, δεν είναι σωσμένοι, ούτε και βρίσκονται υπό την εύνοια του Θεού (Ματθαίος 3[γ´]:8,10).

Ο λόγος για τον οποίο ήταν ευκάλυπτοι, μπορεί να εξηγηθεί από την Ελληνική μας γλώσσα. Η λέξη «Ευκάλυπτος» αποτελείται από δύο λέξεις:

α) από τη λέξη «ΕΥ», που σημαίνει «καλό», και

β) από τη λέξη «ΚΑΛΥΠΤΟΣ», που σημαίνει, «εκείνος που καλύπτει». Εξεικονίζουν άτομα τα οποία οι ακόλουθοί τους τους εμπιστεύονται και τους εξυψώνουν ως επισκιάζοντας. Μόνο ο Κύριος Ιησούς είναι η κεφαλή και το Κάλυμμα της Εκκλησίας Του!

7. Εκείνοι που ακολουθούν τον Αληθινό Ιησού της Βίβλου, ο Οποίος είναι ο Άγιος των αγίων του Δανιήλ 9[θ´]:24, πρέπει να γίνουν **αθώοι σαν τα περιστέρια** (Ματθαίος 10[ι´]:16). Εάν αυτά τα «**περιστέρια**» δεν προσηλώσουν τα μάτια τους στον Ιη-

σού, εάν δεν παραμείνουν πάνω στην «Οδό», θα κινδυνεύσουν να παραπλανηθούν και να πέσουν μέσα στη θρησκευτική παγίδα του σατανά η οποία φαίνεται τόσο «Χριστιανική»! Μόλις πέσουν εκεί, η «Θρησκεία» θα τους φέρει στο σημείο να ξεχάσουν τον Ιησού --- την πρώτη τους αγάπη (Αποκάλυψις 2[β´]:4). Εάν αυτό συμβεί, θ’ αρχίσουν να εμπιστεύονται, να αποβλέπουν, και να ακολουθούν τους συμβολικούς «υψηλούς Ευκάλυπτους». Σαν τα παραπλανημένα «περιστέρια» θα χτίζουν τις φωλιές τους και θα προσπαθούν να αναθρέψουν τους νεοσσούς τους μέσα σε ένα φαινομενικά «Χριστιανικό» περιβάλλον, **κάτω από την επίβλεψη (τη σκιά) των «υψηλών ευκαλύπτων»**. Αποβλέποντας στην αρχηγία τους, θα πιστεύουν ότι αυτοί μπορούν να τους καλύψουν ή και να τους προστατεύσουν από τον υπερφυσικό εχθρό του ανθρωπίνου γένους. Αυτός ο τρόπος σκέψεως απεδείχθη εσφαλμένος από τα θύματα που είδα πάνω στο τσιμεντένιο πάτωμα της αυλής. Οι ευκάλυπτοι ήταν ανίκανοι να τα προστατεύσουν. Μόνο εκείνοι που εμπιστεύονται τον Κύριο και διαμένουν κάτω από τη σκιά Του θα βρουν προστασία (Ψαλμοί 91:2,4,9· 17[ιζ´]:8· 36[λστ´]:7· 57[νζ´]:1· 49[μθ´]:2).

8. Το «τσιμεντένιο» πάτωμα της αυλής αποκαλύπτει ότι η «Θρησκεία» (όχι η Εκκλησία) είναι **ανθρωποποίητη**.
9. Η παρουσία των «υδάτων» στην αυλή, δείχνει ότι η ψευδή «Χριστιανική θρησκεία» του Σατανά έχει αιχμαλωτίσει, σαν τη Βαβυλώνα την μεγάλη, πολλούς λαούς και όχλους και έθνη και γλώσσες (Αποκάλυψις 17[ιζ´]:15). Ο Σατανάς μπορεί να «κολυ-

μπάει» ή να κινείται με μεγάλη ευκολία σε «θρησκευόμενους» ανθρώπους επειδή αυτοί δεν έχουν μια προσωπική συγγένεια με τον Θεό και γι' αυτό, δεν έχουν τη δύναμη να του αντισταθούν (Ιάκωβος 4[δ']:7· Αποκάλυψις 12[ιβ']:11). Μόνο εκείνοι που είναι πραγματικά αναγεννημένοι έχουν τη δύναμη να του αντισταθούν διότι το Πνεύμα του Χριστού κατοικεί μέσα τους και η Γραφή λέει ότι Αυτός που είναι μέσα μας είναι μεγαλύτερος από αυτόν που είναι μέσα στον κόσμο (Α' Ιωάννου 4[δ']:4· Ρωμαίους 8[η']:9-17).

10. Η παρουσία της φωλιάς του όφεως κοντά στο γραφείο του σχολείου, αποκαλύπτει ότι ο Σατανάς κατευθύνει τις διάφορες «τάξεις» του θρησκευτικού του συστήματος από τη διεύθυνσή τους.

11. Το μεγάλο φίδι συμβολίζει τον Σατανά (Αποκάλυψις 20[κ']:2). Το γεγονός ότι το άνοιγμα της σπηλιάς του φιδιού μεγάλωνε προοδευτικά, δείχνει ότι ήταν θέλημα του Θεού για μένα να μάθω **τα βάθη της «θρησκευτικής» παγίδας του Σατανά και το πώς αυτή λειτουργεί**. Ο ουράνιος Πατέρας μου δε με άφησε να παραμείνω σε άγνοια όσο αφορά τις μεθοδείες του Διαβόλου (Β' Κορινθίους 2[β']:11· Αποκάλυψις 2[β']:24· Εφεσίους 6[στ']:10,11). Και έμαθα ότι δεν μπορούμε να παίζουμε μαζί του, ούτε και με το θρησκευτικό του σύστημα **έστω και αν φαίνεται αθώο**. Αυτός είναι ο πατήρ του ψεύδους (Ιωάννης 8[η']:44), ο κύριος της απάτης, ο μεγάλος δράκος, και ο όφης ο αρχαίος, όπως τον περιγράφει η Αποκάλυψις 12[ιβ']:9. Εκεί διαβάζουμε:

«Και ερρίφθη ο δράκων ο μέγας, ο όφιος ο αρχαίος, ο καλούμενος Διάβολος και ο Σατανάς, ο πλανών την οικουμένην όλην, ερρίφθη εις την γην και οι άγγελοι αυτού ερρίφθησαν μετ' αυτού.»

12. Οι αληθινοί Χριστιανοί είναι το «αλάτι της γης» (Ματθαίος 5[ε΄]:13). Ο όφιος ο αρχαίος, ο πλανών όλη την οικουμένη, καλύπτει τον εαυτό του μέσα στο «αλάτι της γης» το οποίο είναι παγιδευμένο μέσα στη «θρησκευτική» του αυλή. **Όσο οι αληθινοί Χριστιανοί παραμένουν μέσα στις «τάξεις» του θρησκευτικού του «σχολείου» αντί να περπατούν πάνω στην «Οδό» η Οποία είναι ο Μόνος Διδάσκαλός τους (Ματθαίος 23[κγ΄]:8,9), ο Σατανάς τους χρησιμοποιεί για να καλύψει τη παρουσία του ώστε να ελκύσει και να πλανήσει κι' άλλους.** Όταν προσπάθησα να προειδοποιήσω εκείνους που βγήκαν στην αυλή για το φίδι που ενέδρευε, αυτοί με περιγελούσαν, διότι, όταν κοίταζαν γύρω τους, το μόνο που μπόρεσαν να δουν ήταν το «αλάτι της γης». Γι' αυτό το λόγο, η διαταγή «**Εξέλθετε εξ αυτής ο λαός μου**» (Αποκάλυψις 18[ιη΄]:4) πρέπει να εφαρμοσθεί όχι μόνο στο «αλάτι της γης» που είναι παγιδευμένοι μέσα στην μεγάλη Βαβυλώνα, αλλά και σ' εκείνους που είναι παγιδευμένοι μέσα στη λεγόμενη «Χριστιανική» θρησκευτική αυλή. Εάν εξέλθουν, ο Σατανάς δεν θα μπορέσει να κρυφθεί πλέον. Έτσι, η «παγίδα» που έχει στήσει κοντά στην «Οδό», θα γίνει ορατή σε όλους, και θα παραμείνει ως κατοικητήριο δαιμόνων, και φυλακή παντός ακάθαρτου πνεύματος (Αποκάλυψις 18[ιη΄]:2).

13. Η «Θρησκεία» --- **όχι η Εκκλησία** --- η συμβολική «κυρία» της θρησκευτικής αυλής του Σατανά, δηλαδή, **η «νύφη» του**, παρουσιάζεται ενώπιον των ανθρώπων σαν μια «**αθώα περιστέρα**»· αλλά, στη πραγματικότητα, είναι ένα φαρμακερό φίδι που σκοτώνει την πνευματικότητα των «αθώων περιστεριών» που την εμπιστεύονται, και **τα αφήνει κούφια και ξερά!**

Τι μεγάλη διαφορά που υπάρχει μεταξύ του Ιησού και της φιδοπεριστεράς! Ενώ ο Ιησούς «τρέφει» εκείνους που έρχονται σ' Αυτόν, η φιδοπεριστερά «τρέφει» τον εαυτό της απ' αυτούς που έρχονται σε αυτήν· έτσι, αυτή αυξάνεται και δυναμώνει.

Η ζωή εκείνων που έχουν γευθεί την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος είναι γεμάτη από Θεϊκή χαρά διότι απολαμβάνουν μια προσωπική συγγένεια και συναναστροφή (κοινωνία) μ' Αυτόν (Β' Κορινθίους 13[ιγ']:14). Από την άλλη πλευρά, ο Σατανάς προσπαθεί να δώσει, σ' εκείνους που είναι μέσα στη «παγίδα» του, μια **θρησκευτική χαρά**· αλλά, δε μπορεί να τους προμηθεύσει με μια προσωπική συγγένεια **και συναναστροφή (κοινωνία) με τον Θεό** (Α' Ιωάννου 1[α']:3 και Β' Κορινθίους 13[ιγ']:14). Επομένως, αφού δεν μπορούν να απολαύσουν τη Θεϊκή εμπειρία, έχουν μόνο «**θρησκεία**»!

Το Άγιο Πνεύμα που κατοικεί μέσα στους αναγεννημένους (Ιωάννης 14[ιδ']:17), τους κρατάει άγρυπνους στην υπηρεσία του Θεού και των συνανθρώπων τους. Τους βοηθάει να εκδηλώσουν στη ζωή τους τον καρπό **Του** ο οποίος είναι αγάπη, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια (Γαλάτας 5[ε']:22,23). Αντιθέτως, η «παγίδα» κρατάει εκείνους που πέφτουν μέσα της

απασχολημένους με εορτές, πανηγύρια, και άλλους θρησκευτικούς τύπους και έθιμα τα οποία είναι αρεστά στους ανθρώπους διότι διασκεδάζουν. Και εκείνοι που δεν έχουν μια προσωπική σχέση με τον Θεό, τις βλέπουν σαν μια ευκαιρία να εκδηλώσουν τα έργα της σαρκός τα οποία είναι μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρία, φαρμακεία, ζηλοτυπίες, μέθη, και τα τοιαύτα (Ησαΐας 1[α'] :10-18· Γαλάτας 5[ε'] :16-21). **Βρισκόμενοι απασχολημένοι με γιορτές και πανηγύρια, οι άνθρωποι δεν σκέπτονται ότι χρόνο με το χρόνο η ζωή παρέρχεται και η πλειονότητα των αιχμαλώτων μέσα στη θρησκευτική «παγίδα», συνεχίζουν να κοιμούνται μέσα στις σκοτεινές τους «τάξεις», στερούμενοι την αιώνια φωτιά του Αγίου Πνεύματος!**

Όταν η χάρη του Θεού πέσει πάνω σε κάποιους από τους αιχμαλώτους και τους φωτίσει με το Άγιο Πνεύμα, είναι σαν να τους ξυπνάει από τον ύπνο τους. Αυτό συνέβη και σε μένα. Αλλά, δυστυχώς, **όταν αυτοί μιλήσουν για την «παγίδα» σε άλλους, η φιδοπεριστέρα τους αποκόπτει, τους αφορίζει, τους διώκει μέχρι θανάτου, όπως το έκανε από τα αρχαία χρόνια στους προφήτες, στους αποστόλους, και στους μάρτυρες του Ιησού. Αυτό το κάνει διότι θέλει να τους εμποδίσει από το να ξυπνήσουν άλλους, και επίσης διότι θέλει να συνεχίσει να κυβερνά σαν βασίλισσα πάνω από τους ανθρώπους που ψάχνουν να βρουν τον Θεό για να Τον υπηρετήσουν. Ο Μόνος που αξίζει να βασιλεύει πάνω σε όλους τους αναγεννημένους τους οποίους Αυτός έκαμε βασιλείς (Αποκάλυψις 1[α'] :5,6) είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός διότι Αυτός είναι ο Άρχων των βασιλέων (Αποκάλυψις 19[ιθ'] :6· Δανιήλ 7[ζ'] :13,14). Πράγματι, υπάρχουν πολλές ομοιότητες μεταξύ της φιδοπεριστέρας του οράματός μου, εκείνης που εισήλθε στη σπηλιά του «κόκ-**

κινου φωτός», και της μεγάλης πόρνης της Αποκαλύψεως, κεφάλαια 17 [ιζ'] και 18 [ιη'].

Τέλος, θα ήθελα να κάνω μερικά σχόλια για τη «κολώνα» η οποία τροφοδοτούσε το «σχολείο» με την **ανθρωποποίη- τη ηλεκτρική ενέργεια** για να κρατάει τα φώτα αναμμένα. Η κολώνα ήταν το νεκρό κορμί ενός «δένδρου» (Ιούδας 12). Συμβολίζει εκείνους που είτε το γνωρίζουν είτε όχι, υπηρετούν τον Σατανά, και προσπαθούν να φωτίσουν τη θρησκευτική «παγίδα» του με την ανθρώπινη «σοφία» τους. Η ανθρώπινη σοφία είναι μωρία στα μάτια του Θεού (Α΄ Κορινθίους 3[γ']:19). Μια μέρα, ο Θεός θα κάψει αυτή την ανθρώπινη σοφία, και η Βαβυλώνα, η μεγάλη πόρνη, θα καταστραφεί από εκείνους που αιχμαλώτισε και πάνω από τους οποίους βασίλευσε για αιώνες (Αποκάλυψις 17 [ιζ']:16)! Το ίδιο θα συμβεί **και στις κόρες της διότι και αυτές, είναι πόρνες** (Αποκάλυψις 17[ιζ']:5)!

Κεφάλαιο Δέκα

Η Θρησκεία σκοτώνει ο Κύριος Ιησούς ζωοποιεί

Το πρώτο όνειρο για τον Φίλιππα

Ο Κύριος Ιησούς είπε, *«όταν δε έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θέλει σας ... αναγγείλει τα μέλλοντα»* (Ιωάννης 16[ιστ']:13).

Αυτά τα λόγια του Κυρίου Ιησού αναφέρονται σε **προφητεία**. «Προφητεύω» σημαίνει «προλέγω θεία εμπνεύσει τα μέλλοντα». Οι προφητείες δεν μιλούν πάντοτε για συνταρακτικά παγκόσμια γεγονότα, αλλά και για γεγονότα τα οποία πρόκειται να λάβουν χώρα στη καθημερινή ζωή των πιστών (Πράξεις 11[ια']:22,28· 21[κα']:9-14).

Η ευθύνη ενός προφήτη δεν είναι μόνο το να προλέγει μελλοντικά γεγονότα, αλλά και να υπερασπίζει την καθαρή λατρεία του αληθινού Θεού, να φέρει στο φως τα λάθη που κάνουν οι άνθρωποι όπως του τα αποκαλύπτει ο Θεός, και να τους καλεί σε μετάνοια. Γι' αυτό το λόγο, οι προφήτες δεν είναι καθόλου δημοφιλείς, και στην αρχαία εποχή πολλοί προφήτες έχασαν τις ζωές τους.

Οι προφήτες είναι ζωτικά μέλη του Σώματος του Χριστού.

Εάν κάποιος πιστεύει ότι οι αληθινοί προφήτες έχουν πάψει να υπάρχουν από τότε που η Βίβλος συμπληρώθηκε σαν ένας τόμος, ή από τότε που πέθαναν οι απόστολοι, κάνει λάθος. Εάν το Σώμα του Χριστού είχε χάσει αυτά τα μέλη του, θα ήταν σακάτικο και ατελές!

Αντίθετα από αυτό που θέλουν να πιστεύουν μερικοί άνθρωποι, ο Ζωντανός Θεός μου απέδειξε πολλές φορές ότι το Πνεύμα της αληθινής προφητείας είναι ενεργό σήμερα για να δοξάσει τον Κύριο Ιησού Χριστό (Ιωάννης 16[ιστ΄]:14). Σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο, οι προφητείες δίνονται στα διάφορα μέρη του σώματος για την οικοδομή των πιστών (Α΄ Κορινθίους 14[ιδ΄]:3).

Τώρα θα ήθελα να αναφέρω μια προσωπική πείρα που αποδεικνύει τα παραπάνω ως αληθινά. Αποδεικνύει ότι το Άγιο Πνεύμα αναγγέλλει στους προφήτες μελλοντικά γεγονότα, ότι ο Θεός είναι ζωντανός και απαντάει στις προσευχές, και ότι η εποχή των θαυμάτων δεν έχει περάσει καθώς διδάσκουν ορισμένες ομάδες. Η εμπειρία αυτή έφερε τα εξής αποτελέσματα:

- 1) Οικοδόμησε τη πίστη ενός πιστού.
- 2) Έφερε χαρά και στους δυο μας.
- 3) Δόξασε τον Κύριο Ιησού.

Επίσης, απέδειξε ότι η «Θρησκεία» --- **όχι η Εκκλησία** --- είναι ένας πνευματικός «καρκίνος» που «σκοτώνει» ενώ αντιθέτως, **ο Κύριος Ιησούς ζωοποιεί.**

Μια Δευτέρα πρωί ξύπνησα με το εξής όνειρο:

Στεκόμουν στα πελώρια βράχια μιας παραλίας. Στο πλάι μου βρισκόταν ένας νέος που πάνω από τα ρούχα του φορούσε μια μαύρη ρόμπα. Η ρόμπα σου έδινε την εντύπωση ότι αυτός είχε να κάνει με θρησκεία. Έδειχνε ότι είχε κάποια θέση ευθύνης στην εκκλησία του. Για κάποιο λόγο, δεν μπορούσα να δω το πρόσωπό του, αλλά στο πνεύμα μου ήξερα ότι ήταν ένας από τους φίλους μου. Ο νέος αυτός είχε κάποιο πνευματικό πρόβλημα και προσπαθούσα να τον βοηθήσω μιλώντας του για τον Θεό.

Μπροστά μας, η θάλασσα ήταν ήρεμη και γυαλιστερή σαν καθρέφτης. Ξαφνικά, συνέβη κάτι το παράξενο. Η θάλασσα χωρίστηκε σε πέντε παράλληλες λωρίδες, οι οποίες επεκτείνονταν σε πολλά χιλιόμετρα:

- 1) Η λωρίδα της θάλασσας που ήταν κοντά στα βράχια της παραλίας, παρέμεινε ήσυχη και ακίνητη.
- 2) Η επόμενη λωρίδα της θάλασσας άρχισε να κινείται σαν ένα ποτάμι. Κινιόταν από τα αριστερά προς τα δεξιά, και παράλληλα με τη παραλία.
- 3) Η τρίτη λωρίδα της θάλασσας παρέμεινε ήσυχη και ακίνητη.
- 4) Η τέταρτη λωρίδα της θάλασσας άρχισε να κινείται σαν ένα ποτάμι. Κινιόταν από τα δεξιά προς τα αριστερά και παράλληλα με τη παραλία.
- 5) Μετά από αυτό το «ποτάμι» η θάλασσα παρέμεινε ήσυχη και ακίνητη.

Τα δύο αντίθετα «ποτάμια» δυνάμωναν με το κάθε λεπτό που περνούσε. Συγχρόνως, δύο δυνατοί και αντίθετοι άνε-

μοι άρχισαν να φυσούν πάνω από τα δύο ρεύματα της θάλασσας, δημιουργώντας κύματα με αφρό. Τα κύματα και ο άνεμος προκάλεσαν ένα δυνατό θόρυβο. Αυτή η σκηνή μας προκάλεσε θαυμασμό! Ήταν πολύ παράξενο να βλέπεις δύο παράλληλα και αντίθετα ρεύματα με αφρισμένα κύματα να κυλούν σαν ποτάμια πάνω σε μια εντελώς ήσυχη θάλασσα.

Ξαφνικά, ένας τρίτος δυνατός άνεμος άρχισε να φυσάει επάνω μας με ορμή. Για να αποφύγω τον άνεμο, σκέφτηκα να τρέξω και να κρυφτώ πίσω από ένα βράχο που ήταν κοντά μας.

Όταν έφθασα στο βράχο, ένα δυνατό άσπρο φως γέμισε τον ουρανό και όλη την ατμόσφαιρα. Σήκωσα το κεφάλι μου να δω τη πηγή του φωτός και είδα δύο φώτα τα οποία είχαν περίπου τα τρία μέτρα ύψος. Τα δύο φώτα αιωρούντο στο μεσουράνημα, πάνω από τα δύο θαλάσσια «ποτάμια». Το πνεύμα μου αναγνώρισε αμέσως ότι τα δύο φώτα ήταν η δόξα του Πατέρα Θεού και του Υιού Του, Ιησού Χριστού.»

Σ' αυτό το σημείο ξύπνησα. Το πνεύμα μου ήξερε ότι αυτό το όνειρο ήταν προφητικό. Κατάλαβα ότι θα συναντούσα κάποιον ο οποίος θα χρειαζόταν τη βοήθειά μου για κάποιο πνευματικό του πρόβλημα. Ήξερα ότι θα επρόκειτο για κάποιον γνωστό μου, για κάποιο φίλο μου, αλλά, δεν ήξερα το ποιος θα ήταν αυτός διότι στο όνειρο δε μπόρεσα να δω το πρόσωπό του. Αλλά, δεν μπορούσα να καταλάβω το γιατί κινιόταν η θάλασσα με ένα τόσο παράξενο τρόπο!

Τέσσερις ημέρες αργότερα, τη Παρασκευή το πρωί, ξύπνησα με το ίδιο όνειρο. Τώρα ήμουν εντελώς σίγουρος ότι το όνειρο ήταν προφητικό και ότι πολύ σύντομα θα συνα-

ντούσα αυτόν τον φίλο μου, διότι στη Γένεση 41[μα΄]:32, διαβάζουμε:

«Το δε ότι εδευτερώθη το ενύπνιον ... δις, φανερόναι ότι το πράγμα είναι αποφασισμένον παρά του Θεού, και ότι ο Θεός θέλει ταχύνει να εκτελέση αυτό.»

Το ίδιο βράδυ, ο Φίλιππος, ένας καλός μου φίλος, μου τηλεφώνησε από το Βανκούβερ και με ρώτησε αν θα μπορούσε να μας επισκεφθεί στο Πάουελ Ρίβερ. Ήμουν πολύ χαρούμενος που θα ερχόταν.

Τον Φίλιππο τον είχα συναντήσει περίπου μία εβδομάδα μετά από την αποκοπή μου από τους Μάρτυρες του Ιεχωβά. Σαν ένα πρώην μέλος της επιτροπής, είχα ακόμη το κλειδί της Αίθουσας της Βασιλείας, το οποίο είχα ξεχάσει να τους το επιστρέψω. Έτσι, τη Κυριακή μετά την αποκοπή μου, η σύζυγός μου κι' εγώ αποφασίσαμε να πάμε στην Αίθουσα Βασιλείας λίγο πιο νωρίς από συνήθως, ώστε να παραδώσω το κλειδί στον πρώτο πρεσβύτερο που θα ερχότανε να ανοίξει τις πόρτες. Όταν φθάσαμε εκεί, είδαμε ένα νεαρό κύριο να στέκεται δίπλα στην πόρτα της Αίθουσας. Μας χαμογέλασε και μας συστήθηκε. Ήταν ο Φίλιππος.

Ο Φίλιππος δεν ήταν Μάρτυρας του Ιεχωβά. Μας εξήγησε ότι δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε έλθει στο Βανκούβερ. Επίσης, μας είπε ότι όταν δούλευε σε κάποια πόλη της βορείου Βρετανικής Κολομβίας, έψαχνε να βρει την Αλήθεια. Μου είπε ότι είχε μια παράξενη εμπειρία. Σαν σε κάποιο όραμα, μια φωνή του είπε να πάει στο Βανκούβερ, να βρει την Αίθουσα Βασιλείας των Ελλήνων Μαρτύρων του Ιεχωβά, να σταθεί έξω από τη πόρτα, και να προσκολληθεί στο πρώτο άτομο που θα έλθει στην Αίθουσα. Και «συνέβη» αυτό το άτομο να είμαι εγώ.

Ο Φίλιππος κι' εγώ μελετήσαμε την Βίβλο για πολλούς μήνες. Αλλά, έφθασε ο καιρός που η οικογένειά μου κι' εγώ μετακομίσαμε στο Πάουελ Ρίβερ, περίπου πέντε ώρες μακριά από το Βανκούβερ, και ο Φίλιππος μετακόμισε σε κάποια πόλη του ανατολικού Καναδά. Έτσι, χάσαμε την επαφή μας για πολλά χρόνια.

Όταν, με την χάρη του Θεού, συναντηθήκαμε ξανά, ο Φίλιππος ήταν παντρεμένος και με παιδιά. Επίσης, είχε γίνει μέλος μιας «Χριστιανικής» λεγόμενης θρησκείας η οποία διδάσκει ότι η σωτηρία είναι κάτι το οποίο ένας μπορεί να λάβει εκτελώντας τα έργα του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης και όχι ότι είναι δώρο Θεού προς αυτούς που πιστεύουν στον Κύριο Ιησού Χριστό (Εφεσίους 2[β']:8,9). Ο Φίλιππος ήταν ένας καλός και ευγενικός κύριος. Όταν μου τηλεφώνησε την Παρασκευή το βράδυ, δεν μου πέρασε καθόλου από το μυαλό ότι ίσως αυτός να ήταν ο «άγνωστος φίλος» του ονείρου. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι ο Φίλιππος είχε κάποιο πνευματικό πρόβλημα.

Το απόγευμα της επόμενης ημέρας, ο Φίλιππος ήλθε στο Πάουελ Ρίβερ και περπατήσαμε προς τη λίμνη η οποία ονομάζεται Πάουελ Λέικ. Η λίμνη Πάουελ είναι μια από τις πιο μεγάλες και όμορφες λίμνες που υπάρχουν στη περιοχή του Πάουελ Ρίβερ, και η οποία είναι μόνο δέκα λεπτά περπάτημα από το εστιατόριό μας το οποίο ονομάζεται Γρανάδα. Καθώς περπατάγαμε προς τη λίμνη, ο Φίλιππος σταμάτησε και με ρώτησε:

«Πες μου, Κώστα, είχες καμιά νέα αποκάλυψη από τον Κύριο τώρα τελευταία; Μήπως είχες κάποιο λόγο σοφίας ή κάποια πνευματική εμπειρία;»

Ο Φίλιππος ήξερε ότι το Πνεύμα της προφητείας λειτουργεί μέσα μου από καιρό σε καιρό.

«ΝΑΙ!» του απάντησα, «Αλλά, επειδή αυτή η περίπτωση δεν έχει εκπληρωθεί ακόμα, δεν μπορώ να ...»

Ο Φίλιππος με διέκοψε! Ήθελε να του εξηγήσω την περίπτωση είχε μεγάλο ενδιαφέρον. Έτσι, έσκυπα κάτω στη γη, έπιασα στα χέρια μου μια μυτερή πέτρα, και άρχισα να του εξηγώ το όνειρο που είχα δει δύο φορές αυτή την εβδομάδα, σχεδιάζοντας με την πέτρα πάνω στο χώμα του δρόμου το σχήμα της ακτής, και τις κινήσεις των δύο αντίθετων θαλάσσιων «ποταμών». Αυτός άκουγε με μεγάλη προσοχή. Όταν τελείωσα την περιγραφή, με ρώτησε:

«Ωστε δεν είδες το πρόσωπο του φίλου σου;»

«ΟΧΙ!» του απάντησα.

«Πως θα ξέρεις σε ποιον θα πρέπει να μιλήσεις ώστε να τον βοηθήσεις πνευματικώς;»

«Αυτά τα πράγματα κατευθύνονται από το Πνεύμα του Κυρίου!» του απάντησα. «Το μόνο που πρέπει να κάνω, είναι να περιμένω για να τον φέρει εδώ ο Κύριος!»

Αμέσως μετά από αυτή την απάντηση, ο Φίλιππος άλλαξε κουβέντα και δεν μιλήσαμε ξανά για το όνειρό μου εκείνο το βράδυ.

Το μεσημέρι της επόμενης ημέρας, της Κυριακής, ο Φίλιππος κι' εγώ καθόμαστε στο εστιατόριό μου. Ξαφνικά, ο Φίλιππος πετάχτηκε όρθιος και με ένα σοβαρό ύφος, μου είπε:

«Κώστα, χρειάζομαι τη βοήθειά σου! Έχω πρόβλημα!»

«Φίλιππα,» του είπα, «πες μου το πρόβλημά σου, και εγώ, εάν μπορώ να κάνω κάτι για να σε βοηθήσω, θα το κάνω. Εάν το πρόβλημά σου είναι πέραν ανθρώπινης βοήθειας, τότε, θα προσευχηθούμε και οι δυο μας στον Θεό· είμαι σίγουρος ότι Εκείνος θα σε βοηθήσει.»

Αποφασίσαμε να φύγουμε από το εστιατόριο για να πάμε να συζητήσουμε το πρόβλημά του σε κάποιο ήσυχο μέρος. Καθώς οδηγούσαμε, ο Φίλιππος άρχισε να εξηγεί:

«Κώστα, έχω μεγάλο πρόβλημα. Υποφέρω από ένα πνευματικό ‘καρκίνο.’»

«Τι εννοείς;» τον ρώτησα.

«Κώστα,» συνέχισε εκείνος, «έγινα Χριστιανός από τότε που μελετήσαμε μαζί την Αγία γραφή, και έχω παραμείνει Χριστιανός μέχρι σήμερα. Πηγαίνω στην εκκλησία· είμαι διάκος· έχω μια Χριστιανική οικογένεια· κηρύττω σε άλλους για την βασιλεία του Θεού. Πραγματικά, έχω αφιερώσει τη ζωή μου στον Θεό. Αλλά, τώρα τελευταία, υποφέρω από αμφιβολίες. Αμφιβάλλω αν ζει ο Θεός. Υπάρχει Θεός; Ποτέ δεν είχα μια υπερφυσική εμπειρία. Ποτέ δεν είδα κάποιο θαύμα για να με βοηθήσει να πιστέψω ότι ο Θεός ζει. Όταν προσεύχομαι, νιώθω ότι μιλάω στον αέρα. Ποτέ δεν μου έχει απαντήσει ο Θεός. Εάν ήτανε ζωντανός, δεν θα έπρεπε να μου μιλάει όπως του μιλάω και εγώ; Αυτές οι αμφιβολίες μου τρώνε τη πίστη σαν καρκίνος. Νιώθω ότι η πίστη μου πεθαίνει και ήλθα σ’ εσένα με την ελπίδα ότι θα μπορέσεις να με βοηθήσεις.»

Τα όνειρα που μου έδωσε ο Κύριος εκείνη την εβδομάδα, άρχισαν να κάνουν νόημα. Όμως, με ποιο τρόπο θα δοξαζόταν ο Πατέρας και ο Υιός Του στο μυαλό του φίλου μου; Πως θα έλαμπε η δόξα του Θεού στη μαραμμένη ψυχή του;

Οδηγώντας, φθάσαμε σε μια ωραία ακρογιαλιά του Πάουελ Ρίβερ που λέγεται Οκόβερ (Okeover Arm). Εκεί, καθίσαμε σε κάτι βραχάκια, και μιλήσαμε για το πρόβλημά του επί έξι ώρες. Συζητήσαμε για τη δημιουργία έναντι της θεωρίας της εξελίξεως, ελπίζοντας ότι οι σκέψεις μου επ' αυτού του ζητήματος θα τον βοηθούσε να καταλάβει ότι ο Θεός υπάρχει. Αλλά, μάταια δαπανήσαμε όλες αυτές τις ώρες! Ο Φίλιππος είχε φθάσει στο σημείο να μην ενδιαφέρεται πλέον για ανθρώπινες, λογικές εξηγήσεις. Αυτό που ζητούσε ήταν μια 'ζωντανή μαρτυρία' της υπάρξεως του Θεού. «Ίσως,» είπε ο Φίλιππος, «ο Θεός να υπήρξε κάποτε στο παρελθόν, και, αφού δημιούργησε όλα όσα υπάρχουν, πέθανε! Ίσως γι' αυτό δεν απαντάει στις προσευχές μου.» Και μετά είπε, «Εάν δεν γευθώ τη πραγματικότητα της υπάρξεως του Θεού σήμερα, εάν δεν δω κάποιο θαύμα, θα σταματήσω να ονομάζομαι Χριστιανός!»

Κατά τη διάρκεια της σοβαρής μας συζητήσεως, είδα ότι η «Θρησκεία» την οποία είχε υπηρετήσει για χρόνια, τον είχε ξεράνει πνευματικά! Η φιδοπεριστέρα τον είχε αποδεκατίσει για να τραφεί εκείνη, αλλά, ήταν ανίκανη να ταΐσει εκείνον! (Διάβασε τη Σημείωση Γ, σελίδα 305: 'Πρέπει οι Χριστιανοί να δίνουν το δέκατο;') Ήταν ανίκανη να τον βοηθήσει να γευθεί τον Θεό μέσω μιας προσωπικής εμπειρίας. Τον είχε αδειάσει από πίστη. Ήταν έτοιμος να πεθάνει ξεψυχούσε! Τώρα, μόνο η αληθινή «Περιστέρα» του Θεού η οποία κατοικεί μέσα σ' εκείνους που πιστεύουν στον Αληθινό Ιησού της Γραφής, θα μπορούσε να τον βοηθήσει (Μάρκος 1[α']:10· Ιωάννης 14[ιδ']:15-17).

Μετά από την εξάωρη συζήτησή μας, κατάλαβα ότι ο Φίλιππος δεν μπορούσε να βοηθηθεί από ανθρώπους αλλά μόνο από τον Θεό μέσω ενός θαύματος, μέσω μιας υπερφυσικής επίδειξης της δυνάμεώς Του! Έτσι, του είπα:

«Φίλιππα, εγώ δεν είμαι Θεός· ούτε και έχω το χάρισμα των θαυμάτων. Αυτό που ζητάς, μόνο ο Θεός μπορεί να στο δώσει. Ο Θεός είναι ένας καλός Πατέρας ο Οποίος ενδιαφέρεται για τη πνευματική κατάσταση των παιδιών Του. Η Βίβλος λέει, ‘Ότι εάν ομολογήσης δια του στόματός σου τον Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδία σου ότι ο Θεός ανέστησεν αυτόν εκ νεκρών, θέλεις σωθή’ (Ρωμαίους 10[ι’]:9). Εάν είσαι σωσμένος, ο Θεός θα σου δώσει εκείνο που χρειάζεσαι για να κρατηθείς πνευματικά ζωντανός. Γι’ αυτό, συνιστώ να πάμε αμέσως στο σπίτι, να πέσουμε και οι δυο μας στα γόνατα, και να προσευχηθούμε στον Θεό. Ας Του ζητήσουμε να σου δώσει αυτό που χρειάζεσαι. Ο Ιησούς είπε, ‘Έως τώρα δεν ζητήσατε ουδέν εν τω ονοματί μου αιτείτε και θέλετε λαμβάνει, **δια να ήναι πλήρης η χαρά σας.**’ (Ιωάννης 16[ιστ’]:24). Αυτός συμφώνησε.

Καθώς οδηγούσαμε προς το σπίτι, φθάσαμε σε ένα σημείο του δρόμου από όπου άρχιζε ένας μικρός χωματόδρομος ο οποίος σε έφερνε κάτω στη θάλασσα, σε μια παραλία με μια απίθανη θέα. Το μέρος αυτό ονομάζεται Ντίνερ Ροκ. Χωρίς να το είχα προμελετήσει, έστριψα το τιμόνι μου προς τα εκεί και οδήγησα μέχρι τη θάλασσα. Θέλησα να δείξω στον απογοητευμένο φίλο μου αυτό το τόσο ωραίο μέρος.

Όταν φθάσαμε στο τέλος του δρόμου, αφήσαμε το αυτοκίνητο στην πλατεία, και βαδίσαμε προς τα βράχια της παραλίας. Μόλις σταθήκαμε πάνω στα βράχια, αναγνώρισα το

μέρος του ονείρου μου! Ήταν σαν να ζούσα ξανά το όνειρό μου για τρίτη φορά! Χωρίς αμφιβολία, αυτό ήταν το μέρος που είχα δει στο όνειρό μου, και μάλιστα στεκόμουν πάνω σ' αυτά τα βράχια με έναν φίλο μου ο οποίος είχε ένα πνευματικό πρόβλημα, και προσπαθούσα να τον βοηθήσω!!!

Αμέσως πήρα κουράγιο. Ίσως τώρα, σ' αυτό το μέρος, ο Κύριος θα έδινε στο Φίλιππα την απόδειξη ότι υπάρχει. Ίσως εδώ θα έβλεπε ο Φίλιππος τη δόξα του Πατρός και του Υιού με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Όμως με ποιο τρόπο; Σιωπηλά, παρακάλεσα τον Κύριο να ανοίξει την καρδιά και το μυαλό του Φίλιππα για να μπορέσει να δει την ύπαρξη του Δημιουργού του!

Συζήτησα με τον Φίλιππα για άλλη μισή ώρα χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Τώρα, ήμουν απογοητευμένος και κουρασμένος. Δεν είχα τι άλλο να του πω. Είχα εξαντλήσει όλες μου τις ιδέες. Ο φίλιππος δεν μπορούσε να βοηθηθεί με λόγια, και γι' αυτό ζήτηγα σημείο!

Ο Φίλιππος κάθισε σε κάποιο βράχο. Παρέμενε σιωπηλός και αποκαρδιωμένος. Κατόπιν, κάθισα κάτω κι' εγώ. Παρέμεινα σιωπηλός και αποκαρδιωμένος. Κοιτούσαμε τη θάλασσα που απλωνόταν μπροστά μας, γυαλιστερή και ήρεμη σαν λάδι. Και οι δυο μας είχαμε πέσει σε βαθιές σκέψεις. Γύρω μας είχε απλωθεί μια τέλεια ησυχία. Δεν κουνιόταν ούτε φύλλο. Τότε βρήκα την ευκαιρία να προσευχηθώ ξανά στον Θεό σιωπηλά:

«Πατέρα μου, δεν μπορώ να βοηθήσω το φίλο μου. Εάν τον έχεις σώσει, τότε, Εσύ θα τον βοηθήσεις. Σε παρακαλώ Πατέρα, δείξε του τη δύναμή σου. Δείξε του ότι υπάρχουν και ότι ενδιαφέρεσαι για τα παιδιά σου. Εάν αυτός εδώ εί-

ναι ο τόπος που μου έδειξες στον ύπνο μου, εάν αυτή είναι η κατάλληλη ώρα, εάν ο Φίλιππος είναι το πρόσωπο που πρέπει να βοηθηθεί, τότε, Εσύ και ο Υιός σου πρέπει να δοξαστείτε μέσα στο μυαλό του τώρα. Σε παρακαλώ, δώσε του ένα σημείο.»

Σ' αυτό το σημείο της προσευχής μου άκουσα την απαλή φωνή του Θεού να μου μιλάει στο μυαλό λέγοντας:

«Τι θέλεις να κάνω, Κώστα;»

Το πνεύμα μου πλημμύρησε από την ειρήνη του Θεού.

«Πατέρα,» είπα σιωπηλά, «χθες το απόγευμα, όταν ο Φίλιππος κι' εγώ περπατούσαμε προς τη λίμνη, του εξήγησα το όνειρο που μου έδωσες. Του ζωγράφισα πάνω στο χώμα της γης το σχήμα της παραλίας πάνω στην οποία αυτός κι' εγώ βρισκόμαστε τώρα. Επίσης, του σχεδίασα τις κινήσεις των δύο αντίθετων θαλασσιών «ποταμών». Θεέ του Ισραήλ, σε παρακαλώ, κάνε τη θάλασσα να κινηθεί ενώπιόν μας όπως κινήθηκε στο όνειρό μου, για να δει ο Φίλιππος και να πιστέψει ότι Εσύ ζεις. Εσύ άνοιξες την Ερυθρά Θάλασσα για να περάσει ο λαός σου. Βεβαίως Εσύ έχεις τη δύναμη να κινήσεις τη θάλασσα με τον τρόπο που μου έδειξες στο όνειρό μου ...»

Καθώς προσευχόμουν, η θάλασσα άρχισε να κινείται! Μπροστά στα μάτια μου είδα την θάλασσα να χωρίζεται σε πέντε μέρη: Σε τρία μέρη που παρέμειναν ακίνητα, και σε δύο μέρη που, σαν δύο αργά κινούμενα ποτάμια, άρχισαν να ρέουν προς δύο αντίθετες και παράλληλες κατευθύνσεις!

Μέσα στη τέλεια ησυχία του περιβάλλοντος, άκουσα τη φωνή μου να βγαίνει από το στόμα μου σαν κεραυνός:

«Φίλιππα! Η θάλασσα! Το νερό! Κοίτα!»

Ο Φίλιππος αναπήδησε! (Είμαι σίγουρος ότι τον φόβισα). Έριξε μια ματιά γύρω του σαν να έψαχνε για κάποια βάρκα. Δεν πρόσεξε το νερό.

«Τι τρέχει, Κώστα;» με ρώτησε.

«Φίλιππα,» του φώναξα, «κοίτα! Η θάλασσα κινείται! Κινείται!»

Ο Φίλιππος κοίταξε το νερό. Αυτή τη φορά είδε τα δύο αντίθετα ρεύματα του νερού να κινούνται αργά μα σταθερά.

«Βρε!» είπε ο Φίλιππος, «Η θάλασσα κινείται!»

Μετά από αυτά τα λόγια, παραμείναμε σιωπηλοί. Στεκόμαστε πάνω στα βράχια της παραλίας βλέποντας τη δύναμη του Θεού του Ισραήλ καθώς Αυτός χώρισε τη θάλασσα σε πέντε μέρη και έκανε τα δύο να κινούνται σαν δύο ποτάμια τα οποία έτρεχαν προς δύο αντίθετες κατευθύνσεις. Στεκόμαστε κατάπληκτοι και παρατηρούσαμε τα δύο ποτάμια, η ροή των οποίων δυνάμωνε περισσότερο με το κάθε λεπτό που περνούσε!

Καθώς κοιτούσαμε το θέαμα, σηκώθηκαν δύο αντίθετοι άνεμοι! Ο ένας άνεμος άρχισε να φυσάει από τα αριστερά προς τα δεξιά, πάνω από το πρώτο «ποτάμι», και ο άλλος άνεμος άρχισε να φυσάει από τα δεξιά προς τα αριστερά πάνω από το δεύτερο «ποτάμι». Οι δύο δυνατοί και αντίθετοι άνεμοι προκάλεσαν μεγάλα κύματα, τα οποία άφριζαν,

πάνω στα δύο θαλάσσια «ποτάμια». Τα άλλα τρία μέρη της θάλασσας παρέμειναν ακίνητα και ήσυχα! Οι άνεμοι δεν τα επηρέασαν καθόλου!

Αυτή δεν είναι μια αληθινή φωτογραφία του θαύματος. Ο συγγραφέας παρουσιάζει το γεγονός από μνήμης· αλλά, αυτή είναι η πραγματική τοποθεσία όπου το θαύμα έλαβε χώρα.

Ξαφνικά, σηκώθηκε ένας τρίτος άνεμος ο οποίος άρχισε να φυσάει προς το μέρος μας. Ούτε αυτός ο άνεμος επηρέασε τα τρία ήσυχα μέρη της θάλασσας. Ο Φίλιππος μου είπε ότι στο παρελθόν είχε προβλήματα με τα πνευμόνια του και ότι δεν μπορούσε ν' αντέξει τον αέρα που φυσούσε επάνω μας. Κοίταζε τριγύρω για να βρει κάτι που θα μπορούσε να τον προστατεύσει από τον άνεμο. Όταν είδε τον μεγάλο βράχο (που είχα δει στο όνειρο), να βρίσκεται κοντά μας, με ρώτησε αν θα ήθελα να πάω μαζί του, για να προστατευθεί πίσω από αυτόν.

Σπεύσαμε προς τον βράχο και καθίσαμε κάτω, πίσω απ' αυτόν συζητώντας με χαρά για το θαύμα που βλέπαμε. Κάθε λίγα λεπτά, ο Φίλιππος κοιτούσε πάνω από τον βράχο. Ήθελε να δει αν τα δύο «ποτάμια» ήταν ακόμη ξεχωριστά από την υπόλοιπη θάλασσα. Ναι! Ναι! Τα «ποτάμια» είχαν παραμείνει ξεχωριστά από την υπόλοιπη θάλασσα και κυλούσαν με ορμή και με αφρισμένα κύματα! Και οι δυνατοί άνεμοι δημιουργούσαν ένα συνεχόμενο και δυνατό θόρυβο!

Εντελώς απροσδόκητα, ο Φίλιππος σηκώθηκε και, αγνοώντας τους ανέμους, περπάτησε προς τη θάλασσα χωρίς να με προσκαλέσει να πάω μαζί του. Δεν έβγαλε ούτε μία λέξη. Μόλις πήγε στην άκρη της παραλίας, σταμάτησε και κοιτούσε τη θάλασσα. Τον άφησα για λίγο μόνο του ώστε να συγκεντρώσει τις σκέψεις του. Μετά, πήγα κοντά του και τον κοίταξα στο πρόσωπο. Έκλεγε! Τα δάκρυά του, δάκρυα ανακούφισης, κυλούσαν στα μάγουλά του.

«Φίλιππα,» τον ρώτησα, «είσαι ικανοποιημένος; Έλαβες το σημείο που ζητούσες; Τι λες; Ζει ο Κύριος;»

Ο Φίλιππος δεν μπόρεσε να μου απαντήσει αμέσως απ' αυτόν τον κόμπο που υπήρχε στον λαιμό του. Όταν οι φωνητικές του χορδές συνήλθαν, με κοίταξε και μου είπε:

«Ναι, Κώστα, βλέπω το σημείο που ζητούσα. Ζει ο Κύριος! Αλλά, αυτό δεν είναι το μόνο πράγμα που με κάνει να κλαίω. Είναι και κάτι άλλο που δεν στο έχω πει μέχρι τώρα: Στην αρχή της εβδομάδας, όταν αποφάσισα να έλθω στο Πάουελ Ρίβερ, έκανα μια σιωπηλή προσευχή στον Θεό. Βλέπεις, δεν ήθελα να προσευχηθώ δυνατά, από φόβο μήπως με ακούσουν τα δαιμόνια και μου παίξουν κάποιο παιχνίδι. Όταν προσευχήθηκα, είπα:

‘Θεέ, αν υπάρχουν, εάν είσαι ζωντανός, και αν μπορείς να με ακούσεις, ο Κώστας από το Πάουελ Ρίβερ μου έχει πει ότι, από καιρό σε καιρό, Εσύ του αποκαλύπτεις πράγματα για άτομα που αυτός θα πρέπει να βοηθήσει πνευματικώς. Αλλά, σε παρακαλώ Θεέ, τώρα που πήρα την απόφαση να πάω να τον επισκεφθώ, μη του αποκαλύψεις το πνευματικό μου πρόβλημα. Και αν Εσύ θελήσεις να του δείξεις κάτι, σε παρακαλώ, κάνε μου αυτή τη χάρη: **Μη του αποκαλύψεις το πρόσωπό μου!** Μη του αποκαλύψεις το ποιος θα τον επισκεφθεί. Δεν θέλω να στεναχωριέται ο φίλος μου για μένα πριν πάω να τον δω.’

Και, θυμάσαι Κώστα; Χθες, όταν περπατούσαμε προς τη λίμνη, σε ρώτησα αν είδες το πρόσωπο του φίλου σου μέσα στην όραση, και μου απάντησες, ‘ΟΧΙ!’ Επομένως, όχι μόνο μου έδωσε ο Θεός του ουρανού ένα μεγάλο σημείο για να δω, τη θάλασσα να κινείται μπροστά στα μάτια μου όπως μου το περιέγραψες χθες, αλλά, και απάντησε στη προσωπική, στη κρυφή και σιωπηλή προσευχή μου! Δεν σου απεκάλυψε το πρόσωπό μου!!!»

Δεν υπάρχουν λόγια για να περιγράψω τη βαθιά συγκίνηση που νιώσαμε!

Την επόμενη ημέρα, ο Φίλιππος έφυγε για το Βανκούβερ, γεμάτος από χαρά που ο Κύριος τον άκουσε και τον θεράπευσε από τον πνευματικό του «καρκίνο» που του έτρωγε την πίστη. Κι’ εγώ, δοξάζω τον Κύριο τον Θεό διότι είναι Καλός και διότι απέδειξε για μια ακόμα φορά, σε ένα από τα παιδιά Του, ότι πράγματι ΖΕΙ!

Το δεύτερο όνειρο για τον Φίλιππα

Περάσανε μερικά χρόνια. Ο Φίλιππος συνέχισε να υπηρετεί (τον Θεό;) μέσα στη θρησκευτική ομάδα της εκλογής

του. Η φιδοπεριστέρα που του είχε ρουφήξει την πίστη και τον είχε αφήσει σχεδόν ξερό, συνέχισε να τον κρατάει απασχολημένο με τα διάφορα προγράμματά της, με τους νόμους της και με τα διατάγματά της. Το Πνεύμα της ελευθερίας έλειπε από την «θρησκευτική»/Χριστιανική (;) ζωή του. Ο Φίλιππος είχε ξεχάσει την «Οδό», τον «Δρόμο», που όλοι οι Χριστιανοί πρέπει να ακολουθούν.

Κάποια μέρα, ο Φίλιππος μας επισκέφτηκε ξανά στο Πάουελ Ρίβερ. Με ρώτησε αν ο Κύριος μου είχε δώσει κάποιο λόγο σοφίας, ή προφητεία που αφορούσε αυτόν. Του απάντησα αρνητικά. Δαπανήσαμε μερικές ημέρες μαζί, δουλεύοντας και μελετώντας τη Βίβλο.

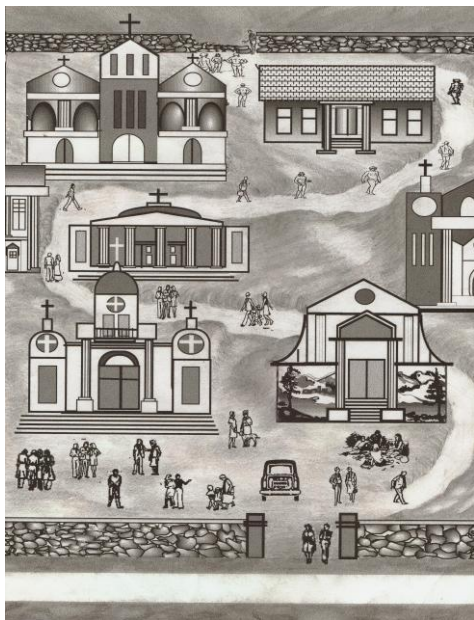
Το Σάββατο το πρωί, ενώ τρώγαμε το πρωινό μας, μου είπε ότι εκείνο το βράδυ είχε ένα παράξενο όνειρο. Μου είπε ότι είδε πως κοιμότανε στη κρεβατοκάμαρα που του είχα παραχωρήσει στο σπίτι μου, και ενώ κοιμότανε, εγώ μπήκα μέσα κρατώντας ένα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια. Τον ξύπνησα από τον ύπνο του, του είπα να τα φορέσει, και μου είπε ότι δεν τα έχει ανάγκη διότι έχει τα δικά του. Εγώ επέμενα να τα φορέσει, και του άφησα τα παπούτσια πάνω στο πάτωμα, δίπλα στο κρεβάτι του. Μετά έφυγα.

Αμέσως μετά από αυτό το όνειρο ξύπνησε, και κοίταξε στο πάτωμα να δει τα παπούτσια, αλλά αυτά δεν υπήρχαν εκεί· το όνειρο που είχε δει ήταν τόσο ζωντανό!

Όταν τελείωσε την εξιστόρηση που ονείρου του, με ρώτησε αν μπορούσα να το εξηγήσω. Χαμογελώντας, τον κοίταξα και του είπα ότι γνώριζα την ερμηνεία του ονείρου του. Του είπα ότι τη γνώριζα διότι ο Ζωντανός Θεός μας, ο οποίος προσκαλεί τους ανθρώπους να έλθουν στον Αληθινό Ιησού της Γραφής και στην ελευθερία, την ίδια βραδιά,

μου είχε δώσει κι' εμένα ένα όνειρο για τον Φίλιππα! Το όνειρό μου είχε ως εξής:

«Οδηγούσα πάνω σε ένα στενό και ίσιο δρόμο. Μέσα στο αμάξι μου ήταν ο Φίλιππος, και δύο συγγενείς μου. Η θάλασσα ήταν στη δεξιά πλευρά του δρόμου.

Ξαφνικά, στην αριστερή πλευρά του δρόμου, είδαμε μια μεγάλη πέτρινη μάντρα, η οποία περιέκλειε μια πολύ μεγάλη αυλή. Η δε πόρτα ήταν τόσο μεγάλη ώστε μου επέτρεψε να στρίψω το τιμόνι μου και να οδηγήσω μέσα στην αυλή. Όταν σταματήσαμε, είδαμε πολλές εκκλησίες και μία από τις συγγενείς μου με ρώτησε:

‘Κώστα, γιατί σταμάτησες εδώ; Έχουμε ακόμα πολύ δρόμο μπροστά μας.’

‘Σταμάτησα εδώ μόνο για λίγα λεπτά!’ της απάντησα. ‘Θέλω να δείξω κάτι στον Φίλιππα.’

Καθώς ο Φίλιππος κι' εγώ προχωρήσαμε μέσα στην αυλή, οι δύο συγγενείς μου παρέμειναν στην εξώπορτα.

Κοιτάξαμε γύρω μας. Υπήρχε πολύς κόσμος στην αυλή, άνδρες, γυναίκες, και παιδιά. Η ατμόσφαιρα ήταν πολύ φιλική και εποικοδομητική. Ο κόσμος είχε χωρισθεί σε διάφορες ομάδες, και καλοπερνούσαν. Άλλοι προσευχόντουσαν, άλλοι έψηναν σε ψησταριές και έτρωγαν, άλλοι αστειευόντουσαν και γελάγανε, και άλλοι απλώς συζητούσαν.

Τα θρησκευτικά κτήρια ήταν χτισμένα κάπως πιο μακριά από τη μάντρα. Ο Φίλιππος και εγώ περπατήσαμε προς αυτά. Στους εξωτερικούς τοίχους ενός κτηρίου υπήρχαν ωραίες ζωγραφισμένες εικόνες. Σταματήσαμε για να τις θαυμάσουμε. Τι ωραίο μέρος που ήταν! Όλα ήταν τόσο όμορφα, τόσο καλά οργανωμένα, τόσο ειρηνικά και γαλήνια!

Συνεχίσαμε να περπατάμε προς το πίσω μέρος της αυλής, ακολουθώντας ένα μονοπάτι το οποίο είχε πολλές στροφές καθώς περιτύλιγε τα διάφορα κτήρια. Στο διάβα μας αυτό, δεν είμαστε μόνοι μας· υπήρχαν κι' άλλοι που είχαν πάρει το ίδιο μονοπάτι.

Παρατηρήσαμε ότι το μονοπάτι γινόταν όλο και πιο ανηφορικό. Το περπάτημά μας γινόταν πιο δύσκολο και πιο κουραστικό με το κάθε λεπτό που περνούσε. Για να κάνουμε το επόμενο βήμα, χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια.

Μετά, συνέβη κάτι το παράξενο: Καθώς ανηφορίζαμε, αρχίζαμε να χάνουμε τα ρούχα μας! Ξαφνικά, έχασα τα παπούτσια μου! Έκανα ακόμη ένα βήμα και έχασα τις κάλτσες μου! Απλούστατα, εξαφανίστηκαν και συνέχισα να περπατώ ξυπόλυτος! Όταν έκανα ακόμα μερικά βήματα, το παντελόνι μου έγινε ένα κοντό σορτς! Έκανα ακόμα μερικά βήματα, και έχασα το πουκάμισο! Από τη μέση και πά-

νω, παρέμεινα γυμνός! Ώσπου να φτάσουμε στο πίσω μέρος της αυλής, ο περισσότερος κόσμος, είχε απογυμνωθεί εντελώς!

Έριξα μια ματιά στον πέτρινο φράχτη και παρατήρησα ότι ένα μέρος του είχε γκρεμιστεί. Αυτό το άνοιγμα του τοίχου, επέτρεπε στους ανθρώπους να πηδήσουν έξω, πάνω στη πλαγιά ενός βουνού.

Μπροστά από το γκρέμισμα του τοίχου, στεκόταν ένας φύλακας ο οποίος δεν επέτρεπε σε κανέναν να βγει έξω, εκτός και αν του έδιναν χρήματα. Πολλοί απ' αυτούς του έδιναν όλα τα χρήματα που είχαν, και γυμνοί πηδούσαν έξω για να ανέβουν πάνω στο όρος. Του έδιναν τα χρήματά τους χωρίς να παραπονιούνται, διότι το να βρεθούν πάνω σ' αυτό το όρος ήταν η μεγαλύτερη επιθυμία της ζωής τους. Φθάνοντας εκεί θα έδειχνε ότι είχαν φθάσει στο υψηλότερό τους επίπεδο εξάχνισης και πνευματικότητας.

Κοίταξα στη πλαγιά του όρους και είδα ναούς και ερείπια ειδωλολατρικών ναών της αρχαιότητας!

Επίσης είδα τους γυμνούς ανθρώπους οι οποίοι είχαν κάνει το όρος κατοικητήριό τους, να είναι σε ομάδες διαφόρων μεγεθών. Είδα μερικούς απ' αυτούς να σκύβουν, να γεμίζουν τις χούφτες τους με μαύρη λάσπη, και να πασαλείβουν μ' αυτή τα γυμνά κορμιά τους! Και επειδή δεν υπήρχε νερό πάνω σ' αυτό το όρος, θα ήταν αδύνατο γι' αυτούς να ξεπλύνουν τη λάσπη που είχε κολλήσει πάνω στα βρωμερά τους σώματα!

Πλησίασα το φύλακα που στεκόταν μπροστά από τον τοίχο και τον επιτίμησα που μάζευε χρήματα από τους ανθρώπους και μάλιστα προσπαθούσε να τους κρατήσει και τα ρέστα! Ωωω!!! Ήμουν **τόσο** θυμωμένος μαζί του όταν τον είδα να τους εμπορεύεται με απάτη!!

Ενώ λογομαχούσα μαζί του, μου έδειξε μια φωτογραφία φημισμένων ανθρώπων. Αυτό το έκανε για να με εντυπωσιάσει από το γεγονός ότι η θρησκεία του υποστηρίζονταν από ανθρώπους υψηλών κοινωνικών θέσεων αλλά, αυτό δε με εντυπωσίασε. Μετά μου είπε να κοιτάξω στο πίσω μέρος της φωτογραφίας. Τη γύρισα, και είδα ένα υψηλό βουνό και ένα ποτάμι που κυλούσε γοργά. Πραγματικά, είδα το ποτάμι να κυλά πάνω στη φωτογραφία! Ο φύλακας μου

χαμογέλασε. Ήθελε να με εντυπωσιάσει και να μου πει ότι δια μέσου του θρησκευτικού του συστήματος, θα μπορούσα να πάω στο βουνό από το οποίο πηγάζει αυτό το ποτάμι.

Κατά τη διάρκεια της λογομαχίας μας, ο φίλος μου ο Φίλιππος πήδησε το γκρέμισμα του τοίχου και άρχισε να ανεβαίνει στη πλαγιά του βουνού. Για λίγα δευτερόλεπτα ένιωσα την επιθυμία να τον ακολουθήσω, ώστε να επισκεφθούμε μαζί τα ερείπια της αρχαιότητας, αλλά, ξαφνικά θυμήθηκα την «Οδό», τον Δρόμο πάνω στον οποίο ταξιδεύαμε πριν μπούμε μέσα στην αυλή. **Ωωω!!! Η αυλή μας κράτησε τόσο απασχολημένους, με όλα τα πράγματα που συνέβαιναν εκεί, που πράγματι, ξεχάσαμε τον Δρόμο τον οποίο έπρεπε να ακολουθήσουμε, και τις συγγενείς που μας περιμένανε στην εξώπορτα!**

Ξαφνικά, ένιωσα τόσο άσχημα· σκέφτηκα ότι θα έπρεπε να επιστρέψουμε στην Οδό. Δεν θα έπρεπε να χασομερήσουμε περισσότερο· καλύτερα να φωνάξω τον Φίλιππα:

‘Φίλιππα-α-α-α!’

Ο Φίλιππος δεν με άκουσε και συνέχισε να ανεβαίνει υψηλότερα. Έπρεπε να του φωνάξω ξανά με πιο δυνατή φωνή:

‘Φί-λι-ππα-α-α-α-α-α!’

Αυτή τη φορά με άκουσε! Σταμάτησε και γύρισε να με κοιτάξει. Του έκανα νόημα να γυρίσει. Αυτός άρχισε να κατεβαίνει. Όταν με ζύγωσε, είδα ότι ανάπνεε βαριά. **Ήταν πολύ, πολύ κουρασμένος!** Του θύμισα την Οδό, αυτό το στενό Δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσουμε, και τις συγγενείς που μας περίμεναν στην εξώπορτα. Του είπα ότι θα ήταν

καλύτερα να φύγουμε από αυτό το μέρος. Αυτός φάνηκε ότι μάλλον συμφώνησε.»

Όταν τελείωσα την εξιστόρηση του οράματος στον Φίλιππο, του ζήτησα να ανοίξει τη Αγία Γραφή του στο βιβλίο του Ησαΐα, κεφάλαιο 2[β'] και εδάφια 2-6. Εκεί διαβάζουμε:

«Εν ταις εσχάταις ημέραις, Το όρος του οίκου του Κυρίου θέλει στηριχθή Επί της κορυφής των ορέων, Και υψωθή υπεράνω των βουνών· Και πάντα τα έθνη θέλουσι συρρέει εις αυτό, Και πολλοί λαοί θέλουσιν υπάγει, και επει, Έλθετε, και ας αναβώμεν Εις το όρος του Κυρίου, Εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ· Και θέλει διδάξει ημας τας οδούς αυτού, Και θέλομεν περιπατήσει εν ταις τρίβοις αυτού ... Οίκος Ιακώβ, έλθετε, Και ας περιπατήσωμεν εν τω φωτί του Κυρίου.»

Αφού διαβάσαμε τα παραπάνω λόγια, τον ρώτησα:

«Τι νομίζεις ότι εξεικονίζει το 'όρος του οίκου' του Κυρίου;»

«'Το όρος' είναι η βασιλεία του Θεού,» απάντησε εκείνος. «και ο 'οίκος', είναι το μέρος που κατοικεί ο Θεός. Κάποια ημέρα, η Βασιλεία του Κυρίου θα υψωθεί πάνω από όλα τα 'όρη' και τα 'βουνά', δηλαδή, πάνω από τις μεγάλες και τις μικρές βασιλείες της γης.»

«Συμφωνώ!» του είπα. «Ποιο είναι το Όνομα της Οδού που μας οδηγεί στο όρος του Κυρίου;»

«Η Οδός που μας οδηγεί στο Πατέρα Θεό είναι μόνο Μία!» απάντησε ο Φίλιππος. «Επομένως, το Όνομα της Οδού

είναι 'Ιησούς'. Αυτός είπε, *'Εγώ είμαι η οδός ... ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα εμή δι' εμού'.*» (Ιωάννης 14 [ιδ']:6).

«Σωστά!» αποκρίθηκα. «Τώρα, ας αναλύσουμε το όραμα. Το πρώτο πράγμα που είδα, είναι ότι και οι τέσσερις ακολουθούσαμε τον ίδιο δρόμο, ή τουλάχιστον, ότι εγώ σας οδηγούσα στον ίδιο δρόμο. Αυτό εννοεί ότι όλοι μας πιστεύουμε ή θα πιστέψουμε στον Αληθινό Ιησού της Γραφής. Ενώ ακολουθούσαμε αυτό το δρόμο, παρατηρήσαμε ότι στην αριστερή πλευρά του δρόμου βρισκόταν η θρησκευτική αυλή. Το γεγονός ότι βρισκόταν στα αριστερά του δρόμου, σημαίνει ότι η 'θρησκεία' είναι κάτι που δεν ευαρεστεί τον Θεό (Ματθαίος 25[κε']:33,44).

Κατόπιν, είδαμε εκείνους που ζουν στην αυλή της θρησκευτικής αυτοκρατορίας που παρουσιάζεται ως 'Χριστιανική'. Φαινόντουσαν χαρούμενοι που εκπλήρωναν την καλή συμβουλή περί συναναστροφής (εκκλησιάσματος) που δίνεται στο Εβραίους 10[ι']:25. Εκεί, διαβάζουμε: *'μη αφήνοντες το να συνερχώμεθα ομού, καθώς είναι συνήθεια εις τινάς, αλλά προτρέποντες αλλήλους· και τοσούτω μάλλον, όσον βλέπετε πλησιάζοσαν την ημέραν.'*

Η παραπάνω συμβουλή για συναναστροφή είναι καλή. Η συναναστροφή είναι θαυμάσια· δεν αντιλέγω. Αλλά, θα πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Στη προσπάθειά του να μας αιχμαλωτίσει, ο Σατανάς μπορεί να χρησιμοποιήσει οτιδήποτε φαίνεται καλό, 'Χριστιανικό', και 'Γραφικό'. Βασικά, πριν αποφασίσουμε να συναναστραφούμε με κάποια ομάδα, θα πρέπει να κάνουμε στον εαυτό μας τις επόμενες ερωτήσεις:

α) Με ποιους, με ποια ομάδα πρέπει να συναναστρεφόμεστε;

β) Τι θα πρέπει να μας προσφέρει η συναναστροφή;

Οι απαντήσεις είναι πολύ απλές:

α) Σαν μέλη του Σώματος του Χριστού, πρέπει να συναναστρεφόμεστε με τα υπόλοιπα μέλη του Χριστού.

β) Η συναναστροφή των αγίων εποικοδομεί και προτρέπει τα μέλη του Σώματος να συνεχίζουν το περπάτημά τους πάνω στην Οδό --- δεν αιχμαλωτίζει!

Μερικές ομάδες έχουν στρέψει την προτροπή για συναναστροφή σε νόμο! Παρουσιάζουν στα μέλη τους το εδάφιο Εβραίου 10[ι']:25 σαν μια απαίτηση για σωτηρία και τους φέρνουν στο σημείο να νομίζουν ότι η συναναστροφή είναι πιο αναγκαία από το να βαδίζουν πάνω στην Οδό. Και στην πραγματικότητα, μερικές ομάδες απαγορεύουν στα μέλη τους να αναπτύξουν μια προσωπική σχέση με τον Κύριο, διότι, καθώς λένε, ο Θεός δεν ασχολείται προσωπικά με άτομα στη σημερινή εποχή. Λένε ότι ο Θεός τους κατευθύνει σαν μια ομάδα μέσω της 'Μητέρας Οργάνωσης'! **Τι διαβολικό ψέμα!** Έτσι, ο Σατανάς προσελκύει μέσα στη θρησκευτική του αυλή νέους προσήλυτους με το να τους προσφέρει 'παρέα', δηλαδή, συναναστροφή, φιλία, γλέντια μέσω θρησκευτικών εορτών και άλλων θρησκευτικών προγραμμάτων, και με αγάπη η οποία μοιάζει με Χριστιανική, αλλά, η οποία κρατάει όσο το άτομο υποτάσσεται, χωρίς γογγυσμό, κάτω από τους αρχηγούς τους, τους νόμους τους, και τα διατάγματά τους, και δέχονται τις διδασκαλίες τους δίχως να τις θέτουν υπό ερώ-

τηση έστω και αν δεν βρίσκονται σε αρμονία με την Αγία Γραφή!

Αυτό το σύστημα έχει αιχμαλωτίσει πολλούς. Πολλοί άνθρωποι μένουν ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι μόνο με το να δαπανούν τις ζωές τους μέσα στη θρησκευτική αυλή διότι εκεί βρίσκουν παρέα, φιλία, και γλέντια. Νομίζουν ότι με το να λαμβάνουν μέρος σε τέτοια θρησκευτικά προγράμματα και δραστηριότητες, ή με το να πηγαίνουν απλώς στην εκκλησία, εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους για λατρεία προς τον Θεό. Όμως, πολλά από αυτά τα άτομα, δεν ανοίγουν την πόρτα της καρδιάς τους ώστε να εισέλθει ο Χριστός· δεν αναπτύσσουν μια υπεύθυνη και προσωπική σχέση μ' Αυτόν. Αυτά τα άτομα είναι χαρούμενα μόνο με το να 'ανήκουν' στη θρησκευτική ομάδα της εκλογής τους, και πείθουν τους εαυτούς τους ότι αυτό θα τους εξασφαλίσει σωτηρία!

Παρακινούμενοι από τους αρχηγούς τους, και από τον μεγάλο αριθμό των ατόμων της 'παρέας' τους, αναπτύσσουν ένα θρησκευτικό εγωισμό, και νομίζουν ότι βρίσκονται στην αλήθεια! Γι' αυτό, δεν ενδιαφέρονται να μελετήσουν τη Γραφή για να εξετάσουν το πιστεύω τους, ούτε και ενδιαφέρονται να εισχωρήσουν βαθύτερα στη θρησκευτική πορεία της ομάδας τους, διότι, η ελικοειδής και ανηφορική θρησκευτική οδός η οποία υποτίθεται ότι τους φέρνει στο ύψος της θρησκευτικής εξάχνισης και πνευματικότητας, γίνεται προοδευτικά πιο ανηφορική και πιο κουραστική. Σκέπτονται ότι ίσως το θρησκευτικό ανηφόρι να είναι μόνο για λιγιστούς θρησκευόμενους ανθρώπους, οι οποίοι δίνουν όλα τους τα υπάρχοντα για να φθάσουν στο ύψος της θρησκευτικής τους ζωής, πάνω στο 'όρος' (στο θρησκευτικό τους ίδρυμα), το οποίο η θρησκευτική τους ομάδα παρουσιάζει ως το 'όρος του οίκου του Κυρίου'!

Όσο τα άτομα της αυλής περιβάλλονται από τον πέτρινο τοίχο και από την «παρέα» της θρησκευτικής τους ομάδας, είναι απόλυτα ικανοποιημένα. Έτσι, μέρα με τη μέρα, και χρόνο με το χρόνο, η ζωή παρέρχεται και η αγάπη τους για τη διασκέδαση και τη συναναστροφή, τους κάνει να αγνοήσουν, ή ακόμα και να ξεχάσουν **την πραγματική Οδό η οποία βρίσκεται έξω από το φράχτη**, έξω από το θρησκευτικό «καλούπωμα» και τη θρησκευτική αιχμαλωσία, **διότι το περπάτημα με τον Χριστό δεν είναι θρησκεία αλλά συγγένεια!** Τα άτομα αυτά δεν θέλουν να χάσουν τη διασκέδαση. Βλέπεις, το να βαδίζεις πάνω στη στενή Οδό δεν είναι πάντοτε ευχάριστο. Μερικές φορές σε κάνει να χάνεις άτομα και πράγματα που αγαπάς. Σε κάνει να αισθάνεσαι μόνος, και σε γεμίζει με λύπη (Ματθαίος 7[ζ']: 14· 19[ιθ']:21). Αλλά, σ' αυτούς που Την ακολουθούν, προσφέρει ελευθερία, αλήθεια, ελπίδα, αιώνια ζωή, και την ιερή υπόσχεση ότι θα τους φέρει στο πραγματικό όρος του οίκου του Κυρίου!»

Μετά από αυτά τα λόγια, ρώτησα τον Φίλιππα:

«Τι νομίζεις; Μήπως είναι δυνατόν το 'όρος' του ονείρου μου να εξεικονίζει το 'όρος του οίκου του Κυρίου';»

«**ΟΧΙ!**» απάντησε ο Φίλιππος. «Το 'όρος' του οράματος δεν μπορεί να εξεικονίζει το 'όρος του οίκου του Κυρίου'. Η Γραφή λέει ότι όταν θα πάμε στον Κύριο, θα μας δώσει να φορέσουμε λευκές στολές. Δεν λέει ότι θα είμαστε γυμνοί ώστε να βλέπει ο καθένας τη γύμνια μας (Αποκάλυψις 3 [γ']:4,5,17,18· 6[στ']:11).

«Σωστά!» του απάντησα. «Όταν οι Χριστιανοί φθάσουν στο όρος του οίκου του Κυρίου, δεν θα λερώνονται πλέον με 'λάσπη'. Αυτό εννοεί ότι οι επίγειες αμαρτίες της αν-

θρώπινης φύσεως θα είναι ένα πράγμα του παρελθόντος (Αποκάλυψις 21[κα΄]:27· 22[κβ΄]:14). Επίσης, δεν είναι ανάγκη να πληρώσουν χρήματα για να φθάσουν στο ύψος του εξαγνισμού διότι ο Ιησούς έχει ήδη πληρώσει με το αίμα Του (Αποκάλυψις 1[α΄]:5· 7[ζ΄]:14). Επιπλέον, οι Χριστιανοί δεν εισέρχονται δι' ενός γκρεμίσματος, αλλά, μέσω μιας κανονικής «Θύρας»· η δε «Θύρα» είναι ο Χριστός (Ιωάννης 10[ι΄]:9).

Το ποτάμι που είδα να τρέχει πάνω στη φωτογραφία που μου έδειξε ο φύλακας, δεν εξεικονίζει το ποτάμι του ύδατος της ζωής το οποίο εξέρχεται μόνο **«εκ του θρόνου του Θεού και του Αρνίου»** (Αποκάλυψις 22[κβ΄]:2).

Τέλος, η παρουσία των ειδωλολατρικών ναών της αρχαιότητας αποδεικνύει ότι το όρος του ονείρου μου δεν εξεικονίζει το όρος του οίκου του Κυρίου. **Η ανάμειξη της ειδωλολατρίας με τον πραγματικό Ναό του Θεού είναι ανύπαρκτη** (Β΄ Κορινθίους 6[στ΄]:16). Όταν όμως ρίξεις μια ματιά μέσα σε μερικές λεγόμενες 'Χριστιανικές' ομάδες, θα δεις ότι υπάρχει ανάμειξη ειδωλολατρικών και Χριστιανικών διδασκαλιών. Σε μερικές περιπτώσεις, μόνο τα ονόματα έχουν αλλάξει για να κάνει τον αρχαίο Παγανισμό να παρουσιασθεί ως 'Χριστιανισμός'. Παραδείγματος χάριν, στην αρχαία Ελληνική Παγανιστική θρησκεία, ο Άρης ήταν ο θεός του πολέμου, ο Ποσειδώνας ήταν ο θεός και ο προστάτης των ναυτικών, και ο Ερμής ήταν ο αγγελιοφόρος των θεών και ο αρχηγός του λόγου. Οι Ειδωλολάτρες της αρχαίας Ελλάδας θυσίαζαν, υπόσχονταν πράγματα, και προσευχόντουσαν σ' αυτούς για προστασία και καθοδήγηση. Σήμερα, μερικές ομάδες κάνουν ακριβώς το ίδιο. Μερικοί προσεύχονται στην Αγία Βαρβάρα, η οποία υποτίθεται ότι είναι η προστάτισσα του πυροβολικού, άλλοι στον Άγιο Νικόλαο, ο οποίος υποτίθεται ότι είναι ο

προστάτης των ναυτικών, άλλοι στον Άγιο Χριστόφορο, ο οποίος υποτίθεται ότι είναι ο προστάτης εκείνων που ταξιδεύουν, και άλλοι λατρεύουν τον «Ερμή», δηλαδή τη θρησκευτική τους οργάνωση, η οποία παρουσιάζεται ως ο μόνος αγγελιοφόρος του Θεού (καθώς εξήγησα στο Κεφάλαιο 6). Η παρουσία των ειδωλολατρικών ναών εις το ύψος του θρησκευτικού συστήματος, δείχνει την απάτη με την οποία εργάζεται ο Σατανάς. Δίπλα στην Αληθινή Οδό έχει στήσει ένα θρησκευτικό σύστημα που φαίνεται Χριστιανικό, το οποίο έχει την δική του ελικοειδή, ανηφορική, και κουραστική οδό, η οποία οδηγεί τους ανθρώπους πίσω, στον Παγανισμό της αρχαιότητας!!!

Τώρα, ας σκεφθούμε σοβαρά τις διάφορες εικόνες του ονείρου:

Ο πέτρινος φράχτης, η παρέα, τα γλέντια, τα ωραία θρησκευτικά κτήρια, οι ζωγραφισμένες εικόνες, ο φύλακας, και τα χρήματα, είναι ανθρώπινα, επίγεια, και βασικά, εξυπηρετούν τη σάρκα --- όχι το πνεύμα του ανθρώπου! Όλα αυτά ελκύουν τους ανθρώπους οι οποίοι χαίρονται να βλέπουν **το μεγαλείο της θρησκευτικής τους ομάδας διότι ικανοποιεί τον εγωισμό τους**. Αλλά, πόσοι άνθρωποι από εκείνους που βρίσκονται πίσω από τον φράχτη θα προσέξουν και θα αγαπήσουν την ήσυχη, την μοναχική, την απλή και στενή Οδό; Πόσοι θα αφήσουν το ωραίο περιβάλλον τους για να βαδίσουν πάνω στην Οδό (δηλαδή να έχουν μια προσωπική επαφή ή σχέση με τον Ιησού), αφού γνωρίζουν ότι οι υπόλοιποι της παρέας τους θα τους γελάσουν, θα τους βρίσουν, θα τους μισήσουν, και θα τους διώξουν για το Όνομα της Οδού που λέγεται 'Ιησούς' (Ματθαίος 5[ε΄]: 11· 24[κδ΄]:9);»

«Κώστα,» είπε ο Φίλιππος, «εννοείς ότι οι Χριστιανοί θα πρέπει να βγουν έξω από τις εκκλησίες τους και να πάνουν να συγκεντρώνονται;»

«Όχι Φίλιππα!» του απάντησα. «Μη μπερδεύεις τη **προσωπική σχέση** που έχει ένας αναγεννημένος Χριστιανός με τον Κύριο Ιησού, **με τον τόπο της Χριστιανικής συναναστροφής**. Αυτά είναι δύο διαφορετικά πράγματα:

Πρώτον, το πολυτιμότερο πράγμα που έχει ο πιστός ακόλουθος του κυρίου Ιησού, είναι η προσωπική του σχέση μ' Αυτόν! Μόλις ένα άτομο αναγεννηθεί, ο Καλός Ποιμένας τον τοποθετεί, σαν ένα από τα 'πρόβατά' Του, στον υπερφυσικό τόπο συγκέντρωσης των 'προβάτων' Του: **Μέσα στο χέρι Του** (Ιωάννης 10[ι]:7,9,26-28)! Τίποτα και κανένας δεν έχει τη δύναμη να αποχωρήσει το ' πρόβατο ' από το χέρι του Καλού Ποιμένα. **Το χέρι Του είναι σαν μια πνευματική 'στάνη'**. Εκεί, μέσα στο χέρι του Κυρίου, οι πιστοί έχουν βρει την σωτηρία και την προστασία --- όχι σε κάποιο θρησκευτικό ίδρυμα!

Δεύτερον, Η Χριστιανική συναναστροφή είναι καλή, ωφέλιμη, και οικοδομεί τη πίστη. Στο κάτω-κάτω, τα χαρίσματα που έχει δώσει το Άγιο Πνεύμα στα διάφορα μέλη του Σώματος, είναι για το όφελος ολόκληρου του Σώματος. Αλλά, όταν αποφασίσουμε να συναναστραφούμε με κάποια ομάδα, επειδή υπάρχουν πολλές ψευδείς 'Χριστιανικές' λεγόμενες ομάδες, **θα πρέπει να εξασκήσουμε σοφία** και να σκεφθούμε σοβαρά τις επόμενες ερωτήσεις:

1. Αποτελείται η Εκκλησία από όλες τις ομάδες που ονομάζονται 'Χριστιανικές';

2. Αποτελείται η Εκκλησία από όλα τα εκατομμύρια των ανθρώπων που εκκλησιάζονται;

Από τις προηγούμενες Γραφικές μου μελέτες, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι **η Εκκλησία του Ιησού Χριστού δεν είναι ένα θρησκευτικό ίδρυμα, αλλά εκείνοι οι άνδρες και γυναίκες που πιστεύουν σ' Αυτόν, και οι οποίοι κατοικούνται από το Πνεύμα του Θεού** (σελίδα 178,179). Επομένως, μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι μια ομάδα η οποία αποτελείται εξ ολοκλήρου από ανθρώπους που δεν πιστεύουν (ούτε και το αποδεικνύουν με τον τρόπο ζωής τους) ότι το Πνεύμα του Χριστού κατοικεί μέσα τους, είναι η Εκκλησία; Η απάντηση είναι **«Όχι!» (Ρωμαίους 8[η']:9)**. Και τι θα πούμε για μια ομάδα η οποία εν γνώσει της εξασκεί **ειδωλολατρία**; Θα πρέπει ένα μέλος της πραγματικής Εκκλησίας του Χριστού να συναναστρέφεται με μια τέτοια ομάδα μόνο και μόνο για να εκπληρώσει τη νοθεσία για συναναστροφή που δίνεται στο εδάφιο Εβραίους 10[ι']:25; Ο απόστολος Παύλος θα απαντούσε με ένα δυνατό **«Όχι!»** Ας διαβάσουμε εκείνα που έγραψε στην Β' Κορινθίους 6[στ']:16-18:

«Τίνα δε συμβίβασιν ο ναός του Θεού με τα είδωλα; διότι σεις είσθε ναός Θεού ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι θέλω κατοικεί εν αυτοίς και περιπατεί, και θέλω είσθαι Θεός αυτών και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου. Διατούτο, Εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αποχωρίσθητε, λέγει Κύριος, Και μη εγγίσητε ακάθαρτον, Και εγώ θέλω σας δεχθή, Και θέλω είσθαι Πατήρ σας, Και σεις θέλετε είσθαι υιοί μου και θυγατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.»

Στην Α' Κορινθίους 10[ι']:14, ο απόστολος Παύλος έγραψε, «... *αγαπητοί μου, φεύγετε* (φύγετε μακριά) *από της ειδωλολατρίας*». Και στο Α' Ιωάννου 5[ε']:21, ο απόστο-

λος Ιωάννης έγραψε, «*Τεκνία, φυλάξατε εαυτούς από των ειδώλων*».

Εάν η Χριστιανική κοινότητα είχε (από την αρχή και δια μέσου των αιώνων) υπακούσει τις παραπάνω αποστολικές νουθεσίες, σήμερα δεν θα είχαμε πρόβλημα για να αποφασίσουμε με ποια ομάδα να συναναστραφούμε, διότι ο Παγανισμός θα είχε αποχωριστεί εντελώς από την πραγματική και καθαρή Χριστιανική κοινωνία. Καθώς η Ειδωλολατρική πίστη και φιλοσοφία δεν θα είχε καμιά επιρροή μέσα στη Χριστιανική κοινότητα, οι Χριστιανοί θα ήταν ενωμένοι στη πίστη (Εφεσίους 4[δ΄]:13), και θα ήταν ερριζωμένοι και εποικοδομούμενοι εν Χριστώ (Κολοσσαείς 2[β΄]:6,7). Θα ήταν εντελώς ακίνδυνο για εκείνους που ακολουθούν την Οδό να εκκλησιάζονται με οποιαδήποτε Χριστιανική συντροφιά, σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Η Χριστιανική κοινότητα δεν θα είχε διασπαστεί και διαχωριστεί από τα ονόματα διαφόρων θρησκευτικών ιδρυμάτων (Α΄ Κορινθίους 1[α΄]:10-13). Όμως, δυστυχώς, λόγω της διεισδύσεως των Ειδωλολατρικών διδασκαλιών, παραδόσεων, και φιλοσοφίας, μερικές ομάδες οδηγήθηκαν, από διεφθαρμένους ανθρώπους, μέσα στη παγίδα του Σατανά. Όταν έπεσαν σ' αυτό το σημείο, άρχισαν να εκδηλώνουν τον καρπό του Σατανά, ο οποίος είναι υπερηφάνεια, επιθυμία για εξουσία, εξύμνηση, διαμάχες, δολοφονίες, μίσος, διασπάσεις, θυμοί, δυστροπίες, ειδωλολατρία, ανηθικότητα, ακαθαρσία, απρέπεια, γοητεία, ιδιοτέλεια, κλπ. Έτσι, αποχωρίστηκαν από την Οδό, και έχτισαν ένα συμβολικό τείχος μεταξύ αυτών και της Οδού. Ενεργώντας έτσι, έφτιαξαν μια θρησκευτική αυλή η οποία είναι σαν φυλακή. Η φυλακή αυτή, από τη μια μεριά αιχμαλωτίζει, χασομεράει, και εμποδίζει τους ανθρώπους από το να έλθουν έξω στην Οδό, ενώ, από την άλλη, όπως είπα προηγουμένως, τους θέτει πάνω σε μια ελικοειδή και κουραστική θρησκευ-

τική οδό η οποία τους οδηγεί πίσω στον Παγανισμό της αρχαιότητας.

Γι' αυτό το λόγο, στην εποχή μας, είναι αξιосύστατο για τη πνευματική υγεία του Χριστιανού να εξετάσει τη «συντροφιά» **πριν αποφασίσει να γίνει μέρος της**. Είναι η ομάδα πράγματι Χριστιανική; Ενθαρρύνει το προσωπικό βάδισμα πάνω στην Οδό; Εάν όχι, τότε ο Χριστιανός θα πρέπει να διαλέξει μεταξύ της «παρέας» και της Οδού! Μήπως η «παρέα» στερεί την ελευθερία που έφερε ο Χριστός; Τότε, ο Χριστιανός θα πρέπει να διαλέξει μεταξύ της «παρέας» και του Χριστού. Ακριβώς αυτό έκανα κι' εγώ όταν ήμουν μέσα στη «παρέα» των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Διάλεξα να μείνω μόνος μου με τον Κύριο, παρά να «εκκλησιάζομαι» με εκείνους που μου στέρησαν τη Θεόδοτη ελευθερία του να σκέπτομαι, και να εκφράζω τις σκέψεις μου!

Πριν ένας αποφασίσει να συνδεθεί με κάποια Χριστιανική λεγόμενη ομάδα, θα πρέπει να κάνει τις επόμενες, **απαραίτητες**, ερωτήσεις:

1. Στρέφει αυτή η ομάδα την προσοχή προς την Αληθινή Οδό η Οποία οδηγεί προς τον Θεό; Με άλλα λόγια, κηρύττει τον Αληθινό Ιησού ο Οποίος είναι Θεός σε ανθρώπινη σάρκα (Ιωάννης 1[α']:1,14), και ο Γιαχβέ του Ρωμαίου 10[ι']:13,14 το όνομα του Οποίου ένας πρέπει να επικαλεσθεί για να σωθεί;
2. Διδάσκει ότι ο προ-ανθρώπινος Ιησούς ήταν ο **μυ-νογενής** --- όχι ο μόνος κτισμένος --- Υιός του Θεού και επομένως ότι είναι Θεός της ίδιας φύσεως και ουσίας με τον Πατέρα;

3. Διδάσκει αυτή η ομάδα ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Προαιώνιος, Παντοδύναμος, και Πανταχού παρών;

Εάν η απάντηση στις παραπάνω ερωτήσεις είναι «ΟΧΙ!», ο Χριστιανός θα πρέπει να μείνει μακριά από αυτή την ομάδα. (Για περισσότερες πληροφορίες πάνω στο θέμα της Θεότητας του Ιησού, διάβασε το βιβλίο μου «ΙΗΣΟΥΣ --- Ο ΦΥΣΕΙ ΩΝ ΘΕΟΣ» Θα το βρεις στην ιστοσελίδα μου, www.thebiblestudy.ca). Είναι δωρεάν!

4. Το Όνομα «Ιησούς» σημαίνει «Γιαχβέ ο Σωτήρ». Διδάσκει αυτή η ομάδα ότι ο Ιησούς (δηλαδή ο Σωτήρας Γιαχβέ) **ήλθε** και ότι **θα έλθει** εν σαρκί;
5. Διδάσκει αυτή η ομάδα ότι όταν ο Ιησούς επιστρέψει θα Τον δουν **όλοι** οι άνθρωποι με τα πραγματικά τους μάτια και όχι μόνο λίγοι «πιστοί» με τα μάτια της διανοίας τους;

Εάν η απάντηση στις παραπάνω ερωτήσεις είναι «ΟΧΙ!», ο Χριστιανός πρέπει να μείνει μακριά από αυτή την ομάδα των αντίχριστων και των ψευδοπροφητών (Α΄ Ιωάννου 4 [δ΄]:1-3· Β΄ Ιωάννου 7· Αποκάλυψις 1[α΄]:7· Πράξεις 1[α΄]:9-11· Αποκάλυψις 2[β΄]:2).

Μήπως αυτή η ομάδα κηρύττει ότι:

6. Ο Κύριος Ιησούς δεν προ-υπήρχε ως Πρόσωπο στον ουρανό προ της ανθρώπινης γεννήσεώς Του από τη παρθένα Μαρία, και ότι ο Ιησούς δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα «σχέδιο» που είχε στο μυαλό Του ο Θεός;

7. Ο προ-ανθρώπινος Ιησούς δεν ήταν ο Θεός, αλλά, ήταν ένας χτιστός άγγελος;
8. Ο προ-ανθρώπινος Ιησούς ήταν ο αρχάγγελος Μιχαήλ;
9. Ο προ-ανθρώπινος Ιησούς ήταν ο αδελφός του Σατανά;
10. Ο Ιησούς είναι Θεός, αλλά έγινε γνωστός και ως ο αρχάγγελος Μιχαήλ, και έχει την ανάγκη των αγγέλων για να του στέλνουν αναφορές για το τι συμβαίνει στη γη;
11. Ο «Λόγος» του Ιωάννης 1[α΄]:1,2, είναι απλώς ο λόγος του ευαγγελίου που κήρυξε ο Ιησούς;
12. Ο Θεός, ο ουράνιος Πατέρας μας, του Οποίου το όνομα είναι Ελοχείμ, είναι ένας υπέρ-δοξασμένος άνθρωπος από κάποιον άλλο πλανήτη, και ο οποίος έφερε σε ύπαρξη το ανθρώπινο σώμα του Ιησού μέσω σεξουαλικής επαφής που είχε ο ίδιος «εν σαρκί» με τη παρθένα Μαρία;

Εάν η απάντηση στις παραπάνω ερωτήσεις είναι «ΝΑΙ!», τότε ο Χριστιανός πρέπει μείνει μακριά από αυτή την ομάδα των ψευτοδιδασκάλων (Ιούδας 4· Β΄ Πέτρου 2[β΄]:1). Είναι καλύτερα για τον Χριστιανό να βαδίζει μόνος του επάνω στην Οδό, παρά να «εκκλησιάζεται» μαζί τους.

Κατόπιν, ο Φίλιππος με ρώτησε:

«Τι εννοείς με την έκφραση ‘Να βαδίζεις επάνω στην Οδό’;»

«Εννοώ ότι ο Χριστιανός πρέπει να έχει μια προσωπική ‘επαφή’ με την Οδό· δηλαδή, μια προσωπική συγγένεια με τον Χριστό. Ο Χριστιανός που έχει αναπτύξει μια προσωπική συγγένεια με τον Θεό, Τον λατρεύει «εν Πνεύματι και Αληθεία», είτε είναι μόνος του είτε είναι μέσα σε μια ομάδα. Αυτός ο Χριστιανός λατρεύει τον Κύριο κάτω από οτιδήποτε καταστάσεις και δεν επηρεάζεται από το περιβάλλον του (Ρωμαίους 8[η’]:38,39). Γνωρίζει ότι ο Χριστός κατοικεί μέσα του δια του Αγίου Πνεύματός Του, και χαιρέται να πράττει το θέλημά Του (Ρωμαίους 8[η’]:9-17). Ένα τέτοιο άτομο λαμβάνει πείρα, δηλαδή, γεύεται τη συναναστροφή του Πατρός και του Υιού διότι κατοικούν μέσα του και «δειπνούν» μ’ αυτόν· **ένα τέτοιο άτομο συναναστρέφεται (έχει κοινωνία) με τον Πατέρα, με τον Υιό και με το Πνεύμα το Άγιο** (Αποκάλυψις 3[γ’]:20· Ιωάννης 14[ιδ’]: 23· Α’ Ιωάννου 1[α’]:3· Β’ Κορινθίου 13:14). Γι’ αυτό το λόγο, Φίλιππα, σου δίνω την εξής συμβουλή:

Σκέψου τη δική σου συγγένεια με τον Κύριο. Είσαι ανθρόος στο Πνεύμα, ή μήπως η θρησκεία σου σ’ έχει στεγνώσει πνευματικά και σ’ έχει κουράσει με τα θρησκευτικά της βάρη και τα εντάλματα των ανθρώπων; **Προσευχήσου στον Θεό και διαδικάσου μ’ Αυτόν** (Ησαΐας 1[α’]:18). Μετά, εξέτασε τη συναναστροφή της δικής σου θρησκευτικής ομάδας. Μήπως σ’ εμποδίζει από το να βαδίζεις επάνω στην Οδό; Αν αυτό συμβαίνει, τότε δέξου τα καινούργια παπούτσια που σου έδειξε ο Κύριος στο όνειρό σου, και άρχισε να βαδίζεις μ’ Αυτόν που είναι η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή. Οι πνευματικοί σου συγγενείς που βαδίζουν πάνω στην Οδό, σε περιμένουν στην εξώπορτα!”

*****

Αγαπητό μέλος του Σώματος του Χριστού, εδώ τελείωσα το ειδικό μήνυμα ελευθερίας που ο Κύριος έβαλε στην καρδιά μου για να σου το μεταδώσω. Το κεντρικό μήνυμα ήταν:

1. **Θυμήσου την πρώτη σου αγάπη** (Αποκάλυψις 2 [β΄]:4,5).
2. Φύγε μακριά από την ειδωλολατρία.
3. Μην ακολουθείς ψευδοπροφήτες.
4. Μην επιτρέψεις σε έναν άνθρωπο ή σε κάποιο θρησκευτικό ίδρυμα να σε αιχμαλωτίσει κάτω από θρησκευτικούς νόμους και εντάλματα.
5. Βάδισε πάνω στην Οδό που λέγεται «Ιησούς». Προσευχήσου σ' Αυτόν για να αρχίσεις να έχεις μια προσωπική σχέση μ' Αυτόν. Κράτα αυτή την επαφή μαζί Του.
6. Απόλαυσε την ελευθερία η οποία ανήκει στα παιδιά του Θεού.

Στο επόμενο κεφάλαιο θα σου παρουσιάσω μερικές προσωπικές ομολογίες για να σε ενθαρρύνω και για να σου δείξω, ακόμα μια φορά, ότι το Πνεύμα του Θεού είναι ενεργών σήμερα. Δόξα να έχει το Όνομά Του!

Κεφάλαιο Ένδεκα

Διακονία Προσευχής

Όταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός με απελευθέρωσε από τη θρησκευτική παγίδα της Σκοπιάς, μου έδειξε ότι το θέλημά Του για μένα είναι να προσεύχομαι για τη σωτηρία των ανθρώπων. Ήταν περίπου τρεις η ώρα το πρωί όταν είχα το επόμενο όνειρο:

«Το Πνεύμα του Θεού με σήκωσε στον αέρα και με έφερε δια μέσου των οδών. Ένα πυκνό σκοτάδι σκέπαζε τις γειτονιές. Το μόνο φως που υπήρχε γύρω μου ήταν το φως Εκείνου που με κρατούσε. Και το Πνεύμα, μίλησε και μου είπε:

‘Υιέ ανθρώπου, προσευχήσου για τους υιούς του Ισραήλ.’

Και προσευχήθηκα για τους υιούς του Ισραήλ. Αμέσως μετά, το Πνεύμα μίλησε ξανά και μου είπε:

‘Υιέ ανθρώπου, τώρα προσευχήσου για τους ανθρώπους της γης.’

Και προσευχήθηκα για τους ανθρώπους της γης. Όταν τελείωσα τη προσευχή μου, το Πνεύμα με ξαναγύρισε πίσω, στο σημείο από το οποίο με σήκωσε, και με άφησε απαλά πάνω στο χώμα της γης.»

Γι' αυτό το λόγο, προσεύχομαι στο Θεό να αφαιρέσει από τους υιούς του Ισραήλ τη προσωρινή τύφλωση η οποία τους εμποδίζει να αναγνωρίσουν τον Ιησού, τον Μεσσία τους. Και προσεύχομαι στο Θεό να βοηθήσει όλους τους ανθρώπους της γης να έλθουν στον Αληθινό Ιησού της Γραφής ο Οποίος είναι ο Βραχίον του Γιαχβέ, όπως αναφέρει ο Ησαΐας στο κεφάλαιο 53[γγ'], ο Οποίος επρόκειτο να τραυματισθεί για τις παραβάσεις μας (εδάφιο 5), να πεθάνει με σταυρικό θάνατο (εδάφιο 8), να ταφεί στον τάφο ενός πλουσίου (εδάφιο 9), και να αναστηθεί από τους νεκρούς για να δει πνευματικούς απογόνους (εδάφιο 10). Αυτός ο 'δίκαιος δούλος', ο Βραχίον του Κυρίου που έγινε σάρκα για να βαστάξει τις ανομίες των ανθρώπων, **θα δικαιώσει όλους εκείνους που θα έχουν επίγνωση Αυτού**, δηλαδή που θα Τον αναγνωρίσουν και που θα πιστέψουν σ' Αυτόν (εδάφιο 11· Ιωάννης 8[η']:24 και 6 [στ']:40).

Τώρα, θα αναφέρω τρεις περιπτώσεις που δείχνουν ότι ο Ζωντανός Θεός ακούει και απαντά τις προσευχές των παιδιών Του:

Το όνειρο για την Ελένη

Η Ελένη ήταν συγγενής μου. Προσευχόμουν για τη σωτηρία της για πολλά χρόνια. Ένα βράδυ, ο Παντοδύναμος Κύριος με παρηγόρησε. Με το επόμενο προφητικό όνειρο, μου έδειξε ότι θα της χάριζε σωτηρία:

«Στεκόμουν πάνω στη προβλήτα ενός λιμανιού. Η θάλασσα γύρω μου ήταν μαύρη και βαθιά. Παράλληλα και κοντά στη προβλήτα, κολυμπούσε η ηλικιωμένη Ελένη. Δεν ήξερε καλό κολύμπι και φαινόταν τρομερά κουρασμένη. Της φώναξα να πιαστεί από τη προβλήτα και να βγει έξω από το νερό, αλλά, δε με άκουγε. Συνέχισε να κολυμπάει ωσότου βούλιαξε μέσα στα μαύρα νερά.

Η αγωνία μου ήταν μεγάλη. Θέλησα να τη σώσω, αλλά, ξαφνικά ένιωσα ανίσχυρος. Ένιωσα ότι δεν είχα τη δύναμη να πηδήσω μέσα στα σκοτεινά νερά, να ψάξω να την βρω, και να την τραβήξω έξω ώστε να αναπνεύσει ξανά.

Ξαφνικά, είδα τον πατέρα μου να στέκεται κάπως πιο πέρα και να μιλάει σε κάποιον νέο. Ο νέος στεκόταν στα δεξιά του πατέρα μου και ήταν ντυμένος με μια άσπρη στολή. Το παράξενο ήταν πως ο πατέρας μου δεν είχε τη μορφή του σαρκικού μου πατέρα, αλλά, μέσα μου ήξερα ότι αυτός ήταν ο πατέρας μου!

‘Πατέρα-α-α!’ φώναξα δυνατά και με αγωνία. ‘Η Ελένη βούλιαξε μέσα στα σκοτεινά νερά! Θα πνιγεί! Βοήθησέ τη!’

Ο πατέρας μου κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Αμέσως, έστειλε τον νέο να τη σώσει.

Ο νέος έτρεξε σαν αστραπή· έκανε μια βουτιά μέσα στα σκοτεινά νερά, και σε λίγο βγήκε έξω κρατώντας στα χέρια του την ηλικιωμένη γυναίκα. Με μεγάλη ευκολία την ανέβασε πάνω στην προβλήτα. Η Ελένη δεν ανέπνεε· ήταν πεθαμένη. Αλλά, καθώς ο νέος την κρατούσε στα χέρια του, συνέβη κάτι το θαυμάσιο: Το γεροντικό πρόσωπο της Ελένης που ήταν γεμάτο από ρυτίδες, ξαφνικά ξανάνιωσε, και το στήθος της κουνήθηκε καθώς η Ελένη ανάπνευσε ξανά! Ω! Τι ωραία και νέα που έγινε! Πλημμύρησα από χαρά!»

Όταν ξύπνησα ευχαρίστησα τον Θεό διότι άκουσε τις προσευχές μου για την Ελένη. Σύμφωνα με αυτό το όνειρο, ήξερα ότι θα την έσωνε. Και ευχαρίστησα τον Θεό που έστειλε τον Υιό Του να σώσει τους ανθρώπους (Ιωάννης 3 [γ’]:3-7,16).

Δεν πέρασε πολύς καιρός μετά από αυτό το όραμα που η Ελένη είχε την επόμενη εμπειρία:

Ήταν μόνη στο σπίτι της, και κοιτούσε τηλεόραση. Ξαφνικά, είδε τον Κύριο, ντυμένο με μια άσπρη ποδήρη ρόμπα, να στέκεται δίπλα στη τηλεόραση. Είχε τα χέρια Του ανοιχτά και απλωμένα προς την Ελένη, και την κοιτούσε με αγάπη. Αμέσως, η Ελένη έδωσε τη ζωή της στον Κύριο και Σωτήρα Θεό. Η ογδόντα-ενός έτους Ελένη, αναγεννήθηκε! Αλληλούια!

Περίπου δύο χρόνια αργότερα, η Ελένη είχε ένα όνειρο από τον Κύριο. Είδε τον Κύριο, μεγάλο σαν ένα υψηλό βουνό. Πάνω στη φορεσιά Του είχε τα αστέρια του ουρανού. Ο Κύριος της μίλησε και της είπε ότι είχε έλθει η ώρα γι' αυτή να πάει κοντά Του!

Το πρωί, η Ελένη τηλεφώνησε στη κόρη της και της ζήτησε να πάει στο σπίτι. Όταν πήγε η κόρη της, η Ελένη της μίλησε για το όνειρο που είδε. Της είπε ότι ήταν πολύ χαρούμενη που την κάλεσε ο Κύριος. Μετά, της έδειξε το μέρος που φύλαγε τα χρήματα για τη κηδεία και το φόρεμα που είχε ετοιμάσει για το στερνό της ταξίδι.

Η κόρη της προσπάθησε να την πείσει ότι δεν θα γινόταν κάτι τέτοιο, διότι η Ελένη ήταν υγιειστάτη. Δεν είχε κάποια αρρώστια που θα την οδηγούσε σε θάνατο. Αλλά, η Ελένη επέμενε. Ζήτησε από τη κόρη της να τη πάει στο νοσοκομείο, διότι, καθώς εξήγησε, δεν ήθελε να πεθάνει στο σπίτι. Από την επιμονή της μητέρας, η κόρη την έβαλε στο αυτοκίνητο και την πήγε στο νοσοκομείο. Στο δρόμο, γελάγανε και αστειευόντουσαν.

Όταν φθάσανε στο νοσοκομείο, ο γιατρός εξέτασε την Ελένη και την βρήκε υγιή. Πραγματικά, δεν υπήρχε αρρώστια προς θάνατο. Αλλά, επειδή η Ελένη επέμενε, και επειδή ο γιατρός ήταν γνωστός της οικογένειας, συμφώνησε να την κρατήσει στο νοσοκομείο για μια βραδιά.

Καθώς η Ελένη και η κόρη της καθόντουσαν στο δωμάτιο του νοσοκομείου, η μάννα ανέφερε ξανά πόσο χαρούμενη ήταν που είχε έλθει η ώρα της να φύγει. Ζήτησε από την κόρη της να πει σε όλη την οικογένεια την ιστορία της, και να τους διαβεβαιώσει ότι ήταν ευτυχής που φεύγει. Μετά, άρχισε να ψάλλει ύμνους στον Θεό και να χειροκροτεί από χαρά σαν παιδί.

Όταν την είδε η κόρη της να φέρεται έτσι, βγήκε στον διάδρομο για να βρει τον γιατρό.

«Γιατρέ,» του είπε, «τι συμβαίνει με τη μητέρα μου; Μήπως χάλασε το μυαλό της;»

«Όχι!» απάντησε εκείνος, «Η μητέρα σου δεν έχει χάσει το μυαλό της, ούτε και είναι άρρωστη ώστε να τη βοηθήσουμε. Ίσως να έχει προαισθανθεί τον θάνατό της και χαίρεται που ήλθε η ώρα της.

Αυτή την ημέρα, η Ελένη, η μητέρα μου, έπεσε στο κρεβάτι για να κοιμηθεί. Χωρίς πόνους, χωρίς φόβο, και χωρίς δάκρυα, άφησε αυτόν τον κόσμο και πήγε στον Κύριο. Ας είναι δοξασμένο το Όνομα του Κυρίου και τώρα και πάντοτε.

Το όνειρο για την Χαρούλα

Τη Χαρούλα την ήξερα για πολλά χρόνια. Δεν άνοιγε την καρδιά της για να εισέλθει ο Κύριος (Αποκάλυψις 3[γ']:

20). Αλλά, σαν φίλος της, δεν σταμάτησα να προσεύχομαι για τη σωτηρία της. Ένα βράδυ, ο Κύριος μου έδωσε το εξής προφητικό όνειρο:

«Στεκόμουν στον ασφαλτόδρομο, μπροστά από το σπίτι μου. Στην άκρη του δρόμου υπήρχε μια γούβα, περίπου 80 εκατοστά φάρδος, επί περίπου δύο μέτρα μήκος. Η γούβα ήταν γεμάτη από λάσπη και βρώμικο νερό. Κοίταξα την γούβα και σκέφτηκα ότι η παρουσία της αφαιρεί από την ομορφιά και τη χάρη του σπιτιού μου. Ντράπηκα που θα έβλεπε ο κόσμος την ασχήμια της γούβας μπροστά στην αυλή μου. Θέλησα να την καλύψω με κάτι. Αυτή τη στιγμή, παρουσιάστηκε στα χέρια μου ένα χαλάκι. Το άπλωσα πάνω από τη γούβα και τη σκέπασα. Για λίγα λεπτά, η εμφάνιση του σπιτιού μου καλυτέρευσε και έμεινα ικανοποιημένος. Αλλά, δυστυχώς, η ικανοποίησή μου δεν κράτησε για πολύ, διότι ένα αυτοκίνητο πέρασε πάνω από τη γούβα, πάτησε με τη ρόδα του πάνω από το χαλάκι, και το λέρωσε μέσα στη λάσπη. Το γεγονός αυτό με λύπησε πολύ. Τι θα έλεγε ο κόσμος;

Έκανα ένα βήμα προς το σπίτι. Ξαφνικά, δίπλα μου παρουσιάστηκε η σύζυγός μου, και μου είπε:

‘Κώστα, το ξέρω ότι αγαπάς πολύ τη Χαρούλα, αλλά, δεν νομίζεις ότι είναι καιρός να καλέσουμε το ασθενοφόρο για να έλθει να πάρει απ’ εδώ το πτώμα της; Σε λίγο θ’ αρχίσει να μυρίζει.’

‘Για ποιο πτώμα μιλάς;’ τη ρώτησα.

‘Για το νεκρό σώμα της Χαρούλας που βρίσκεται μέσα στη γούβα!’ απάντησε εκείνη.

Γύρισα και ξανακοίταξα μέσα στη γούβα. Με βάρυνε η λύπη όταν είδα το νεκρό σώμα της Χαρούλας να βρίσκεται μέσα στη λάσπη και στα βρώμικα νερά. Η εμφάνιση του σώματος ήταν πολύ παράξενη. Δεν είχε τρεις διαστάσεις: ήταν λεπτό σαν το χαλάκι. Επίσης, ήταν καλυμμένο με τρία στρώματα πάγου, αλλά, ο πάγος είχε σπάσει σε μια άκρη, και το πτώμα θα βρώμαγε.

‘Έχεις δίκιο’ είπα στη σύζυγό μου, ‘πάμε μέσα στο σπίτι να καλέσουμε το ασθενοφόρο.’

Όταν μπήκαμε μέσα στο σπίτι, εγώ σήκωσα το τηλέφωνο, ενώ η σύζυγός μου πήγε στο μπροστινό παράθυρο και κοίταξε έξω, προς την γούβα.

‘Κώστα! Τρέχα να δεις!’ μου φώναξε εκείνη.

Έτρεξα στο παράθυρο και κοίταξα έξω στο δρόμο. Ω!... Τι θέαμα! Είδα ένα νεαρό άνδρα ο οποίος φορούσε μια ποδήγη λευκή ρόμπα, και ο οποίος είχε γονατίσει μέσα στη λασπωμένη γούβα. Είχε σηκώσει το νεκρό σώμα της Χαρούλας και το κρατούσε στα χέρια του, όπως ένας πατέρας κρατάει στα χέρια του το παιδί του. Τα μάτια του κοιτούσαν το πρόσωπο της Χαρούλας με αγάπη. Ο πάγος είχε εξαφανιστεί.

Αμίλητος, και γεμάτος θαυμασμό, συνέχισα να κοιτάζω καθώς το λεπτεπίλεπτο σώμα της Χαρούλας άρχιζε να στρογγυλεύει και να γίνεται τρισδιάστατο. Παρατήρησα ότι το στήθος της Χαρούλας κινήθηκε καθώς **μια νέα αναπνοή εισήλθε στο νεκρό της σώμα!** Μια φωνή είπε στο πνεύμα μου ότι **Αυτός είναι η Ανάσταση!** (Ιωάννης 11[ια’]:25)

Ευπόλυτος, αλλά γεμάτος από χαρά, έτρεξα έξω στο δρόμο και πήγα κοντά τους. Ο Κύριος είχε βοηθήσει τη Χαρούλα να σταθεί στα πόδια της. Η Χαρούλα φάνηκε πολύ αδύναμη, αλλά, ο Κύριος τη βαστούσε στα χέρια Του για να μη ξαναπέσει. Τους αγκάλιασα και του δυο με αγάπη και χαρά!!

‘Κώστα,’ μου είπε ο Κύριος, ‘φρόντισε για τη Χαρούλα και τάισέ την’ (Ιωάννης 21[κα’]:15-17· Μάρκος 5[ε’]:43).

Ω...! Ήμουν τόσο χαρούμενος!

‘Κύριε,’ αποκρίθηκα, ‘έχω αρκετή τροφή να της δώσω, και μάλιστα έχω και Γαλλική κρεμμυδόσουπα!’

Γέλασε ο Κύριος!

Κατόπιν, με κοίταξε μέσα στα μάτια και μου είπε:

‘Κώστα, όχι αυτό το είδος τροφής. Τάισέ την με το δικό μου είδος τροφής!’»

Λίγες ημέρες αργότερα, συνάντησα τη Χαρούλα και είδα ότι ο Κύριος την είχε ήδη ‘αναστήσει’! Η καρδιά της και το μυαλό της ήσαν ανοικτά για να δεχτούν το λόγο του Θεού. Η Χαρούλα δέχτηκε τον Κύριο Ιησού ως προσωπικό της Θεό και Σωτήρα, και έτσι πέρασε από τον θάνατο στη ζωή. Η Χαρούλα αναγεννήθηκε!

Ευχαριστώ τον Κύριο που αφαίρεσε τα τρία στρώματα του πάγου από το σώμα, τη ψυχή και το πνεύμα της Χαρούλας (Ιωάννης 5[ε’]:24· Α΄ Θεσσαλονικείς 5[ε’]:23,24).

Το αγκάθινο στεφάνι

Η διακονία της προσευχής έχει πλουτίσει τη Χριστιανική ζωή μου και τη συνιστώ σε όλους τους πιστεύοντας στον Χριστό (Α΄ Θεσσαλονικείς 5[ε΄]:17). Είμαι σίγουρος ότι όλοι μας έχουμε περάσει από προβλήματα και στενοχώριες. Από προσωπική μου πείρα, γνωρίζω ότι εμείς οι Χριστιανοί δίνουμε όλα μας τα προβλήματα στον Κύριο Ιησού Χριστό διότι Αυτός είναι ικανός να λάβει φροντίδα γι' αυτά, και να μας δώσει τη δύναμη να τα αντιμετωπίσουμε διότι μεγαλύτερος είναι Εκείνος που είναι μέσα μας παρά εκείνος που είναι μέσα στον κόσμο (Ματθαίος 11[ια΄]:28, 29· Α΄ Ιωάννου 4[δ΄]:4).

Επίσης, γνωρίζουμε ότι κανένα πρόβλημα δεν είναι αρκετά μεγάλο για να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού. Ο απόστολος Παύλος έγραψε:

«Τις θέλει μας χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; Θλίψις, ή στενοχώρια, ή διωγμός, ή πείνα, ή γυμνότης, ή κίνδυνος, ή μάχαιρα; ... Αλλ' εις πάντα ταύτα υπερνικώμεν δια του αγαπήσαντος ημάς. Επειδή είμαι πεπισμένος ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε αρχαί ούτε ύψωμα ούτε βάθος ούτε άλλη τις κτίσις θέλει δυνηθή να χωρίση ημάς από της αγάπης του Θεού της εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών.» (Ρωμαίους 8[η΄]:35-39).

Όταν πέρασα μεγάλες στενοχώριες στη ζωή μου, ο Κύριος Ιησούς ήταν πάντοτε κοντά μου σαν ένας καλός Φίλος, να με συμπονέσει και να μου δώσει κουράγιο να τις αντέξω. Την επόμενη ομολογία μου την αφιερώνω σε εκείνους από το Σώμα του Χριστού που σ' αυτή τη περίοδο περνούν δοκιμασίες και θλίψεις:

Ήταν 8:25 το πρωί όταν χτύπησε το τηλέφωνο του σπιτιού μας. Η σύζυγός μου, ο μεγαλύτερος γιος μας, κι' εγώ, ξυπνήσαμε για να ακούσουμε τα τρομερά νέα: Το εστιατόριό μας καιγότανε! Όταν φθάσαμε εκεί, οι πυροσβέστες είχαν ήδη σβήσει τις φλόγες. Τα πάντα μέσα στη τραπεζαρία είχαν κατακαεί! Ωωω...! Είναι πολύ δύσκολο να εκφράσω τα αισθήματα λύπης και το βάθος του πόνου μας ...!

Τρεις ημέρες αργότερα, ο μεγάλος μας γιος ξύπνησε τρομερά άρρωστος! Αιμορραγούσε εσωτερικά! Το πάνω μέρος του στόματός του, ο ουρανίσκος, είχε γεμίσει από φούσκες γεμάτες από αίμα που κρεμόντουσαν σαν ρόγες σταφυλιού! Η εσωτερική αιμορραγία φαινόταν καθαρά κάτω από την επιδερμίδα του! Η εγχείρηση ήταν απαραίτητη για να τον κρατήσουμε στη ζωή! Η εγχείρηση πέτυχε, αλλά, παρά λίγο, να τον χάσουμε δύο φορές από θρόμβωση!

Την ημέρα της εγχειρήσεως, άφησα τη σύζυγό μου να μείνει στο νοσοκομείο με το μεγάλο μας γιο, κι' εγώ πήρα τον δεύτερο γιο μας στο νοσοκομείο Παίδων του Βανκούβερ. Αυτός, έπρεπε να επισκεφθεί ένα ειδικό γιατρό επί της σπονδυλικής στήλης, διότι είχε αρχίσει να υποφέρει από μια καλπάζουσα περίπτωση σκολίωσης! Μέσα σε ένα πολύ μικρό χρονικό διάστημα, το πάνω μέρος της σπονδυλικής στήλης έγειρε προς τα δεξιά, ενώ το κάτω μέρος της στήλης έγειρε προς τα αριστερά, δημιουργώντας δύο καμπύλες εβδομήντα μοιρών η κάθε μια. Η εγχείρηση ήταν αναπόφευκτη για να στηρίξουμε τη σπονδυλική του στήλη με δύο μεταλλικούς ράβδους! Χωρίς αυτή την εγχείρηση, ώσπου να έφθανε στα είκοσι δύο του χρόνια, εάν ζούσε, θα παρέμενε σε αναπηρική καρέκλα για τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του!

Συγχρόνως, καθώς το εστιατόριό μας ήταν κλειστό λόγω της φωτιάς, το οικονομικό μας πρόβλημα άρχισε να μας δίνει καινούργια προβλήματα. Δεν είχαμε έσοδα, και ήταν πολύ δύσκολο να ικανοποιήσουμε τη τράπεζα για το γραμμάτιο.

Αυτή ήταν η πιο δύσκολη περίοδο της ζωής μου. Οι προσευχές μας ήταν αδιάλειπτες. Παρόλα ταύτα, μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι αυτές οι δυσκολίες δυνάμωναν την πίστη μας και την εμπιστοσύνη μας προς τον Θεό! Μια βραδιά, που η ψυχή μου ήταν γεμάτη από κατάθλιψη και κούραση, ο Κύριος Ιησούς μου έδωσε κουράγιο μέσω του επόμενου ονείρου:

«Είδα τον Κύριο να στέκεται μπροστά μου. Το πρόσωπό Του ήταν χλωμό και αδύνατο. Στο κεφάλι Του φορούσε το αγκάθινο στεφάνι. Με κοίταξε με αγάπη και συμπόνια.

‘Κώστα,’ με ρώτησε, ‘ξέρεις τι είναι αυτό που φοράω;’ Και με μια κίνηση του χεριού Του έβγαλε από το κεφάλι Του το αγκάθινο στεφάνι, και απλώνοντας το χέρι Του προς εμέ, μου το έδειξε.

‘Ναι, Κύριε,’ του απάντησα, ‘ξέρω. Είναι το αγκάθινο στεφάνι.’

‘Ξέρεις γιατί το φόρεσα; Ξέρεις τι συμβολίζει;’

‘Όχι, Κύριε!’ απάντησα, ‘Δεν ξέρω!’

‘Κώστα,’ μου είπε ο Κύριος, ‘την ημέρα του θανάτου μου, με περικύκλωσαν κι’ εμένα πολλές θλίψεις και στενοχώριες. Το αγκάθινο στεφάνι συμβολίζει ακριβώς αυτό! Κάθε ένα αγκάθι που τρυπούσε το δέρμα μου, συμβόλιζε και μια

από τις στενοχώριες και τις θλίψεις που με πονούσαν! Έτσι κι' εσύ τώρα, με τις θλίψεις που σε περικύκλωσαν, είναι σαν να φοράς το δικό σου αγκάθινο στεφάνι! Ένα αγκάθι που σε πονάει είναι το καμένο εστιατόριο. Ένα άλλο αγκάθι που σε πονάει είναι η αρρώστια του μεγάλου σου γιου. Ένα άλλο αγκάθι είναι η αρρώστια του δεύτερου γιου σου. Ένα άλλο αγκάθι είναι η οικονομική σου ανέχεια. Αλλά, Κώστα, θέλω να θυμάσαι το εξής: Αφού το φόρεσα, μετά, ήλθε η δόξα!»

Ευχαριστώ τον Κύριο Ιησού διότι είναι ένας προσωπικός Θεός που ενδιαφέρεται για τα προβλήματα των παιδιών Του. Δοξολογώ το Όνομά Του Κυρίου που μου επέτρεψε να έχω τα παιδιά μου! Ελπίζω ότι Αυτός θα τα φέρει όλα στον Εαυτό Του ώστε να Τον γευθούν και αυτά προσωπικά. Τα θέτω μέσα στα ικανά Του χέρια.

Εάν εσύ, Αγαπητέ Αναγνώστη, έχεις μέλη της οικογενείας σου που δεν έχουν έλθει ακόμα στον Κύριο Ιησού για να λάβουν σωτηρία, προσευχήσου γι' αυτούς. Ίσως να μη ζήσεις αρκετά για να τους δεις σωσμένους, αλλά θέσε την εμπιστοσύνη σου στον Θεό ο Οποίος δύναται να σώσει, διότι Αυτός απαντάει στις προσευχές (Ματθαίος 7[ζ']:7).

Επίλογος

Κατά την διάρκεια της συγγραφής του παρόντος βιβλίου, πέρασα στιγμές μεγάλης συγκινήσεως. Καθώς ζωγράφιζα (ανεπαρκώς) τις εικόνες που δείχνουν τα όνειρα που έλαβα από το Άγιο Πνεύμα, ένιωθα ότι σου άνοιγα ένα παραθυράκι για να δεις τον εσωτερικό μου κόσμο. Ένοιωθα ότι σε προσκαλούσα να επισκεφθείς το πλέον εσωτερικό «δωμάτιό» μου, εκεί που κατοικεί το Πνεύμα του Θεού.

Μερικές φορές, ιδιοτελώς, ο σαρκικός μου εαυτός μου έλεγε να μη δημοσιεύσω τις πνευματικές μου εμπειρίες. Ο λόγος που ένιωθα έτσι, είναι το γεγονός ότι γνωρίζω το πώς αισθάνονται μερικοί Χριστιανοί για κείνους που λένε ότι έχουν όνειρα και οράσεις από τον Θεό. Αλλά, η Χριστιανική αγάπη που έχω για σένα απαιτούσε να τις δημοσιεύσω για το δικό σου όφελος και για την δόξα του Ζωντανού Ιησού. Υπήρξαν και άλλοι, που μου είπαν να μην αποκαλύψω τις προσωπικές μου εμπειρίες. Με παρότρυναν να αναφέρω τα σημεία αλήθειας που περιέχουν χωρίς να αποκαλύψω το γεγονός ότι έφθασα σ' αυτή τη κατανόηση μέσω ονείρων και οράσεων. Άραγε, εάν είχα ενεργήσει σύμφωνα με την συμβουλή τους, θα ήμουν ειλικρινής; Δεν θα είχα σφετερισθεί το έργο του Αγίου Πνεύματος εάν το είχα παρουσιάσει ως δικό μου; Αυτή μου η πράξη, δεν θα έδειχνε εγωισμό; Γιατί να έκρυβα την μέθοδο που χρησιμοποίησε ο Θεός για να με φέρει στον Ιησού, στην ζωή και στην ελευθερία; Μήπως θα έπρεπε να ντρέπομαι για το έργο που Αυτός έκανε στη ζωή μου; Μη γένοιτο! Μήπως θα έπρεπε να

κρατήσω αυτές τις εμπειρίες για τον εαυτόν μου, μόνο και μόνο για να μη δυσαρεστήσω εκείνους που εσφαλμένα πιστεύουν ότι τα φαινόμενα αυτού του είδους έπαυσαν να υπάρχουν από τότε που κοιμήθηκαν οι απόστολοι; Οπωσδήποτε όχι! Ίσως να έχει έλθει ο καιρός γι' αυτό το μέρος του σώματος του Χριστού, αφού εξετάσουν το πνεύμα του βιβλίου τούτου, να ξανασκεφθούν την στάση τους επ' αυτού του σημείου. Όσο για μένα, είμαι αποφασισμένος να διηγούμαι τα έργα του Κυρίου (Ψαλμός 118[ρη΄]:17). Αυτές οι εμπειρίες δυνάμωσαν την εν Χριστώ πίστη μου· γιατί να μη μπορέσουν να δυναμώσουν την πίστη και άλλων; Ο Ιησούς είπε, *«Ό,τι σας λέγω εν τω σκότει, είπατε εν τω φωτί, και ό,τι ακούετε εις το ωτίον, κηρύξατε επί των δωμάτων.»* (Ματθαίος 10[ι΄]:27).

Ελπίζω, οι οράσεις που έχω αναφέρει στο παρόν βιβλίο να σε βοήθησαν να ευρύνεις και να εμβαθύνεις την πνευματική σου διορατικότητα. Εάν αυτό έχει ήδη συμβεί, ας είναι δοξασμένο το Όνομα του Κυρίου. Ο συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής έγραψε, *«Αλλά των τέλειων είναι η στερεή τροφή, εκείνων που εξαιτίας της συνήθειας έχουν τα αισθητήρια γυμνασμένα για διάκριση του καλού και του κακού.»* (Εβραίους 5[ε΄]:14).

Τα πράγματα που έγραψα δεν είναι μύθοι, ούτε και φαντασίες του μυαλού μου. Είναι γεγονότα που ζήσαμε εγώ, η οικογένειά μου, και τα άτομα που περιέλαβαν.

Ο σκοπός του παρόντος βιβλίου δεν ήταν απλώς το να αναφέρω τις πνευματικές μου εμπειρίες, αλλά για να φέρω στην προσοχή σου εκείνο που αυτές απεκάλυψαν. Οι πείρες μου απεκάλυψαν:

α) Το σκότος, την υποκρισία, την αδικία, το μίσος και τον φανατισμό που υπάρχει μέσα στη θρησκευτική ομάδα που κάποτε ανήκα.

β) Τον «Ερμή» και το πώς μπορεί να ξεγελάσει τους ανθρώπους με το παρουσιαστικό του, διότι στέκεται και λέει ότι είναι ο μόνος αγγελιοφόρος του Θεού που μπορεί να οδηγήσει τους ανθρώπους σε όλη την αλήθεια --- έργο το οποίο κάνει μόνο το Άγιο Πνεύμα (κεφάλαιο 6). Και ο Θεός να μας προστατεύει διότι σήμερα είμαστε περικυκλωμένοι από πολλές θρησκευτικές οργανώσεις που παρουσιάζονται ως ο μόνος «Ερμής»!

γ) Την φανταστική «Μητέρα» --- αυτό το βδελυκτό είδωλο που σακατεύει την προσωπική συγγένεια με τον Θεό όλων εκείνων που την ακολουθούν (κεφάλαιο 7).

δ) Το γεγονός ότι ο Σατανάς καλύπτεται κάτω από το «αλάτι της γης» το οποίο έχει παγιδευτεί μέσα στην θρησκευτική του αυλή (κεφάλαιο 9).

ε) Την «φιδοπεριστέρα», τη νύφη του Σατανά, η οποία σκοτώνει την πνευματικότητα εκείνων που εμπιστεύονται αυτήν αντί να εμπιστεύονται τον Θεό (κεφάλαιο 9).

ζ) Την διεστραμμένη, ελικοειδή και κοπιαστική θρησκευτική οδό (κεφάλαιο 10).

η) Τον Ιησού ο Οποίος είναι η μόνη αληθινή Οδός που πρέπει να ακολουθούν οι Χριστιανοί. Αυτός φέρνει ανάπαυση και **ελευθερία** σ' εκείνους που Τον ακολουθούν.

Όλα μου τα όνειρα και οι οράσεις οδήγησαν τον αναγνώστη προς τον Ιησού. Όλες μου οι εμπειρίες δόξασαν τον

Ιησού και έστρεψαν τις ελπίδες του αναγνώστη προς Αυτόν. Κανένα από τα όνειρα και καμία από τις οράσεις μου δεν ήλθαν σε αντίφαση με την Αγία Γραφή --- αντιθέτως, υποστηρίχθηκαν απ' αυτήν! Ας είναι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου!

Μερικοί άνθρωποι έχουν χάσει το κουράγιο τους διότι ακούνε από άλλους ότι ο Θεός δεν απαντά στις προσευχές σήμερα. Εάν εσύ είχες αποθαρρυνθεί στο παρελθόν, ελπίζω ότι τώρα που διάβασες τούτο το βιβλίο να ξαναβρήκες το κουράγιο σου. Στρέψε προς τον Θεό. Αυτός ζει και ενεργεί. Προσευχή σου σ' Αυτόν --- σ' ακούει! Δέξου την συμβουλή του αποστόλου Παύλου:

«αδιαλείπτως προσεύχεσθε, κατά πάντα ευχαριστείτε διότι τούτο είναι το θέλημα του Θεού προς εσάς εν Χριστώ Ιησού. Το Πνεύμα μη σβύνετε, προφητείας μη εξουθενείτε. Πάντα δοκιμάζετε, το καλόν κατέχετε» (Α' Θεσσαλονικείς 5[ε']:17-21).

Εάν είσαι ένας από τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, μη φοβηθείς από τα λόγια που θα πούνε οι θρησκευτικοί σου αρχηγοί εναντίον του βιβλίου τούτου. Μπορεί να είναι καλοί άνθρωποι και να έχουν μορφή ευσεβείας, αλλά, αρνούνται την δύναμη της (Β' Τιμόθεον 3[γ']:5). Τούτο το βιβλίο δεν είναι εμπνευσμένο από τον εχθρό του Θεού και των ανθρώπων· ο Σατανάς δεν οδηγεί ανθρώπους προς την Αλήθεια η οποία είναι απαραίτητη για σωτηρία. Το έργο του Σατανά είναι ακριβώς το αντίθετο (Β' Κορινθίους 4[δ']:4).

Ίσως να νομίζεις ότι ήδη ακολουθείς τον Ιησού· αλλά, ο Ιησούς της Εταιρίας Σκοπιά δεν είναι ο Ιησούς της Βίβλου. **Ο Ιησούς της Σκοπιάς είναι προϊόν της δημιουργικής δυνάμεως του Θεού όπως είναι ο Σατανάς.** Ο Ιησούς της

Βίβλου είναι ο ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥΙΟΣ του Θεού. Αυτή η έκφραση εννοεί αυτό που λέει: Ότι ο Ιησούς είναι ο **μόνος Υιός της ουσίας του Θεού** – όχι ο μόνος υιός της δημιουργικής Του δυνάμεως! Και αυτό είναι αληθές διότι ο «Λόγος», ο προ-ανθρώπινος Ιησούς, ήταν αυτή η Δημιουργική Δύναμη του Θεού! Ο Θεός **μίλησε** τα πάντα σε ύπαρξη. **Επομένως, ο «Λόγος» του Θεού δημιούργησε τα πάντα** και Αυτός ο «Λόγος» του Θεού ο Οποίος είναι Ζων και Ενεργός (Εβραίους 4[δ΄]:12,13) έγινε σάρκα και Τον γνωρίσαμε ως τον άνθρωπο Ιησού (Γένεσις 1[α΄]:3· Ιωάννης 1[α΄]:1-4,14). Εάν θέλεις να Τον γνωρίσεις καλύτερα, σε ενθαρρύνω να μελετήσεις το βιβλίο μου **«Ιησούς - ο Φύσει ων Θεός»** στο οποίο παρουσιάζω και εξηγώ τα πολλά λάθη που κάνει η Σκοπιά πάνω σ' αυτό το τόσο σοβαρό θέμα. Αν αγαπάς την Αλήθεια, σε παρακαλώ, μελέτησέ το! Δες την ιστοσελίδα μου www.thebiblestudy.ca Είναι δωρεάν.

Εάν εσύ, Αγαπητέ Αναγνώστη, είσαι ένας πραγματικά αναγεννημένος Χριστιανός με μια καλή προσωπική σχέση με τον Κύριον, και εάν εκκλησιάζεσαι σε κάποια Χριστιανική Εκκλησία, μην αφήνεις τον εαυτόν σου να ταραχθεί από την ευκρινή διαχώριση που έχω παρουσιάσει μεταξύ των λέξεων **«Θρησκεία»** και **«Εκκλησία»**. Είναι μια Θεόδοτη κατανόηση και υποστηρίζεται από τις Γραφές στο πλήρες. Επίσης, ελπίζω να εννόησες το είδος της **ελευθερίας** που κήρυξα σ' αυτό το βιβλίο, και ότι θα κρατήσεις γερά στο μυαλό σου τα λόγια του αποστόλου Παύλου που έγραψε για την Εκκλησία:

«Διότι σεις, αδελφοί, προσεκλήθητε εις ελευθερίαν·μόνον μη μεταχειρίζεσθε την ελευθερίαν εις αφορμήν της σαρκός.» (Γαλάτας 5[ε΄]:13),

και,

«Εν τη ελευθερία λοιπόν, με την οποία ηλευθέρωσεν ημάς ο Χριστός, μένετε σταθεροί, και μη υποβληθήτε πάλιν εις ζυγόν δουλείας.» (Γαλάτας 5[ε΄]:1).

Ο Κύριος να σε ευλογεί!

Ο Ιησούς σε προσκαλεί

Αγαπητέ Αναγνώστη,

Σ' ευχαριστώ που πήρες τον χρόνο να διαβάσεις το παρόν βιβλίο μέσω του οποίου, με ένα δυναμικό τρόπο, σου παρουσίασα την ελευθερία και την ανάπαυση που φέρνει ο Κύριος Ιησούς σε όλους εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν και που Τον ακολουθούν. Εάν είσαι ένας από εκείνους που δεν έχουν δεχτεί ακόμα τον Κύριον Ιησού ως προσωπικό τους Θεό και Σωτήρα, τώρα που μέσω του παρόντος βιβλίου έλαβες μια αξιόλογη γνώση, θα ήθελα να σκεφθείς σοβαρά τα ακόλουθα:

Στο Ματθαίος 11[ια']:28-30, ο Ιησούς προσκαλεί τους ανθρώπους να έλθουν σ' Αυτόν. Εκεί, διαβάζουμε:

«Έλθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει. Άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς, και μάθετε απ' εμού διότι πρᾶος εἶμαι και ταπεινός την καρδίαν και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εν ταις ψυχῆς υμῶν. Διότι ο ζυγός μου είναι καλός και το φορτίον μου ελαφρόν.»

Ο Ιησούς, ο Αληθινός Θεός και Σωτήρας (Β' Πέτρου 1 [α']:1), είπε, *«Ιδοῦ, ἵσταμαι εἰς τὴν θύραν και κρούω, εἰάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου, και ἀνοίξῃ τὴν θύραν, θέλω εἰσελθεῖν πρὸς αὐτόν ...»* (Αποκάλυψις 3[γ']:20).

Από τα παραπάνω λόγια, αντιλαμβανόμαστε ότι ο Ιησούς

είναι καλός, ευγενικός, και πρᾶος. Δεν προσπαθεί να εκβιάσει κανέναν να ανοίξει την «πόρτα» και να Τον δεχθεί ως Θεό και Σωτήρα του/της. Όμως, εάν από την δική τους ελεύθερη θέληση, ανοίξουν την «πόρτα» της καρδιάς τους και Τον προσκαλέσουν να εισέλθει, ο Ιησούς, ο Οποίος είναι ο Πανταχού Παρών Θεός (Ιωάννης 1[α΄]:51), θα εισέλθει και θα κατοικήσει μέσα τους.

Επειδή ο Ιησούς δεν είναι ένα κτίσμα, αλλά Ένας από την Αληθινή Θεότητα ΓΧΒΧ, δεν έρχεται μέσα στη καρδιά των πιστών μόνος Του. Ο Πατέρας, ο Οποίος είναι μέσα στον Υιό (Ιωάννης 14[ιδ΄]:8-11), έρχεται και κατοικεί και Αυτός μέσα τους. Ο Κύριος Ιησούς είπε,

«... Εάν τις με αγαπά, τον λόγον μου θέλει φυλάξει, και ο Πατήρ μου θέλει αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν θέλομεν ελθεί, και εν αυτώ θέλομεν κατοικήσει.» (Ιωάννης 14[ιδ΄]:23).

Ο Πατέρας και ο Υιός κατοικούν μέσα σε εκείνους που πιστεύουν στον Αληθινό Ιησού της Γραφής μέσω του Αγίου Πνεύματος (Ρωμαίους 8[η΄]:9-11). Έτσι, **ο πιστός γίνεται το κατοικητήριο, δηλαδή, ο ναός του Θεού.** Αυτός είναι ο λόγος που ο απόστολος Παύλος είπε στους Χριστιανούς της Κορίνθου,

«Δεν εξεύρετε ότι είσθε ναός Θεού, και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν; ... ο ναός του Θεού είναι άγιος, όστις είσθε σεις.» (Α΄ Κορινθίους 3[γ΄]:16,17).

Επίσης, τη στιγμή που εκείνοι πιστεύουν στον Αληθινό Ιησού της Γραφής και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα τους:

α) Είναι σωσμένοι από την ποινή των αμαρτιών τους και αμέσως, λαβαίνουν από τον Θεό αιώνια ζωή (Ματθαίος 1[α΄]:21· Ιωάννης 3[γ΄]:16). **Τι γλυκιά ελευθερία!**

β) Είναι αναγεννημένοι --- γεννημένοι άνωθεν (Ιωάννης 3[γ΄]:3-8).

γ) Έχουν απευθείας πρόσοδο προς τον Θεό μέσω του Αγίου Πνεύματος που προσεύχεται γι' αυτούς (Ρωμαίους 8 [η΄]:26,27) και μέσω του Ιησού Χριστού, του Αρχιερέα μας, ο Οποίος έδωσε το σώμα Του για να αγιάσει **όλους εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν** (Εβραίους 4[δ΄]:14-16· 10 [ι΄]:10-14).

δ) Γίνονται παιδιά του Υψίστου Θεού --- τι συγγένεια! (Ιωάννης 3[γ΄]:3-5· 1[α΄]:12,13· Ρωμαίους 8[η΄]:14-16).

ε) Γίνονται μια «νέα κτίση» --- τι δόξα! (Β΄ Κορινθίους 5[ε΄]:17).

ς) Γίνονται μέρος του «σώματος του Χριστού», του σώματος που αναγνωρίζει τον Ιησού ως την μόνη «Κεφαλή» (Ρωμαίους 12[ιβ΄]:4,5· Α΄ Κορινθίους 10[ι΄]:17· 12[ιβ΄]:12-17· Εφεσίους 1[α΄]:22· 5[ε΄]:23).

η) Γίνονται μέρος της «Νύφης» του Χριστού που είναι ο «Νυμφίος» (Β΄ Κορινθίους 11 [ια΄]:1· Αποκάλυψις 19[ιθ΄]:7).

θ) Γίνονται άγιοι ιερείς, μέρος από εκείνους που αποτελούν ένα **Άγιο Ιεράτευμα**, ένα «**βασίλειον ιεράτευμα**», ένα «**γένος εκλεκτόν**», ένα «**έθνος άγιον**» και ένας «**λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός**» (Α΄ Πέτρου 2[β΄]:4,5,9). Σαν ένα Άγιο Ιεράτευμα, σαν ένα Βασίλειο Ιεράτευμα, έχουν το

δικαίωμα, την «εξουσία», να κηρύξουν, να διδάξουν, να βαπτίσουν (Ματθαίος 28[κη']:18-20), να διαμοιράσουν το ψωμί και το κρασί, και να κάνουν οτιδήποτε είναι μέρος της λατρείας που προσφέρουν **ως ιερείς του Θεού και του Χριστού** (Αποκάλυψις 20[κ']:6).

ι) Γίνονται **βασιλείς** που θα κυβερνήσουν με τον Χριστό (Αποκάλυψις 20[κ']:6).

κ) Γίνονται μέλη της **Εκκλησίας** του Ιησού Χριστού (Πράξεις 20[κ']:28).

Ο Κύριος Ιησούς αγαπά την Εκκλησία Του και *«... παρέδωκεν εαυτόν υπέρ αυτής, δια να αγιάση αυτήν, ... δια να παραστήση αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν, μη έχουσαν κηλίδα, ή ρυτίδα, ή τι των τοιούτων, αλλά δια να ήγαι αγία και άμωμος.»* (Εφεσίους 5[ε']:25-27).

Από τα παραπάνω, αντιλαμβανόμαστε ότι είναι αδύνατον για εκείνους που δεν γνωρίζουν τον Ιησού να φανταστούν την δόξα που περιμένει εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν. Ο απόστολος Παύλος είπε, *«αλλά καθώς είναι γεγραμμένον, 'Εκείνα τα οποία οφθαλμός δεν είδε, και ωτίον δεν ήκουσε, και εις καρδίαν ανθρώπου δεν ανέβησαν, τα οποία ο Θεός ητοίμασεν εις τους αγαπόντας αυτόν.' Εις ημάς δε ο Θεός απεκάλυπεν αυτά δια του Πνεύματος αυτού»* (Α' Κορινθίους 2[β']:9,10α).

Επομένως, Αγαπητέ Αναγνώστη, θα ήθελα να δώσεις προσοχή στις παρακάτω ερωτήσεις:

α) Θα ήθελες να λάβεις μέρος σ' αυτή την δόξα;

β) Θα ήθελες να συγχωρεθούν οι αμαρτίες σου;

γ) Θα ήθελες να σωθείς;

δ) Θα ήθελες να είχες αιώνια ζωή;

ε) Θα σου άρεσε να έχεις μια αλληλεπιδραστική σχέση με τον Δημιουργό σου;

Εάν η απάντησή σου στα παραπάνω ερωτήματα είναι «Ναι!» σε παρακαλώ δώσε προσοχή στα επόμενα. Στο Ρωμαίους 10[ι'], και εδάφια 9 και 13, ο απόστολος Παύλος κηρύττει ότι:

α) **Εάν ομολογήσεις με το στόμα σου** ότι ο Ιησούς είναι ο «Κύριος» (δηλαδή ο «Κύριος» ή ΓΧΒΧ, του εδαφίου 13, το όνομα του οποίου πρέπει να επικαλεστείς για να σωθείς),

β) **Εάν πιστέψεις με την καρδιά σου** ότι ο Θεός ο Πατήρ **ανέστησε Αυτόν σωματικώς** (Πράξεις 2[β']:31) από τους νεκρούς, και

γ) **Εάν επικαλεστείς το όνομά Του**, δηλαδή, εάν προσευχηθείς στον Ιησού, **θα σωθείς αυτή την στιγμή!**

Οι παραπάνω **απαιτήσεις για σωτηρία** αποτελούν τον πυρήνα, το θεμέλιο του ευαγγελίου που κήρυξαν οι απόστολοι του Κυρίου Ιησού Χριστού (Ρωμαίους 10[ι']:8-13). Γι' αυτό το λόγο, Αγαπητέ Αναγνώστη,

α) Εάν εσύ προσωπικά έχεις δει την δόξα του Κυρίου Ιησού και με τη δική σου θέληση, ομολογήσεις με το στόμα σου ότι ο Ιησούς είναι ο «Κύριος» (ο ΓΧΒΧ) του εδαφίου Ρωμαίους 10[ι']:13, και

β) Εάν έχεις πιστέψει με την καρδιά σου ότι παρόλο που πέθανε στον σταυρό και ετάφη, ο Θεός ο Πατέρας Τον ανέστησε σωματικώς την τρίτη ημέρα σύμφωνα με τις Γραφές (Ησαΐας κεφάλαιο 53[γγ']),

επικαλέσου το όνομά Του, δηλαδή, προσευχήσου στον Ιησού τώρα αυτή τη στιγμή (Ρωμαίους 10[ι']:13). Προσευχήσου σ' Αυτόν για να αρχίσεις να έχεις μια προσωπική σχέση μαζί Του και ζήτα Του να γίνει ο Θεός σου και ο Σωτήρας σου! Τώρα, αυτή τη στιγμή, πάρε την μεγαλύτερη απόφαση της ζωής σου διότι η αιώνια ζωή σου ή η αιώνια καταδίκη σου εξαρτάται από αυτό!

Αυτή η πρόσκληση επεκτείνεται επίσης και σε όλους εκείνους που μπορεί να πηγαίνουν σε κάποια εκκλησία για πολλά χρόνια, αλλά, οι οποίοι δεν έχουν εκπληρώσει ακόμα τις παραπάνω απαιτήσεις του Θεού για σωτηρία.

Εάν δέχθηκες αυτή την πρόσκληση, εάν προσευχήθηκες στον Κύριο Ιησού και Του ζήτησες να γίνει ο Θεός σου και ο Σωτήρας σου, τα επόμενα λόγια του αποστόλου Παύλου απευθύνονται και σε σένα:

«Η χάρις του Κυρίου Ιησού Χριστού, και η αγάπη του Θεού, και η κοινωνία (η συναναστροφή) του Αγίου Πνεύματος εἶη (να είναι) μετά πάντων υμῶν....» (Β' Κορινθίους 13[ιγ']:14).

Σημείωση Α

ΜΗΠΩΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΕΣ;

Ο Κύριος Ιησούς ήξερε ότι ο Σατανάς θα προσπαθούσε να πλανήσει τους Χριστιανούς χρησιμοποιώντας ψευδόχριστους και ψευδοπροφήτες. Γι' αυτό το λόγο, ο Ιησούς τους προειδοποίησε με τα εξής λόγια:

«Τότε, εάν σας πη κανείς, 'Να, εδώ είναι ο Χριστός' ή 'Εκεί', μη πιστέψετε. Διότι θα εμφανισθούν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και θα κάνουν μεγάλα θαύματα και τέρατα, ώστε να πλανήσουν, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς. Ιδού, σας προείπα. Εάν σας πουν, 'Να, είναι εις την έρημον', μη πηγαίνετε, 'Να, είναι εις τα απόμερα δωμάτια', μη πιστέψετε.» (Ματθαίος 24[κδ']:23-27).

Εκείνοι που ενδιαφέρονται για την πνευματική τους υγεία, και εκείνοι που θέλουν να κάμουν το θέλημά Του θα πρέπει να δώσουν μεγάλη προσοχή στην παραπάνω νουθεσία του Κυρίου.

Ο Ιησούς δεν είπε ότι οι ψευδόχριστοι και οι ψευδοπροφήτες θα χρησιμοποιήσουν βία και ότι θα πουν στους ακολούθους Του, «**Είμαστε ψευδοπροφήτες --- ακολουθήστε μας!**» Εάν ήταν να μίλαγαν έτσι, ίσως ποτέ να μη τους ακολουθούσε κανένας! Τα λόγια του Κυρίου, «...**ώστε να**

πλανήσουν, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς», μαρτυρούν ότι οι ψευδοπροφήτες και οι ψευδόχριστοι (ψευδοκεχρισμένοι) θα ήταν εύγλωττοι, επιτήδαιοι και ευγενικοί, ότι θα παρουσιάζονταν σαν Χριστιανοί, θα είχαν μια μορφή ευσεβείας, θα έδειχναν ότι έχουν ένα θερμό ζήλο για να έλθουν σε «πλήρη κατανόηση της αληθείας» και ότι έχουν την επιθυμία να «υπηρετήσουν» και να «ευαρεστήσουν» τον Θεό. Γι' αυτό το λόγο, η παραπάνω νουθεσία του Κυρίου δεν θα πρέπει να αγνοηθεί.

Σήμερα, υπάρχουν πολλά εκατομμύρια ανθρώπων που έχουν πλανηθεί από **ψευδοπροφήτες** των τελευταίων δύο αιώνων· ένας από αυτούς είναι ο C. T. Russell (Ρώσσελ) των Μαρτύρων του Ιεχωβά. Όμως, στην σημερινή εποχή, δεν υπάρχει λόγος να εξακολουθεί κάποιος να παραπλανάτε απ' αυτούς διότι υπάρχουν αρκετές πληροφορίες και αποδείξεις οι οποίες αποκαλύπτουν τις ψευδοπροφητείες που έχουν δοθεί. Εκείνοι που έχουν πλανηθεί θα πρέπει να σταθούν υπεύθυνα ενώπιον του Κυρίου, να γίνουν σαν τους Βεροιείς (Πράξεις 17[ιζ']:11), και αφού εξετάσουν τις δεδομένες πληροφορίες και αποδείξεις προσεκτικά, να πάρουν την απόφαση να ακολουθήσουν τον **Αληθινό Προφήτη** και Χριστό, για να απελευθερωθούν.

Οι ψευδοπροφήτες έχουν πολλά κοινά χαρακτηριστικά. **Ακόμα και μετά, αφού οι «προφητείες» τους αποδεικνύονται ψευδείς**, αυτοί συνεχίζουν να:

α) Παρουσιάζονται ως οι «κεχρισμένοι» του Θεού.

β) Παρουσιάζουν ψευδείς διδασκαλίες.

γ) Παρουσιάζουν γνώση που είναι πέραν της Αγίας Γραφής, την οποίαν, λένουν ότι την έλαβαν μέσω ονείρων, ο-

ράσεων, ή από αγγέλους, αλλά, η οποία αντιφάσκει με την Αγία Γραφή.

δ) Παραποιούν την Βίβλο ή προσθέτουν σ' αυτήν, για να την κάνουν να συμφωνεί με τις ψευδείς διδασκαλίες τους.

ε) Εξασκούν εξουσία πάνω σ' εκείνους που έχουν παραπλανήσει.

ς) Φέρνουν εκείνους που τους ακολουθούν στο σημείο να **εξαρτώνται από αυτούς**.

η) Ενσταλάζουν ενοχή.

θ) Ενσταλάζουν θρησκευτικό φόβο.

ι) Ενσταλάζουν θρησκευτικό φανατισμό.

κ) Υπονομεύουν και διαστρεβλώνουν το ευαγγέλιο του Κυρίου Ιησού Χριστού το οποίο ελευθερώνει εκείνους που Τον ακολουθούν από κάθε είδους θρησκευτικής αιχμαλωσίας.

λ) Διαστρεβλώνουν το ευαγγέλιο της δόξας του Ιησού (Β' Κορινθίους 4[δ']:4), ο Οποίος είναι επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνες (Ρωμαίους 9[θ']:5), και **Τον παρουσιάζουν ως ένα κτίσμα, τον αδελφό του Σατανά, ή ως τον αρχάγγελο Μιχαήλ**. Αγνοούν ότι η εξουσία του Μιχαήλ ήταν μικρότερη από την εξουσία του Σατανά αφού **δεν τόλμησε** να επιτιμήσει τον Σατανά, αλλά είπε, «**Ο Κύριος** (ένας άλλος Κύριος) **να σε επιτιμήσει!**» (Ιούδας 9)!

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά εκπληρώνουν όλα τα παραπάνω. Αυτό που λέω δεν είναι υπερβολή. Επιτρέψτε μου να σας

παρουσιάσω μερικά παραδείγματα. Ας εξετάσουμε το παραπάνω χαρακτηριστικό (δ), δηλαδή ότι «**Παραποιούν την Βίβλο** ή προσθέτουν σ' αυτήν, για να την κάνουν να συμφωνεί με τις ψευδείς διδασκαλίες τους.»

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, οι οποίοι δεν πιστεύουν ότι ο Ιησούς είναι τη φύσει Θεός, έχουν **παραποιήσει** την «Βίβλο» τους σε πολλά σημεία. Ένα από αυτά είναι το **Ιωάννης 1[α']:4**. Εκεί, διαβάζουμε από το κείμενο:

«Εν αυτώ ζωή ην»

Η παραπάνω έκφραση σημαίνει:

«Μέσα σ' Αυτόν (μέσα στον Ιησού), ήταν ζωή.»

Η λέξη «εν» είναι πρόθεση και σημαίνει «μέσα». (Δες το λεξικό Δημητράκου, σελίδα 528). Επίσης, η λέξη «ην» σημαίνει «ήταν» και αναφέρεται στο **άπειρο, στο απεριόριστο παρελθόν** (πάντοτε ήταν).

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά δεν θέλουν να παραδεχθούν ότι η **ζωή ήταν πάντα μέσα στον Ιησού** επειδή αυτή η αλήθεια τονίζει το γεγονός ότι **ο Ιησούς είναι Θεός** και επειδή μια τέτοια αλήθεια πηγαίνει ενάντια στη ψευδή τους διδασκαλία που λέει ότι ο Ιησούς είναι ένας κτισμένος άγγελος, ο αδελφός του Σατανά (Σκοπιά 3/1/1932, σελίδα 76, παράγραφο 2,3, στην Αγγλική). Γι' αυτό το λόγο παρατηρούμε ότι στη «βίβλο» τους, από τις τέσσερις λέξεις της έκφρασης «**Εν αυτώ ζωή ην**», έχουν μεταφράσει σωστά **μόνο τις δύο τελευταίες**, δηλαδή, «**ζωή ην**» (ήταν ζωή). Τι συνέβη στις λέξεις, «**Εν αυτώ**»; Τι τις έκαναν;

Χωρίς να δείξουν κάποιο ίχνος υπευθυνότητας, χωρίς να έχουν σεβασμό για το αρχαίο Ελληνικό κείμενο, και χωρίς να έχουν φόβο Θεού, τις εξαφάνισαν, και **τις αντικατέστησαν με μια καινούρια φράση** η οποία **δεν είναι** ούτε η Αγγλική μετάφραση ούτε και η σύγχρονη Ελληνική μεταγλώττιση των δύο λέξεων «*Εν αυτό*». Η καινούργια τους φράση παρουσιάζεται ως:

«Εκείνο που έχει έρθει σε ύπαρξη μέσω αυτού»!

Απορώ ποιο λεξικό τους συμβούλευσε ότι οι λέξεις «*Εν αυτό*» σημαίνουν «*Εκείνο που έχει έρθει σε ύπαρξη μέσω αυτού*»!

Με ένα δήθεν έξυπνο τρόπο, δεν περιέλαβαν την καινούργια τους φράση στο εδάφιο 3, ούτε και στο εδάφιο 4! Τοποθέτησαν μέρος τις καινούργιας φράσης τους μεταξύ των εδαφίων 3 και 4, και η ολοκληρωμένη πρότασή τους παρουσιάζεται ως:

«Εκείνο που έχει έρθει σε ύπαρξη μέσω αυτού ήταν ζωή».

Η παραπάνω πρόταση ούτε περιέχει ούτε και εκφράζει την αλήθεια του γραπτού λόγου του Θεού που μας λέει ότι «**Μέσα σ' Αυτόν ήταν ζωή**». Εύχομαι ότι εκείνοι από τους Μάρτυρες του Ιεχωβά που γνωρίζουν την **Ελληνική γλώσσα και που αγαπούν την αλήθεια**, θα ελευθερωθούν από τον θρησκευτικό φόβο που τους έχει εμπνεύσει η οργάνωση του εκδοτικού οίκου που ακολουθούν και ότι **θα υπερασπισθούν τον γραπτό λόγο του Θεού**. Ας δούμε μια φωτοτυπία της παραπάνω σκόπιμης διαστρέβλωσης των Γραφών. Το κείμενο που σας παρουσιάζω είναι το Ιωάννης 1[α']:4 και είναι παρμένο από την Ελληνική τους έκδοση

της Καινής Διαθήκης η οποία είναι γνωστή ως «ΜΝΚ» (Μετάφραση Νέου Κόσμου):

1 Στην αρχή ήταν ο Λόγος, και ο Λόγος ήταν μαζί με τον Θεό, και ο Λόγος ήταν Θεός. **2** Αυτός ήταν στην αρχή μαζί με τον Θεό. **3** Τα πάντα ήρθαν σε ύπαρξη μέσω αυτού, και χωρίς αυτόν δεν ήρθε σε ύπαρξη ούτε ένα πράγμα.

→ Εκείνο που έχει έρθει σε ύπαρξη **4** μέσω αυτού ήταν ζωή, και η ζωή ήταν το φως των ανθρώπων. **5** Και το φως λάμπει μέσα στο σκοτάδι, αλλά το σκοτάδι δεν έχει υπερισχύσει εναντίον του.

6 Εγέρθηκε ένας άνθρωπος ο οποίος στάλθηκε ως εκπρόσωπος του Θεού: το όνομά του ήταν Ιωάννης.

Για να μη νομίζει κανείς ότι η παραπάνω φωτοτυπία παρουσιάζει κάποιο λάθος που μπορεί να έκαναν από απροσεξία μόνο στην Ελληνική τους μετάφραση, παρουσιάζω και μια φωτοτυπία της μεταφράσεώς τους στην Αγγλική γλώσσα, για να δείξω την σκόπιμη διαστρέβλωση των Γραφών:

1 In [the] beginning the Word was, and the Word was with God, and the Word was a god. **2** This one was in [the] beginning with God. **3** All things came into existence through him, and apart from him not even one thing came into existence.

→ What has come into existence **4** by means of him was life, and the life was the light of men. **5** And the light is shining in the darkness, but the darkness has not overpowered it.

Πως είναι δυνατόν για εκείνους που αγαπούν την Αλήθεια να **εμπιστευθούν** μια τέτοια «μετάφραση» των Γραφών; Πως μπορεί ένας να εμπιστεύεται την αιωνιότητά του στα χέρια ανθρώπων που δεν έχουν σεβασμό για την Βιβλική αλήθεια; Πως είναι δυνατόν για έναν Χριστιανό να εμπιστευθεί ψευδοδιδασκάλους; Είναι δυνατόν να οδηγήσουν οι ψευδοδιδάσκαλοι τους ακολούθους τους **στον Αληθινό Ιησού της Βίβλου ο Οποίος είναι «επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνες»** (Ρωμαίους 9[θ']:5) **ώστε να προσευχηθούν σ' Αυτόν, δηλαδή, να επικαλεστούν το όνομά Του για να σωθούν;** (Ρωμαίους 10 [ι']:13) Εάν «Ναι!», τότε γιατί μας προειδοποιεί η Γραφή ότι, μεταξύ μας «... θέλουσιν εἶσθαι ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες θέλουσι παρεισάξει αιρέσεις ἀπωλείας, ἀρνούμενοι καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς Δεσπότην, ἐπισύροντες εἰς εαυτοὺς ταχεῖαν ἀπώλειαν»; (Β' Πέτρου 2[β']:1)

Ενώ είναι δύσκολο για εκείνους που δεν γνωρίζουν καλά την κοινή Ελληνική γλώσσα του πρώτου αιώνα να ανακαλύψουν τα λάθη μιας μετάφρασης ή μεταγλώττισης, **είναι πολύ πιο εύκολο να αναγνωρίσουν τους ψευδοπροφήτες.** Ας δώσουμε προσοχή στα ακόλουθα:

Το ρήμα «προφητεύω» σημαίνει «προλέγω τα μέλλοντα». Επομένως, το μόνο που πρέπει να κάνει ένας είναι **να εξετάσει το ιστορικό εκείνων που παρουσιάζονται σαν προφήτες.** Αυτή ήταν η συμβουλή που έδωσε η Σκοπιά στους ακολούθους της! Στο περιοδικό «Η Σκοπιά» της 4/1/72, στη σελίδα 197, στην Αγγλική, έγραψαν ότι ο Ιεχωβά είχε ένα προφήτη για να τους προειδοποιήσει, ότι αυτός ο προφήτης δεν ήταν μόνο ένας άνθρωπος αλλά ήταν ένα σώμα, μια ομάδα από άνδρες και γυναίκες που σήμερα είναι γνωστοί ως «Χριστιανοί Μάρτυρες του Ιεχωβά». Επίσης είπαν ότι είναι ένα πράγμα για κάποιον να λέει ότι

είναι προφήτης, αλλά ότι είναι άλλο πράγμα να το αποδείξει. Και κατέληξαν με το να πουν ότι **ο μόνος τρόπος για να αποδειχθεί κάτι τέτοιο είναι να εξετάσει κανείς το ιστορικό τους!**

Ωραία λοιπόν, **ας εξετάσουμε το ιστορικό τους:**

Στο βιβλίο τους “The Time is at Hand”, 1908, έγραψαν ότι η βασιλεία του Θεού είχε ήδη αρχίσει από το 1878 μΧ και ότι ο πόλεμος της ημέρας εκείνης της μεγάλης του Θεού του Παντοκράτορος (Αποκάλυψις 16[ιστ’]:14), θα έλθει στο τέλος του το 1914 μΧ με την ανατροπή των επίγειων βασιλείων. **Για σίγουρα, τα παραπάνω λόγια τους είναι μια αποδειγμένη ψευδοπροφητεία!**

Στο ίδιο βιβλίο, στη σελίδα 170, έγραψαν ότι οι Καιροί των Εθνών θα λήξουν στο πλήρες στο έτος 1914 μΧ, και ότι **η Βασιλεία του Χριστού θα ιδρυθεί στο πλήρες το έτος εκείνο. Για σίγουρα, τα παραπάνω λόγια τους είναι μια αποδειγμένη ψευδοπροφητεία!**

Στο «The Golden Age», 6/6/23, σελίδα 563, έδωσαν μια νέα ημερομηνία. Έγραψαν ότι η Αγία Γραφή δείχνει ότι **η αυτοκρατορία του Σατανά η οποία άρχισε να διαλύεται με τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, θα έλθει στο τέλος της σε έντεκα χρόνια από το 1914 μ.Χ., δηλαδή, το 1925.** Έτσι, αφού η αυτοκρατορία του Σατανά συνεχίζει να υπάρχει και μετά το 1925, **αποδεικνύεται ότι και αυτή η πρόβλεψή τους ήταν μια ψευδοπροφητεία!**

Στη Σκοπιά της 9/11/22, σελίδα 262, στην Αγγλική, έγραψαν ότι οι Γραφές δείχνουν ότι **η ημερομηνία 1925 είναι πιο ακριβής από το 1914.** Τα λόγια τους απεδείχθησαν ξανά να είναι μια ψευδοπροφητεία!

Στη Σκοπιά της 4/1/23, σελίδα 106, στην Αγγλική, έγραψαν ξανά για το **1925** και είπαν ότι οι Χριστιανοί της σημερινής εποχής έχουν κάτι πολύ περισσότερο για να βασίσουν την πίστη τους από ότι είχε ο Νώε για να βασίσει την πίστη του για τον επερχόμενο κατακλυσμό! Τι ήταν η πρόβλεψή τους για το **1925; Για σίγουρα, ψευδοπροφητεία!**

Το 1921 και 1922, προφήτευαν ότι ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ και άλλοι πιστοί **θα ανασταίνονταν στο έτος 1925** και ότι **εκατομμύρια ζώντων που ζούσαν την εποχή εκείνη δεν θα πέθαιναν ποτέ!** (“The Golden Age”, 3/18/21, σελίδα 381, και 3/1/22, σελίδα 350.) **Μήπως μπορεί να πει κανείς ότι αυτές δεν ήταν οι μεγαλύτερες ψευδοπροφητείες των τελευταίων δύο χιλιάδων ετών;**

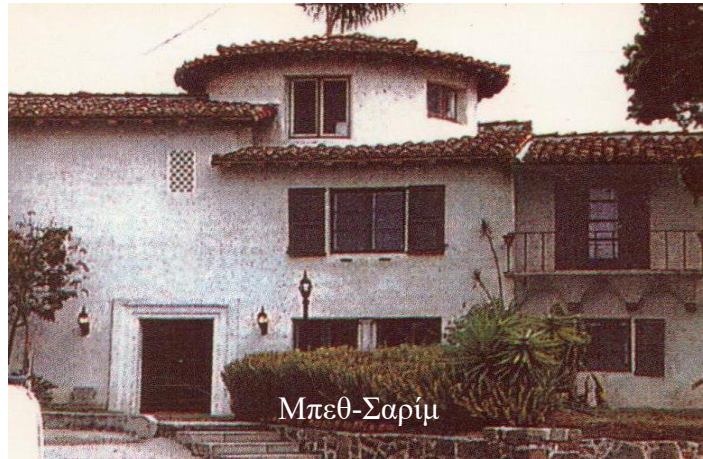
Την εποχή εκείνη, επειδή οι αρχηγοί της οργανώσεως της Σκοπιάς πίστευαν δυνατά στην παραπάνω ψευδοπροφητεία τους για την ανάσταση των αρχαίων πιστών, ή και επειδή ήθελαν να κάνουν τους ακολούθους τους να πιστέψουν την παραπάνω ψευδοπροφητεία, ενήργησαν ως εξής:

Στην δεκαετία του 1920-1930, έλαβαν υπό την κατοχή τους ένα μεγάλης αξίας οικόπεδο στο Σαν Ντιέγκο της Καλιφόρνιας. Εκεί έχτισαν ένα πολυτελέστατο μέγαρο το οποίο ονόμασαν «**Μπεθ-Σαρίμ**» που στα Εβραϊκά σημαίνει «**οίκος αρχόντων**». Ο σκοπός τους για το κτίριο αυτό ήταν να το χρησιμοποιήσουν ως κατοικία για τους αρχαίους αριστοί, δηλαδή για τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και άλλους, οι οποίοι, σύμφωνα με την ψευδοπροφητεία τους, επρόκειτο να αναστηθούν το **1925**.

Αργότερα, επειδή ένιωσαν ότι το «Μπεθ-Σαρίμ» δεν θα ήταν αρκετά μεγάλο για να στεγάσει τους αρχαίους αριστοί, επεκτάθηκαν σε ένα άλλο οικόπεδο. Εκεί, έχτισαν

για άλλη βίλα, την οποία ονόμασαν «Μπεθ-Σαν» που στα Εβραϊκά σημαίνει «οίκος ασφαλείας».

Εδώ σας παρουσιάζω μια φωτογραφία της βίλας «Μπεθ-Σαρίμ», και μια της βίλας «Μπεθ-Σαν»:

Οι παραπάνω βίλες έγιναν μνημεία της ψευδο-προφητείας τους!

Πόσες φορές θα πρέπει να δολοφονήσει ένας προκειμένου να ονομασθεί «δολοφόνος»; **ΜΟΝΟ ΜΙΑ!** Παρομοίως, πόσες ψευδοπροφητείες θα πρέπει να δώσει ένας προκειμένου να ονομασθεί «ψευδοπροφήτης»; **ΜΟΝΟ ΜΙΑ!** Τώρα που αναθεωρήσαμε το ιστορικό τους, όπως οι ίδιοι μας προκάλεσαν να κάνουμε, τι μας δείχνει; Θα σας αφήσω να απαντήσετε **εσείς!**

Και όμως, δείτε τι έγραψε το «Ξύπνα» (ένα από τα περιοδικά της εταιρίας Σκοπιά) της 8^{ης} Οκτωβρίου, 1968 στην Αγγλική, στη σελίδα 23:

“True, there have been those in times past who predicted an “end” to the world, even announcing a specific date ... Yet, nothing happened. They were guilty of false prophesying. Why? What was missing? ... Missing from such people were God’s truths and the evidence that He was using them.”!!!

Ιδού η ελεύθερη μετάφραση των παραπάνω λόγων τους:

«Είναι αλήθεια, ότι στο παρελθόν υπήρξαν άνθρωποι οι οποίοι προφήτευσαν το «τέλος» του κόσμου, και μάλιστα ανακοίνωσαν και ορισμένη ημερομηνία ... Και όμως, δεν συνέβη τίποτα. Γιατί; Τι έλειπε; ... Αυτό που έλειπε από αυτούς τους ανθρώπους ήταν οι αλήθειες του Θεού και η απόδειξη ότι Αυτός τους χρησιμοποιούσε.» (Μετάφραση του συγγραφέα).

Και ο Ιησούς είπε, «... *από τα λόγια σου θα καταδικαστείς.*» (Ματθαίος 12[ιβ’]:37)

Μάρτυρες του Ιεχωβά οι οποίοι προσπαθούν, με ένα φανατικό τρόπο, να υπερασπίσουν τη Μητέρα Οργάνωσή τους

λέγουν ότι οι αρχηγοί τους ποτέ δεν προφήτεψαν ψευδώς, αλλά ότι απλώς είχαν «λανθασμένες προσδοκίες»! Η αντίδρασή μου είναι, «Αν δώσετε την ίδια δικαιολογία σε όλους τους ψευδοπροφήτες όλων των εποχών, τότε, δεν θα υπάρξει ποτέ κανένας ψευδοπροφήτης!»

Άλλοι Μάρτυρες μου έχουν πει για τους αρχηγούς τους, «Οι αδελφοί μας είναι πολύ ταπεινοί. Παραδέχονται τα λάθη που έχουν κάνει στο παρελθόν.» Σε ανθρώπους που σκέφτονται με τον ίδιο τρόπο η απάντησή μου είναι, «Ο Ιησούς δεν έκανε καμιά διάκριση μεταξύ ταπεινών και αλαζόνων ψευδοπροφητών. Στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο του Ματθαίου δεν είπε στους ακολούθους Του ότι είναι εντάξει να ακολουθούν και να πιστεύουν ταπεινούς ψευδοπροφήτες!»

Οι ψευδοπροφήτες είναι ψευδοπροφήτες! Ότι δικαιολογίες και να δώσουν αφού οι «προφητείες» τους δεν εκπληρωθούν, δεν πρέπει να αποφεύγουν το στίγμα. Όταν οι «προφητείες» τους αστοχήσουν να εκπληρωθούν, πρέπει να ανακηρύσσονται αμέσως ως ψευδοπροφήτες ώστε να μη τους πιστεύει και να μη τους ακολουθεί κανένας από εκείνους που θέλουν να γνωρίσουν και να υπηρετήσουν τον Θεό.

Εκείνοι από τους Μάρτυρες του Ιεχωβά που αγαπούν την Αλήθεια (Ιωάννης 14[ιδ΄]:6), θα πρέπει να εκβάλλουν τον θρησκευτικό τους φόβο (Α΄ Ιωάννου 4[δ΄]:18) και να **υπακούσουν** τον Κύριο Ιησού Χριστό (Ματθαίος 24 [κδ΄]:23-27). Έτσι μόνο θα παύσουν να πιστεύουν, να ακολουθούν, να υποστηρίζουν και να εξυψώνουν ψευδοπροφήτες.

Τώρα είναι καιρός γι' αυτούς να μελετήσουν την Αγία Γραφή (όχι την μετάφραση των ψευδοπροφητών), για να

αναγνωρίσουν τον Αληθινό Ιησού της Γραφής. Τώρα είναι καιρός να παύσουν να πιστεύουν και να ακολουθούν τον ψευδή «Ιησού» που τους έχουν παρουσιάσει οι ψευδοπροφήτες. Ο ψευδής «Ιησούς» της Σκοπιάς που είναι ένα κτίσμα, ο αρχάγγελος Μιχαήλ και ο αδελφός του Σατανά (Σκοπιά 3/1/1932, σελίδα 76, παράγραφοι 2,3, στην Αγγλική), δεν έχει τη δύναμη να σώσει κανένα! Μόνο εκείνοι που πιστεύουν στον **μονογενή** (όχι σε έναν μονόκτιστο) **Υιό** του Θεού έχουν αιώνια ζωή (Ιωάννης 3[γ']:16· 8[η']:24). «**Μονογενής**» δεν σημαίνει «**μονόκτιστος**»! Εκείνοι που δεν πιστεύουν στον Αληθινό Ιησού της Γραφής δεν μπορούν να τιμούν τον Υιό **ακριβώς το ίδιο** όπως τιμούν τον Πατέρα (Ιωάννης 5[ε']:23). Εκείνοι που δεν έχουν αναγνωρίσει το γεγονός ότι ο Ιησούς είναι Θεός εν σαρκί (Ιωάννης 1[α']:1,14), δεν μπορούν να ομολογήσουν με το στόμα τους ότι **Αυτός είναι ο «Κύριος», ο ΓΧΒΧ των εδαφίων Ρωμαίους 10[ι']:9,13 του Οποίου το όνομα πρέπει να επικαλεστούν** (δηλαδή, στον Οποίον πρέπει να προσευχηθούν) **ώστε να σωθούν**. Τώρα είναι καιρός να πιστέψουν, να ακολουθήσουν, να υπακούν, να υποστηρίξουν και να εξυψώνουν τον Αληθινό Ιησού της Γραφής ο Οποίος είναι ο Αληθινός Προφήτης και Χριστός. **Σ' Αυτόν ανήκει η δόξα στους αιώνες** (Β' Πέτρου 3[γ']:18· Αποκάλυψις 5[ε'] :13)!

Σημείωση Β

Πρέπει οι Χριστιανοί να Τηρούν το Σάββατο;

Δεν θα προσπαθήσω να εξηγήσω στο πλήρες το ζήτημα της τηρήσεως του Σαββάτου σε τούτη τη σημείωση. Αν προσπαθήσω να πετύχω κάτι τέτοιο, θα χρειασθεί να γράψω κι' άλλο βιβλίο. Αλλά, το θεώρησα αναγκαίο να εξηγήσω ορισμένα σημεία επ' αυτού του θέματος, διότι πιστεύω ότι **η διδασκαλία υπέρ της τηρήσεως της εβδόμης ημέρας της εβδομάδας, είναι μια προσπάθεια να υποδουλώσει όχι μόνο τους εξ εθνών Χριστιανούς κάτω από τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης** (πράγμα που είναι αδύνατο να επιτευχθεί άνευ περιτομής), **αλλά ακόμα και τους εκ της περιτομής Χριστιανούς τους οποίους ο Κύριος Ιησούς Χριστός ελευθέρωσε** (Γαλάτας 4[δ']:4,5).

Η διδασκαλία που διακηρύττει ότι οι Χριστιανοί οφείλουν να τηρούν το Σάββατο, την εβδόμη ημέρα της εβδομάδας, **διαστρεβλώνει το ευαγγέλιο της χάριτος, υποδουλώνει, εμπνέει φόβο και ενοχή, και δεν βασίζεται στην Καινή Διαθήκη**. Επίσης αβάσιμες είναι και οι συγγενικές διδασκαλίες που λέγουν ότι:

1. Στις τελευταίες ημέρες, η πίστη και η υπακοή των Χριστιανών θα τεθούν υπό δοκιμασία.
2. Η δοκιμασία αυτή θα είναι η τήρηση του Σαββάτου.

3. Η σωτηρία τους θα εξαρτηθεί από το αν τηρούν το Σάββατο ή όχι.
4. Η τήρηση του Σαββάτου είναι η «σφραγίδα του Θεού».
5. Εκείνοι που λατρεύουν τον Θεό την πρώτη ημέρα της εβδομάδας έχουν λάβει το «**χάραγμα του θηρίου**»!

Οι λεγόμενοι Χριστιανοί που επιμένουν στις παραπάνω ψευδείς διδασκαλίες αγνοούν το γεγονός ότι η «σφραγίδα» με την οποία σφραγίζονται οι Χριστιανοί για την ημέρα της απολυτρώσεως είναι το Άγιο Πνεύμα (Εφεσίους 4[δ']:30· 1[α']:13,14· Β' Κορινθίους 1[α']:22).

Εάν έπρεπε το Σώμα του Χριστού να τηρεί την εβδόμη ημέρα της εβδομάδας, σύμφωνα με ποιες οδηγίες θα έπρεπε να την τηρούν; Σύμφωνα με τις οδηγίες της Παλαιάς Διαθήκης ή σύμφωνα με τις οδηγίες της Καινής; Η Καινή Διαθήκη λέει ότι εάν οι Χριστιανοί τηρούν τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, είναι κάτω από κατάρα (Γαλάτας 3[γ']:10). Από την άλλη πλευρά, **εάν πρέπει** να τηρούμε την έβδομη ημέρα σύμφωνα με τις οδηγίες της Καινής Διαθήκης, **υπάρχει καμιά**; Η απάντηση είναι «**Όχι!**»

Μερικοί μπορεί να πουν ότι θα πρέπει να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Κυρίου μας Ιησού ο Οποίος τηρούσε την ημέρα του Σαββάτου. Άραγε, ξεχνούν το γεγονός ότι ο Ιησούς ήταν γεννημένος κάτω από τον νόμο (Γαλάτας 4 [δ']:4), και ότι ήταν περιτετημένος καθώς απαιτούσε ο νόμος (Λουκάς 2[β']:21); Και πάλι, εάν οι Χριστιανοί περιτηθούν, ο απόστολος Παύλος είπε ότι ο Χριστός δεν θα τους ωφελήσει σε τίποτα (Γαλάτας 5[ε']:2,3).

Μήπως εκείνοι που πίστεψαν στον Χριστό στις πρώτες ημέρες της Χριστιανικής Εκκλησίας έπρεπε να τηρούν το Σάββατο προκειμένου να λάβουν τη σωτηρία, για να πληρωθούν με το Άγιο Πνεύμα, και για να απολαύσουν μια προσωπική συγγένεια με τον Θεό; Η απάντηση είναι «**ΟΧΙ!**» Εκείνοι απόλαυσαν όλα τα παραπάνω επειδή πίστεψαν στον Χριστό – όχι διότι τηρούσαν τα έργα του Νόμου (Γαλάτας 3[γ']:2). **Γιατί, λοιπόν, να αλλάξει ο Θεός την απαίτηση για σωτηρία σήμερα;** Είναι φανερό ότι εκείνοι που πιστεύουν κατά αυτό τον τρόπο, **δεν έχουν καταλάβει στο πλήρες το βάθος της χάριτος του Θεού**, ούτε και έχουν εννοήσει **ποιοι και για ποιόν λόγο έπρεπε να τηρούν τον Νόμο της Παλαιάς Διαθήκης.**

Ήταν πάνω στο όρος Σινά (Χωρήβ) όπου ο Θεός έκανε μια διαθήκη με το Ισραήλ, τον λαό που απελευθέρωσε από την Αίγυπτο. Ο Θεός έγραψε αυτή την διαθήκη πάνω σε δύο πέτρινες πλάκες. **Αυτή η διαθήκη ήταν οι Δέκα Εντολές** (Εξοδος 34[λδ']:28· Δευτερονόμιο 4[δ']:13). **Ο Θεός δεν έκανε αυτή την Διαθήκη με τον Αδάμ.** Επομένως, ο Θεός δεν διέταξε όλο το ανθρώπινο γένος να τηρεί την εβδόμη ημέρα της εβδομάδας για να θυμούνται την ημέρα της αναπαύσεώς Του. Ο Θεός δεν έκανε αυτή τη διαθήκη **ούτε με τον Νώε, ούτε με τον Αβραάμ, ούτε με τον Ισαάκ, ούτε με τον Ιακώβ· αλλά την έκανε μόνο με εκείνους που ήταν παρόντες στο Χωρήβ (Σινά).** Στο Δευτερονόμιο 5[ε']:2,3, διαβάζουμε:

«Κύριος ο Θεός ημών έκανε διαθήκην προς ημάς εν Χωρήβ. Δεν έκανε την διαθήκην ταύτην ο Κύριος προς τους πατέρας ημών, αλλά προς ημάς, ημάς οίτινες πάντες είμεθα ενταύθα σήμερον ζώντες.»

Εκείνοι που έγιναν «ο λαός της διαθήκης» στο Σινά, ήταν **οι περιτετμημένοι** απόγονοι του πατριάρχη Αβραάμ. Στο Γένεσις 17[ιζ'], ο Θεός έκανε μια διαθήκη με τον Αβραάμ, και του είπε:

«... Εγώ είμαι ο Θεός ο Παντοκράτωρ περιπάτει ενώπιόν μου και έσο τέλειος. Και θέλω στήσει την διαθήκην μου αναμέσον εμού και σου· και θέλω σε πληθύνει σφόδρα σφόδρα ... ιδού, η διαθήκη μου είναι προς σε και θέλεις γείνει πατήρ πλήθους εθνών και δεν θέλει καλείσθαι πλέον το όνομά σου Αβραμ, αλλά το όνομά σου θέλει ήσθαι Αβραάμ· ... και θέλω στήσει την διαθήκην μου αναμέσον εμού και σου, και του σπέρματός σου μετά σε εις τας γενεάς αυτών, εις διαθήκην αιώνιον, δια να ήμαι Θεός εις σε και εις το σπέρμα σου μετά σε ... Συ δε την διαθήκην μου θέλεις φυλάξει, συ και το σπέρμα σου μετά σε εις τας γενεάς αυτών. Αύτη είναι η διαθήκη μου την οποίαν θέλετε φυλάξει, αναμέσον εμού και υμών και του σπέρματός σου μετά σε Παν άρσεν υμών θέλει περιτέμνεσθαι ... και θέλει είσθαι εις σημείον της διαθήκης μεταξύ εμού και υμών ... και θέλει είσθαι η διαθήκη μου επί της σαρκός υμών εις διαθήκην αιώνιον και το απερίτμητον άρσεν, του οποίου δεν ήθελε περιτμηθή η σαρξ της ακροβυστίας αυτού, η ψυγή εκείνη θέλει εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού αυτής· την διαθήκην μου παρέβη.» (Εδάφια 1-14. Η έμφαση του συγγραφέα).

Άλλα εδάφια τα οποία δείχνουν την σπουδαιότητα της περιτομής, είναι Έξοδος 4[δ']:24-26 και Ιησούς του Ναυή 5[ε']:2-5.

Στο Λευιτικόν 12[ιβ']:3, ο Θεός επανέλαβε την εντολή της περιτομής, δείχνοντας την **σπουδαιότητά της όσον αφορά την Σιναϊτική διαθήκη**. Η αρχή ήταν καθαρή: Ένα ά-

τομο που θα εισήρχετο μέσα στην διαθήκη ώστε να την τηρήσει, έπρεπε να περιτμηθεί! Ακόμα και εάν ένας ξένος ήθελε να λάβει μέρος στο Πασχαλινό γεύμα, ο νόμος έλεγε:

«Ούτος είναι ο νόμος του Πάσχα: Ουδείς αλλογενής θέλει φάγει απ' αυτού ... Και εάν τις ξένος, παροικίων μετά σου, θέλη να κάμη το πάσχα εις τον Κύριον, ας περιτμηθώσι πάντα τα αρσενικά αυτού, και τότε ας πλησιάση δια να κάμη αυτό ... ουδείς απερίτμητος θέλει φάγει απ' αυτού.» (Εξοδος 12[ιβ']:43,44,48. Η έμφαση του συγγραφέα).

Από τα παραπάνω καταλαβαίνουμε ότι χωρίς την περιτομή της σαρκός, κανένας δεν μπορούσε να τηρήσει ούτε και το ελάχιστο του Μωσαϊκού Νόμου! Ένας απερίτμητος δεν μπορούσε ούτε καν να πλησιάσει το Πασχαλινό τραπέζι ώστε να φάει από αυτό! Μια δήθεν «πνευματική περιτομή της καρδιάς», όπως λένε μερικοί, δεν ίσχυε! Γι' αυτό τον λόγο, εκείνοι που κάποτε ανήκαν στην αίρεση των Φαρισαίων και οι οποίοι είχαν τηρήσει τον νόμο του Μωσή σε όλη τους τη ζωή, και οι οποίοι τώρα είχαν πιστέψει στον Χριστό, είπαν (εσφαλμένα) ότι οι εξ εθνών Χριστιανοί έπρεπε να περιτμηθούν ώστε να φυλάττουν τον νόμο του Μωσή.

Γι' αυτό, ας εξετάσουμε το εδάφιο Πράξεις 15[ιε']:5. Εκεί λέει:

«Εσηκώθησαν δε τινές των από της αιρέσεως των Φαρισαίων, οίτινες είχαν πιστεύσει, και έλεγον ότι πρέπει να περιτέμνωμεν αυτούς (τους Εθνικούς που είχαν γίνει Χριστιανοί) και να παραγγέλλωμεν να φυλάττωσι τον νόμον του Μωϋσέως.» (Η παρένθεση του συγγραφέα)

Από τα παραπάνω βλέπουμε ότι ήταν κατανοητό το γεγονός ότι **χωρίς την περιτομή της σαρκός, κανένας δεν μπορούσε να τηρήσει τον νόμο**. Φαίνεται ότι εκείνοι οι εν Χριστώ πιστοί που κάποτε ανήκαν στην αίρεση των Φαρισαίων, συνέχισαν, τουλάχιστον για μια μικρή περίοδο, να τηρούν τον νόμο του Μωυσή. Επειδή η κατανόησή τους επ' αυτού του ζητήματος ήταν ακόμα θολή, νόμιζαν ότι και αυτοί που ήλθαν στον Χριστό από τα Έθνη, έπρεπε να κάνουν το ίδιο. Γι' αυτό τον λόγο, οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι συγκεντρώθηκαν για να εξετάσουν την περίπτωση (Πράξεις 15[ιε΄]:6). Μετά δε από πολλή συζήτηση, σηκώθηκε ο απόστολος Πέτρος και είπε:

«Άνδρες αδελφοί, σεις εξεύρετε ότι απ' αρχής ο Θεός εξέλεξε μεταξύ ημών δια του στόματός μου να ακούσωσι τα έθνη τον λόγον του ευαγγελίου και να πιστεύσωσι. Και ο καρδιογνώστης Θεός έδωκεν εις αυτούς μαρτυρίαν, χαρίσας εις αυτούς το Πνεύμα το Άγιον καθώς και εις ημάς και δεν έκαμεν ουδεμία διάκρισιν μεταξύ ημών (που τηρήσαμε τον νόμο του Μωυσή) και αυτών (που δεν ετήρησαν τον νόμο του Μωυσή διότι ήσαν απερίτμητοι Εθνικοί), καθαρίσας τας καρδίας αυτών δια της πίστεως. Τώρα λοιπόν δια τι πειράζετε τον Θεόν επιβάλλοντες ζυγόν εις τον τράχηλον των μαθητών, τον οποίον ούτε οι πατέρες ημών ούτε ημείς δεν ηδυνήθημεν να βαστάσωμεν; Αλλά δια της χάριτος του Κυρίου Ιησού Χριστού πιστεύομεν ότι θέλομεν σωθή καθ' ον τρόπον και εκείνοι.»
(Εδάφια 7-11)

Από τα ανωτέρω φαίνεται καθαρά ότι ο απόστολος Πέτρος, ο οποίος ήταν πλήρης Αγίου Πνεύματος, έθεσε μια αρχή για τους απερίτμητους Εθνικούς που ενώθηκαν με την Εκκλησία:

Αυτοί δεν έπρεπε να κρατήσουν τον νόμο του Μωυσή για να λάβουν την σωτήρια χάρη του Θεού, και επομένως, δεν έπρεπε να περιτέμνονται!

Οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι δεν συγκεντρώθηκαν για να αποφασίσουν για ποιο «μέρος» του Μωσαϊκού Νόμου θα έπρεπε να κρατούν οι εξ εθνών Χριστιανοί, αλλά εάν θα έπρεπε να τηρούν τον νόμο παντελώς. Γι' αυτούς ήταν **κατανοητό το γεγονός ότι το άτομο που θα τηρούσε ένα μέρος του νόμου θα έπρεπε να τηρεί όλο τον νόμο διαφορετικά θα βρισκόταν κάτω από κατάρα** (Γαλάτας 3 [γ']:10)! Επομένως, η συζήτησή τους χτύπησε το θεμέλιο όλης της υποθέσεως: **Την περιτομή!**

Η περιτομή ήταν η εισαγωγική τελετή ενός που επρόκειτο να γίνει μέτοχος της Παλαιάς Διαθήκης και να τηρήσει τον νόμο της! Ήταν μετά από την εκπλήρωση αυτής της τελετής που ένας είχε το δικαίωμα να κρατάει τον Νόμο!

Επομένως, η ερώτηση 'εάν πρέπει οι Χριστιανοί να τηρούν το Σάββατο και τον υπόλοιπο νόμο του Μωυσή', εμφανίστηκε σαν ένα πρόβλημα στην Εκκλησία του πρώτου αιώνα, και εκείνοι οι άγιοι στους οποίους η Χριστιανική πίστη παραδόθηκε **μια για πάντα** (Ιούδας 3), έλαβαν φροντίδα να το λύσουν με την κατεύθυνση του Αγίου Πνεύματος, και **θέσπισαν ότι οι Χριστιανοί δεν οφείλουν να τον τηρούν!** Ξεκάθαρα τόνισαν ότι λαμβάνουμε την σωτηρία και το Άγιο Πνεύμα από την χάρη του Θεού επειδή πιστεύουμε στον Χριστό!

Το ζήτημα λοιπόν, είναι πολύ απλό: **Εκείνοι που προσπαθούν να περιπλέξουν και να αλλάξουν την απόφαση που πήρε το Συμβούλιο της Ιερουσαλήμ επ' αυτού του ση-**

μείου, όπως αναγράφεται στο δέκατο πέμπτο κεφάλαιο των Πράξεων, είναι πρέσβεις ενός διαφορετικού ευαγγελίου. Ο απόστολος Παύλος είπε ότι αυτοί και το ευαγγέλιό τους είναι ανάθεμα - κάτω από κατάρα (Γαλάτας 1[α']:8,9)!

Εκείνοι που επιθυμούν να τηρούν τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης είναι ελεύθεροι να τον τηρήσουν – **αλλά πρώτα, θα πρέπει να περιτμηθούν!** Δεν μπορούν να καλύπτονται κάτω από την ιδέα μιας «συμβολικής περιτομής της καρδιάς» μόνο, διότι ο Νόμος της Παλαιάς Διαθήκης που θέλουν να τηρούν είναι νόμος του γράμματος – όχι του πνεύματος. Η Παλαιά Διαθήκη δεν επιτρέπει σε έναν να έχει μόνο μια «πνευματική περιτομή της καρδιάς»: **πρώτα απαιτεί την φυσική περιτομή της σαρκός.** Και εάν κάποιος Χριστιανός αποφασίσει να περιτμηθεί, τα εδάφια Γαλάτας 5[ε']:3,4 θα εφαρμοσθούν σ' αυτόν. Εκεί λέει:

«Μαρτύρομαι δε πάλιν προς πάντα άνθρωπον περιτεμνόμενον, ότι είναι χρεώστης να εκτελή όλον τον νόμον. Απεχωρίσθητε από του Χριστού όσοι δικαιόνησθε διά του νόμου εξεπέσατε από της χάριτος.»

Άλλα σημεία άξια προσοχής

1. Ο απόστολος Παύλος, ο οποίος ήταν ένας από τους μεγάλους υπερασπιστές της Χριστιανικής ελευθερίας, σύγκρινε τις δύο Διαθήκες (την Παλαιά και την Καινή) με τις δύο γυναίκες του Αβραάμ. Είπε ότι η Παλαιά Διαθήκη, η οποία έγινε μεταξύ του Θεού και των υιών Ισραήλ στο όρος Σινά, γεννά σκλάβους, ενώ η Καινή Διαθήκη γεννά **παιδιά ελευθερίας.** Ας διαβάσουμε τα λόγια του από το Γαλάτας 4[δ']:21-26:

«Πέστε μου σεις, οι οποίοι θέλετε να είσθε υπό τον νόμον, δεν ακούτε τον νόμον; Είναι γεγραμμένον, ότι ο Αβραάμ είχε δύο υιούς, ένα από την δούλην του και ένα από την ελευθέραν. Αλλ' ο υιός της δούλης εγεννήθη κατά τον φυσικόν νόμον (κατά σάρκα), ενώ της ελευθέρας εγεννήθη δυνάμει της υποσχέσεως του Θεού (δια της επαγγελίας). Αυτά είναι αλληγορικά. Αι δύο αυταί γυναίκες είναι αι δύο διαθήκαι, η μία η οποία προήλθε από το όρος Σινά και γεννά παιδιά δια δουλείαν αυτή είναι η Άγαρ, - διότι η λέξις Άγαρ σημαίνει το όρος Σινά εις την Αραβίαν - αντιστοιχεί δε εις την σημερινήν Ιερουσαλήμ, η οποία είναι δούλη μαζί με τα παιδιά της. Η άνω όμως Ιερουσαλήμ είναι ελευθέρα, και αυτή είναι η μητέρα όλων μας....» (Παρένθεση του συγγραφέα).

Έτσι, εκείνοι που υποδουλώνουν τους εαυτούς των κάτω από την Σιναϊτική Διαθήκη έχουν αποχωρισθεί από τον Χριστό διότι Αυτός έφερε απελευθέρωση στους αιχμαλώτους και η νέα διαθήκη Του, η οποία επικυρώθηκε με το αίμα Του, γεννά παιδιά ελευθερίας.

2. Στο Γαλάτας 3[γ']:23-25, ο Παύλος συγκρίνει τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης με έναν «παιδαγωγό». Έγραψε:

«Προτού έλθη η πίστις, εφρουρούμεθα κλεισμένοι κάτω από τον νόμον, μέχρις ότου αποκαλυφθή η πίστις. Ωστε ο νόμος ήτο παιδαγωγός μας έως ότου έλθη ο Χριστός, δια να δικαιωθούμε δια της πίστεως. Τώρα δε, που ήλθεν η πίστις, δεν είμεθα πλέον υπό παιδαγωγόν ....»

Από τα παραπάνω βλέπουμε καθαρά ότι εκείνοι οι Ισραηλίτες που έγιναν Χριστιανοί δεν ήταν πλέον κάτω από τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης.

3. Στο Γαλάτας 4[δ']:10,11, ο Παύλος έγραψε:

«Φυλάττετε ωρισμένας ημέρας και μήνας και εποχάς και έτη. Φοβούμε μήπως μάταια εκοπίασα για σας.»

Σε τι αναφέρεται η έκφραση *«ημέρας και μήνας και εποχάς και έτη»*; Η έκφραση αυτή αναφέρεται στις διορισμένες ημέρες ή εορτές τις οποίες ο περιτετμημένος λαός της Παλαιάς Διαθήκης έπρεπε να φυλάει για πάντα, καθώς διέταζε ο νόμος. Το Σάββατο, η *έβδομη ημέρα της εβδομάδας*, ήταν μια από αυτές (Λευϊτικόν 23[κγ']:3). Άλλες εορτές ήταν:

- α) Το Πάσχα (Λευϊτικόν 23[κγ']5· Έξοδος 12[ιβ']:14).
- β) Η εορτή των Αζύμων (Έξοδος 12[ιβ']:17).
- γ) Η εορτή της Συγκομιδής (Λευϊτικόν 23[κγ']:10-14).
- δ) Η Πεντηκοστή (Λευϊτικόν 23[κγ']:15-21).
- ε) Ο αλαλαγμός των Σαλπύγων (Λευϊτ. 23[κγ']:23-25).
- ζ) Η ημέρα της Εξιλεώσεως (Λευϊτικόν 16[ιστ']:29,31).
- η) Η εορτή των Σκηνών (Λευϊτικόν 23[κγ']:33-44).
- θ) Νεομηνίες (Β' Χρονικών 2[β']:4).
- ι) Τα Σαββατικά Έτη (Λευϊτικόν 25[κε']:2-7).
- κ) Το Ιωβηλαίο (πεντηκοστό) Έτος (Λευϊτικόν 25[κε']:8-12).

Επομένως, όταν ο απόστολος Παύλος έγραψε «*ημέρας*», αναφέρθηκε στα **εβδομαδιαία Σάββατα**. Όταν έγραψε «*μήνας*», αναφέρθηκε στις **νεομηνίες**. Όταν έγραψε «*εποχάς*», αναφέρθηκε στις **εποχιακές ή ετήσιες εορτές** όπως το Πάσχα, την εορτή των αζύμων, της Συγκομιδής, της Πεντηκοστής, κλπ., και όταν έγραψε «*έτη*», αναφέρθηκε στα **Σαββατικά έτη** (κάθε έβδομο έτος), και στο Ιωβηλαίο (κάθε πεντηκοστό έτος).

Άλλα χωρία που χρησιμοποιούν την ίδια **αναβαίνουσα** σειρά, δηλαδή, «*ημέρας*», «*μήνας*», «*εποχάς*», και που αναφέρονται στα εβδομαδιαία Σάββατα, στις νεομηνίες, και στις καθορισμένες ετήσιες εορτές, είναι: Α΄ Χρονικών 23 [κγ΄]:31· Β΄ Χρονικών 2[β΄]:4· 8[η΄]:12,13· 31[λα΄]:3· Ιεζεκιήλ 45[με΄]:17. Υπάρχουν και άλλα χωρία τα οποία αναφέρονται στις ίδιες εορτές, αλλά, τις οποίες παρουσιάζουν με μια **καταβαίνουσα** σειρά, δηλαδή, εποχιακές (ετήσιες) «*εορτές*», «*νεομηνίες*», και «*σάββατα*». Ένα από αυτά είναι το Κολοσσαείς 2[β΄]:16. Εκεί, ο απόστολος Παύλος έγραψε, «*Ας μη σας κρίνη λοιπόν μηδείς δια φαγητόν ή δια ποτόν, ή δια λόγον (ετήσιας) εορτής ή νεομηνίας ή σαββάτων*»

Άρα, σ' αυτό το χωρίο, όταν ο απόστολος Παύλος έγραψε τη λέξη «*σαββάτων*», **δεν αναφέρθηκε στις ετήσιες εορτές ή στα ετήσια Σάββατα**, όπως υποστηρίζουν εκείνοι που επιμένουν να τηρούν το Σάββατο, **αλλά στην εβδόμη ημέρα της κάθε εβδομάδας**.

4. Εκείνοι που πιστεύουν ότι οι σημερινοί Χριστιανοί οφείλουν να τηρούν τον Νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, χρησιμοποιούν ως βάση της διδασκαλίας τους τα εδάφια Αποκάλυψις 12[ιβ΄]:17 και 14[ιδ΄]:12. Εκεί διαβάζουμε για εκεί-

νους που φυλάττουν τις εντολές του Θεού και που έχουν την πίστη του Ιησού.

«Είδες;», λένε. «Εδώ μιλάει για κείνους που τηρούν τις δέκα εντολές!»

Η ανωτέρω λογική δεν υποστηρίζεται από τις Γραφές. Στα παραπάνω δύο εδάφια, οι λέξεις «δέκα εντολές» δεν υπάρχουν! Τότε, ποιες εντολές τηρούν εκείνοι που έχουν την μαρτυρία ή την πίστη του Ιησού Χριστού;

Το γεγονός ότι έχουν την μαρτυρία του Ιησού Χριστού αποδεικνύει ότι πιστεύουν στον Χριστό. **Αφού πιστεύουν στον Χριστό είναι μέτοχοι της καινής διαθήκης την οποία έκαμε ο Ιησούς «εν τω αίματί» Του** (Λουκάς 24 [κδ΄]:20). Ως τέκνα της άνω Ιερουσαλήμ, είναι ελεύθεροι δεν είναι δούλοι κάτω από τις διατάξεις της Διαθήκης του Σινά (Γαλάτας 4[δ΄]:21-26). Αυτοί λατρεύουν τον Πατέρα εν Πνεύματι και Αληθεία – **όχι σύμφωνα με τις διατάξεις για λατρεία τις πρώτης διαθήκης.**

Ο συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής, στα κεφάλαια οκτώ και εννέα, ετόνισε ότι η πρώτη διαθήκη δεν ήταν «άμεμτος» - **δεν ήταν τέλεια** (κεφάλαιο 8[η΄]:7). Και στο εδάφιο 13 έγραψε:

«Λέγων δε ‘καινήν’, έκανε παλαιάν την πρώτη (την διαθήκη του Σινά) το δε παλαιούμενον και γηράσκον, είναι πλησίον αφανισμού.»

Σε Ποιανού τα λόγια αναφέρθηκε ο συγγραφέας του παραπάνω χωρίου; Ποιος ήταν Εκείνος που πρώτα αναφέρθηκε σε μια «καινή διαθήκη»; Σύμφωνα με το Ματθαίος 26 [κστ΄]:28, Εκείνος που έκανε μνεία για την «καινή (νέα)

διαθήκη» ήταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Με το να ονομάσει την δική Του διαθήκη «καινή» (νέα), αυτομάτως, έκανε την πρώτη διαθήκη του όρους Σινά, «παλαιά». Την ημέρα του θανάτου Του, η καινή διαθήκη άρχισε να ισχύει, διότι κάθε διαθήκη ισχύει μετά τον θάνατο εκείνου που την κάνει, ενώ συγχρόνως, η πρώτη διαθήκη, η «παλαιά», απέθανε. Ο απόστολος Παύλος είπε ότι ο Ιησούς, συμβολικά, την κάρφωσε στον σταυρό (Κολοσσαείς 2[β΄]:13,14).

Επομένως, ο Χριστιανός συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής, θεωρώντας την πρώτη διαθήκη σαν ένα πράγμα του παρελθόντος, προχώρησε να εξηγήσει ποια πράγματα συμπεριελάμβανε αυτή η διαθήκη. Όταν διαβάζουμε την αναφορά του στα εδάφια Εβραίους 9[θ΄]:1-4, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε το γεγονός ότι τα ρήματα που χρησιμοποιεί βρίσκονται στον αόριστο χρόνο:

«EΙΧΕ μεν και η πρώτη σκηνή διατάξεις λατρείας, και το άγιον το κοσμικόν διότι κατεσκευάσθη σκηνή η πρώτη, εις την οποίαν ήτο και η λυχνία, και η τράπεζα, και η πρόθεσις των άρτων, ήτις λέγεται Άγια. Μετά δε το δεύτερον καταπέτασμα ήτο σκηνή η λεγόμενη Άγια αγίων, έχουσα χρυσούν θυμιατήριον, και την κυβωτόν της διαθήκης πανταχόθεν περικεκαλυμμένην με χρυσίον, εν η ήτο στάμνος χρυσή έχουσα το μάννα, και η ράβδος του Ααρών η βλαστήσασα, και αι πλάκες της διαθήκης»!

Από τα παραπάνω βλέπουμε ότι όσον αφορά τους Χριστιανούς, οι πλάκες της διαθήκης, δηλαδή οι δέκα εντολές, οι οποίες ήταν η βάση, το θεμέλιο, για τις διατάξεις λατρείας της Παλαιάς Διαθήκης, ήταν ένα πράγμα του παρελθόντος. Όμως, η σοβαρή ερώτηση παραμένει:

Ποιες είναι οι εντολές του Θεού που Εκείνος διέταξε να τηρούν οι Χριστιανοί; Υπάρχει καμιά στη Καινή Διαθήκη; Βεβαίως! Μια από αυτές βρίσκεται στο εδάφιο Ματθαίος 17[ιζ']:5. Εκεί διαβάζουμε:

«Ενώ αυτός ελάλει έτι, ιδού, φωνή εκ της νεφέλης λέγουσα, Ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήθην αυτού ακούετε.»

Στην Α' Ιωάννου επιστολή, κεφάλαιο 3[γ'] και εδάφια 21 έως 24, ο απόστολος Ιωάννης μας παρουσιάζει **ακόμα δύο** εντολές που ο Θεός έδωσε στους Χριστιανούς:

α) **Να πιστέψουμε εις το όνομα του Υιού Αυτού Ιησού Χριστού, και**

β) **να αγαπώμεν αλλήλους.**

Από τα παραπάνω βλέπουμε ότι οι εντολές του Θεού για εκείνους που ακολουθούν τον Ιησού είναι μόνο **τρεις**, και οι δύο μας διατάζουν να πιστεύουμε και να υπακούμε τον Υιόν Του! Επομένως, αφού πρέπει να ακούμε, δηλαδή να υπακούμε τον Υιόν Του, τότε, πρέπει να τηρούμε τις εντολές του Υιού Του! Γι' αυτό, στο Ιωάννης 14[ιδ']:15, ακούμε τον Ιησού να λέει, «*Εάν με αγαπάτε, τας εντολάς μου φυλάξατε*» και στο Ιωάννης 15[ιε']:10, Τον ακούμε να λέει, «*Εάν τας εντολάς μου φυλάξητε, θέλετε μείνει εν τη αγάπη μου καθώς εγώ εφύλαξα τας εντολάς του Πατρός μου και μένω εν τη αγάπη αυτού.*»

Ο Κύριος Ιησούς ήταν ο μόνος που τήρησε τις εντολές του Πατέρα Του χωρίς να αστοχήσει. Και τώρα ζητά από τους ακολούθους Του να τηρούν τις δικές Του εντολές, οι οποίες είναι λίγες και ελαφριές. Ιδού ποιες είναι:

- α) **Αγαπάτε αλλήλους** (Ιωάννης 13[ιγ´]:34).
- β) **Κηρύξατε** (Μάρκος 16[ιστ´]:15).
- γ) **Μαθητεύσατε** (Ματθαίος 28[κη´]:19).
- δ) **Βαπτίσατε** (Ματθαίος 28[κη´]:19).
- ε) «... **τούτο κάμνετε εις την ιδικήν μου ανάμνησιν.**» (Λουκάς 22[κβ´]:19).

5. Οι Χριστιανοί που επιθυμούν να υποτάξουν τους εαυτούς τους κάτω από τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, θα πρέπει να σκεφτούν σοβαρά το επόμενο σημείο:

Ο λαός της διαθήκης που απαιτούσε την τήρηση της εβδόμης ημέρας της εβδομάδος, του Σαββάτου, **δεν εισήλθε στην κατάπαυση του Θεού λόγω απιστίας** (Εβραίους 3[γ´]:19). Αντιθέτως, οι ακόλουθοι του Χριστού **εισέρχονται εις την κατάπαυσή Του λόγω πίστεως εις τον Χριστό** (Εβραίους 4[δ´]:3).

Ο συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής διεκήρυξε ότι **όποιος** εισήλθε στην κατάπαυση του Θεού, «... **και αυτός κατέπαυσεν από των έργων αυτού, καθώς και ο Θεός από των εαυτού.**» (Εβραίους 4[δ´]:10). Και αμέσως μετά από αυτά τα λόγια, καθώς ήταν κατανοητό ότι κανένας δεν λαμβάνει σωτηρία με το να τηρεί τα έργα του Μωσαϊκού Νόμου αλλά με το να πιστεύει στον Χριστό, ενεθάρρυνε τους Εβραίους που είχαν έλθει στον Χριστό **να σπουδάσουν να εισέλθουν σ' εκείνη την κατάπαυση** (δηλαδή να σταματήσουν να τηρούν τον Νόμο της Παλαιάς Διαθήκης) ώστε να μη γίνουν **ένοχοι απείθειας** (εδάφιο 11).

Αγαπητέ Αναγνώστη, εάν επιθυμείς να κρίνεις μια ημέρα αγιότερη από την άλλη για τον Κύριο, (είτε είναι το Σάββατο είτε είναι η Κυριακή), είσαι ελεύθερος να το πράξεις (Ρωμαίους 14[ιδ΄]:4-6). Όμως, μη κάνεις την δική σου απόφαση νόμο. Μη προσπαθείς να υποδουλώσεις κάτω από τον δικό σου νόμο εκείνους από τα έθνη που έλαβαν την σωτήρια χάρη του Θεού επειδή πιστέψανε στον Χριστό, ούτε και να προσπαθήσεις να υποδουλώσεις ξανά κάτω από τον νόμο του Μωυσή εκείνους από την περιτομή τους οποίους ο Χριστός απελευθέρωσε (Γαλάτας 4[δ΄]:4,5· 5[ε΄]:1). Ας είναι δοξασμένο το όνομά Του!

Σ' εκείνους που μιλούν και διαβάζουν την Αγγλική και ενδιαφέρονται να μελετήσουν το θέμα της τηρήσεως της εβδομής ημέρας της εβδομάδος εκτενέστερα, συνιστώ το βιβλίο "Sabbath in Crisis", γραμμένο από τον κύριο Dale Ratzlaff. Life Assurance Ministries, 19109 North 71st Drive, Glendale, AZ, 85308, USA

Σημείωση Γ

Πρέπει να δίνουν οι Χριστιανοί το δέκατο;

Οι αναγεννημένοι Χριστιανοί γνωρίζουν ότι δεν είναι υποχρεωμένοι να τηρούν τον νόμο της παλαιάς διαθήκης η οποία ήλθε **στο τέλος της** την ημέρα που ιδρύθηκε **η καινή** διαθήκη (Εβραίους 8[η']:7,8,13). Γνωρίζουν ότι δεν μπορούν να δικαιωθούν ενώπιον του Θεού μέσω των έργων του νόμου που ο Θεός είχε δώσει στον **περιτεμημένο** λαό Του Ισραήλ (Κολοσσαείς 2[β']:13,14· Πράξεις κεφάλαιο 15). Εν τούτοις, οι αρχηγοί μερικών Χριστιανικών ομάδων, αγνοώντας τα λόγια του αποστόλου Παύλου που αναφέρονται στα εδάφια Γαλάτας 3[γ']:10-13 και χωρίς να λογαριάζουν **το τρομερό αποτέλεσμα της απαίτησής των**, επιβάλλουν τους ακολούθους τους **να τηρούν μέρη του Μωσαϊκού νόμου**, όπως είναι ο νόμος του **δέκατου**, η τήρηση του Σαββάτου, ή η αποδοχή ενός ειδικού ιερατείου. Στα προαναφερθέντα εδάφια, ο Παύλος λέει:

«Διότι όσοι είναι εξ έργων νόμου, υπό κατάραν είναι επειδή είναι γεγραμμένον, 'Επικατάρατος πας όστις δεν εμμένει ΕΝ ΠΑΣΙ τοις γεγραμμένοις εν τω βιβλίω του νόμου, ώστε να πράξη αυτά.' Ότι δε ουδείς δικαιούται δια του νόμου ενώπιον του Θεού, είναι φανερόν διότι 'ο δίκαιος θέλει ζήσει εκ πίστεως.' Ο δε νόμος δεν είναι εκ πίστεως αλλ' 'ο άνθρωπος ο πράττων αυτά (τα έργα του

νόμου), θέλει ζήσει δι' αυτών. Ο Χριστός εξηγόρασεν ημάς εκ της κατάρας του νόμου.... » (Γαλάτας 3[γ']:10-13).

Από τα παραπάνω εδάφια καταλαβαίνουμε ότι προ του θανάτου και της αναστάσεως του Κυρίου Ιησού Χριστού, ένας θα μπορούσε να λάβει αιώνια ζωή **με το να τηρεί όλα τα έργα του Μωσαϊκού νόμου!** Με άλλα λόγια, εκείνος που θα μπορούσε να τηρήσει τον νόμο του Μωϋσή **στο πλήρες**, θα ζούσε **μέσω των έργων εκείνου του νόμου.** **Όμως, κανένας δεν είχε το δικαίωμα να εκτελέσει ούτε και το πιο μικρό μέρος του Μωσαϊκού νόμου χωρίς πρώτα να υποστεί περιτομή.** Γιατί; Διότι η περιτομή ήταν, **ας πούμε, η «εισαγωγική τελετή»** η οποία έδινε στον περιτετημένο το δικαίωμα να γίνει μέτοχος της πρώτης διαθήκης και να εκτελεί τον νόμο της (Πράξεις 15[ιε']:5· Έξοδος 12 [ιβ']:43,44, 48)! Επιπλέον, από τα λόγια των εδαφίων Γαλάτας 3[γ']:10-13, **«Επικατάρατος πας όστις δεν εμμένει ΕΝ ΠΑΣΙ τοις γεγραμμένοις εν τω βιβλίω του νόμου, ώστε να πράξη αυτά»**, καταλαβαίνουμε ότι όποιος δεν τηρούσε **ΟΛΕΣ** τις διατάξεις του νόμου, δηλαδή, **όλο τον νόμο του Μωϋσή, αλλά τηρούσε μόνο ένα ΜΕΡΟΣ από αυτόν, ήταν καταραμένος από τον Θεό!**

Από τότε που ο Σωτήρας μας Θεός έγινε σάρκα (Ιωάννης 1[α']:1,14) και πέθανε στον σταυρό για τις παραβάσεις των ανθρώπων σύμφωνα με τις Γραφές (Ησαΐας 53[νγ']:5,8) και **ετάφη** στον τάφο ενός πλουσίου σύμφωνα με τις Γραφές (Ησαΐας 53[νγ']:9), ο Θεός θα δώσει αιώνια ζωή σε όλους εκείνους που θα:

1. Αναγνωρίσουν το Ποιος Είναι ο Ιησούς (Ησαΐας 53 [νγ']:11· Ιωάννης 6[στ']:40· 8[η']:24), δηλαδή, σε όλους εκείνους που θα πιστέψουν και που θα ομολογήσουν με

το στόμα τους ότι ο Ιησούς είναι ο «Κύριος», με άλλα λόγια, ο Γιαχβέ των εδαφίων Ρωμαίους 10 [ι´]:9,13,14,

2. Πιστέψουν στην καρδιά τους ότι ο Θεός ανέστησε Αυτόν σωματικώς από τους νεκρούς (Ρωμαίους 10:9-Πράξεις 2[β´]:31), και

3. Προσευχηθούν σ’ Αυτόν --- που θα επικαλεσθούν το Όνομά Του (Ρωμαίους 10[ι´]:9-14). Εάν δεν μπορέσουν να προσευχηθούν σ’ Αυτόν (διότι η προσευχή είναι λατρεία), τότε, δεν έχουν πιστέψει ότι Αυτός είναι πράγματι ο «Κύριος» των εδαφίων Ρωμαίους 10[ι´]:9,13!

Τα λόγια του αποστόλου Παύλου στα εδάφια Εφεσίους 2[β´]:8,9, είναι καθαρά: **Η σωτηρία λαμβάνεται «κατά χάριν ... δια της πίστεως»** (στο σωστό Πρόσωπο της πίστεως) --- **όχι μέσω της τηρήσεως του Μωσαϊκού νόμου!**

Μία από τις απαιτήσεις του Μωσαϊκού νόμου ήταν ότι **όλοι όσοι ήταν κάτω από την πρώτη διαθήκη έπρεπε να δίνουν το ένα δέκατο των εσόδων τους για να βοηθήνε τους πτωχούς και για να συντηρούν το ειδικό ιερατείο,** τους Λευίτες και τις οικογένειές τους, διότι ο Θεός τους είχε απαγορεύσει να κληρονομήσουν μέρος της γης της επαγγελίας (Αριθμοί 18[ιη´]:20,21).

Εκείνοι που είναι μέτοχοι της νέας διαθήκης του Χριστού, δεν έχουν την ανάγκη ενός ειδικού ιερατείου. Η Χριστιανική Εκκλησία του πρώτου αιώνα δεν είχε κάποιο ειδικό ιερατείο. Ο Κύριος Ιησούς δεν είναι αρχιερέας κατά την τάξη του Ααρών, αλλά κατά την τάξη Μελχισεδέκ – έξω από το Λευιτικό ιερατείο που ήταν διορισμένο από τον Θεό (Ε-

βραίους 7[ζ΄]:11). Ούτε ο Κύριος Ιησούς ούτε οι απόστολοι Του μετά απ' Αυτόν ίδρυσαν ένα ειδικό ιερατείο μέσα στην Εκκλησία Του (Ματθαίος 23[κγ΄]:8-12). Ο λόγος που δεν ίδρυσαν ένα ειδικό ιερατείο είναι ο εξής: Όλοι εκείνοι που με πίστη γίνονται μέτοχοι της νέας διαθήκης που ο Κύριος Ιησούς ίδρυσε με το αίμα Του, **γίνονται ιερείς** (Αποκάλυψις 1[α΄]:6). Αυτοί οι πιστοί αποτελούν μια **βασιλεία ιερέων** (Α΄ Πέτρου 2 [β΄]: 5,9) της οποίας Αρχιερέας είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός (Εβραίους 7[ζ΄]:22-26). Επομένως, η διδασκαλία η οποία απαιτεί από έναν Χριστιανό πιστό να δίνει το δέκατο ως εκπλήρωση του Μωσαϊκού νόμου, είναι ξένη ως προς την καινή διαθήκη και θέτει τον Χριστιανό κάτω από την κατάρα αυτού του νόμου!

Οι απόστολοι δεν εισήγαγαν τον νόμο του δέκατου μέσα στην Χριστιανική Εκκλησία ούτε και τον χρησιμοποίησαν ως βάση για το κατώτερο ποσό που θα πρέπει να δίνουν οι Χριστιανοί. Με έναν καθαρό τρόπο τόνισαν ότι οι Χριστιανοί θα πρέπει να θυμούνται τους πτωχούς (Γαλάτας 2[β΄]:10) και ότι ήταν ελεύθεροι να δίνουν ανάλογα με την ευπορία που ο Θεός είχε χαρίσει στον κάθε έναν από αυτούς (Α΄ Κορινθίους 16[ιστ΄]:2).

Εκείνοι που εισήγαγαν **τον νόμο του δέκατου** μέσα στην Χριστιανική Εκκλησία είναι ένοχοι αιρέσεως. Η αγάπη τους για το χρήμα, τους έκανε να χρησιμοποιήσουν τα εδάφια Μαλαχίας 3[γ΄]:8-10 τα οποία είχαν γραφεί **για τους περιτετημένους Ισραηλίτες** οι οποίοι έπρεπε να τηρούν τον Μωσαϊκό Νόμο. Κηρύττουν ότι οι Χριστιανοί που δεν δίνουν το δέκατο όλων των εσόδων τους στο θρησκευτικό τους ίδρυμα μηνιαίως, κλέβουν τον Θεό και ότι, γι' αυτόν τον λόγο, ο Θεός θα τους καταραστεί! Με αυτή τους τη διδαχή, **αλλοιώνουν το ευαγγέλιό της χάριτος** και γι' αυ-

τό τον λόγο, φέρνουν επάνω τους την κατάρα του Θεού (Γαλάτας 1[α΄]:8,9· 3[γ΄]:10-12).

Τα εδάφια Μαλαχίας 3[γ΄]:8-10 δεν εφαρμόζονται στους Χριστιανούς! Επομένως, ας είναι γνωστό σε όλους ότι **το ευαγγέλιο του Κυρίου Ιησού Χριστού δεν περιέχει καμιά κατάρα για εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν και που Τον αγαπούν, αλλά, καταριέται όλους εκείνους που το αλλοιώνουν** (Γαλάτας 1:8,9)! Επομένως, τα εδάφια Μαλαχίας 3[γ΄]:8-10 δεν εφαρμόζονται με κανένα τρόπο σε Χριστιανούς! Στην προς Ρωμαίους επιστολή του ο απόστολος Παύλος μας διαβεβαιώνει ότι, **«Δεν είναι ... ουδεμία κατάκρισις εις τους εν Χριστώ Ιησού.»** (Ρωμαίους 8 [η΄]:1)

Εκείνοι που λένε ότι είναι Χριστιανοί και οι οποίοι είναι μπλεγμένοι με τον νόμο του δέκατου, πρέπει να θυμούνται ότι ο Χριστιανός ο οποίος προσπαθεί να εκπληρώσει **όλο ή μέρος** του Μωσαϊκού νόμου, **δεν έχει εισέλθει στην κατάπαυση του Θεού και είναι ένοχος ανυπακοής** (Εβραίους 4[δ΄]:11).

Έχω συζητήσει το θέμα του δέκατου με πολλούς Χριστιανούς. Το παράδοξο με μερικούς είναι ότι όταν τους λες ότι όποιος τηρεί **μέρος** του Μωσαϊκού Νόμου και όχι όλον τον νόμο βρίσκεται κάτω από την κατάρα αυτού του νόμου, ξαφνικά, αλλάζουν την ιστορία τους! Λένε ότι οι Χριστιανοί πρέπει να δίνουν το δέκατο όχι ως εκπλήρωση του Μωσαϊκού Νόμου, αλλά για να μιμηθούν **το παράδειγμα του Αβραάμ** ο οποίος έδωσε το δέκατο στον Μελχισεδέκ (Γένεσις 14[ιδ΄]:18-20)! Προσπαθούν να πουν ότι επειδή ο Αβραάμ έδωσε στον Μελχισεδέκ το δέκατο των λαφύρων **πριν** από την εποχή που δόθηκε ο νόμος στους Ισραηλίτες, η απόδοση του δέκατου πρέπει να συνεχισθεί και **μετά** από

την εποχή που ο Χριστός εκπλήρωσε τον Νόμο του Μωσή με την αιώνια θυσία Του!

Διερωτώμαι, αν είναι μόνο για να μιμηθούν το παράδειγμα του Αβραάμ και όχι για να εκπληρώσουν μέρος του νόμου του Μωσή, τότε γιατί χρησιμοποιούν τα εδάφια Μαλαχίας 3[γ']:8-10 τα οποία προκαλούσαν φόβο στους Ισραηλίτες ώστε να εκπληρώνουν τον Μωσαϊκό νόμο;

Ας σκεφτούμε τα επόμενα:

Έδινε ο Αβραάμ το δέκατο στον Μελχισεδέκ **μηνιαίως**; Η απάντηση είναι **«Όχι!»** Ο Αβραάμ έδωσε το δέκατο στον Μελχισεδέκ **μόνο μια φορά!**

Έδωσε ο Αβραάμ στον Μελχισεδέκ το δέκατο από όλα του τα έσοδα της χρονιάς, ή μόνο το δέκατο από τα λάφυρα που σύλλεξε μετά από μια μάχη; Η απάντηση είναι, **«Όχι! Ο Αβραάμ δεν έδωσε το δέκατο από όλα του τα έσοδα.** Έδωσε μόνο το δέκατο από τα λάφυρα που σύλλεξε μετά την μάχη!» (Εβραίους 7[ζ']:4)

Τότε, πως μπορεί η περίπτωση του Αβραάμ να γίνει παράδειγμα για εμάς; Γιατί χρησιμοποιούν αυτή την περίπτωση προσπαθώντας να πείσουν τους Χριστιανούς ότι πρέπει να δίνουν το δέκατο από όλα τους τα έσοδα, μηνιαίως, στο θρησκευτικό ίδρυμα που ανήκουν;

Γιατί δεν χρησιμοποίησαν ο Ιησούς και οι απόστολοι αυτή την περίπτωση του Αβραάμ για να διδάξουν τους Χριστιανούς του πρώτου αιώνα ότι πρέπει να δίνουν το δέκατο;

Λέει η Γραφή ότι **ο Μελχισεδέκ συμβολίζει τα θρησκευτικά ιδρύματα της εποχής μας**; Η απάντηση είναι **«Όχι!»**

Τότε, γιατί πρέπει οι Χριστιανοί να αποδίδουν το δέκατο σ' αυτά;

Με ένα καθαρό τρόπο οι Γραφές δείχνουν ότι ο Μελχισεδέκ έγινε σύμβολο του Υιού του Θεού και της αιώνιας ιεροσύνης Του διότι ήταν *«απάτωρ, αμήτωρ, αγενεαλόγητος, μη έχων μήτε αρχήν ημερών, μήτε τέλος ζωής»* (Εβραίους 7[ζ']:3).

Αν πάρουμε την περίπτωση του Μελχισεδέκ από μια συμβολική πλευρά, **εφόσον ο Ιησούς είναι Αρχιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ** (Εβραίους 7[ζ']:11), **τότε, και η δική μας ιεροσύνη ως ιερείς του Θεού και του Χριστού** (Αποκάλυψις 20[κ']:6) **είναι κατά την τάξη Μελχισεδέκ!** Επομένως, τι θα πούμε; Ότι ο Μελχισεδέκ πρέπει να δίνει το δέκατο στον Μελχισεδέκ; Η υπόθεση καταντάει γελοία!

Εάν οι Χριστιανοί **πρέπει** να δίνουν το δέκατο επειδή ο Αβραάμ έδωσε το δέκατο **πριν** τον νόμο, τότε, **τι θα πούμε για την περιτομή;** Μήπως θα πρέπει οι Χριστιανοί να ακολουθούν και αυτό το παράδειγμα του Αβραάμ και να περιτέμνονται επειδή ο Αβραάμ έκανε την περιτομή **πριν** τον νόμο; Μη γένοιτο! (Γαλάτας 2[β']:2-4)

Είναι φανερό λοιπόν, ότι η διδασκαλία του δέκατου δεν είναι σε αρμονία με το ευαγγέλιο της καινής διαθήκης --- **το ευαγγέλιο της χάριτος** --- της οποίας είμαστε μέτοχοι!

Οι χρηματικές ανάγκες των Ποιμένων και των τοπικών εκκλησιών των οποίων ο στόχος θα έπρεπε να είναι **η βοήθεια των πτωχών**, θα καλυφθούν από τις αυτοπροαίρετες δωρεές του ποιμνίου του Θεού (Α' Κορινθίους 9[θ']:11-14· 16[ιστ']:2· Γαλάτας 2[β']:10) -- όχι διότι πρέπει να τηρούν μέρος του Μωσαϊκού Νόμου!

Η απόφαση για το πώς θα ενεργήσει ο καθένας από τους αναγνώστες του παρόντος άρθρου είναι τόσο προσωπική, όσο είναι και ο μισθός που θα λάβει ο κάθε ένας από εμάς όταν θα έλθει ο Κύριος (Αποκάλυψις 22[κβ´]:12)!

Σημείωση Δ

Η «Ειδική Ιεροσύνη» και η λεγόμενη «Αποστολική Διαδοχή»

Ο παραπάνω τίτλος θα αναστάτωνε τους απόστολους και την υπόλοιπη αρχέγονη Εκκλησία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.* Θα ελάμβαναν στάση εναντίον της πηγής αυτής της ιδέας και θα την αποκαλούσαν «ανάθεμα».

Στο βιβλίο του, «Βασίλειον Ιεράτευμα» ο κύριος Στυλιανός Χαραλαμπίκης έγραψε ότι «η ειδική ιεροσύνη είναι ένα ξένο και παράξενο στοιχείο προς την αληθινή Εκκλησία του Χριστού.»

Εκείνοι που έχουν μελετήσει την Καινή Διαθήκη και άλλα συγγράμματα Χριστιανών συγγραφέων της αρχέγονης Εκκλησίας, έχουν παρατηρήσει ότι εκείνοι που υπηρετούσαν την Εκκλησία ονομάζονταν «Πρεσβύτεροι», «Επίσκοποι», και «Διάκονοι». Ας εξετάσουμε τους παραπάνω τίτλους κάπως ποιο προσεκτικά:

---

* Από τις προηγούμενες μελέτες μου, έφθασα στο συμπέρασμα ότι η αληθινή Εκκλησία, το Σώμα του Χριστού, δεν είναι ένα θρησκευτικό ίδρυμα, αλλά οι αναγεννημένοι, εκείνοι οι άνδρες και γυναίκες που πιστεύουν ότι ο Ιησούς Χριστός είναι «επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας» (Ρωμαίους 9[θ']:5), και μέσα στους οποίους κατοικεί το Πνεύμα Του (Ρωμαίους 8[η']:9).

α) «**Πρεσβύτερος**», είναι ο προχωρημένος σε ηλικία, ο γέροντας.

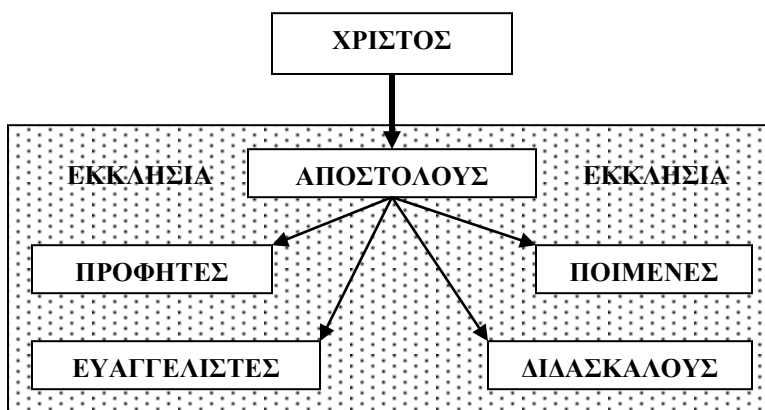
β) «**Επίσκοπος**», είναι εκείνος που έχει αρκετή γνώση για την επίβλεψη κάποιας εργασίας που κάνουν άλλοι· δηλαδή, είναι ο σκοπός, ο φύλακας ή ο επιτηρητής.

γ) «**Διάκονος**», είναι εκείνος που περιποιείται κάποιον σαν υπηρέτης -- σαν οικιακός υπηρέτης.

Στη Χριστιανική Εκκλησία του πρώτου αιώνα, οι τίτλοι «**Πρεσβύτερος**» και «**Επίσκοπος**» αναφέρονταν στην ίδια θέση υπηρεσίας· με άλλα λόγια, ο Πρεσβύτερος ήταν ο Επίσκοπος και ο Επίσκοπος ήταν ο Πρεσβύτερος (Πράξεις 20[κ']:17 – **πρεσβύτεροι**· Φιλιππησίους 1[α']:1 – **επίσκοποι**· Α΄ Τιμόθεον 3[γ']:1 – **επίσκοπος**· Τίτος 1[α']:5 – **πρεσβύτεροι**· Τίτος 1[α']:7 – **επίσκοπος**· Πράξεις 15[ιε']:2,4,6,22,23 – **πρεσβύτεροι**).

Η επίθεση των χειρών για τον διορισμό Πρεσβυτέρων και Διακόνων μέσα σε εκκλησιαστικές θέσεις υπηρεσίας είναι Γραφική. Αλλά δεν υπάρχει ούτε ένα εδάφιο που να δείχνει ότι οι απόστολοι χειροτονούσαν Πρεσβυτέρους και Διακόνους για να μεταβιβάσουν σ' αυτούς το δικαίωμα να εξασκούν εξουσία ως κυρίαρχοι πάνω από τους υπόλοιπους Χριστιανούς. Θα ήταν αδύνατο για τους αποστόλους να διαπράξουν κάτι τέτοιο διότι αυτοί οι ίδιοι δεν ήταν κάτοχοι μιας τέτοιας εξουσίας (Ματθαίος 20[κ']:25,26). Η διδασκαλία η οποία διακηρύττει ότι **οι απόστολοι ήταν οι μόνοι που έλαβαν από τον Χριστό την «Μεγάλη Εξουσία» τους και ότι μετά εκείνοι διαμοίρασαν «μικρότερες εξουσίες» σε άλλους μέσα στην Εκκλησία, δηλαδή στους προφήτες, στους ευαγγελιστές, στους διδασκάλους, και στους ποιμένες, δεν βασίζεται στην Αγία Γραφή.**

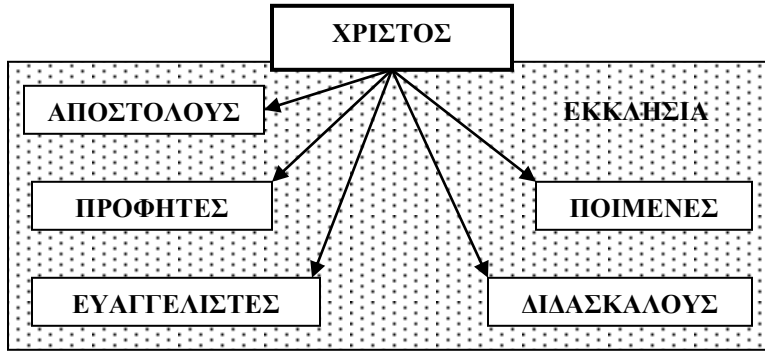
Η παραπάνω ψευδή διδασκαλία μπορεί να παρουσιασθεί με το επόμενο σχεδιάγραμμα:

Τώρα ας συγκρίνουμε το παραπάνω σχεδιάγραμμα (που αντιπροσωπεύει την προηγούμενη ψευδή διδασκαλία), με τα λόγια του αποστόλου Παύλου από την Εφεσίους επιστολή κεφάλαιο 4[δ'] και εδάφια 10-13. Εκεί, μιλώντας για τον Χριστό, είπε:

«ο καταβάς αυτός ἔστιν και ο αναβάς υπεράνω πάντων των ουρανών, ἵνα πληρώση τα πάντα. Και αυτός ἔδωκεν τους μεν αποστόλους, τους δε προφήτας, τους δε ποιμένες, και διδασκάλους, προς τον καταρτισμόν των αγίων εις ἔργον διακονίας, εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού....»

Σύμφωνα με τα παραπάνω λόγια του Παύλου, είμαστε αναγκασμένοι να αλλάξουμε το προηγούμενο σχεδιάγραμμα, να το διορθώσουμε, και να το παρουσιάσουμε ως εξής:

Από το ανωτέρω σχεδιάγραμμα, παρατηρούμε ότι οι απόστολοι ήταν **ένα από τα «χαρίσματα»** που έθεσε ο Ιησούς στην Εκκλησία Του, μαζί με τους προφήτες και τους ευαγγελιστές και τους ποιμένες και τους διδασκάλους για την οικοδομή ολόκληρου του σώματός Του --- **όχι για να το κατακυριεύουν!**

Κάτι άλλο που παρατηρούμε από την παραπάνω αναπαράσταση του Εφεσίους 4[δ']:10-12, είναι **η απουσία των «Ειδικών Ιερέων»**. Η Καινή Διαθήκη δεν αναφέρει πουθενά ότι οι απόστολοι, ή και τα άλλα χαρίσματα που ο Θεός έθεσε μέσα στην Εκκλησία, διόρισαν ποτέ πιστούς στη θέση κάποιας «Ειδικής Ιεροσύνης»! Ήταν κατανοητό από όλους ότι όλοι όσοι έρχονται στον Κύριο Ιησού Χριστό με πίστη, αποτελούν ένα βασίλειο ιεράτευμα, μια άγια ιεροσύνη, μια βασιλεία ιερέων οι οποίοι λατρεύουν τον Θεό εν Πνεύματι και Αληθεία (Α΄ Πέτρου 2 [β']:5,9· Εβραίους 4[δ']:16· 13[ιγ']:15,16· Αποκάλυψις 1[α']:6· Ιωάννης 4[δ']:24). Άρα, **η παρουσία μιας «Ειδικής Ιεροσύνης» ανάμεσα σε έναν λαό που αποτελούν μια βασιλεία ιερέων όχι μόνο δεν είναι βασισμένη στις Γραφές, αλλά επίσης είναι γελοία, άτοπη και άχρηστη!** Εάν ο Βασιλεύς των βασιλέων επέστρεφε σήμερα, θα ρωτούσε

ξανά, «*Φίλε, πως εισήλθες ενταύθα;*» (Ματθαίος 22[κβ΄]:12).

Άλλα σημεία αληθείας

1. Οι «Ειδικοί Ιερείς» λένουν ότι ο Ιησούς έδωσε την εξουσία του «δεσμεύειν και του λύειν» μόνο στους αποστόλους, και εξηγούν ότι αυτό αναφέρεται στην **εξουσία του να συγχωρούν ή να αρνούνται την συγχώρηση των αμαρτιών**. Έτσι, για να δικαιολογήσουν την ύπαρξη της «Ειδικής Ιεροσύνης» μέσα στην Χριστιανική κοινότητα, λένουν ότι στην σημερινή εποχή η εξουσία του να «δένουν και να λύνουν» ανήκει στην «Ειδική Ιεροσύνη», και ότι η εξουσία αυτή τους δόθηκε μέσω της λεγόμενης «**αποστολικής διαδοχής**».

Η παραπάνω εξήγηση για το «δένειν και λύειν», δεν είναι Γραφική. Η έκφραση «δένω και λύνω» δεν έχει να κάνει τίποτα με την συγχώρηση των αμαρτιών. Μόνο ο Θεός έχει την εξουσία να συγχωράει αμαρτίες. «**Δένω και λύνω**» είναι μια Εβραϊκή έκφραση η οποία αναφέρεται στην εξουσία ενός να «**επιτρέπει ή να απαγορεύει**». Εννοεί ότι ο Θεός έδωσε σε όλους εκείνους που πιστεύουν στον Χριστό το δικαίωμα να επιτρέψουν ή να απαγορεύσουν σε ένα άτομο να συνεχίσει να είναι μέρος μιας τοπικής Εκκλησίας. Ήταν μέρος της παιδείας που θα μπορούσε να επιβάλλει μια τοπική εκκλησία για να συνεφέρει τους αμαρτάνοντες. **Αυτό το δικαίωμα της παιδείας δεν δόθηκε μόνο στους αποστόλους** (Ματθαίος 18[ιη΄]:15-20· 16[ιστ΄]:19· Α΄ Κορινθίου 5[ε΄]:1-6· Α΄ Τιμόθεον 1[α΄]:18-20).

Οι απόστολοι ποτέ δεν χρησιμοποίησαν την «εξουσία» του «δένειν» και του «λύειν» για την συγχώρηση των αμαρτιών. Ένα καλό παράδειγμα είναι η περίπτωση του Σίμωνα του μάγου. Όταν ο Σίμων ζήτησε από τον απόστο-

λο Πέτρο να του πουλήσει το χάρισμα του να μεταδίδει το Άγιο Πνεύμα δια της επιθέσεως των χειρών του, ο Πέτρος αρνήθηκε την πρότασή του. **Ο Πέτρος δεν είπε στον μάγο να ζητήσει απ' αυτόν συγχώρεση, ούτε και τον έστειλε σε κάποιον από τους άλλους αποστόλους για να εξομολογηθεί ώστε να λάβει την άφεση των αμαρτιών του, αλλά, τον έστειλε απ' ευθείας στον Θεό** (Πράξεις 8[η']: 18-24). Όταν ο Πέτρος είπε στον Σίμωνα ότι *«ίσως»* να συγχωρήσει ο Θεός την αμαρτία του, απέδειξε ότι ένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι σίγουρος για την ειλικρινή μετάνοια κάποιου.

Το μοναδικό χωρίο που χρησιμοποιούν οι «ειδικοί ιερείς» για να υποστηρίξουν την αξίωσή τους ότι έχουν την εξουσία να συγχωρούν αμαρτίες, είναι το Ιωάννης 20[κ']:23. Εκεί διαβάζουμε, *«αν τινών αφήτε τας αμαρτίας αφένται αυτοίς, αν τινών κρατήτε κεκράτηνται.»*

Οι ειδικοί ιερείς έχουν παρεξηγήσει και καταχραστεί τα παραπάνω λόγια. Εάν ένας **δεν εξετάσει** τα συμφραζόμενα και τις υπόλοιπες Γραφές που αναφέρονται στην ίδια περίπτωση, μπορεί εύκολα να πλανηθεί. Γι' αυτό τον λόγο, θα κάνουμε καλά να εξετάσουμε αυτό το θέμα προσεκτικά, συγκρίνοντάς το με τα λεγόμενα του Λουκά από το κεφάλαιο 24[κδ'] και εδάφια 36-49. Έτσι θα μπορέσουμε να δώσουμε απαντήσεις και σε ορισμένες ερωτήσεις που εγείρονται:

Ε. Ποιος είπε τα παραπάνω λόγια στο Ιωάννης 20[κ']:23;

Α. Ο Ιησούς (Ιωάννης 20[κ']:19· Λουκάς 24[κδ']:36).

Ε. Πότε;

Α. Μετά την ανάστασή Του.

Ε. Σε ποιους είπε αυτά τα λόγια;

Α. Στους μαθητές Του (Ιωάννης 20[κ']:20).

Ε. Όταν λέει «**οι μαθηταί**», μήπως εννοεί αποκλειστικά τους δώδεκα αποστόλους;

Α. Όχι! Ο Ιησούς είχε πολλούς μαθητές (Λουκάς 10[ι']:1). Επίσης, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης δεν ήταν παρών αφού είχε ήδη αυτοκτονήσει (Ματθαίος 27[κζ']:5), ο Ματθίας δεν τον είχε αντικαταστήσει ακόμα (Πράξεις 1[α']:26), και ο Θωμάς έλειπε (Ιωάννης 20[κ']:24). Τι θα πούμε λοιπόν; Ότι ο Ιησούς έδωσε την «εξουσία» να συγχωρούν αμαρτίες μόνο στους δέκα;

Ε. Εάν πράγματι τους έδωσε την «εξουσία» να συγχωρούν αμαρτίες, μήπως αυτό σημαίνει ότι ένας απόστολος ή ένας μαθητής του Κυρίου είχε την εξουσία να πει σε έναν άπιστο, «**Σε συγχωρώ από τις αμαρτίες σου!**»; Ή μήπως είχε την «εξουσία» να πει σε έναν μετανοούντα πιστό, «**δεν συγχωρώ την ανομία σου!**»;

Α. Ασφαλώς όχι! Το μήνυμα του ευαγγελίου είναι πεντακάθαρο: Οι αμαρτίες ενός πλένονται μόνο με το αίμα του Χριστού, **EAN ο αμαρτωλός αναγνωρίζει Αυτόν ως τον «Κύριον»** (Γιαχβέ) **του Οποίου το όνομα ένας πρέπει να επικαλεστεί** (στον Οποίον πρέπει να προσευχηθεί) **προκειμένου να σωθεί, και EAN πιστέψει με την καρδιά του/της ότι ο Θεός ανέστησε Αυτόν σωματικώς** (Πράξεις 2[β']:31) **από τους νεκρούς** (Ρωμαίους 10[ι']:9,13). Το άτομο που δεν θα εκπληρώσει με πίστη τις ανωτέρω απαιτήσεις του Θεού για σωτηρία, δεν θα σωθεί: **οι αμαρτίες του δεν θα συγχωρεθούν**. Ο Ιησούς το είπε ξεκάθαρα: Το άτομο που δεν θα πιστέψει ότι ο Ιησούς Είναι εκείνος που Αυτός είπε ότι Είναι, δηλαδή ότι είναι **ο μονογενής** (όχι ο μόνος κτισμένος) **Υιός του Θεού** (Ιωάννης 3[γ']:16), γεγονός το οποίο δείχνει καθαρά ότι **ο Ιησούς είναι από τη**

φύση Του Θεός (Ιωάννης 1[α΄]:1), το άτομο αυτό θα πεθάνει στις αμαρτίες του/της (Ιωάννης 8:24) όσες προσευχές και να κάνουν υπέρ αυτού εκείνοι που λένε ότι έχουν την εξουσία να συγχωρούν αμαρτίες!

Το χαρούμενο άγγελμα ότι ένας θα καθαριστεί από τις αμαρτίες του την στιγμή που θα πιστέψει στον Αληθινό Ιησού της Αγίας Γραφής, ο Οποίος είναι «ο Άγιος των αγίων» του Δανιήλ 9[θ΄]:24 που επρόκειτο να χρισθεί, δηλαδή να γίνει ο Χριστός, έπρεπε να κηρυχθεί στον κόσμο από όλους τους μαθητές του Ιησού. Γι' αυτό τον λόγο ο Ιησούς είπε ότι, «... ούτως έπρεπε να πάθι ο Χριστός, και να αναστηθή εκ των νεκρών τη τρίτη ημέρα, και να κηρυχθή εν τω ονόματι αυτού μετάνοια και άφεσις αμαρτιών εις πάντα τα έθνη...» (Λουκάς 24[κδ΄]:46,47). Έτσι, οι μαθητές Του έχουν την «εξουσία» να πουν σε έναν που μόλις πίστεψε στον Αληθινό Χριστό της Γραφής, «Οι αμαρτίες σου συγχωρέθηκαν εις το όνομα του Ιησού Χριστού!», ή σε έναν που αρνείται να πιστέψει σ' Αυτόν, «Οι αμαρτίες σου παραμένουν!» Ο μόνος «άνθρωπος» που έχει εξουσία να συγχωράει αμαρτίες είναι ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός (Ιωάννης 1[α΄]: 1,14· Μάρκος 2[β΄]:5-12). Ο ισχυρισμός των «Ειδικών Ιερέων» ότι έχουν την εξουσία να συγχωρούν ή να κρατούν τις αμαρτίες ενός, βρίσκεται σε άμεση εναντίωση με το αληθινό ευαγγέλιο του Κυρίου Ιησού Χριστού!

2. Ένα άλλο σημείο που θέλω να αναφέρω είναι το γεγονός ότι οι απόστολοι ποτέ δεν χρησιμοποίησαν το προνόμιό τους να «δένουν και να λύνουν» για να εξασκήσουν εξουσία, δηλαδή να κατακυριεύσουν ή να δεσπόζουν επί της Εκκλησίας του Χριστού· ούτε και ονόμασαν τον εαυτόν τους, ή κάποιον άλλον πιστό, με τον τίτλο «Δεσπότη» που σημαίνει: Κύριος, κυρίαρχος, ένα άτομο που κατέ-

χει δούλους και ο οποίος κυβερνά επάνω τους με μια ολοκληρωτική και απεριόριστη δύναμη ή εξουσία. Με κάθε σεβασμό και ταπεινότητα, οι απόστολοι ξεχώρισαν και φύλαξαν αυτόν τον τίτλο μόνο για τον Θεό και για τον Χριστό, και αποκάλεσαν τον εαυτόν τους «δούλους» του Θεού και του Χριστού (Β΄ Τιμόθεον 2[β΄]:21· Β΄ Πέτρου 2[β΄]:1· Ιούδας 4· Ρωμαίους 1[α΄]:1· Ιάκωβος 1[α΄]:1· Β΄ Πέτρου 1[α΄]:1· Ιούδας 1). Η μόνη εξουσία που ο Ιησούς έδωσε σ' εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν είναι να εκβάλουν δαιμόνια, να γιατρεύουν τους ασθενείς, και να έχουν εξουσία πάνω από όλη τη δύναμη του εχθρού --- **όχι πάνω από την Εκκλησία Του** (Ματθαίος 10[ι΄]:1· Λουκάς 10:10).

3. Από την Παλαιά Διαθήκη μαθαίνουμε ότι ο Θεός είχε εκλέξει και διορίσει τους Λευίτες να αποτελέσουν ένα ειδικό ιερατείο. Μέσα σε αυτό το ιερατείο μπορούμε να πούμε ότι υπήρχε ένα είδος «διαδοχής» διότι τα ιερατικά καθήκοντα περνούσαν από τους πατέρες στους υιούς. Αλλά, από την Καινή Διαθήκη μαθαίνουμε ότι ο Ιησούς έγινε αρχιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ – έξω από το ειδικό ιερατείο (Εβραίους 6[στ΄]:20). Σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη, η «διαδοχή» μέσα στην Χριστιανική Εκκλησία είναι **ανύπαρκτη** διότι όποιος πιστεύει στον Αληθινό Ιησού της Γραφής, **ο Οποίος είναι ο Θεός Λόγος που έγινε σάρκα** (Ιωάννης 1[α΄]:1,14), **γίνεται αμέσως ιερέας** (Αποκάλυψις 1[α΄]:6· 5[ε΄]:10· Α΄ Πέτρου 1[α΄]: 5,9).

4. Στο Εβραίους 7[ζ΄]:24,25, διαβάζουμε: *«ο δε δια το μένειν αυτόν εις τον αιώνα απαράβατον (αμετάθετον = που δεν μπορεί να περάσει σε διαδόχους) έχει την ιεροσύνην όθεν, και σώζειν εις το παντελές δύναται τους προσερχομένους δι' αυτού τω Θεώ, πάντοτε ζων εις το εντυγχάνειν υπέρ αυτών.»*

Επομένως, ακόμα και η ιδέα του ότι πρέπει να έχουμε ένα σύστημα «Ειδικών Ιερέων» και «Αρχιερέων» οι οποίοι δήθεν διεκδικούν «διαδοχή», αποτελεί προσβολή προς την αιώνια και «απαράβατον» ιεροσύνη του Κυρίου Ιησού.

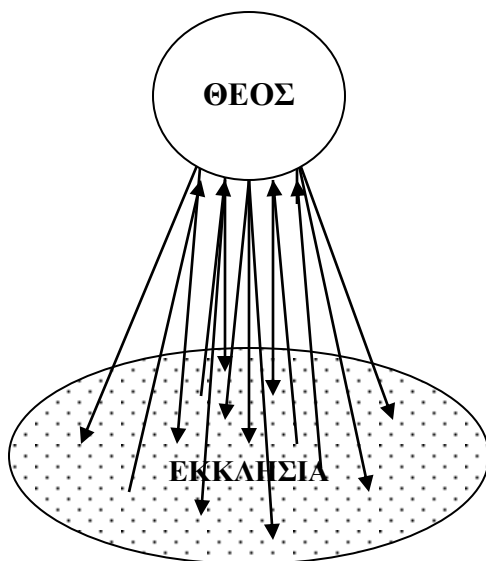
5. Στο Εβραίους 10[ι´]:11-14, διαβάζουμε: *«Και πας ιερεύς ίσταται καθ' ημέραν λειτουργών, και τας πολλάκις προσφέρων θυσίας, αίτινας ποτέ δεν δύνανται να αφαιρέσωσιν αμαρτίας. Αλλ' αυτός (ο Ιησούς) αφού προσέφερε μίαν θυσίαν υπέρ αμαρτιών, εκάθισε διαπαντός εν δεξιά του Θεού, ... Διότι με μίαν προσφοράν (την δική Του θυσία στον σταυρό) ετελειοποίησεν διαπαντός τους αγιαζόμενους.»* (Οι παρενθέσεις του συγγραφέα).

Από τα παραπάνω, είναι φανερό ότι παρόλο που οι ιερείς του Ισραήλ προσέφεραν καθημερινές θυσίες, **δεν είχαν την δύναμη να συγχωρήσουν τις αμαρτίες** του λαού τους για πάντα. Γι' αυτό ο Ιησούς τους **«έβγαλε από την μέση»**, να το πούμε έτσι, διότι με την μία προσφορά Του (την θυσία Του στον σταυρό), **τελειοποίησε για πάντα εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν**. Επομένως, η παρουσία ενός «ειδικού ιερατείου» μέσα στην Χριστιανική Εκκλησία, το οποίο προσπαθεί να τελειοποιήσει τους πιστούς μέσω της τηρήσεως αυστηρών θρησκευτικών τύπων, προσφορών, και λειτουργιών, **υπονομεύει, ακυρώνει και προσβάλλει την παντοτινή αποτελεσματικότητα της μιας προσφοράς του Κυρίου Ιησού Χριστού**.

6. Στο Ιωάννης 14[ιδ´]:23, διαβάζουμε τα εξής λόγια του Ιησού: *«... Εάν τις με αγαπά, τον λόγον μου θέλει φυλάξει, και ο Πατήρ μου θέλει αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν θέλομεν ελθεί, και εν αυτό θέλομεν κατοικήσει.»*

Από τα παραπάνω λόγια, και από τα εδάφια Α΄ Κορινθίους 6[στ΄]:19, Β΄ Κορινθίους 6[στ΄]:16, και Ρωμαίους 8[η΄]:9-11, μαθαίνουμε ότι εκείνοι που πιστεύουν στον Αληθινό Χριστό της Γραφής είναι ο ναός του Θεού διότι ο Θεός κατοικεί μέσα τους.

Τώρα, ας υποθέσουμε ότι το επόμενο σχεδιάγραμμα παριστάνει την Εκκλησία, δηλαδή, όλους τους πιστούς, και την αλληλεπιδραστική σχέση που έχουν με την Θεότητα που κατοικεί μέσα τους:

Εάν εκείνοι που αποτελούν την Εκκλησία επιτρέψουν την ύπαρξη μιας «Ειδικής Ιεροσύνης» για να λειτουργεί υπέρ αυτών, η πολύτιμη αλληλεπιδραστική σχέση που έχουν με τον Θεό **θα πάψει να υπάρχει!** Η μόνη ελπίδα που θα έχουν οι πιστοί για να αγγίξουν τον Θεό, θα είναι, δήθεν, μέσω της τάξεως των «Ειδικών Ιερέων», όπως παριστάνεται από το επόμενο σχεδιάγραμμα. Αυτό το σχεδιάγραμμα

δείχνει πως ο κύκλος των «Ειδικών Ιερέων» αγγίζει (όπως ισχυρίζονται) τον Θεό από την μια πλευρά και εκείνους που πιστεύουν στον Αληθινό Ιησού της Γραφής από την άλλη:

Τι μεγάλη διαφορά που υπάρχει μεταξύ των δύο παραπάνω σχεδιαγραμμάτων! Στο σχεδιάγραμμα της περασμένης σελίδας, όλοι οι πιστοί αγγίζονται από τον Θεό. Αλλά, στο παραπάνω σχεδιάγραμμα βλέπουμε ότι ο κύκλος του «Ειδικού Ιερατείου» μπαίνει ανάμεσα στον Θεό και στην Εκκλησία! Πραγματικά, η παρουσία τους μέσα στην Χριστιανική κοινότητα υπονομεύει το θαυμάσιο, το μυστηριώδες έργο που εκπλήρωσε ο Κύριος Ιησούς Χριστός δια του θανάτου Του και της αναστάσεώς Του, δηλαδή,

που ένωσε τον Θεό με όλους εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν!

Η τάξη των «Ειδικών Ιερέων» εμποδίζει τον σκοπό που έχει ο Θεός για εκείνους που αποτελούν την «Νέα Κτίση». Ο ισχυρισμός των «Ειδικών Ιερέων» ότι η ύπαρξή τους είναι αναγκαία για να «βοηθήσουν» εκείνους που είναι μέρος της νέας κτίσης του Θεού ώστε να γίνουν καλύτεροι Χριστιανοί, υπονομεύει και βλασφημεί την ικανότητα και την εργασία του Θεού (Εφεσίους 2[β']:10).

Εκείνοι που αποτελούν την νέα κτίση του Θεού γνωρίζουν ότι η ανάγκη για την ύπαρξη ενός «Ειδικού Ιερατείου» ήλθε στο τέλος της την ημέρα που σταύρωσαν τον Ιησού, όταν «το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη εις τα δύο από άνωθεν έως κάτω» (Ματθαίος 27[κζ']:51). Από τότε, όλοι οι πιστοί έχουν ελεύθερη είσοδο ενώπιον του Θεού διαμέσου του Αγίου Πνεύματος, προσφέροντας στον Θεό «θυσίαν αινέσεως» χωρίς την βοήθεια ενός «Ειδικού Ιερατείου» (Εβραίους 4[δ']:16· 13 [γ']:15· 10[ι']:10-14).

7. Η Καινή Διαθήκη αποκαλύπτει ότι όλοι εκείνοι που πιστεύουν και ακολουθούν τον Αληθινό Ιησού της Γραφής, ο Οποίος είναι ο Γιαχβέ του εδαφίου Ψαλμός 68[ξη']:18 (δες Εφεσίους 4[δ']:8-10), αποτελούν το «Σώμα» του Χριστού και ότι ο Ιησούς είναι η «Κεφαλή» (Ρωμαίους 12[ιβ']:4,5· Α' Κορινθίους 10[ι']:17· 12[ιβ']:12-27· Εφεσίους 1[α']:22· 5 [ε']:23).

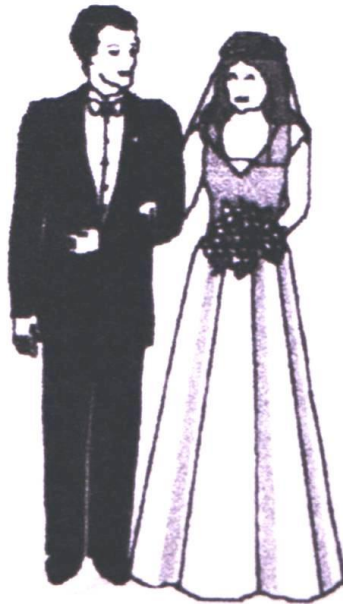
Η «Ειδική Ιεροσύνη» αποκεφαλίζει και χωρίζει το «Σώμα» από το «Κεφάλι» του! Δες το σχεδιάγραμμα που ακολουθεί:

ΕΙΔΙΚΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟ

8. Η Καινή Διαθήκη εξηγεί καθαρά ότι ο Ιησούς είναι ο «Νυμφίος» και ότι όλοι εκείνοι που πιστεύουν σ' Αυτόν είναι η «Νύμφη» Του (Α' Κορινθίους 11[ια']:2· Αποκάλυψις 19[ιθ']:7). Το «Ειδικό Ιερατείο» μπαίνει ανάμεσα στον Νυμφίο και στην Νύμφη Του! Καμιά νύφη δεν χρειάζεται «άλλους άνδρες» για να την βοηθήσουν να έχει μια «καλύτερη» προσωπική σχέση με τον άνδρα της! (Δες το επόμενο παράδειγμα).

9. Εκείνοι που πιστεύουν στον Αληθινό Ιησού της Γραφής είναι σωσμένοι και αγιασμένοι **ιερείς**. Αυτή η πραγματικότητα δεν πρέπει να ξεχαστεί από κανέναν αληθινό ακόλουθό Του (Α΄ Πέτρου 2[β΄]:4,5,9). Σαν ένας «**άγιος**» λαός, σαν ένα «**Βασίλειον ιεράτευμα**», έχουν το δικαίωμα, την εξουσία να **κηρύττουν**, να **διδάσκουν**, να **βαπτίζουν**, να **μοιράζονται μεταξύ τους τον άρτο και τον οίνο**, και να κάνουν όλα τα πράγματα που αποτελούν μέρος της λατρείας που προσφέρουν στον Θεό και στον Χριστό (Αποκάλυψις 20[κ΄]:6). Δεν πρέπει να πληρώνουν «**Ειδικούς Ιερείς**» για να εκπληρώνουν εκ μέρους τους τις δικές τους ιερατικές ευθύνες!

10. Οι «Ειδικοί Ιερείς» είναι ένοχοι μιας αντιλογίας παρόμοιας με την αντιλογία του Κορέ, ο οποίος ήθελε να αναλάβει μια ιεροσύνη ξεχωριστή από την διευθέτηση που είχε ο Θεός για τον λαό Του, μια ιεροσύνη την οποία δεν του είχε δώσει ο Θεός (Αριθμοί κεφάλαιο 16[ιστ']· Ιούδας 12). **Η σημερινή διευθέτηση του Θεού για τους Χριστιανούς είναι, να όλοι είναι ιερείς.** Ως ιερείς, ζουν και εργάζονται για την δόξα του Θεού (Α' Πέτρου 2[β']·5· Α' Κορινθίους 10[ι']·31). **Δεν γίνονται ιερείς από την δική τους αξία:** είναι η χάρη του Θεού που τους έχει θέσει σ' αυτή την θέση υπηρεσίας βάση του έργου που εκπλήρωσε ο Χριστός. Επομένως, το άτομο που αποφασίζει να ξεχωρίσει τον εαυτόν του και να γίνει ένας «Ειδικός Ιερέας», σε αντίθεση με την σημερινή διευθέτηση του Θεού, για να λειτουργεί υπέρ των αδελφών του με πράξεις συγχωρήσεως και προσφορών, σφετερίζεται την ιερατική υπηρεσία του Χριστού και των ακολούθων Του, και γίνεται ένοχος μιας αντιλογίας όπως αυτή του Κορέ!

*****

Για περισσότερες πληροφορίες και για μια πιο βαθιά μελέτη επί του παρόντος ζητήματος, διάβασε το βιβλίο «ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ» γραμμένο από τον κύριο Στυλιανό Χαραλαμπίκη, Σολομού 4, Διόνυσος, Αττική, 14565.

Σημείωση Ε

Άλλα Όνειρα, Οράματα και Πνευματικές Εμπειρίες

Από τότε που ο Κύριος Ιησούς, ο Μέγας Ελευθερωτής μου με ελευθέρωσε από την θρησκευτική σκλαβιά της Εταιρείας Σκοπιά, εξακολούθησε να με οδηγεί και να με προστατεύει ώστε να μη πέσω ξανά μέσα στην παγίδα του Σατανά και συγχρόνως να μου δείχνει ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο πολύτιμο στη ζωή από το να έχει κανείς μια προσωπική σχέση μ' Αυτόν. Εδώ θα ήθελα να σας παρουσιάσω μερικές εμπειρίες που δείχνουν πόσο πολύτιμο είναι το να έχει ένας μια προσωπική σχέση με τον Κύριο:

1. Μια φορά, όταν τα παιδιά μου ήσαν ακόμα μικρά, συνάντησα έναν νεαρό κύριο ο οποίος με προσκάλεσε να επισκεφθώ την θρησκευτική του ομάδα, και δέχτηκα. Στο τέλος της συγκέντρωσης, με ζύγωσε ο ποιμένας του, ο οποίος ήταν εξαιρετικά φιλικός. Αφού με χαιρέτησε, με ρώτησε:

«Ηλθες εδώ γιατί ψάχνεις να βρεις την αλήθεια;»

«Όχι!» του απάντησα χαμογελώντας, «δεν ψάχνω να βρω την αλήθεια, διότι ο Ιησούς, ο Οποίος είναι η μόνη Αλήθεια, κατοικεί μέσα μου!»

Ο ποιμένας χαμογέλασε. Φάνηκε ότι έμεινε ευχαριστημένος από την απάντησή μου. Κατόπιν, δείχνοντας προς τον

διάδρομο, μου είπε:

«Επίτρεψέ μου να σε ξεναγήσω. Μια που είσαι εδώ για πρώτη φορά, θα ήθελα να σου δείξω το κτίριό μας.»

Δέχτηκα την πρόσκλησή του. Κατά την διάρκεια της ξεναγήσης, σταμάτησε και μου πρότεινε να φέρω τα παιδιά μου στην εκκλησία του για να γίνουν φίλοι με τα παιδιά άλλων εκκλησιαζομένων. Προς στιγμήν, θεώρησα ότι η ιδέα του ήταν καλή· έτσι, του είπα ότι ίσως τον ξαναδώ σύντομα.

Όταν επέστρεψα στο σπίτι, προσευχήθηκα στον Θεό και είπα:

«Αγαπητέ Πατέρα, δεν θέλω να σε λυπήσω που πήρα την απόφαση να αρχίσω να συναναστρέφομαι μ' αυτή την θρησκευτική ομάδα. Το ξέρω ότι εσύ είσαι Εκείνος που με ελευθέρωσε, και πράγματι εκτιμώ την ελευθερία που μου χάρισες. Όμως, απόψε πρέπει να ακούσω από σένα. Ήταν σωστό που αποφάσισα να πάρω τα παιδιά μου σ' αυτή την θρησκευτική ομάδα για να αποκτήσουν καινούργιους φίλους; Σε παρακαλώ, οδήγησέ με.»

Το ίδιο βράδυ, ο Κύριος μου απάντησε με δύο όνειρα:

Το όνειρο με τον μαυρόασπρο σκύλο

«Οδηγούσα πάνω σ' ένα στενό αλλά ίσιο μονόδρομο. Η σύζυγός μου καθόταν δεξιά μου και τα παιδιά μας καθότουσαν στο πίσω κάθισμα.

Στην αριστερή πλευρά του δρόμου, υπήρχε ένα χαντάκι. Στον πυθμένα του χαντακιού υπήρχε πολύ λάσπη. Ξαφνικά, μέσα στο χαντάκι είδα το νεκρό σώμα ενός σκύλου που είχε μαύρες και άσπρες βούλες.

Συνέχισα να οδηγώ. Ξαφνικά, πίσω από το κάθισμά μου, μπροστά στα πόδια των παιδιών μου, είδα ένα άλλο σκυλί που είχε μαύρες και άσπρες βούλες! Ήταν πολύ φιλικό και γεμάτο ζωντάνια. Πόσο θα ήθελα να το χαϊδέψω στο κεφάλι! Σταμάτησα για λίγο το αμάξι. Μόλις άπλωσα το χέρι μου για να χαϊδέψω τον σκύλο, θυμήθηκα ότι μόνο δυο λεπτά πριν, είχα δει το σκυλί αυτό να κείται νεκρό μέσα στην λάσπη του χαντακιού. Ανατρίχιασα! ‘Τι γυρεύει τούτο το σκυλί μέσα στο αμάξι μου;’ διερωτήθηκα. ‘Αφού λίγα λεπτά πριν το είδα νεκρό στο χαντάκι. Πως μπορεί να είναι ξανά ζωντανό μέσα στο αμάξι μου;’»

Με τρόμο άνοιξα την πόρτα του αμαξιού μου για να το πετάξω έξω. Το σκυλί κατάλαβε τις προθέσεις μου και νευρίασε. Μου έδειξε τα δόντια του και ετοιμάστηκε να με δαγκώσει.»

Γεμάτος από φόβο, ξύπνησα. Σχεδόν αμέσως ξανακοιμήθηκα και είδα το επόμενο όνειρο:

Το Όνειρο με την άσπρη βάρκα

«Περπατούσα στη παραλία. Εκεί κοντά, μέσα στη θάλασσα, είδα μια όμορφη, άσπρη βάρκα. Το εξωτερικό της βάρκας γυαλοκοπούσε στον ήλιο.

Μέσα στην βάρκα, καθόταν ο βαρκάρης. Καθώς περπατούσα προς την βάρκα του, αυτός σήκωσε το κεφάλι, με κοίταξε, κι’ αμέσως με προσκάλισε να μπω μέσα.

‘Ααα ... όχι!’ του είπα. ‘Δεν θα μπω στη βάρκα σου!’

‘Γιατί όχι;’ με ρώτησε εκείνος.

‘Διότι είναι σάπια!’ του απάντησα.

Ο βαρκάρης γέλασε.

‘Η βάρκα μου είναι καινούργια και φρεσκοβαμμένη· κι’ εσύ την αποκαλείς σάπια;’ με ρώτησε.

‘Ναι!’ του απάντησα. ‘Απ’ έξω μπορεί να φαίνεται καινούργια, καθαρή, όμορφη και δυνατή· αλλά, εάν έλθω κοντά, θα μπορέσω να σου δείξω ότι τουλάχιστον σ’ ένα σημείο είναι σάπια.’

Περπάτησα μέχρι τη θάλασσα και κοίταξα κάτω, μέσα στη βάρκα του. Παρατήρησα ότι η βάρκα δεν είχε ούτε μηχανή ούτε τιμόνι. Εκεί που θα έπρεπε να ήταν το τιμόνι, είδα ένα σάπιο σημείο.

‘Είδες;’ τον ρώτησα. ‘Η βάρκα σου είναι σάπια. Το γεγονός ότι απ’ έξω φαίνεται άσπρη και καθαρή μπορεί να πλανήσει τους ανθρώπους.’»

Το όνειρο συνέχισε σε μια ακόμη λεπτομέρεια που δεν θα αναφέρω. Αλλά, αμέσως μετά από αυτή την λεπτομέρεια ξύπνησα καθώς μια φωνή μιλούσε στο πνεύμα μου λέγοντας:

«Δύο φορές σου απάντησα απόψε για την περίπτωση που με ρώτησες. Πρώτα ας δούμε το όνειρο περί του σκύλου. Το γεγονός ότι οδηγούσες το αμάξι σου, σημαίνει ότι εσύ οδηγείς την οικογένειά σου πάνω στον ίσιο και στενό δρόμο. Ο ‘Δρόμος’ είναι ο Ιησούς. Αυτός είπε, ‘Εγώ είμαι η Οδός.’

Ο σκύλος που είδες, εικονίζει μια θρησκευτική ομάδα. Όπως ο σκύλος είχε μαύρες και άσπρες βούλες, έτσι και οι

θρησκευτικές ομάδες αποτελούνται από καλούς και κακούς ανθρώπους.

Από τότε που σε ελευθέρωσα από την οργάνωση των Μαρτύρων του Ιεχωβά, η θρησκεία για σένα είναι νεκρή σαν το νεκρό σώμα του σκυλιού που είδες στο χαντάκι. Γιατί προσπαθείς να μπλεχθείς ξανά με μια θρησκευτική ομάδα η οποία, όπως και η οργάνωση των Μαρτύρων, αποτελείται από κακούς και καλούς ανθρώπους; Η θρησκεία είναι θρησκεία: γι' αυτό το λόγο, το δεύτερο σκυλί που σου έδειξα ήταν εντελώς όμοιο με το πρώτο. Γιατί θέλεις να φέρεις τον εαυτόν σου στο σημείο να πονέσεις ξανά όπως σε πόνεσαν οι Μάρτυρες; Και το δεύτερο σκυλί μπορεί να σε δαγκώσει.

Όσον αφορά την βάρκα μέσα στη θάλασσα, εξεικονίζει μια εκκλησία στην θάλασσα της ανθρωπότητας. Ο βαρκάρης, ο ποιμένας, σε προσκάλεσε να μπει μέσα στη βάρκα του. Αλλά, σ' έχω διδάξει ότι καμιά θρησκεία δεν είναι τέλεια. Όλες έχουν τουλάχιστον ένα σάπιο σημείο, και σου έχω δώσει την διορατικότητα να το δεις. Γιατί θέλεις να μπλεχθείς ξανά με μια θρησκευτική ομάδα; Δεν είσαι ευχαριστημένος που σε ελευθέρωσα;»

Όταν άκουσα αυτά τα λόγια, έδωσα δόξα στο όνομα του Κυρίου και Τον ευχαρίστησα για την καθοδήγηση. Από τα λόγια Του, «... καμιά θρησκεία δεν είναι τέλεια», κατάλαβα ότι καμιά θρησκευτική οργάνωση δεν είναι η Αλήθεια. Τον ευχαρίστησα που με έφερε πάνω στον ίσιο και στενό Δρόμο, ο Οποίος είναι η Αλήθεια και η Ζωή. Εκείνος σκότωσε τον σκύλο της Σκοπιάς και τον αφαίρεσε από την ζωή μου. Εκείνος τον έβγαλε από την οδό μου. Πράγματι πέταξε το άψυχο κουφάρι του μέσα στη λάσπη του χαντακιού όπου ανήκει! Εάν ο Κύριος δεν είχε πράξει τούτο για

μένα, ο σκύλος της Σκοπιάς θα στηνότανε μπροστά μου, θα γαύγιζε, θα με χασομερούσε, και θα με εμπόδιζε από το να περπατήσω πάνω στην Οδό που λέγεται «**Ιησούς**», ο Οποίος οδηγεί στον Θεό, στη ζωή και στην ελευθερία.

Το όραμα για την βαρκούλα με το άσπρο πανί

Μια άλλη φορά, με είχαν καλέσει να μιλήσω ενώπιον μιας θρησκευτικής ομάδας. Λίγο πριν αρχίσει η συγκέντρωση, ο Κύριος μου έδωσε ένα όραμα:

«Μπροστά μου, είδα την θάλασσα. Πάνω στα γαλάζια νερά της είδα να πλέει μια μικρή, όμορφη και άσπρη βάρκα με ένα άσπρο πανί. Το πανί της ήταν ανοικτό και η βαρκούλα ταξίδευε με χάρη, κινούμενη από το ελαφρό αεράκι.

Ξαφνικά, ένας πέτρινος τοίχος περικύκλωσε την βάρκα. Η βάρκα εξακολούθησε να επιπλέει, αλλά, δεν μπορούσε να ταξιδεύσει πλέον. Ήταν σαν να επέπλεε μέσα σε ένα πηγάδι.»

Αμέσως ζήτησα από τον Κύριο να μου αποκαλύψει την σημασία του οράματος. Του ζήτησα να μου εξηγήσει εάν η βάρκα εικόνιζε την εκκλησία στην οποία επρόκειτο να μιλήσω. Τον ρώτησα εάν η εκκλησία αυτή είχε κάποια «δεσμά» τα οποία έπρεπε να φέρω στη προσοχή τους ώστε να τα ξεπεράσουν. Και ο Κύριος με κατέπληξε με την απάντησή Του:

«Εσύ είσαι η βαρκούλα με το άσπρο πανί! Σαν σκεύος μου, σε στέλνω με το Πνεύμα μου σε ομάδες και σε άτομα για να τους πεις τα πράγματα που εγώ θέλω να ακούσουν. **Πρόσεξε! Μη γίνεις μέλος αυτής της ομάδας!** Αν θα γίνεις μέλος τους, θα εξακολουθήσεις να είσαι σκεύος μου, αλλά, θα δεθείς από τις αρχές τους και από τις διδασκαλίες

τους· επομένως, δεν θα μπορέσεις να πας σε διάφορα μέρη για να λες τα πράγματα που εγώ θέλω να λες!»

Μέσα σε λίγα λεπτά από την στιγμή που είχα το παραπάνω όραμα, με ζύγωσε ο αρχηγός αυτής της ομάδας και μου πρότεινε να γίνω μέλος τους. Ευγενικότατα, αρνήθηκα! Ας είναι το όνομά του Κυρίου ευλογημένο για πάντα! Ας γίνει το θέλημά Του στην ζωή μου!

Το όραμα της φωτεινής περιστεράς

Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που ο Κύριος με ελευθέρωσε από την θρησκευτική μου αιχμαλωσία, όταν μου έδωσε την επόμενη εμπειρία:

Έπεσα να κοιμηθώ περίπου στις μία η ώρα το πρωί. Μέσα σε μια ώρα, άνοιξα τα μάτια μου λες και είχα κοιμηθεί ένα οκτώωρο. Η ψυχή μου βρισκόταν σε μια κατάσταση τέλει ειρήνης. Πάνω από το κρεβάτι μου, είδα να αιωρείται μια φωτεινή Περιστέρα με τα φτερά της ανοικτά. Η Περιστέρα έκπεμπε ένα καθαρό άσπρο φως.

Αμέσως, μερικές λέξεις μιας άγνωστης, για μένα, γλώσσας τυπώθηκαν μέσα στο μυαλό μου, τις οποίες μπορώ να προφέρω. Συγχρόνως, γέμισα από μια βαθιά αγάπη, χαρά, και ειρήνη, και ευχαρίστησα τον Κύριο που μου έδωσε αυτή την όμορφη εμπειρία.

Θέλοντας να μάθω την σημασία των άγνωστων λέξεων, αποφάσισα να επισκεφθώ την τοπική βιβλιοθήκη όπου εξέτασα ένα λεξικό. Έτσι, ανακάλυψα ότι οι λέξεις τις οποίες είχε βάλει στο μυαλό μου η Φωτεινή Περιστέρα, περιγράφανε τον Ιησού: «Ο Υιός του Αιωνίου Βασιλέως»! Ας είναι δοξασμένο το όνομά Του!

Το Πνεύμα του Θεού προσευχήθηκε για μένα

Στην προς Ρωμαίους επιστολή 8[η']:26,27, ο απόστολος Παύλος έγραψε:

«Παρόμοια, όμως, και το Πνεύμα βοηθάει μαζί στις ασθένειές μας επειδή, το τι να προσευχηθούμε, καθώς πρέπει, δεν ξέρουμε, αλλά το ίδιο Πνεύμα ικετεύει για χάρη μας με στεναγμούς αλάλητους. Κι αυτός που ερευνά τις καρδιές ξέρει τι είναι το φρόνημα του Πνεύματος, ότι ικετεύει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού για χάρη των αγίων.»

Από καιρό σε καιρό υπόφερα από τους πόνους μιας τρομερής υπερέντασης (στρες). Όταν με καταλάμβανε η υπερένταση, με έριχνε τόσο χαμηλά, μέχρι το σημείο που δεν μπορούσα να στηθώ στα πόδια μου, ούτε και να αναπνέω με ευκολία.

Καθώς περνούσε ο καιρός, η κατάστασή μου χειροτέρευε, μέχρι που μια βραδιά έφθασε στο απροχώρητο. Με μεγάλη δυσκολία κατάφερα να πάω στο κρεβάτι. Μη έχοντας την δύναμη να βγάλω το σακάκι και τα παπούτσια μου, έπεσα στο κρεβάτι με το πρόσωπό μου προς τα κάτω. Ανάπνεα με μεγάλη δυσκολία. Δεν μπορούσα να κουνήσω ούτε το μικρό μου δακτυλάκι. Νόμισα ότι η ζωή μου είχε έλθει στο τέλος της.

Με το κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, η αναπνοή μου γινόταν όλο και πιο αδύναμη. Έφτασα στο σημείο που πίστεψα ότι η επόμενη αναπνοή μου θα ήταν η τελευταία! Ακριβώς αυτή την στιγμή, στο κέντρο της υπάρξεώς μου, στο πνεύμα μου, άκουσα την φωνή Κάποιου που άρχισε να προσεύχεται για μένα! Δεν ήταν το πνεύμα μου που προσευχόταν, ούτε και μπορούσα να καταλάβω τα λόγια Του!

Το πνεύμα μου, όμως, ήξερε ότι Εκείνος που προσευχότανε για μένα ήταν το Άγιο Πνεύμα του Θεού! Από τον τόνο της φωνής Του κατάλαβα ότι εκλιπαρούσε τον Πατέρα για να με γιατρέψει και να μου δώσει ζωή! Έμεινα κατάπληκτος! Καθώς το Πνεύμα του Θεού προσευχότανε για μένα, η δύναμή μου επέστρεψε. Σηκώθηκα από το κρεβάτι και δόξασα το Όνομα του Κυρίου του Θεού που μου επέτρεψε να γευθώ την αληθινότητα των λόγων του αποστόλου Παύλου!

Είχα εμπειρία δαιμονικής επιθέσεως

Μια άλλη φορά γεύθηκα μια δυναμική εμπειρία ενός διαφορετικού είδους. Παρόλο που είχα ακούσει άλλους να μιλάνε για τους τρομερούς πόνους της ημικρανίας, εγώ προσωπικά δεν τους είχα γευθεί ποτέ μέχρι εκείνη την ημέρα. Ένιωθα λες και το πάνω μέρος του κρανίου μου βρισκόταν μέσα σε μια μέγγενη.

Πήγα στο σαλόνι του σπιτιού μου και ξάπλωσα στον καναπέ. Νόμιζα ότι αν θα κοιμόμουνα για λίγο, ίσως να έφευγε ο πόνος. Αντιθέτως όμως, όταν ξύπνησα, ο πόνος ήταν χειρότερος από πριν.

Προσευχήθηκα στον Θεό για βοήθεια. Το Άγιο Πνεύμα απάντησε και μου είπε, «**Στάσου πάνω στην πίστη σου!**» Αμέσως κατάλαβα ότι θα έπρεπε να επιτιμήσω τον πόνο εις το Όνομα του Ιησού. Έτσι, με δυνατή φωνή είπα, «**Πόνε, σ' επιτιμώ στο όνομα του Ιησού!**»

Αυτό που συνέβη μόλις είπα αυτά τα λόγια, με κατέπληξε! **Ο πόνος χειροτέρευσε αμέσως!** Ένιωσα λες και κάτι κουνήθηκε γύρω από το κεφάλι μου, λες και κάποιος έσφιξε την «μέγγενη» ακόμη μια στροφή! Νόμιζα ότι θα πέθαινα! Αισθάνθηκα τα μάτια μου να πετάγονται έξω! Αλλά, επει-

δή ο πόνος αντέδρασε στα λόγια μου, κατάλαβα ότι κάποιο νοήμων ον ήταν υπεύθυνο γι' αυτόν!

Θέλησα να βεβαιωθώ για την πιθανότητα. Έτσι, με μεγάλη δυσκολία, από την ένταση του πόνου, σηκώθηκα από τον καναπέ και είπα δυνατά:

«Δαιμόνια, η Βίβλος λέει ότι κάθε γόνατο θα κλίνει και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι ο Ιησούς είναι Κύριος. Επομένως, αυτή την στιγμή, εγώ θα γονατίσω ενώπιον του Ιησού και θα ομολογήσω ότι είναι Κύριος. Εάν θέλετε να παραμείνετε στο κεφάλι μου και να εξακολουθήσετε να μου προκαλείται πόνο, τότε, καθώς το κεφάλι μου θα κλίνει ενώπιον του Ιησού, πρέπει να κάνετε κι' εσείς το ίδιο, και πρέπει να ομολογήσετε ότι ο Ιησούς είναι Κύριος!»

Ω!!! Την στιγμή που γονάτισα και άρχισα να λέω τις λέξεις «**Ο Ιησούς είναι Κύριος!**», η αιτία του πόνου μου **με άφησε! Αμέσως! Αυτομάτως!** Έγινε τόσο υγιείς όσο ήμουν και πριν την περίπτωση και **πολύ δυνατότερος στην πίστη!** Ας είναι το Όνομα του Κυρίου ευλογημένο για πάντα! Πόσο τον ευχαριστώ για την δυναμική εκπαίδευση που δίνει στα παιδιά Του!

Ο ψευδής θεός Μαουζείμ

Η καθοδήγηση που μου έδωσε ο Κύριος, μέσω ονείρων και οραμάτων, περιέλαβε και αποκαλύψεις που αφορούσαν ανθρώπους για τους οποίους προσευχόμουν. Ένας απ' αυτούς ήταν και ο Αμός (με όμικρον --- όχι με ωμέγα). Ο Αμός ήταν ένα αγαπητό μου πρόσωπο, ο οποίος, μαζί με την οικογένειά του, υπηρετούσε την Εταιρεία Σκοπιά για πολλά χρόνια. Όταν ο Κύριος με απελευθέρωσε από την ειδωλολατρία της Σκοπιάς, ο Αμός, υπακούοντας στις αντιγραφικές αρχές της θρησκείας του, σταμάτησε να μου

μιλάει. Εγώ όμως, συνέχισα να προσεύχομαι γι' αυτόν και να παρακαλώ τον Θεό να ελευθερώσει κι' εκείνον και την σύζυγό του. Έτσι, ένα βράδυ, ο Κύριος μου έδωσε ένα προφητικό όνειρο:

«Ήταν νύχτα. Στεκόμουν μπροστά από έναν υψηλό πύργο ο οποίος ήταν χτισμένος από τούβλα! Στη κορυφή του πύργου, ήταν στημένο το πήλινο άγαλμα ενός ψευδή θεού. Μια πυκνή σκοτεινιά είχε καλύψει τη γη. Κοιτάζοντας στα παράθυρα του πύργου, παρατήρησα ότι μέσα στον πύργο η σκοτεινιά ήταν ακόμη πιο παχιά. Το μόνο Φως που υπήρχε ήταν εκεί, στην Οδό που στεκόμουν εγώ.

Ξαφνικά, είδα τον Αμόσ και την σύζυγό του να βγαίνουν μέσα από τον σκοτεινό πύργο και να έρχονται προς το μέρος μου, εκεί που υπήρχε το Φως. Τους μίλησα για τον σκοτεινό πύργο και για το άγαλμα του ψευδή θεού που τον στόλιζε. Τους είπα ότι θα έλθει η μέρα που ο Θεός του ουρανού θα κάνει αυτόν τον πύργο να καταρρεύσει και τον ψευδή θεό του να καταστραφεί. Επίσης, τους είπα να προσέξουν και να μείνουν μακριά από τον πύργο ώστε να μη πέσει επάνω τους όταν καταρρεύσει.

Μόλις τους είπα αυτά τα λόγια, είδαμε τον πύργο να καταρρέει και το άγαλμα του ψευδή θεού να πέφτει προς το χώμα. Ο Αμόσ και η σύζυγός του τρόμαξαν και άρχισαν να τρέχουν μακριά από το Φως μέσα στο οποίο σταμάτησαν μόνο για λίγα δευτερόλεπτα. Με δυνατές φωνές προσπάθησα να τους πείσω να παραμείνουν στο φως, αλλά, με αγνόησαν τρέχοντας, έφυγαν μακριά και χαθήκανε μέσα στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, το πήλινο άγαλμα του ψευδή θεού χτύπησε στο χώμα, έσπασε, και διαλύθηκε σε αμέτρητα κομματάκια.»

Αμέσως, ξύπνησα από την αγωνία και άκουσα τον εαυτόν μου να επαναλαμβάνει το όνομα, «**Μαουζείμ ... Μαουζείμ ... Μαουζείμ ...**»!

Λυπήθηκα τόσο πολύ! Με το όνειρο αυτό, ο Κύριος μου αποκάλυψε το πνευματικό μέλλον του Αμός και της συζύγου του. Κάποια ημέρα θα ερχόντουσαν σε επαφή μαζί μου, θα πλησίαζαν το Φως στο οποίο στεκόμουν, θα έβλεπαν τις ψευδείς διδασκαλίες της Σκοπιάς να καταρρέουν, και θα έφευγαν μακριά της. Αλλά, δυστυχώς, αυτοί, **αντί να παρέμεναν στο Φως που θα τους ελευθέρωνε από την αιχμαλωσία τους, θα έτρεχαν μακριά Του και θα έμπαιναν ξανά μέσα στο πυκνό σκοτάδι του κόσμου! Πόσο λυπηρό!**

Η κατανόηση του ονείρου

Τώρα, ας κατανοήσουμε το όνειρο δια μέσου ερωτήσεων και απαντήσεων:

Ε. Τι εξεικονίζει το Φως;

Α. Τον Ιησού και το φως της ζωής που έχω μέσα μου. Ο Ιησούς είπε, «*Εγώ είμαι το φως του κόσμου όποιος ακολουθεί εμένα, δεν θα περιπατήσει στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως της ζωής.*» (Ιωάννης 8[η']12).

Ε. Τι εξεικονίζει ο τούβλινος πύργος;

Α. Ένα ανθρώπινο οχύρωμα: μια ανθρώπινη οργάνωση η οποία έχει στηθεί στην θέση του Παντοκράτορα Ιησού και η οποία παρουσιάζεται, σε εκείνους που ακολουθούν αυτή αντί του Ιησού, ως ο τόπος σωτηρίας και προστασίας από τον θυμό του Θεού και του Αρνίου (Αποκάλυψις 6[στ'] : 16). Ο πύργος που είναι φτιαγμένος από τούβλα, δεν έχει να κάνει τίποτα με την αληθινή Εκκλησία του Κυρίου Ιη-

σού Χριστού η οποία χτίζεται από ζώντας λίθους (Α΄ Πέτρου 2[β΄]:5).

Ε. Ποιος είναι ο ψευδής θεός Μαουζείμ;

Α. Ο θεός των (στρατιωτικών) δυνάμεων, των τοίχων, των κτιρίων, των φρουρίων και των οχυρωμάτων. Το όνομά του βρίσκεται στο Δανιήλ 11[ια΄]:38,39.

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, όπως και πολλές άλλες θρησκείες, παρουσιάζουν την οργάνωσή τους ως το μέρος προστασίας από την οργή του Θεού. Επομένως, έχουν δημιουργήσει ένα «οχύρωμα» που για έμβλημά του έχει ένα πύργο, ένα φρούριο! **Κανένα ανθρωποποίητο οχύρωμα δεν δύναται να σώσει τους ανθρώπους από την οργή του Θεού και του Αρνίου** (Αποκάλυψις 6[στ΄]:16). Εκείνοι που έχουν δεχθεί τον Αληθινό Ιησού της Γραφής ως Θεό και Σωτήρα τους, δεν χρειάζονται κάποιο «οχύρωμα» για να τους σώσει διότι Εκείνος ήδη τους έχει σώσει. Ας είναι δοξασμένο το όνομα του Κυρίου! Μια μέρα, όλα τα ανθρωποποίητα θρησκευτικά «οχυρώματα» θα καταρρεύσουν και οι ψευδείς θεοί τους θα συντριφθούν σαν πήλινα σκεύη (Ψαλμοί 2[β΄]:8,9).

Ε. Γιατί υπήρχε τόσο πολύ πυκνό σκοτάδι μέσα στον πύργο;

Α. **Διότι ο Θεός είναι φως** (Α΄ Ιωάννου 1[α΄]:5). Εκείνοι που **δεν πιστεύουν** ότι **το φως το Αληθινό** (Ιωάννης 1[α΄]:9), **ο Θεός Λόγος που δημιούργησε τα πάντα για τον εαυτόν Του** (Ιωάννης 1[α΄]:1, 2,14· Κολοσσαείς 1[α΄]:16), **έγινε σάρκα, δεν έχουν δει το φως και έτσι, κατοικούν στο σκότος** (Ιωάννης 8[η΄]:12).

Άνθρωποι, όπως είναι οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, οι οποίοι δεν ακολουθούν τον Αληθινό Ιησού της Γραφής αλλά κά-

ποιον κτιστό άγγελο, δεν έχουν μέσα τους το φως της ζωής (Ιωάννης 8[η΄]:12). Αντιθέτως, βρίσκονται ακόμα κάτω από την επιρροή πνευμάτων πλάνης που βοηθούν τον θεό του κόσμου τούτου στην προσπάθειά του να κρατήσει τους ανθρώπους στο σκοτάδι ώστε **«να μη επιλάμψη εις αυτούς ο φωτισμός του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού»**, ο Οποίος είναι **«επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας»** (Β΄ Κορινθίους 4[δ΄]:4-6· Ρωμαίους 9[θ΄]:5).

Δεν πέρασε πολύς καιρός από τότε που ο Κύριος μου έδωσε το παραπάνω όνειρο και συνάντησα τον Αμός πρόσωπο προς πρόσωπο. Συζητήσαμε για τις ψευδείς διδασκαλίες τις Σκοπιάς. Εκείνος είδε τις μεγάλες αντιφάσεις των διδασκαλιών τους. Είδε ότι εκείνο που είχαν διακηρύξει για το έτος 1914 της κοινής μας χρονολογίας, ήταν, πράγματι, μια μεγάλη ψευδοπροφητεία (διάβασε την Σημείωση Α), και αμέσως, ο Αμός έβγαλε το ακόλουθο συμπέρασμα:

«Εάν ο Κύριος δεν επέστρεψε το 1914, τότε, δεν κατέστησε τους αρχηγούς της Εταιρείας Σκοπιά επί πάντων των υπαρχόντων αυτού, όπως μας έχουν διδάξει. Τότε, γιατί εξασκούν εξουσία επάνω μας;»

Σε μια στιγμή, τα υψηλά τείχη του οχυρώματος που καλείται «Η Σκοπιά» κατέρρευσαν ενώπιόν του (Β΄ Κορινθίους 10 [ι΄]:4,5). Ο ψευδής θεός των οχυρωμάτων ο οποίος με θράσος είχε εισέλθει στη ζωή του Αμός και του προκαλούσε δέος, έπεσε κάτω και συντρίφτηκε! Πράγματι, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα πήλινο, ανθρωποποίητο, και κούφιο άγαλμα! Κι' εγώ απορώ: ***Πως είναι δυνατόν τέτοια πήλινα, κούφια και άψυχα είδωλα να προκαλούν φόβο στις διάνοιες των ανθρώπων και να τους αιχμαλωτίζουν;***

Όταν ο Αμός και η σύζυγός του κατάλαβαν ότι είχαν παραπλανηθεί από τον ψευδή θεό Μαουζείμ, νευρίασαν πολύ. Για πολλά χρόνια είχαν πιστέψει ότι αυτό το οχύρωμα ήταν η σημερινή «κιβωτός του Νώε» την οποία είχε προμηθεύσει ο Θεός για την σωτηρία τους. Στα μυαλά τους, ο Θεός και η οργάνωσή τους βάδιζαν χέρι-χέρι. Είχαν εμπιστευθεί την οργάνωση αυτή όπως ένας εμπιστεύεται τον Θεό (;). Τώρα που σταμάτησαν να εμπιστεύονται τον εκδοτικό οίκο «Η Σκοπιά», σταμάτησαν να πιστεύουν και στον ζωντανό Θεό. Πόσο λυπηρό!

Όπως ανάφερα προηγουμένως, για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, ο Αμός και η σύζυγός του ζύγωσαν το Φως και Εκείνος που είναι το Φως τους έδειξε ότι αυτό που υπηρετούσαν για τόσα χρόνια δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένας κούφιος και άψυχος πηλινός θεός. Και εκείνοι, αντί να αγαπήσουν Εκείνον που είναι το Φως, αντί να μείνουν κοντά Του και να **αφιερώνουν χρόνο για να Τον γνωρίσουν καλύτερα**, έτρεξαν μακριά Του και πλανεμένοι από πνεύματα πλάνης, εισήλθαν κατά καιρούς στο πυκνό σκοτάδι του αθεϊσμού και κατά καιρούς στους δήθεν «θεούς» της Νέας Εποχής και της αρχαίας Ελλάδας, οι οποίοι δεν είναι από τη φύση τους θεοί (Γαλάτας 4[δ']:8)! Πόσο λυπηρό!

Από την παραπάνω εμπειρία κατάλαβα ότι η «**θρησκεία**» είναι ένα πολύ δυνατό όπλο που χρησιμοποιεί ο Σατανάς. Είναι σαν ένα δίκικο μαχαίρι. Απ' την μια μεριά εμποδίζει και καταστρέφει την προσωπική σχέση με τον Θεό εκείνων που αιχμαλωτίζει στις τάξεις της, και από την άλλη, καταστρέφει την πίστη στον Θεό εκείνων που φεύγουν μακριά της και οι οποίοι έχουν άγνοια του γραπτού λόγου του Θεού!

Εάν εσύ, Αγαπητέ Αναγνώστη, είσαι σαν τον Αμós και την σύζυγό του, σε παρακαλώ, μην τρέχεις μακριά από Εκείνον που επέκτεινε την χάρη Του επάνω σου και σου έδωσε την ικανότητα να δεις τον ψευδή θεό που υπηρετούσες στο παρελθόν. Έλα στον Αληθινό Ιησού της Γραφής ο Οποίος είναι ο Θεός ο Οποίος αγόρασε την Εκκλησία Του με το δικό Του αίμα (Πράξεις 20[κ']:28). Αυτός σε αγάπησε μέχρι θανάτου! Αυτός έδωσε την ζωή Του για σένα! Είχες ποτέ κανένα φίλο που θυσίασε την ζωή του για σένα; Δεν νομίζεις ότι Αυτός δικαιούται και αξίζει να έχει την αγάπη σου και την προσοχή σου; Αυτός είναι ο Θεός που έκτισε τα πάντα για τον Εαυτόν Του (Κολοσσαείς 1[α']:16). Είναι ο αθεϊσμός ή οι θεοί της Νέας Εποχής πιο δυνατοί από τον Παντοκράτορα Ιησού ο Οποίος κρατάει τα πάντα με τον λόγο της δύναμής Του (Εβραίους 1[α']:3); Μπορούν αυτοί οι λεγόμενοι «θεοί» (Γαλάτας 4[δ']:8) να σε «πληρώσουν», δηλαδή να σε γεμίσουν, όπως μπορεί Εκείνος (Εφεσίους 4[δ']:10); Μπορούν να σε φέρουν στο σημείο να γίνεις μια πραγματική ύπαρξη, ένα άτομο που να αντανακλά το Αληθινό Φως του Αληθινού Θεού, ή σε αδειάζουν και σε ασθενούν με το να σε φέρουν σε **μια κατάσταση μηδαμινότητας** και **«μη υπάρξεως»** απολαμβάνοντας συγχρόνως τα πρόσκαιρα έργα της σαρκός το τέλος των οποίων είναι θάνατος; (Αποκάλυψις 21[κα']:8)

Εύχομαι να έλθεις στον Αληθινό Ιησού της Γραφής όπου θα βρεις την πραγματική Αλήθεια (τον Ιησού --- όχι την οργάνωση ενός εκδοτικού οίκου), θα βρεις συγχώρεση, αγάπη, χαρά, ειρήνη, αιώνια ζωή, και **αληθινή ελευθερία**. Ελπίζω ότι ο Θεός θα σου δώσει τη δύναμη να πάρεις αυτή την απόφαση τώρα. Μελέτησε προσεκτικά τα εδάφια Ρωμαίους 10[ι']:1-15 και ζήτησε από τον Θεό να σε βοηθήσει να καταλάβεις το Ποιος είναι ο Ιησούς από αυτά τα εδάφια. Αν θέλεις να έχεις περισσότερες πληροφορίες πάνω σ' αυ-

τό το θέμα, διάβασε το βιβλίο μου, «**Ιησούς --- ο φύσει ων Θεός**» από την ιστοσελίδα μου, www.thebiblestudy.ca

Το όνειρο για το άδειο σπίτι του Αμός

Παρόλο που ο Αμός και η σύζυγός του έτρεξαν μακριά από τον Δημιουργό τους, εγώ συνέχισα να προσεύχομαι γι' αυτούς. Πάντα πίστευα πως όσο αναπνέει ο άνθρωπος υπάρχει ελπίδα. Από καιρό σε καιρό τους επισκεπτόμουν και μιλούσαμε για τον Θεό· αλλά, μερικές φορές ο Αμός έλεγε: «Ποιος είναι αυτός ο κύριος Θεός για τον οποίον μου μιλάς; Όσο έχω χρήματα στην τσέπη μου, εγώ είμαι Θεός!» Και καμάρωνε που είχε το κουράγιο (ή το θράσος) να εκφράσει μια εξυπνάδα σαν κι' αυτή! Αγνοούσε το γεγονός ότι η Αγία Γραφή αποκαλεί τους ανθρώπους που εκφράζονται έτσι «άφρονες», «διεφθαρμένους», «βδελυρούς» και αχρείους (Ψαλμοί 14[ιδ']:1-3· 5[ε']:4). Από την άλλη πλευρά, από καιρό σε καιρό, έδειχνε πολύ ενδιαφέρον για τα πράγματα της αληθείας.

Ζήτησα από τον Κύριο να μου αποκαλύψει την ρίζα του προβλήματος του Αμός, ώστε να κατευθύνω τις συζητήσεις μου μαζί του αναλόγως· και ο Κύριος μου έδωσε το επόμενο όνειρο:

«Ο Αμός κι' εγώ βρεθήκαμε μέσα στο άδειο του σπίτι. Μια δυνατή οσμή θανάτου είχε γεμίσει το σαλόνι του. Δεν μπορούσαμε να την υποφέρουμε. Τα πνευμόνια μας αρνιούνταν να αναπνεύσουν. Μέσα σ' αυτή την αγωνία, είπα στον Αμός να με ακολουθήσει έξω στην αυλή για να μπορούμε να αναπνεύσουμε λίγο καθαρό αέρα.

Έτρεξα έξω στην αυλή· εκείνος δεν με ακολούθησε. Ο ουρανός ήταν γεμάτος από βαριά, μαύρα σύννεφα, τα οποία ήταν τόσο χαμηλά· λες και ακουμπούσαν την γη. Έβρεχε

κατακλυσμιαία. Παρόλο που έβρεχε, η ατμόσφαιρα εκεί έξω δεν ήταν καθόλου καλύτερη από τον βρώμικο αέρα που ήταν μέσα στο σπίτι του Αμός. Δεν μπορούσα να αναπνεύσω νόμιζα ότι θα πέθαινα από ασφυξία.

Κοίταξα γύρω μου να βρω την πηγή της δυσσομίας. Σε μια μικρή απόσταση, είδα ένα λόφο. Στην κορυφή του λόφου είδα την πηγή της δυσσομίας. Είδα, ξαπλωμένο πάνω στον χόμα, το νεκρό σώμα του Ιησού του Ναζωραίου. Το καφέ-σκούρο πτώμα φαινόταν ξερό σαν μούμιας. Το αγκάθινο στεφάνι ήταν ακόμα στο κεφάλι Του. Η παρουσία του νεκρού σώματος στον λόφο, άφηνε να εννοηθεί ότι αφού Τον σκότωσαν, δεν Τον έθαψαν, αλλά πέταξαν το σώμα Του στο χόμα και Τον άφησαν εκεί σαν μια παντοτινή απόδειξη σε όλο τον κόσμο ότι ποτέ δεν αναστήθηκε από τους νεκρούς.

Καθώς η κατακλυσμιαία βροχή χτυπούσε το μουμιοποιημένο σώμα του Ιησού, η ανυπόφορη οσμή του θανάτου γέμιζε την ατμόσφαιρα. Θα ήταν αδύνατο για τα ζωντανά όντα να επιζήσουν. Όλα θα πέθαιναν από την τρομερή, αποπνικτική βρώμα.

Άρχισα να κλαίω με πολλά δάκρυα. Ξαφνικά, ένας φίλος μου παρουσιάστηκε δίπλα μου.

‘Κώστα,’ με ρώτησε, ‘γιατί κλαις;’

‘Φίλε,’ του απάντησα, ‘κλαίω γιατί όλες οι ζωντανές υπάρξεις πάνω στο πλανήτη μας θα πεθάνουν! Η ζωή θα εξαφανισθεί εντελώς από τη γη μας! Η οσμή του θανάτου που βγαίνει από το πτώμα του Ιησού θα μας σκοτώσει όλους! Δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας!’

‘Κώστα!!!’ είπε εκείνος. ‘Ο Ιησούς δεν παρέμεινε νεκρός! Το σώμα Του δεν παρέμεινε άταφο! Ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς! Κοίτα στον λόφο ξανά: το σώμα δεν είναι εκεί!’

Σταμάτησα να κλαίω και κοίταξα προς τον λόφο. Ω...!!! Τι χαρά!!! Τι θαυμάσια χαρά!!! Το πτώμα του Ιησού δεν ήταν πλέον εκεί! Τα σύννεφα δεν ήταν πλέον εκεί! Ούτε η βροχή, ούτε και η οσμή θανάτου!!! Τώρα, ο ουρανός ήταν καθαρός! Μια γλυκιά ευωδία ζωής και φρεσκάδας γέμισε την ατμόσφαιρα! Τα πνευμόνια μου γέμισαν από καθαρό και φρέσκο αέρα!!!»

Ευχαρίστησα τον Κύριο που απάντησε στη προσευχή μου. Μ’ αυτό το όνειρο, μου έδειξε με ακρίβεια ποιο ήταν το πρόβλημα του Αμός: Ο Αμός ζούσε τη ζωή του σαν ένας που πιστεύει ότι ο Ιησούς πέθανε και ότι παρέμεινε νεκρός – ότι δεν αναστήθηκε από τους νεκρούς. Επομένως, δεν είχε ανταποκριθεί στα λόγια του Ιησού που λέει,

«... στέκομαι στην θύρα και κρούω· αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου, και ανοίξει τη θύρα, θα μπω μέσα σ’ αυτόν. Και θα δειπνήσω μαζί του κι’ αυτός μαζί μου.» (Αποκάλυψις 3[γ’]:20).

Όταν ένα άτομο ανταποκριθεί στον Ιησού και ανοίξει την πόρτα του «σπιτιού» του, ο Ιησούς εισέρχεται και τον γεμίζει γιατί Αυτός είναι ο Πληρών τα πάντα (Εφεσίους 4[δ’]:10). Φαίνεται ότι ο Αμός ποτέ δεν αναγνώρισε το γεγονός ότι **χωρίς τον Ιησού η οσμή θανάτου είναι μέσα σε όλους τους ανθρώπους** και ότι με τον Ιησού μέσα μας γινόμαστε ευωδία ζωής (Β’ Κορινθίους 2[β’]:16).

Στη προς Εβραίους επιστολή, 2[β']:14,15, διαβάζουμε περί του Ιησού τα επόμενα:

«... για να καταργήσει, διαμέσου του θανάτου, αυτόν που έχει το κράτος του θανάτου, δηλαδή τον διάβολο, και να ελευθερώσει εκείνους, όσους εξαιτίας του φόβου του θανάτου ήσαν σε ολόκληρη τη ζωή υποκείμενοι στη δουλεία.»

Εάν ο Ιησούς δεν είχε αναστηθεί από τους νεκρούς, ο θάνατος θα εξακολουθούσε να κυβερνά, και οι άνθρωποι από τον φόβο του αιωνίου θανάτου θα παρέμεναν αιχμάλωτοι στα δεσμά του για πάντα, χωρίς να έχουν κάποια ελπίδα για ζωή· αλλά, ας δοξασθεί το Όνομα του Κυρίου, ο αναστημένος Ιησούς κρατάει τα κλειδιά του Άδου και του θανάτου (Αποκάλυψις 1[α']:18). Οι πιστεύοντες στον Ιησού δεν φοβούνται πλέον τον θάνατο γιατί γνωρίζουν ότι οι πύλες του Άδου δεν έχουν την δύναμη να υπερिशύσουν της Εκκλησίας Του (Ματθαίος 16[ιστ']:18). **Τι θαυμάσια απελευθέρωση που ο Ιησούς έφερε στους αιχμαλώτους!**

Αγαπητέ Αναγνώστη, η οσμή θανάτου είναι μέσα σε όλους τους ανθρώπους από την στιγμή της γέννησής τους. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να αποφύγει τον θάνατο χωρίς τον Ιησού. Εάν δεν Τον έχεις δεχτεί μέχρι τώρα ως τον προσωπικό σου Θεό και Σωτήρα, σε παρακαλώ, κάμε το τώρα. Μην αφήνεις να περάσει ακόμα μια στιγμή. Ο Ιησούς στέκεται έξω από την «πόρτα» της καρδιάς σου και χτυπά: σε παρακαλώ, απάντησε στο κάλεσμά Του και προσκάλεσέ Τον να εισέλθει. Επειδή πράγματι είναι ζωντανός, ο αναστημένος Ιησούς θα σε γεμίσει με την ειρήνη της παρουσίας Του. Η οσμή θανάτου που σε περικυκλώνει θα αλλάξει αμέσως και θα μετατραπεί σε ευωδία ζωής. Συγχρόνως, εσύ ο ίδιος ή η ίδια θα γίνεις οσμή ζωής για ζωή σε

άλλους και ευωδία του Χριστού προς τον Θεό (Β΄ Κορινθίου 2[β΄]:14-16).

Το όνειρο περί του σβησμένου πυρσού του Αμός

Συνέχισα να προσεύχομαι για την σωτηρία του Αμός. Ο Θεός, ο Οποίος θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, μου έδωσε ακόμα ένα όνειρο για τον Αμός, για να τον βοηθήσω να εννοήσει ότι χωρίς τον Ιησού, δεν μπορεί να αποφύγει τον θάνατο. Ιδού το όνειρο:

«Περπατούσα προς την θάλασσα. Είδα τον Αμός να στέκεται μέσα στη θάλασσα. Το βάθος της θάλασσας ήταν μέχρι τα γόνατά του. Τα νερά γύρο του ήταν βρώμικα. Το δεξί του χέρι ήταν υψωμένο πάνω από το κεφάλι του και κρατούσε ένα κούφιο πήλινο πυρσό. Ο πυρσός ήταν άδειος και σβησμένος.

Με δυνατή φωνή, του φώναξα να βγει έξω από τη θάλασσα. Τον παρακάλεσα να ανέβει πάνω στη στεριά διότι ένας πολύ επικίνδυνος εχθρός ζούσε μέσα στη θάλασσα. Αυτός δεν με πίστεψε και αγνόησε την προειδοποίησή μου.

Τον πλησίασα για να του δείξω τον κίνδυνο. Εκεί, κοντά στα γυμνά πόδια του, είδα τον ζωντανό εχθρό έχοντας την μορφή ενός σιδερένιου καβουριού. Το σώμα του καβουριού είχε το σχήμα μιας ανθρώπινης άσπρης νεκροκεφαλής.

Μόλις του έδειξα το σιδερένιο καβούρι, ο Αμός θέλησε να το σκοτώσει. Έβαλε τον σβησμένο πυρσό του μέσα στο νερό και προσπάθησε να συντρίψει το καβούρι· αλλά, δεν μπόρεσε να καταστρέψει τον δυνατό εχθρό. Κατόπιν, χρησιμοποιώντας τον κούφιο και πήλινο πυρσό του, προσπάθησε να σπρώξει το τρομερό ζώο μακριά από τα γυμνά του

πόδια· αλλά, το σιδερένιο καβούρι είχε πολύ **βαρύτητα** μέσα στη θάλασσα και ο Αμός δεν μπόρεσε να το σπρώξει μακριά του.

Όταν είδε ο Αμός ότι ο άδειος πήλινος πυρσός του ήταν άχρηστος, νευρίασε, και τον πέταξε πάνω στα βράχια της παραλίας όπου κατασυντρίφτηκε σε πολλά μικρά κομματάκια.»

Η κατανόηση του ονείρου

Ας χρησιμοποιήσουμε ερωτήσεις και απαντήσεις:

Ε. Γιατί στεκόταν ο Αμός μέσα στη θάλασσα;

Α. Επειδή ο Αμός δεν είχε δεχτεί ακόμα τον Ιησού ως προσωπικό του Θεό και Σωτήρα, συνέχιζε να είναι μέρος της συμβολικής «**θάλασσας**» του Ησαΐας 57[νζ´]:20,21, δηλαδή, την πονηρή και άπιστη ανθρωπότητα.

Ε. Τι συμβόλιζε ο άδειος και χωρίς φλόγα πυρσός του Αμός;

Α. Τον άδειο εαυτόν του γιατί Αυτός που γεμίζει τα πάντα δεν κατοικούσε μέσα του με το Πνεύμα Του (Ρωμαίους 8[η´]:8-11)! Ο άδειος πυρσός του Αμός μπορεί να παρομοιαστεί με τις άδειες λαμπάδες των πέντε μωρών παρθένων του Ματθαίος 25[κε´]:3.

Ε. Τι συμβόλιζε το σιδερένιο καβούρι που είχε το σχήμα της ανθρώπινης νεκροκεφαλής;

Α. Τον θάνατο! Ο Αμός, σαν όλους τους ανθρώπους, δεν είχε την δύναμη να νικήσει ή να καταστρέψει τον θάνατο· ούτε και μπορούσε να τον σπρώξει μακριά του. Ο θάνατος έχει μεγάλη «**βαρύτητα**», μεγάλη **εξουσία** μέσα στην «**θάλασσα**», δηλαδή, μέσα στον κόσμο που δεν έχει τον Ιησού. Λόγω της αμαρτίας του Αδάμ, **ο θάνατος κυριεύει πάνω**

σε όλο το ανθρώπινο γένος· αλλά, εκείνοι που πιστεύουν στον Ιησού έχουν περάσει από τον θάνατο στη ζωή! **Μια μέρα, ο θάνατος θα καταστραφεί και όλοι οι άνθρωποι θα απελευθερωθούν από την αιχμαλωσία και το φόβο του θανάτου** (Ρωμαίους 5[ε΄]:17· Ιωάννης 5[ε΄]:24· Α΄ Κορινθίους 15[ιε΄]:20-22,26· Αποκάλυψις 21[κα΄]:4).

Αντιμετωπίζοντας το πνεύμα του θανάτου

Μια βραδιά, εγώ και δύο άλλοι, οι οποίοι ομολογούσαν την πίστη τους στον Ιησού, καθίσαμε γύρω από το τραπέζι για να προσευχηθούμε. Ενώ οι δύο από εμάς αρχίσαμε να δοξολογούμε το Όνομα του Κυρίου, ο τρίτος άρχισε να βγάζει από το στόμα του κάτι αστείους ήχους. Μετά, άρχισε να γελά χωρίς λόγο, και εμπόδιζε την δοξολογία μας.

Τον ρώτησα αν ήθελε να μας πει τον λόγο που τον έκανε να γελάει. Αυτός αρνήθηκε, και συνέχισε το γέλιο. Κατόπιν, τον ρώτησα εάν το γέλιο του και οι σκέψεις που το προκαλούσαν ήταν προς δόξα του Ιησού. Αμέσως, οι μυς του προσώπου του συσφίχθηκαν· τα χείλια του τραβήχτηκαν προς τα πίσω δείχνοντας τα δόντια του, τα μάτια του τραβήχτηκαν προς τα πάνω, και μια δυνατή φωνή, η οποία δεν ήταν του φίλου μου, βγήκε από το στόμα του φωνάζοντας: «Ο-ο-ο-χ-ι-ι-ι-ι!»

Κατάλαβα ότι κάποιος δαίμονας ήταν μέσα του.

«Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;» με ρώτησε το δαιμόνιο κοιτάζοντάς με κατά πρόσωπο.

«Όχι!» του απάντησα, «Ούτε και μ' ενδιαφέρει το ποιος είσαι. Εις το Όνομα του Ιησού Χριστού σε διατάζω να αφήσεις τον φίλο μου και να φύγεις!»

«Όχι!» απάντησε το δαιμόνιο. «Δεν φεύγω. Το όνομά μου είναι Ασμόδαιος και τούτος είναι το σκεύος μου. Δεν μπορείς να με κάνεις να βγω έξω.»

«Όχι εγώ, αλλά ο Ιησούς θα σε κάνει να βγεις.» του απάντησα.

«Βρωμερέ Έλληνα!» φώναξε ο δαίμονας. «Ήλθες εδώ από την Ελλάδα (στον Καναδά) για να καταστρέψεις την βασιλεία μας;»

«Όχι!» του απάντησα. «Όχι εγώ αλλά ο Ιησούς θα καταστρέψει την βασιλεία σας!»

Ο Ασμόδαιος αντάλλαξε και άλλα λόγια μαζί μου, με απείλησε μερικές φορές, αλλά στο τέλος υπάκουσε στο Παντοδύναμο Όνομα του Κυρίου Ιησού και βγήκε από τον φίλο μου σκούζοντας.

Κατά τη διάρκεια της απελευθέρωσης του φίλου μου από την δαιμονική κατάληψη, είδα ότι υπήρχαν και άλλα δαιμόνια που κατοικούσαν μέσα του. Πριν τα εκβάλω εις το Όνομα του Ιησού, τα ρωτούσα να πουν τα ονόματά τους και αυτά μου απαντούσαν. Μερικά από τα ονόματά τους (τα οποία φανέρωναν το έργο που έκανε μέσα του το κάθε ένα από τα δαιμόνια για να τον υποδουλώσουν), ήταν: **Ομοφυλοφιλία, Ανδρική Πορνεία, Επιρρέπεια προς την νικοτίνη, Επιρρέπεια προς τα ναρκωτικά, Δέκατο** (ο νόμος που απαιτεί από κάποιον να δίνει το ένα δέκατο του μισθού του/της στο θρησκευτικό τους ίδρυμα προς τήρηση αυτού του μέρους του Μωσαϊκού Νόμου. Διάβασε την Σημείωση Γ).

Όλα τα δαιμόνια υπάκουσαν στο Όνομα του Κυρίου Ιησού και βγήκαν από τον φίλο μου. Το τελευταίο δαιμόνιο, όπως και τα άλλα, στην αρχή αρνήθηκε να φύγει. Μου είπε ότι ο φίλος μου ήταν το σπίτι του για πολλά χρόνια και ότι αν ήταν να χάσει το σπίτι του, θα προτιμούσε να τον σκοτώσει. Απειλήσε ότι θα έσχιζε τα σωθικά του. Αμέσως τον έριξε στο πάτωμα και είδα την κοιλιά του φίλου μου να πρήζεται ραγδαία. Επιτίμησα τον δαίμονα εις το Όνομα του Ιησού και αμέσως η κοιλιά του επέστρεψε στο αρχικό της μέγεθος.

Ο φίλος μου ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα πάνω στο πάτωμα. Φαινόταν νεκρός. Ο δαίμονας μίλησε ξανά μέσω του στόματος του φίλου μου και είπε:

«Βρωμερέ Έλληνα, αν δεν ήταν παρών αυτός ο μεγάλος άγγελος που στέκεται δίπλα μου, θα σε είχα καταστρέψει.»

«Ποιο είναι το όνομά σου;» τον ρώτησα.

Το πάνω μέρος του σώματος του φίλου μου σηκώθηκε από το πάτωμα, και καθώς το παραμορφωμένο του πρόσωπο ερχόταν προς το μέρος μου, ο δαίμονας φώναζε δυνατά:

«Το όνομά μου είναι Θά-να-το-ο-ο-ο-ος!»

Χωρίς να φοβηθώ τον Θάνατο, άπλωσα το χέρι μου προς τον φίλο μου και τον ακούμπησα στο μέτωπο. Ήταν λες και το μέτωπό του κόλλησε μέσα στη παλάμη μου. Με δυνατή φωνή είπα:

«Θάνατε, ο Ιησούς Χριστός είπε, ‘Οι πύλες του Άδου δεν θα υπερισχύσουν της Εκκλησίας μου’· κι’ εγώ είμαι μέρος της Εκκλησίας Του! Γι’ αυτό, σε επιτιμώ στο Όνομα του

Ιησού· σε δένω στο Όνομα του Ιησού, και στο Όνομά Του Ιησού σε διατάζω να φύγεις αμέσως!»

Αυτό που συνέβη στα επόμενα δευτερόλεπτα, με έκανε να δω την αληθινότητα των λόγων του Κυρίου Ιησού και την δύναμη του Ονόματός Του. Ο Θάνατος ούρλιαξε δυνατά και έφυγε, αφήνοντας πίσω του την ανυπόφορη δυσσομία του θανάτου! Το δωμάτιο γέμισε από την βρώμα της σάπιας σάρκας! Αλληλούια! Ας είναι δοξασμένο το Όνομα του Κυρίου! **Ο Ιησούς νίκησε τον θάνατο με την δύναμη της αναστάσεώς Του! Είναι αλήθεια!** Και θα έλθει η ημέρα που ο Θάνατος και ο Άδης θα δώσουν τους νεκρούς που είναι μέσα τους· και αυτοί θα κριθούν, έκαστος σύμφωνα με τα έργα του. Και ο Θάνατος και ο Άδης θα πεταχτούν μέσα στη λίμνη του πυρός (Αποκάλυψις 20[κ']:13, 14).

Αγαπητέ Αναγνώστη, εάν δεν έχεις δεχθεί τον Ιησού ως προσωπικό σου **Θεό και Σωτήρα**, αν δεν έχεις ομολογήσει με το στόμα σου ότι Αυτός είναι ο «Κύριος», δηλαδή ο Γιαχβέ των εδαφίων Ρωμαίους 10[ι']:9,13 και 14, το Όνομα του Οποίου ένας πρέπει να επικαλεστεί, δηλαδή στον Οποίον ένας πρέπει να προσευχηθεί για να σωθεί, και εάν δεν έχεις πιστέψει στην καρδιά σου ότι ο Θεός ο Πατήρ ανέστησε Αυτόν **σωματικώς** από τους νεκρούς, **σε παρακαλώ, δέξου Τον τώρα --- αυτή την στιγμή.** Επέτρεψε στον αναστημένο Ιησού να σε ελευθερώσει από τα χέρια του Θανάτου! Ο Ιησούς θέλει να σε σώσει· γι' αυτό πέθανε για σένα. Αλλά, η σωτηρία δίνεται μόνο σ' εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν (Ιωάννης 3[γ']:16).

Το όνειρο περί του Ζωντανού Χριστού

Όταν τελείωσα το γράψιμο του παρόντος βιβλίου, είδα το επόμενο όνειρο:

«Περπατούσα στο ελικοειδή μονοπάτι της ζωής. Στις πολλές στροφές του, υπήρχαν αγάλματα που θύμιζαν στους διαβάτες διάφορα ιστορικά γεγονότα. Από τις δύο πλευρές του δρόμου, η γη ήταν γεμάτη από σειρές από καθίσματα. Ήταν σαν να βρισκόμουν μέσα σε ένα θέατρο, αλλά, δεν μπορούσα να δω τους θεατές.

Ξαφνικά, σε μια μικρή απόσταση, είδα ένα άλλο άγαλμα. Ήταν το άγαλμα ενός σφαγμένου αρνιού. Το σώμα του ήταν λερωμένο από το αίμα. Εννόησα ότι εξεικόνιζε τον Αμνό του Θεού.

Μπροστά μου περπατούσε μια γυναίκα. Κι' αυτή, επίσης, είδε το άγαλμα που στεκόταν στη δεξιά πλευρά του δρόμου. Το πλησίασε, και γεμάτη από θρησκευτικό σεβασμό, γονάτισε μπροστά του, έκανε το σταυρό της, και προσκύνησε μέχρι εδάφους. Μετά, σηκώθηκε και έφυγε μακριά του.

Έφτασα κοντά στο άγαλμα και το κοίταξα με θαυμασμό. Η καρδιά μου πλημμύρησε από θερμή αγάπη και εκτίμηση για το τι είχε κάνει ο Αμνός του Θεού για μένα. Μετά, κοίταξα πίσω από το άγαλμα και είδα ένα άλλο άγαλμα το οποίο ήταν ξαπλωμένο κάτω στο χώμα. Ήταν το άγαλμα του νεκρού σώματος του Ιησού. Στο κεφάλι Του είχε το αγκάθινο στεφάνι· το αίμα είχε λερώσει το σώμα και τη σχισμένη ρόμπα Του.

Ο θαυμασμός μου και η αγάπη μου γι' Αυτόν με συνεπήρε. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι αυτό που έβλεπα μπροστά μου ήταν ένα άψυχο άγαλμα. **Ο Ιησούς δεν παρέμεινε νεκρός! Αναστήθηκε από τους νεκρούς!**

Αυτή η σκέψη με κίνησε να γονατίσω και να αγγίξω το δεξί χέρι του αγάλματος. Η καρδιά μου πήδησε από χαρά! Το χέρι δεν ήταν παγωμένο! Είχε την θερμοκρασία του χεριού ενός ζωντανού ανθρώπου!

«Ιησού!» φώναξα, **«Κύριε, δεν είσαι νεκρός! Ζεις!»**

Ο Κύριος άνοιξε τα μάτια Του, με κοίταξε κατάματα, και με ρώτησε:

«Ποιο είναι τ' όνομά σου;»

Καθώς μίλησε, κοίταξα μέσα στο στόμα Του. Η γλώσσα και τα δόντια Του αιμορραγούσαν από τα χτυπήματα.

«Κύριε!» απάντησα, «Εσύ γνωρίζεις το όνομά μου!»

Μια γρήγορη σκέψη πέρασε από το μυαλό μου: “Δεν ήταν ασυνήθιστο για τον άνθρωπο Ιησού να κάνει μια τέτοια ερώτηση!” Και αμέσως είπα,

«Κύριε, το όνομά μου είναι Κώστας Λένης.»

Μόλις δήλωσα το όνομά μου, ο Κύριος ηγέρθη! Έπιασε το χέρι μου με το δεξί Του χέρι και με σήκωσε ψηλά μέσα στον αέρα. Αυτή τη στιγμή, πρόσεξα ότι από το άλλο Του χέρι ο Κύριος Ιησούς κρατούσε κάποιον άλλον, αλλά δεν μπόρεσα να δω το πρόσωπό του. Κρατώντας και τους δυο μας ψηλά, ο Κύριος άρχισε να περπατάει στο μονοπάτι της ζωής.

Από μακριά, είδα μερικούς άνδρες. Ήταν Ρωμαίοι στρατιώτες. Τους άκουσα να γελάνε, να κοροϊδεύουν τον Ιησού και να υπερηφανεύονται για το γεγονός που Τον είχαν

καρφώσει επάνω στο σταυρό. Γελάγανε και λέγανε ότι Αυτός ήταν πολύ αδύναμος και ότι δεν μπόρεσε να σώσει τον Εαυτό Του. Λέγανε αστεία για τον Αρχάγγελο Μιχαήλ· λέγανε ότι ούτε αυτός δεν μπόρεσε να σώσει τον Ιησού από τα χέρια τους! **“Τους άφρονες!”** σκέφτηκα, **“Δεν ξέρουν ότι ο Ιησούς ζει!”**»

Το μήνυμα του παραπάνω ονείρου είναι πολύ δυναμικό. Κάθε άνθρωπος που γεννιέται σ’ αυτόν τον πλανήτη περπατάει το μονοπάτι της ζωής για όσο χρόνο του/της επιτρέψει ο Δημιουργός μας. Αλλά εμείς έχουμε την ελευθερία να διαλέξουμε το αν θέλουμε να περπατήσουμε το μονοπάτι της ζωής μόνοι μας ή αν θέλουμε να το περπατήσουμε μαζί με τον Ιησού. Εάν αποφασίσουμε να κάνουμε το δεύτερο, θα πρέπει να πιστέψουμε ότι Αυτός, παρόλο που **πέθανε** στο σταυρό και **ετάφη, αναστήθηκε** από τους νεκρούς! (Α΄ Κορινθίους 15[ιε΄]:3,4) Γνωρίζοντας αυτό το γεγονός, θα μας βοηθήσει να αναπτύξουμε μια προσωπική σχέση μ’ Αυτόν! Εάν αποφασίσουμε να έχουμε μόνο μια θρησκεία αντί μιας προσωπικής σχέσεως μ’ Αυτόν, δεν θα έχουμε εμπειρίες με τον ζωντανό Θεό. Θα μοιάσουμε μ’ αυτή τη θρησκευόμενη γυναίκα του ονείρου μου, η οποία, παρόλο που εκτέλεσε τα θρησκευτικά της καθήκοντα, δεν είδε τον Ιησού να ζωντανεύει γι’ αυτήν. Για εκείνη, ο Αμνός του Θεού παρέμεινε ένα άψυχο άγαλμα και εκείνη συνέχισε να περπατάει το μονοπάτι της ζωής της μονάχη!

Η πίστη εκείνων που έχουν αποφασίσει να περπατήσουν το μονοπάτι της ζωής μαζί με τον Ιησού, δεν θα πρέπει να επηρεαστεί από το γεγονός ότι άλλοι τους βλέπουν και γελούν. Ο απόστολος Παύλος είπε ότι οι απόστολοι (και είμαι σίγουρος ότι τα λόγια αυτά μπορούν να εφαρμοστούν επάνω σε όλους τους αληθινούς ακολούθους του Χριστού), έγιναν θέατρο στους ανθρώπους και στους αγγέλους (Α΄

Κορινθίους 4[δ΄]:9). Ακόμα και αν άλλοι πουν πειραχτικά λόγια εναντίον τους, (και θα πουν), θα πρέπει να προσηλώσουν τα μάτια τους στον Ιησού που ζει αιωνίως. Οι εχθροί του Χριστού είπαν εναντίον Του λόγια πειραχτικά και θα κάνουν το ίδιο και για εκείνους που αποτελούν το «Σώμα» Του (Ματθαίος 5[ε΄]:11). Αυτοί είναι άνθρωποι που δεν εννοούν τα πράγματα του Θεού και βλασφημούν δόξες (Ιούδας 8-10). Επομένως, Αδελφοί και Αδελφές εν Χριστώ, ας μη επιτρέψουμε στον εαυτόν μας να σκεφτεί --- ούτε για μια στιγμή --- ότι ο Ιησούς είναι ένας πεθαμένος θρησκευτικός ήρωας του παρελθόντος. Αληθώς ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς και ζει στους αιώνες των αιώνων (Αποκάλυψις 1[α΄]:18). Ας περπατήσουμε μαζί Του, χέρι-χέρι, και Αυτός θα μας εξυψώσει!